

Giới thiệu Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng

Tựa truyện tiên hiệp truyền kỳ mang tên Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng nói về Bạch Tỳ thành công xuất môn từ tiên môn Bất Chu, làm sao có cuộc sống ăn chơi trụy lạc, lăn lộn trong trôn hồng trần...Làm sao hô mưa gọi gió? Còn xưng bá thiên hạ? Không không không, Bạch Tỳ chỉ nghĩ cách thuận phục được tọa kỵ (vật cưỡi) của mình... (truyện có chút huyền huyền nên các bạn đừng ngạc nhiên nhé)

(Đây, chính cô là thú, còn muốn cưỡi ai nữa!)

Tiểu kịch trường:

Ngày nào đó

Bạch Tỳ: Để cho ta cưỡi một chút thôi!

Đằng Sơ Nhất: tà tà liếc một!

Bạch Tỳ: ˊˋˋ rõ ràng là tọa kỵ của ta!

Đêm nào đó

Đằng Chi Sơ: Ngoan, tự mình đến ngồi lên.

Bạch Tỳ: (-_- !!!)

Đằng Sơ Nhất: Sao? Bỏ tọa không phải “vật cưỡi” của ngươi sao?

Bạch Tỳ: truyện đã một vạn năm rồi, tại sao ngươi còn không thành tiên hả?

Đằng Sơ Nhất: (chậm rãi cầm tay Bạch Tỳ đặt trên trái tim mình, rất ư đậm chấtgôn tình) nơi đây yêu khí rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hoa Thành Một

Bên ngoài cửa ải Tây Bắc, bốn bề hoang sơ, có ngọn núi khác biệt, tên là Bất Chu Sơn. Dưới chân núi là thảm hoa lá xanh tươi xinh đẹp, ngược mắt nhìn lên đến lưng chừng núi lại là lớp tuyết đọng không tan hàng năm, giống như ông tay áo màu bạc của Cửu Thiên Huyền Nữ, uốn lượn bên hông người yêu, vài phần kiều diễm, vài phần thấp thoáng như có như không. Nghe nói trên cùng đỉnh núi, mây bay lên lượn xuống, có thần tiên trường sinh bất lão, có phạm nhân muốn liếc trộm tiên nhân một lần, lúc đang bò đến giữa đỉnh núi chợt thấy gió tuyết thổi mạnh, đợi đến khi mở được mắt ra nhìn đã thấy trở lại chân núi.

Bạch Tỳ nâng váy từ trên khối đá lớn nhảy xuống, tiếp đất vững vàng, khuôn mặt trắng nõn căng lại, ngón tay bấm nhẹ rồi chỉ thẳng về hướng cuối một phía, tự lẩm bẩm: “Thì ra là phía nam, ăn ăn ăn chỉ biết có ăn thôi, xem ta đến bắt ngươi!”

Thứ Bạch Tỳ nói chính là con vật tựa như rắn nhưng thực ra là tọa kỵ để cưỡi của nàng, tức giận đến phần uất, không khỏi nhớ lại trước khi xuống núi sư tôn trịnh trọng dặn dò mình:

Sư tôn: A Tỳ, sau khi xuống núi có tính toán gì không?

Bạch Tỳ: đệ từ...Đệ từ muốn trừ gian diệt ác, tạo phúc cho muôn dân trăm họ.

Sư tôn: Ngươi xuẩn!

Bạch Tỳ: ?

Sư tôn: Vì sư cho rằng ---- kiếm tiền là quan trọng nhất.

Khó trách trước đây những bằng hữu từng xuống núi đều nói với nàng, dưới nhân gian không giống giới Tu tiên giới quả đấm là lớn nhất, dưới đó tiền bạc là nhất. Khiến cho người ta phần hận chính là, mới ba ngày Bạch Tỳ đã nghèo rớt rỗng tay không còn đồng nào, chính là bị tọa kỵ của nàng ăn hết.

Bạch Tỳ không nhịn được thào mắng trong lòng, Tiểu Hắc ngơ ngác được lắm đúng là lòng dạ hiểm độc không có lương tâm! Bình thường ra dáng đại gia, bây giờ tiêu hết tiền của chủ nhân liền chạy trốn. Thao nhà hần, tiên nhân cái khi gì chứ? Cứ như vậy Bạch Tỳ vinh hạnh trở thành chủ nhân đầu tiên bị tọa kỵ ăn hết tiền.

Năm nay Bạch Tỳ được xếp vào hàng tiên ban thứ ba của Bát Chu Sơn, vốn nàng tư chất bình thường lại nhờ một chút ngoại ý muốn mà trở thành hàng ngũ đệ tử được xuất sư xuống núi lần này, chỉ có xuống núi mới phát huy hết được khả năng sư môn đã truyền dạy. Mà trận ngoại ý muốn kia không rõ là phúc hay họa, tất cả đều do tọa kỵ Tiểu Hắc này.

Một lần Bạch Tỳ lên núi bắt thú không may bị thương lại bị chó sói đuổi theo, đúng lúc này một con rắn lớn nhảy ra giữa đường, một đớp nuốt con sói, Bạch Tỳ đang hốt hoảng muốn nhân cơ hội chạy trốn, không biết do bị dọa hay sao mà toàn thân đều không cử động được, ngồi sững người trên đất, nàng cũng không ngờ, Hắc Xà lại không một ngậm ăn nàng luôn, cũng không bỏ đi, Bạch Tỳ trầm nghĩ xong rồi, có lẽ nó giữ nàng làm lương thực dự trữ ....

Đúng lúc tuyệt vọng thì Hắc Xà mở miệng nói tiếng người, đưa ra hai yêu cầu với Bạch Tỳ: thứ nhất Bạch Tỳ phải tu tiên, hơn nữa trong vòng ba năm tu vi phải đạt tới mức Kim Đan; thứ hai phải thu thập ba khối tức nhưỡng cùng đá Ngũ Sắc, cùng nó đi làm một chuyện.

Thời điểm tính mạng bị uy hiếp, cũng không để ý sao xà có thể nói chuyện, lại càng không dám nghĩ từ chối, Bạch Tỳ vội vàng gật đầu đồng ý, nàng thậm chí trước mặt chạy thoát thân rồi tính sau, cùng lắm sau này nàng không lên núi chơi nữa.

Đôi mắt vàng kim của Hắc Xà chăm chú nhìn nàng, hình như xem thấu suy nghĩ của nàng, thè lưỡi nói: “Hôm nay bốn tọa có thể cứu ngươi, những ngày sau cũng có thể giết ngươi.”

“Ồi, xà đại nhân”, Bạch Tỳ vẻ mặt như đưa đám, “Chỉ cần không phải khai thiên lập địa, ta đều đáp ứng với ngài. Có điều, ta chỉ là một nữ nhân, nếu không làm được cũng không thể trách mình ta, chúng ta chấp nhận làm hết khả năng, nghe theo thiên mệnh sắp đặt được không?”

Từng sợi vẩy trên đầu rắn run run: “Chuyện vớ trời, không có ngươi không được.”

“Vớ trời!” Một cảm giác cực kỳ mệt mỏi ưu thương trào lên trong Bạch Tỳ.

Vớ trời, đó là chuyện của Thượng thần Nữ Oa nương nương làm, đến cuối cùng không phải vẫn chết sao.

Bạch Tỳ muốn kháng nghị, chuyện vớ trời đó, nô tỳ không làm được đâu!

Hắc Xà liếc mắt sắc như dao! Ngụ ý: Hoặc là bây giờ chết, hai là sau này chết!

“Ta chọn về sau! Không phải, không phải, không phải vớ trời sao, chết từ từ cũng không bằng nhẫn nhục sống, sống lâu hơn một ngày cũng là sống, việc này ta nhận!”

Nghe được câu trả lời của nàng, Hắc Xà nheo mắt lại, miệng rắn kéo về sau, Bạch Tỳ nghĩ: đây là đang cười thôi...

“Cái đó, Xà đại nhân, vớ trời không phải chỉ cần đá Ngũ Sắc là được ư, còn cần tức nhưỡng làm gì?”

Về mặt ghét bỏ, Hắc Xà khinh bỉ nói: “Thiên cơ bất khả lậu.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hoa Thành Một (Tiếp)

Hơn nửa năm sau đó, cứ vài ngày Bạch Tỳ lại đưa chút thức ăn cho Hắc Xà, từng ngày trôi qua, không đến nửa năm, không biết từ lúc nào hình dáng của Hắc Xà đã thay đổi rất nhiều, đầu có hai sừng, sườn mọc hai cánh, người bao dưỡng com Bạch Tỳ nghi ngờ: đây là rắn sao! Làm gì có rắn nhà ai mọc sừng có cánh hả?

Hắc Xà cũng không vì tài nghệ cao cường hơn, không cần ngày diện,dan/lequydon ngày đi kiếm thức ăn mà quên yêu cầu với Bạch Tỳ, có một người tự xưng là Tiên trưởng xuất hiện trong Bạch gia thôn nơi Bạch Tỳ lớn lên, vì vậy Bạch Tỳ thuận theo tiến vào Cửu Châu một trong ba đại tiên môn của Bát Chu Sơn.

Lúc rảnh rồi, Bạch Tỳ thường cảm thán, tin tức được giấu kín chết đi được, đến tận nơi này nàng mới biết, lựa chọn người có linh căn không mới là sơ tuyển, còn phải qua được sơn môn, nhận sư phụ mới chính thức trở thành đệ tử của Bát Chu Sơn. Về phần thần tiên theo lời thôn dân Bạch gia thôn nói, cũng mới là người đang ở giữa lưng chừng mức trường sinh của con đường tu tiên mà thôi. Mặc dù chưa phải trường sinh, cũng có thể dựa vào tu vi thọ hơn mấy trăm năm. Trong tiên môn mỗi người lại tu hành khác nhau nên nắm giữ bản lĩnh khác nhau.

Sừng sững có đôi khi không chỉ để hình dung núi cao, còn có thể dùng miêu tả khí thế. Là Cửu Châu một trong ba đại môn phái tiên môn thần bí, trong

Bất Chu Sơn, trầm đậm phía Bắc là Bắc Ngụy, tiếp phía Nam là Tiểu Tề, Cửu Châu lớn nhất ở phía trên được suối hồ bao quanh, vì vậy còn được mệnh danh là Vương Cung trên mặt nước, trong Vương Cung có người tu tiên cường đại nhất Cửu Châu. Bất Chu Sơn trên nhất, Vạn Nhận, Diệu Âm, ba ngọn núi tạo thành thế chân vạc, mỗi ngọn núi lại được phân chia trên dưới chôn bông lai hay vùng đất phúc. Người muốn gia nhập Bất Chu Sơn phải cạnh tranh kịch liệt. Lấy ví dụ lần báo danh này của Bạch Tỳ chẳng hạn, nếu mọi người nắm tay nhau có thể tạo một vòng uốn lượn quanh Bất Chu Sơn.

Sau này Bạch Tỳ mới biết ở Cửu Châu trừ tiên nhân ra còn có yêu, ma, cùng phàm nhân, thiên địa phân chia thành năm giới. Người kiêu ngạo muốn nghịch mệnh tu thành tiên chỗ nào cũng có. Tại Cửu Châu, người muốn tu tiên không ít nhưng thỏa mãn được điều kiện lại cực hiếm. Đầu tiên, người phàm phải có linh căn, linh căn lại chia làm ba loại: thiên linh căn, địa linh căn và giả linh căn. Trong đó, người có thiên linh căn là lợi hại nhất, tu vi cũng tăng trưởng nhanh nhất chính là trong ngàn vạn mới có một người, địa linh căn thứ hai lại chiếm đa số được các môn phái tranh nhau như bảo bối. Giả linh căn so với người không có linh căn nhiều linh lực hơn một chút, sống lâu hơn nhưng không có khả năng tu tiên, cho dù cố gắng hết sức, vượt mọi chông gai hết ngày này đến ngày khác cũng không có cách nào đắc đạo thành tiên.

Tu tiên thật có khí thế sừng sững!

Trong nháy mắt, ba năm qua đi, vậy mà Bạch Tỳ thực sự có thể tu thành tiên tử tu vi cao thâm, tuy còn chưa quen hoàn toàn với hai chữ tiên tử thần thánh xa lạ nhưng khí tức quanh thân quả thật đã thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Nàng không thể không thừa nhận, Tiểu Hắc tuyệt đối không phải là một con xà đơn giản, chuyện này từ khi gia nhập Bất Chu Sơn nàng cũng có thể nhìn ra một chút.

Trong lúc làm bài kiểm tra nhập môn, là một thiếu nữ ba không: không tư chất, không bối cảnh, không linh căn, Bạch Tỳ cảm thấy áp lực như núi, tiên tử dẫn đội nói với những đệ tử đứng sau: các vị, có thể đi qua sơn môn là được.

Nhắc đến cũng kì lạ, so với những cánh cửa khác ngoại trừ càng thêm to lớn hùng vĩ ra ngay đến màu sắc của sơn môn cũng rất bình thường, thế nhưng lại cản lại phần lớn mọi người.

Bạch Tỳ yên lặng nhớ lại thế tiến công khi đó, mắt thấy đã đến lượt mình, Tiểu Hắc vẫn ẩn nấp trên cổ tay nàng quyết định thật nhanh, trực tiếp cắn nàng một phát, một người một xà cứ như vậy ký một khế ước kỳ quái, mượn linh lực của khế ước, nàng dần từng bước nhỏ, nhàn tản như dạo bộ bước qua sơn môn trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Sở dĩ nói kỳ quái chính là theo thỏa thuận Bạch Tỳ lại là chủ khế ước, thâm nghĩ, rốt cuộc cũng được trở mình hát bài ca thoát khỏi kiếp nông nô, còn có thể thu được một vật cười oai phong như vậy. Dò xét Tiểu Hắc mấy lần, Hắc Xà ngày thường vênh váo hống hách lại có thái độ khác thường như bị giới lên một chậu nước lạnh, luôn im lặng không lên tiếng. Mặc dù...

Đợi cho đến lúc tu được Kim Đan, vui vui về về xuống núi tìm kiếm tự do của bản thân cũng là lúc, vật cười của nàng, tọa kỵ Tiểu Hắc ăn sạch 100 con gà, bỏ mặc nàng không một xu dính túi biến mất đi!

Chạy là tốt, đúng lúc không cần đi làm cái gì cả trời đó, trời sập không phải đã có cột chống trời sao, không tới một giây, Bạch Tỳ bỗng nhiên đứng dậy: Không phải ta mới là chủ nhân sao? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi, người xem ta là địa điểm thăm quan hả hả hả...

Trước mắt, quan trọng nhất với Bạch Tỳ là kiếm tiền thế nào.

Đừng nhìn nàng chỉ có chút pháp lực, tại Tu Tiên giới cũng có thể khoe khoang là thiên tài, tuy nhiên vẫn chỉ là trong trứng, người Tu Tiên không được tùy tiện xuất thủ với phàm nhân, dù sao đánh người phàm như vậy là không được phép.

Bạch Tỳ bói một quẻ, chặn đường cướp bóc là không thể được rồi.

Hay là dựa vào giá trị võ lực bên ngoài của mình, hộ vệ cho những nhà có tiền, nhưng dường như lại không hợp với bông hoa mọc trên đỉnh núi cao hơn người như Bạch Tỳ...

Quan trọng nhất là, điệu bộ kia chắc chắn sẽ bị Hắc Xà cười nhạo.

Nàng suy nghĩ làm việc nào vẫn giữ được tư thái cao mà vẫn kiếm được nhiều tiền đây, trong phạm vi nhận được tiền không nhận người...

Dưới chân núi Bất Chu Sơn không xa, có tòa thành lấy hoa làm tên, Bạch Tỳ vừa đi tới đó vừa suy nghĩ tìm nghề.

Đầu tháng ba, phía nam Bất Chu Sơn, phố lớn Hoa Thành, trước bảng thông cáo treo cáo thị bị người xem chen vây kín thành ba lớp nước chảy không lọt. Một cô nương áo trắng lụa mỏng đẩy đám người ra, xé bảng cáo thị xuống.

Quần chúng vây xem bắt đầu xôn xao đánh giá, cô nương đó trông rất trẻ, nhìn bề ngoài mới khoảng mười năm mười sáu tuổi, da trắng như bạch ngọc, mắt hạnh gọn sóng, mày đen lá liễu, miệng như cánh hoa hồng phấn khẽ hé mở, mũi thẳng tinh tế như được chạm khắc, kết hợp với cằm nhỏ, tóc đen như mực suôn dài chỉ cài một cây trâm gỗ đơn giản, trên người khoác sa mỏng, so với Bạch Tường Vi người từng đẹp nhất Hoa Thành cũng phải hơn ít nhất ba phần, mắt hạnh của nàng khẽ lay động, từng bước từng bước không nhanh không chậm đi tới phủ chủ thành.

Lưu lại một trận thì thảo xôn xao:

“Cô nương đẹp như vậy đi bắt yêu?”

“Tám phần chính nàng là yêu quái.”

Không ngờ trí tưởng tượng phong phú của mọi người lại độc đáo như vậy, Bạch Tỳ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bày tỏ tuyệt vọng với thẩm mỹ của dân chúng Hoa Thành, diện mạo này, rõ ràng là yêu nghiệt, không lẽ ai đẹp mắt đều là yêu sao.

Bảng cáo thị trong tay run run, Bạch Tỳ nở nụ cười, đang lo không tìm được nghề, tự nhiên có việc dâng đến tận cửa.

Bảng cáo thị lời ít ý nhiều: Con trai độc nhất của Tạ thành chủ Hoa Thành ốm đau liệt giường cả năm nay, danh y khắp nơi đều nói không còn sống được lâu nữa, thành chủ đã không còn hy vọng nào nữa thì một đạo sĩ đi qua hô to trong phủ có yêu quái, xong liền giơ phát trần lên đi luôn. Người nghe hữu ý, Hoa Thành lại không lớn, trong khoảng thời gian ngắn, cả thành đều xôn xao việc phủ Thành Chủ có yêu quái. Tạ thành chủ không thể làm gì khác mới mời các nhân sĩ dị năng đến, tất cả đều toi tã mà về, hiện nay chỉ cầu lương y khắp nơi kéo dài được tính mạng, thành chủ hứa sẽ lấy trọng kim khoản đãi.

Khối bánh trên trời rơi xuống này, nàng nhận.

Bạch Tỳ ngẩng đầu nhìn phủ thành chủ cách không xa, trên không mây đen bao phủ, ảm ảm giữa không trung tạo thành hình xoáy nước, càng xiết chặt bảng cáo thị hơn.

Tình hình này, rõ ràng cho thấy... Có yêu quái?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hoa Thành Hai

Cửa chính màu đỏ của phủ thành chủ khép chặt, phía trước đặt hai con sư tử đá nhe răng dữ tợn, Bạch Tỳ giơ bàn tay trắng nõn lên, gõ liền ba tiếng cửa lớn cọt kẹt một tiếng mở ra từ bên trong, một người ăn mặc như hạ nhân chạy tới nói: “Vị cô nương này, hôm nay thành chủ không tiếp khách, không có việc gì thì mau về nhà, có việc ngày mai đến đưa đơn kiện đi.”

Bạch Tỳ rút từ trong tay áo ra cáo thị, đưa ra trước mặt người hạ nhân, chỉ cười không nói.

Hạ nhân nhìn rõ mặt mày hớn hở, cúi đầu khom lưng chào nhường đường: “Thỉnh tiên tử đến sảnh đợi, tiểu nhân sẽ đi báo cho thành chủ biết ngay.”

Trong phủ thành chủ, rường cột chạm trổ, hành lang ngập tràn hương hoa, hương thơm làm say mê lòng người cả đường đi, nhất là cây đào khổng lồ giữa đình viện, cả cây phần hồng, nhẹ nhàng gần bó cạnh cây cầu nhỏ trông vô cùng thi vị rực rỡ.

Không bao lâu sau, Tạ thành chủ mang theo hạ nhân vội vã chạy tới. Chân còn chưa bước vào trong sảnh, đôi tay đã ôm thành quyền, mặt mũi rạng rỡ cười nói: “Tiên tử hạ cố đến tộ xá, là phúc ba đời của lão phu.”

Bạch Tỳ khẽ mỉm cười, nghĩ thầm, thành chủ này đã mập ra nhưng bước chân vẫn mạnh mẽ đầy uy lực, sống lưng thẳng tắp, tuổi trẻ chắc chắn là một đại nhân vật. Lại thấy hai bên tóc mai đã bạc, vẻ u sầu cũng nhuốm đầy hai hàng lông mày, có thể thấy chuyện sóng gió trong phủ không nhỏ.

Bạch Tỳ gấp ngón cái vào, bốn ngón còn lại khép chặt, đáp lễ bằng lễ nghĩa tiên môn: “Thành chủ quá khen, Bạch mỗ vân du đến đây ngẫu nhiên nghe được chuyện trong phủ, bắt tài tự ý tiếp nhận bảng cáo thị.”

Tạ thành chủ thờ dài một tiếng, nói: “Tiên tử, nếu không chúng ta trước đi xem khuyến tử một chút?”

Bạch Tỳ gật đầu, đi theo về phía đông tới sương phòng con trai độc nhất của Tạ thành chủ.

Hai người đi xuyên qua hành lang, mới vừa rồi nhìn từ xa chưa rõ, đi ngang qua tới chỗ cây đào thì Bạch Tỳ dừng bước, cẩn thận đánh giá cây ở giữa lương đình này, có dây kết ba vòng chung quanh bảo vệ.

Tạ thành chủ bên cạnh thấy nàng tò mò, lập tức giải thích: “Chúng tôi là người đến ở sau, viện này vốn là viện của phủ doãn tiền triều Bạch gia, Nam Tông mất thời Tiêu Tề, khi lão phu cáo lão hồi hương mới mua chỗ này. Về phần cây đào này, nghe nói đã có mấy trăm năm tuổi rồi.”

Bạch Tỳ khẽ gật đầu, không lưu luyến nữa, ánh mắt nhìn theo ngón tay chỉ của Tạ thành chủ, thấy được một vị trường sam sắc ngọc, bóng dáng nam tử gầy yếu, xem ra chính là bệnh lâu tại giường, mắc bệnh hiểm nghèo Tạ Văn Quy.

Tạ Văn Quy hoàn toàn không biết sau lưng có người, đang vui vẻ trêu chọc một con vẹt lông xanh miệng hồng.

Vẹt nâng chân cánh quạt riu rít kêu to: “Mỹ nữ mỹ nữ đại mỹ nữ, nhìn ta nhìn ta mau nhìn ta.”

Bạch Tỳ cảm thấy hết sức thú vị, đang chuẩn bị đáp trả một câu, đúng lúc Tạ Văn Quy quay đầu lại, sắc mặt hắc hắc khác hẳn với người thường tái nhợt,

khuôn mặt nhỏ dài, mắt phượng nhỏ sóng mắt khẽ động, khóe miệng khẽ nhếch không nói mà như đã cười. Đúng tiêu chuẩn một câu bằng hữu tốt Vương Linh của nàng đã nói: “Rõ ràng là khuôn mặt hoa hoa công tử giữa ban ngày chói chang hơn mặt trời.”

Tạ Văn Quy mỉm cười nhìn nữ tử áo trắng cách không xa, bộ dáng yếu đuối thoáng chút tươi tắn sinh động hơn nhiều.

Bạch Tỳ nhanh chóng cúi chào, đồng thời bày ra bộ dáng một tiên tử lạnh nhạt: “Tạ công tử, hữu lễ.”

Mới vừa rồi vội vã gặp mặt, Tạ thành chủ bên cạnh mới nhỏ giọng nói với Bạch Tỳ: “Văn Quy không thích nhất chính là đạo sĩ, thường nói cái gì người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái.”

Bạch Tỳ hạ mi, theo lẽ thường nói, người say thường nói mình không say sao?

Ánh mắt nàng chuyển một vòng, nói: “À...? Vậy Bạch mỗ đi nghỉ ngơi trước, sau đó sẽ từ từ chẩn bệnh chữa trị cho công tử được không?”

Tạ thành chủ liên tục khen tiên tử thấu đáo, liền gọi hạ nhân an bài Bạch Tỳ nghỉ ngơi tại sương phòng phía tây. Bạch Tỳ hết sức vui mừng, tình cảnh này, ăn uống đều được sắp xếp, may nhờ nàng biết nhìn xa trông rộng, lựa chọn việc vĩ đại bắt yêu ích nước lợi dân này.

~~~~~

Ăn xong cơm tối, Bạch Tỳ tùy tiện tản bộ trong đình viện, không chú ý ngẫu nhiên gặp phải Tạ Văn Quy, thuận tiện gặp trong cảnh nguyệt ngập. Tình cảnh là mới vừa đi được hai bước, mắt thấy Bạch Tỳ liền bị lực hấp dẫn trên mặt đất hút xuống, Bạch Tỳ xoa xoa tay, chống lưng_____

“Xạt...” Âm thanh gì vậy?

Bạch Tỳ dẫu môi phỉu phỉu cái miệng đau dường như đụng phải cái gì, nàng nhanh chóng nhặt lên thứ như đồng tiền gì lên, phỉu miệng đứng dậy, nói thảm một tiếng hồng bét_____

Nàng quả thật vô tình gặp được Tạ Văn Quy, chỉ là... Tư thế gặp trong lúc vô tình hình như không đúng.

Nắm chặt đồng tiền trong tay, Bạch Tỳ cứng rắn nặn ra một nụ cười lúng túng: “Ha ha, Tạ công tử, tản bộ, tản bộ.”

Tạ Văn Quy cười càng thêm vẻ vân đạm phong khinh: “Gọi ta Văn Quy đi, mới vừa rồi là ta đi nhanh quá.”

Theo lý đây là một khởi đầu vô cùng tốt, nhưng chung quy Bạch Tỳ vẫn cảm thấy bên ngoài cậu ta đang cười mà trong không cười, cũng không biết lượng sức ba năm nay cái nàng làm nhiều nhất chính là nhìn mặt ai đó, nàng có thể nhìn ra tâm trạng từ vẻ mặt Hắc Xà, phân biệt phạm nhân chỉ là chuyện nhỏ.

Bạch Tỳ nhượng đường, làm tư thế mời: “Tạ công tử, mời đi trước.”

Tạ Văn Quy chấp tay đi qua, Bạch Tỳ xoa đồng tiền, đưa gần miệng huyệt sáo.

Theo Tạ thành chủ nói, đứa con trai độc nhất này không thích gì khác, chỉ thích tựa vào cây đào giữa viện đọc sách, muốn chứng tỏ hẳn không phải là loại mặt trắng chỉ biết ăn cơm mềm, hoàn toàn có tài hoa sẵn.

Tạ Văn Quy đi tới dưới gốc cây đào, lưng dựa về phía Bạch Tỳ, tự lầm bầm: “Phía nam có giai nhân, nhan sắc như đào nở.”

Từng cánh cây đào lay động, cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, trong trời đất tựa như chỉ còn một người một cây, làm kinh động đến Bạch Tỳ, tựa như hoa rụng bay đi là từng đợt yêu khí trào ra, coi như phí lên sân khấu sao.

Tạ Văn Quy niềm nở nhiệt tình với cây đào như vậy là nhìn cây đào chỉ là cây... hay người bên trong đây?

_____

Mới sáng sớm, tiếng gõ cửa ầm ầm vang lên dồn dập, làm cho Bạch Tỳ tỉnh giấc.

“Tiên tử tiên tử, nhanh mở cửa, thiếu gia té xỉu.”

Tùy tiện khoác y phục vào, Bạch Tỳ nhanh chóng đến sương phòng phía đông.

Mở cửa, Tạ thành chủ không ngừng lau mồ hôi, đi vòng quanh, nhìn thấy Bạch Tỳ tiến lên quỳ sụp xuống: “Cầu xin tiên tử cứu con ta.” Ông dập đầu xuống đất: “Tiên tử, cần bao nhiêu tiền cũng được.”

“Tạ thành chủ, Bạch mỗ coi tiền như cặn bã.”

Sau đó bước một bước dài vào bên trong phòng ngủ, mùi thuốc xông vào mũi, hai bên giường che rèm nửa đóng nửa mở, nhờ khe nhỏ mà ánh mặt trời chiếu vào, Bạch Tỳ thấy Tạ Văn Quy đang nằm tựa trên đệm, cả người bị che kín trong lớp chăn dày.

Lòng bàn tay nàng hướng xuống, bắt đầu bấm từ huyệt Dũng Tuyền dưới chân đến huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu, một cổ trọc khí màu đen theo đó thoát

ra, Tạ Văn Quy ho khan mấy tiếng, chậm rãi mở mắt.

Tạ thành chủ không ngăn được nước mắt chảy dài, tay run run dịch góc chăn cho nhĩ tử.

“Cha?”

“Văn Quy nghỉ ngơi đi, cha cùng tiên tử nói chuyện.”

Ra ngoài phòng, Bạch Tỳ cũng lười thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói: “Hai bệnh, một thực một hư, thực là chứng chảy máu ngoài, hư là ma quái, trong phủ” nàng cố ý dừng lại, trầm giọng nói: “Yêu khí ngút trời.”

Tạ thành chủ không kìm được rung mình, thở dài nói lại chuyện xưa ba năm trước.

Trước khi tới Hoa Thành, nửa cuộc đời ông là trên ngựa chiến, kết hôn muộn, về già mới có con, sau đó phu nhân khó sinh mà mất, vốn là việc vui lại thành tang sự, nhưng Tạ thành chủ vốn tính tình hào sảng lạc quan, rộng rãi, cũng thể hiện kiên quyết không tái hôn với bên ngoài. Do đó càng thêm nuông chiều đứa con trai độc nhất, gọi là Tạ Văn Quy. Trong lòng người cha này, con trai ông không chỉ về ngoài tuần tú lịch sự, làm người có phẩm hạnh, lại có học thức hiểu biết, duy chỉ có một điều không hoàn mỹ chính là hôn sự, mắt thấy nhĩ tử đã hai mươi tuổi mà vẫn chưa có nhà gái nào đồng ý cưới, có lẽ cảm thấy hôn sự nhĩ tử sẽ bước theo con đường của mình Tạ thành chủ cảm thấy lo lắng. Kéo dài thêm hai năm nữa, bắt đầu từ mùa xuân năm ngoái, không rõ vì sao Tạ công tử lại mắc bệnh không dậy nổi, đến nay đã gần một năm, càng ngày càng tiêu tụy, mỗi lần đi ngoài là máu chảy không ngừng, danh y khắp nơi cũng phán đây là chứng chảy máu nghiêm trọng, cho dù thuốc thang hay châm cứu cũng không có tác dụng, một thời gian trước có vị tiên trưởng tuần mỹ phi phạm đến, ngài ấy vừa liếc nhìn đã nói tốt nhất lão phu nên ra cáo thị, đến lúc đó sẽ có một vị tiên tử họ Bạch đến giúp...

Bạch Tỳ đang uống trà xanh thiếu chút nữa thì phun ra, đây khả năng là chuyện tốt của sư huynh sư tỷ đồng môn với nàng làm rồi, lực lượng đồng môn quan trọng biết bao! Xem ra sau khi xuống núi cũng không phải một hai người thiếu tiền, ở trong sự quan tâm yêu mến của đồng môn, Bạch Tỳ không sợ nghèo nữa rồi.

Bạch Tỳ cười yếu ớt, chậm rãi nói: “Không ngờ danh tiếng bản tiên tử đã lan đến tận đây, hử thẹn rồi.”

“Ba ba ba.” Tiếng gõ cửa vang lên, hạ nhân bị đánh thức rồi giường đi tới mở cửa phát ra tiếng ‘cọt kẹt’.

Đứng ngoài cửa là một nam tử một thân áo dài đen tuyền, người làm vừa định hét lên, lại bị khí thế nam tử dọa cho thu trở về, khiếp đảm hỏi: “Vị đại gia này, không biết ngài đến phủ thành chủ có chuyện gì?”

Nam tử lạnh lùng nhả ra hai chữ: “Bất yếu.”

Người làm sợ hãi lui về sau một bước, không cẩn thận ngã xuống đất, nam tử sai bước đi vào bên trong phủ. Người làm dùng sức dụi dụi mắt, mới vừa rồi gặp phải ảo giác sao, làm gì có người nào có con ngươi màu vàng, trừ khi là yêu quái.

Tạ thành chủ sai người đến nhắn, có một vị khách quý nhất định phải giới thiệu cho Bạch Tỳ quen biết.

Khách quý? Đơn hàng thứ nhất còn chưa làm xong, đơn hàng thứ hai đã có, Bạch Tỳ hết sức vui mừng, khoe mắt đuôi mày đều lộ ra vui vẻ, đến khi nhìn thấy vị khách quý kia thì vui mừng đã tụt xuống còn nửa đông cứng trên mặt.

Nam tử ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, trên đời này nàng còn chưa thấy qua gương mặt đẹp mắt như vậy, chưa một ai. Hàng lông mày như viễn sơn, chiếc mũi thẳng khéo léo khảm trên mặt như dương chi bạch ngọc, môi mím lại lạnh lùng, khoe miệng khe khẽ, hai mắt nhắm hờ để lộ ra hàng mi dày cong đầy sâu thẳm. Thì ra, cái đẹp thực sự là chuyện vô cùng đơn giản, không có quan hệ gì đến nội tâm hay tính tình, chỉ cần người ấy lạnh lùng đứng ở đó, trong đầu đã chỉ muốn nghĩ đến chữ: Đẹp. Không giống sư tôn Tiêu Diễn đẹp như họa, cũng không phải như đệ nhất mỹ nhân Bất Chu Sơn Hợp Hoan đẹp đến kinh diễm động phách, hay lộng lẫy thanh cao như Thanh Viễn trường tồn với thời gian, cái đẹp này tựa như từ chín tầng trời trút xuống, lộ ra vẻ thần thánh cùng nghiêm nghị bất khả xâm phạm.

Đẹp đến khuynh quốc khuynh thành.

Có cái gì đó tròn tròn ấm áp trào ra từ khoang mũi, tí tách.

Tạ thành chủ sắc mặt căng thẳng, thăm dò kêu một tiếng: “Tiên tử.”

Bạch Tỳ khoát tay, ý bảo ông ngậm miệng, sau đó cọ cọ cái mũi, trên tay nhuộm đỏ.

A- -

Nam tử khẽ cười một tiếng, nàng nhìn thấy, trong đôi mắt kia con ngươi màu vàng hiện lên, nhìn kỹ từ dưới lại tựa hồ như gặp ảo giác.

Thái độ gì chứ! Chưa từng thấy qua chảy máu mũi sao, bản tiên tử gần đây nóng trong người, người thì biết cái gì.

Bạch Tỳ liếc mắt, dựng lên khí thế phiêu phiêu của một tiên tử, hỏi Tạ thành chủ: “Không biết Kim . .Khách quý ở chỗ nào?” Thiếu chút nữa nói hớ, nói ra hai chữ kim chủ.

“Tiên tử, vị này chính là vị đạo trưởng lão phu nhắc trước đó.”

Bất Chu Sơn địa linh nhân kiệt, người Tu tiên sử dụng linh khí trời đất để rèn luyện bản thân, bộ dáng xinh xắn thực sự rất nhiều nhưng đẹp mắt thành như vậy, Bạch Tỳ quyết định trở về phải hảo hảo hỏi thăm một chút, là đệ tử bảo bối dưới trướng tiên nhân nào.

“Ha ha, sư huynh, đã lâu không gặp.”

Đằng Sơ tựa tiểu phi tiêu, nói: “Đã lâu không gặp.”

Lúc này, có hạ nhân cấp bách chạy vào nói Tạ Văn Quy lại bệnh rồi.

- -

Trên giường, Tạ Văn Quy sắc mặt trắng bệch, hốc mắt hõm sâu khiến cho đôi mắt trở nên to hơn, lông mày đen kịt lại thưa thớt như sắp không trụ được, môi bạc phếch lại càng tăng độ kích thích từ máu mới nôn ra, che đi làn da trắng nhợt nhạt.

“Phụ thân.” Tạ công tử hữu khí vô lực làm bộ muốn đứng dậy.

Tạ thành chủ nhanh chóng đề hấn lại, nhìn đến Đằng Chi Sơ và Bạch Tỳ, giống như do dự nên mời người nào tới trước, ông nói với con trai: “Vị này chính là tiên trưởng vân du, cùng tiên tử tới đây xem bệnh cho con, Văn Quy mau nằm xuống.”

Bạch Tỳ ngồi xuống một chiếc ghế cạnh giường, liếc mắt nhìn một cái liền hiểu nguyên nhân. Tạ thành chủ thấy Bạch Tỳ khám bệnh nhanh như vậy, trong bụng bắt đầu thấp thòm không yên, vội vàng mời Đằng Chi Sơ tới xem, Đằng Chi Sơ cũng gật đầu một cái thể hiện mình đã xem xong rồi.

Ba người ra đến ngoài cửa, Tạ thành chủ lo âu gạt mồ hôi trên mặt: “Tiên trưởng, con ta, còn . .còn có thể cứu chữa?”

“Đương nhiên có thể, chỉ là phải mất hai ngày.”

Tạ thành chủ nhìn sang Bạch Tỳ.

“Sư huynh nói có thể cứu chữa, đương nhiên là có thể rồi.”

Biết được chẩn đoán hai người giống nhau, phối hợp ngầm hiểu, Tạ thành chủ vui sướng như cơn mây, lo lắng cũng bớt đi một nửa, bèn khăn trương gọi người làm nhanh chóng chuẩn bị phòng tốt nhất cho Đằng Chi Sơ. Lại nhìn trời đã gần trưa, lấy lòng hỏi Đằng Chi Sơ cùng Bạch Tỳ muốn ăn đồ chay thế nào, ngàn vạn lần đừng khách khí. [dien.danle;quy/don](#)

Lúc này đã là giữa giờ Thìn (9h – 11h), gió xuân đưa nhẹ, vạt áo dài Đằng Sơ Nhất tung bay, cười ngạo nghễ nói: “Cho mười con gà mái ấp, bốn con hầm, ba con hấp muối, ba con nướng, to lửa một chút.”

Bạch Tỳ không chút nghĩ ngợi, nói tiếp: “Ta ba con là được, cách làm giống như của sư huynh.”

Tạ thành chủ cùng hạ nhân sau lưng kinh ngạc đến ngẩn người, các tiên nhân trên trời, quả nhiên người phàm không hiểu nổi?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hoa Thành 3

Hương thụ cả một ngày được ăn gà, cơm nước no nê xong Bạch Tỳ mới bắt chéo chân vừa xia răng vừa suy nghĩ bất yếu thế nào, trong phủ thành chủ, yêu khí ngất trời, cả Hoa Thành cũng bị bao trùm bởi khí của nó, khí thế này, không có ngàn năm đạo hạnh không đạt nổi.

Về phần sư huynh cũng không thể để hấn chiếm lợi, càng không thể để hấn đoạt mất bạc, bạc một mình nàng nuốt là được rồi, sư huynh có đẹp hơn nữa cũng không thể thay cơm ăn.

Giờ Tý yêu khí nặng nhất, Bạch Tỳ chậm rãi đi qua hành lang, ẩn trong bóng đêm, nhìn chăm chăm cây đào có dây bao quanh kia.

Từ trong thân cây, một cánh tay thon dài trắng nõn giơ ra, tiếp đến là nửa người, từ bộ ngực phập phồng có thể nhìn ra là một nữ nhân. Khi nàng ta hoàn toàn ra khỏi cây, khe nứt từ cây tự động đóng lại, kín kẽ như tất cả vừa rồi đều chưa từng xảy ra. Nữ nhân đi tới nhà thủy tạ bên cạnh, đóng cửa tạo dáng một lần mới rời khỏi, nàng ta cũng không lo lắng [dien/danle.quy,don](#) có người theo dõi, lúc mình đi tới sương phòng phía đông của Tạ Văn Quy.

Đứng trước cửa sổ sương phòng phía đông, giấu linh khí để không lộ ra ngoài, Bạch Tỳ ném vãi lá bùa về hướng phòng Tạ Văn Quy, bên cạnh giường, không khí dao động, có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả trong phòng, bên trong là một cô gái áo hồng dung mạo xinh đẹp, đang che mặt khóc thút thít.

Tạ Văn Quy ho khan nhòe dãi, âm thanh hết sức yếu ớt: “Tuồng Vi, đừng sợ.” Trong lời nói chứa tiếc thương vô vàn.

Cô gái tên Tuồng Vi khẽ gạt đầu, tựa vào trong lòng Tạ Văn Quy, nhu tình như nước, khóc thút thít nói: “Công tử, ta nguyện ý chờ công tử cả đời.”

Hai người chàng chàng thiếp thiếp đầy thương tâm khiến Bạch Tỳ không đành lòng nhìn, nhưng nghĩ đến bạc, nàng chịu đựng.

Trực tiếp phá cửa vào chỉ nàng kia là yêu, khẳng định không ai tin còn khiến mình tỏ ra bỉ ổi, Bạch Tỳ có chút rối rắm, rốt cuộc bây giờ nên bắt hay lát sau dùng chút thủ đoạn đây? Đang xuất thần, không biết người nào từ phía sau vỗ vỗ bả vai nàng, Bạch Tỳ có chút phiền: “Ta đang bận, có chuyện lát nói sau.”

Đối phương không thức thời mà còn tiếp tục, vỗ nàng mấy lần, lực tay cũng lớn hơn, một ngón tay điểm đau bả vai nàng, từ từ, người bình thường nào sẽ dùng một ngón tay điểm nàng chứ?

Đang lúc mơ màng, Bạch Tỳ nhớ lại Tạ thành chủ đã sớm kể cho nàng nghe về lịch sử chiến đấu nhà bọn họ.

Sở dĩ có tên Hoa thành là bởi bốn mùa đều có trăm hoa đua nở rực rỡ cả năm, trong vạn loài hoa, Mẫu Đơn cao quý, Tuồng Vi mỹ hoặc, Thu Cúc Hồng mai mỗi loài một vẻ... Về phần hoa đào... có lẽ những người thích ngắm đào đều muốn nhìn nhiều hơn một chút.

Ngày xuân chính là thời gian hoa đào nở rộ, nơi to lớn này trước kia là sân sau của người triều trước bị bỏ hoang đã mấy chục năm, nghe nói chủ nhân mới là người trên cả đời trên sa trường, tường quân chặn địch ngàn dặm, cũng chỉ có người chủ như vậy, sát khí quá lớn, đừng nói cả ma quỷ cũng không sợ hướng chi chi là tòa viện bỏ hoang. Tạ thành chủ cũng không phải người phong nhã gì, một đình viện tốt, lại bị một cây đào to đến ba người ôm không xuể chiếm đi hết diện tích, to lớn vươn cành lá, che khuất hết ánh mặt trời, vì vậy lệnh một tiếng, chặt cây đào này đi.

Tôi tới vâng dạ nhanh chóng mang búa diu đến.

“Hãy khoan.” Tiếng nói ra đích thực chính là con trai độc nhất của thành chủ, nhẹ nhàng nói ra, tôi tớ hùng hổ nhanh chóng dừng lại.

Thiếu gia từ từ đi vào trong bóng mát của cây, đón gió thổi, tôi tớ không nghe rõ thiếu gia nói những gì, bởi gió thổi lớn, chỉ biết cậu ta ngửa đầu nhìn, thật lâu thật lâu sau, mới hiểu được thiếu gia đặc biệt mê - - chiều cổ cây đào.

Cánh lá cây đào lay động theo gió, những nụ hoa nhỏ xinh mới chớm nở, ban đầu, tôi tớ muốn lấy lòng, nghĩ thầm, rằng, thiếu gia có lẽ sẽ ở đây lâu, muốn làm một bộ giá cụ thật tốt.

Thiếu gia bắt đầu tự thân mình trông nom cây đào, ví như sáng sớm dựa vào cây đào, ngồi trong bóng cây đọc sách, lá cây không ngừng lắc lư.

Sương sớm phủ, thỉnh thoảng rơi xuống cũng tích lại giữa hàng lông mày, thiếu gia khép lại sách lựa, âm thanh mềm nhẹ: “Phi quý Diệc Phi tiên, một khúc hoa đào rơi...”

Hoặc ngẫu nhiên sẽ tự mình chăm sóc cắt bỏ những chạc cây dư thừa...

Lúc chiều hạ lại tưới nước cho cây.

Hay mở cửa sổ, thỉnh thoảng lại nhìn màu đào hồng trần ngập trong trời đất.

Một mùi hương khác lạ tràn đến xông lên mặt, xộc thẳng lên mũi, hoa đào thấp thoáng bay, Bạch Tỳ mở to mắt, lọt vào trong mắt là một nam tử đang đứng trên mặt nước nhà thủy tạ, khoanh tay đứng, hoa văn tối màu ẩn hiện trên trường bào đen theo gió bay bay, buộc quanh thân hình cao lớn, còn có một tia - -

Rét lạnh, đây là loại hàn ý sóng ngầm mãnh liệt.

Bạch Tỳ rung mình một cái, ra sức dụi mắt, nàng không nhìn lầm, ngoại trừ ánh mắt so với người bình thường cực kì đẹp, thậm chí đáng vẽ cũng khiến cho người ta run sợ, đó là một con ngươi màu vàng (kim sắc).

“Cao nhân, quý rầy, ta đi làm đường.”

Quả thực là bị ai, Bạch Tỳ chạy mà mồ hôi đầm đìa, chạy mấy vòng quanh gốc cây đào, cuối cùng vẫn là chạy lại gần nhà thủy tạ. Khó trách người này sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng thời điểm nàng muốn bắt yêu, thì ra hần vốn không phải sư huynh trên Bát Chu, rõ ràng là đồng bọn của đào yêu mà. Thành Chủ nghĩ hẳn là người núi Ngũ Chi, bên trong phủ có yêu khí, lớn mạnh nhất, căn bản chính là vị trước mắt này đi.

Đằng Sơ khước miệng cong lên, thần thánh vô cùng, yêu khí ngút trời. Bạch Tỳ lắc lắc đầu, sương mù giăng phủ kín, nam tử bước ra khỏi nhà thủy tạ, mặt hồ xanh liền lay động. Nam tử đến gần, ở giữa hai tròng mắt đã là màu đen tuyền, Bạch Tỳ thấy trời đất như đảo lộn, còn có chính bản thân mình bên tai không còn nghe được tiếng nước, ánh mắt cũng không nhìn về cây đào. Nàng chỉ còn nghe được tiếng tim đập của chính mình, và chỉ còn nhìn con người

đây tao nhả này.

Đắc tội đại tiên hay đại yêu tu vi vô cùng cao thâm, thiết thòi đều là vãn bối. Đừng hỏi tại sao nàng biết người này là đại yêu, chủ yếu chính là khí chất!

Cho dù làm quý, cũng nhất định là quý phong lưu. So với việc phải chết vì lửa giận sau này của đại xà không đáng tin kia, còn không bằng chết trong tay đại yêu mỹ nam này.

Sau đó...Sau đó...Não Bạch Tỳ nóng lên, khí huyết xông lên, hào hùng tỏa ra vạn trượng làm nàng làm chuyện đến nghĩ cũng không dám. Chỉ thấy tay nàng mở ra song chương, dùng lực nhảy lên, Bạch Tỳ ôm lấy nam tử, nhắm ngay môi miệng của hắn, ra sức hôn lên một cái.

Ngay sau đó, đau đớn trong dự kiến cũng không truyền đến, khẽ mở một con mắt ra, hắn vẫn duy trì tư thế bản thân bị ôm ấp, lại mở một con mắt, Bạch Tỳ nhìn lên, vị đại yêu này, dường như mặt đỏ rồi.

Nhất định là ảo giác, thời điểm tỉnh mộng, chân khí bị dồn nén, tự chính mình làm ngã mình...

Vì thế - - Bạch Tỳ ngất đi.

Lúc đó, thấy nàng té xỉu, Đẳng Sơ Nhất nhảy dựng lên, ôm lấy thiếu nữ mềm mại trong lòng, nháy mắt bay khỏi nhà thủy tạ, đến phòng tiếp khách phía tây viện. Đẩy cửa ra, nam tử nhẹ nhàng đặt Bạch Tỳ nằm lên giường. Lúc ngủ say (té xỉu) Bạch Tỳ an tĩnh hơn rất nhiều, lông mi thon dài, mũi nhỏ xinh, môi mềm mại như nước, nghĩ đến nụ hôn bối rối thoáng qua, tai Đẳng Sơ Nhất lại đỏ lên.

Bạch Tỳ ngủ mơ thấy gì đó, ha ha cười, xoay chuyển người, hai hàng máu mũi nghiêng nghiêng chảy xuống trên gối đầu: “Mĩ nam, một người nữa...”

Thật sự là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Đẳng Sơ cau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc trước thì mở to mắt nhìn mình chảy nước miếng, hiện tại nhắm mắt lại nghĩ đến mình cũng chảy máu mũi, một vạn năm rồi nàng cũng chẳng chút tiến bộ.

Hôm nay Tạ thành chủ hết sức cao hứng, Bạch Tỳ qua nha hoàn mới biết, thì ra là Tạ Văn Quy nói, sau khi khỏi bệnh sẽ chọn một cô nương dùng kiểu lớn tám người khiêng rước về nhà.

Đồng tây sương phòng đối diện, chạm mặt không dễ dàng.

“Tiên tử, sớm” Tạ Văn Quy hí mắt, cười cực kỳ sáng lạng.

Người đương nhiên cao hứng, ngày hôm qua vừa cùng tiểu tình nhân gặp mặt, Bạch Tỳ kiên định cho rằng mình không thấy được đoạn sau của bọn họ lúc nửa đêm, cô nam quả nữ, sẽ thân thiết thế nào chứ, đều nói hồng nhan họa thủy, vị này thật không có phúc, người đó lại là yêu quái.

Bạch Tỳ cười khanh khách đáp lại: “Tạ công tử sớm, nghe nói gần đây song hỷ lâm môn, chúc mừng”

Tạ Văn Quy sắc mặt khẽ biến, tiến lên vài bước, đến trước mặt Bạch Tỳ: “Tiên tử, Văn Quy xưa nay nói đến mấy thứ thần tiên ma quái đều không tin, không biết người đã từng tận mắt nhìn thấy chưa?”

“Cái này hả, có cơ hội Bạch mỗ nhất định sẽ chỉ cho Tạ công tử nhìn một lần.”

Tan rã trong không vui, Tạ Văn Quy tiếp tục mân mê bảo bối cây đào của hắn, Bạch Tỳ chăm chú nhìn, cảm thấy nên vứt khó chịu ra sau đầu, cô gái kia muốn ăn hắn lại một lòng muốn tìm đường chết.

Ngày hôm qua vốn đã bắt gặp được yêu quái, đều tại Tiểu Hắc, đúng lúc lại cần người như vậy, chính là Tiểu Hắc dùng cái đuôi đâm vào bờ vai nàng. Về sau, nàng cũng không nhớ rõ lắm, cảnh kia nàng cũng không biết là mộng hay thực, nghĩ tới đây, mặt Bạch Tỳ đỏ lên, dựa trên tuổi ở trần gian, nàng sớm nên xuất giá, cho nên mới có mộng xuân làm gì gì đó cũng thực bình thường đi...Hay do nàng muốn bắt yêu quái đến đền rồi?

Nếu là thật, tại sao đại yêu giả danh mỹ nam đồng môn không tiêu diệt nàng bịt miệng?

Nếu là giả, nàng nhớ rõ đôi đồng tử lúc ấy, ánh hoàng kim lấp lánh đôi con ngươi.

Nằm bò trong phòng mấy ngày, đào yêu kia cũng không xuất hiện, không đợi Bạch Tỳ nghĩ làm sao dụ xà xuất động, Đẳng Sơ Nhất mời nàng cùng bắt yêu vào giờ tý nửa đêm.

Bởi vì giấc mộng lúc trước, Bạch Tỳ vô tình hay cố ý đều muốn tránh mặt hắn, ngay ý định đi tìm tiểu Hắc cũng có, nhưng không biết tại sao, lúc nghe được lời mời kia trong lòng nàng lại có chút xiu xức động.

Đẳng Sơ Nhất dán phù chú lên cửa sổ, Bạch Tỳ liếc trộm một cái, so với cửa mình dường như phức tạp hơn một chút. Quả nhiên, không bao lâu sau, đào yêu bắt đầu tiến về phía phòng ngủ Tạ Văn Quy, hai người lại bắt đầu tình chàng ý thiếp đầy thân mật.

Bạch Tỳ nhắc tay, cửa phòng mở rộng ra.

Nàng cười như không cười, nói với Tạ Văn Quy: “Thành chủ có biết trong phòng Tạ công tử, có vị giai nhân không mời mà đến không?”

Tạ công tử bị ghen, mắt tròn trắng lên, thiếu chút nữa tức đến ngất xỉu, đào yêu kiều diễm bên cạnh cuống quýt lấy tay áo che mặt, lã chã chực khóc.

Bạch Tỳ lại tiến lên một bước, trên mặt khiêu khích: “Bạch mỗ đã nói qua, có cơ hội nhất định sẽ chỉ cho Tạ công tử nhìn.”

Nói xong, váy dài bay bay, lòng bàn tay hướng ra ngoài, đến trước mặt đào yêu. Đào yêu cũng không cam chịu yếu thế, móng tay trong nháy mắt dài ra, tung người nhảy một cái, hướng thẳng tay chỗ trái tim Bạch Tỳ, Bạch Tỳ lắc mình tránh thoát, lại nhanh chóng dán một lá bùa vải lên lưng đào yêu, đào yêu giãy dụa hồi lâu, lại không nhúc nhích được nửa bước, từ eo trở xuống, thân người dần biến mất, biến thành gốc cây già chạm đất.

“Tiên tử tha mạng, tiên tử tha mạng.”

Trên mặt đất, đào yêu khóc thút thít, nước mắt như sắc đào lưu chuyển, cực kỳ bi ai đến tận xương, nàng khẽ liếc nhìn Tạ Văn Quy trên giường vẫn giương mắt lên nhìn, sắc mặt càng thê lương, Tạ công tử mới vừa thương hương tiếc ngọc, trực tiếp trợn ngược hai mắt, ngất đi.

Bạch Tỳ dùng hai ngón tay, nâng cằm cô gái lên: “Dung Hoa Nhược Đào Lý, ngươi, tiểu yêu có biết tội?”

Không đợi đào yêu trả lời, Bạch Tỳ lại quay sang nói chuyện với Đằng Sơ Nhất: “Sư huynh, chúng ta luận công ban thưởng, yêu quái này là do mình ta bắt.”

Đằng Sơ Nhất từ chối cho ý kiến, liếc nhìn đào yêu: “Vì sao hại người?”

Móng tay đào yêu ghim chặt vào tay, mắt nhắm lại, kể lại chuyện ba năm trước.

Đã từng là một đình viện hoang phế sau lại đón gia đình Thành chủ, cây đào chiếm nhiều đất vốn sẽ bị hạ nhân chặt đi lại được thiếu gia cứu, mới đầu nàng cũng chỉ sinh lòng cảm động và nhớ nhung, cho đến khi hết ngày này qua ngày khác từ tháng này sang tháng khác được Tạ Văn Quy hết lòng chăm sóc, tưới cây bón phân, cắt tỉa cành thừa, đào yêu rốt cuộc động tư phàm.

Sau không biết tại sao, hai tháng liền cũng không thấy thiếu gia xuất hiện. Rốt cuộc đến một ngày, bóng đêm vừa bao phủ, cây đào liền biến thành cô gái áo hồng tìm đến thư phòng của thiếu gia, thiếu gia đưa lưng về phía nàng, đang thưởng thức một bức họa, bức tranh vẽ một mỹ nhân đập hoa mà đến, dáng người thướt tha, ống tay buông xuống nhẹ nhàng, nàng nhìn không rõ về mặt thiếu gia, chỉ là có chút tò mò muốn biết khuôn mặt cô gái kia, là ai chỉ dùng một bức họa đã đoạt đi ánh mắt chú mục sâu thẳm của thiếu gia. Nóng lòng nhìn, nàng đụng phải góc bàn, thiếu gia thấy động quay lại nhìn, trong mắt không phải sợ hãi, không phải kinh ngạc mà là vui mừng.

Nàng té ngã trên mặt đất, nhìn thấy rõ ràng, cô gái trong bức họa kia, khuôn mặt giống hệt nàng...?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hoa Thành 4

Sau này, đào yêu thành người Tạ Văn Quy yêu, họ Bạch tên Tường Vi.

Một bên có tình, một bên có ý, đêm khuya không người đó thiếu gia cùng đào yêu ước hẹn, muôn vạn ý mật tình nồng, giai nhân bên cạnh, thiếu gia cũng không giấu được tình yêu trong lòng, quyết định đi nhà nàng cầu hôn, điều này làm đào yêu khó xử, nhà của nàng ở chính chỗ này rồi.

Thiếu gia lại cố chấp: “Bạch gia là vọng tộc đã trăm năm, cũng không biết làm sao để lệnh tôn lệnh đường đồng ý đây?”

Đào yêu há hốc mồm, nhìn đến ánh mắt đầy sùng ái của thiếu gia, nuốt xuống.

Thiếu gia sờ sờ đầu nàng: “Tường Vi, đừng sợ, cho dù thế nào ta nhất định sẽ cưới nàng.”

Nhưng mà, thiếu gia, thời gian của chàng không còn nhiều nữa; còn ta, cũng không phải Tường Vi.

Những lời này là do danh y Thành chủ mời đến nói ra.

Đào yêu liếc nhìn thiếu gia hôn mê trên giường, nước mắt càng nhiều, âm thanh ngen ngào: “Tiên tử, tiểu yêu biết sai, không nên yêu mến người phàm, tiểu yêu cũng chỉ cầu thiếu gia khỏe mạnh an khang.”

Đây là lần đầu tiên xuống núi Bạch Tỳ được tiếp xúc với tình yêu của yêu nhân, cảm thấy thật mới lạ, thần thức không ngừng: “Cũng không phải không có thuốc chữa được, chỉ là.”

Đào yêu lập tức ngừng khóc, bộ mặt mong đợi, miệng nhỏ hé mở, vừa thấy đã thương diên/danle.'quydon

Đặng Sơ Nhất bắt đầu nói tiếp: “Chỉ cần ngàn lượng nước mắt hoa đào là có thể.”

Đào yêu nhanh chóng lau lấy nước mắt, nâng ở lòng bàn tay: “Tiên trưởng, tiên tử, muốn bao nhiêu mới đủ?”

Chỉ phong của Bạch Tỳ khẽ vạch, lòng bàn tay đào yêu lập tức xuất hiện một vết thương, có một chất lỏng không màu từ từ trào ra, Bạch Tỳ xoa xát một chút, chỉ lát sau, những chất lỏng này ngưng kết thành dạng keo, nâng lơ lửng trước mặt đào yêu nói: “Đây mới là nước mắt hoa đào.”

Nước mắt hoa đào, còn gọi là nhựa cây, trị được bệnh về máu, là do cây đào chịu ngoại lực gây ra vết thương mới tiết ra, giúp trị lành vết thương cho cây, ở trạng thái tự nhiên cũng có thể tiết ra nhưng số lượng rất ít.

Về phần cây đào ngàn năm này, Bạch Tỳ nhìn nửa đoạn chạc cây trong tay, mấy đóa hoa đào đang nở rộ, nàng tính toán muốn về Bất Chu Sơn trồng trong sân viện, bên cạnh có nhiều loại hoa nữa.

Đêm đó, Bạch Tỳ hỏi đào yêu, còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?

Đào yêu nói, mong xóa đi trí nhớ của công tử về tiểu nữ.

Nàng vĩnh viễn đã không còn cơ hội nói ra câu nói kia, thiếp tên là Đào Ngưng, không phải Bạch Tường Vi.

Hoa đào kiều diễm, cây đào vô tình, nhưng đào yêu lại nguyện ý róc xương lóc thịt cho công tử, cầu công tử một đời an khang.

Cây vô tình mới có thể sống, không còn da sẽ phải chết. Một vết thương, một ly nước mắt, vết tích do đao lòng vào nhau, không còn nơi nào không chạm tới, nàng lại không khóc một chút nào, đây là hình phạt lắng trị nàng, cũng là thuốc bổ cứu mạng hần. Nàng chảy một giọt nước mắt, hần sẽ tốt một phần bệnh, đợi đến khi sinh mạng nàng hao hết, hần có thể lần nữa trở nên khỏe mạnh.

Trên bàn, bình hoa cắm mấy cành đào có nụ hoa đã chớm nở, Bạch Tỳ nâng cầm nhìn cành đào, Tạ thành chủ mới vừa tính tiền công cho nàng, bạc gấp năm lần so với nói trong cáo thị. Bạch Tỳ nghĩ mình phải vui mừng nhưng làm thế nào cũng không cười ra được.

Tối hôm đó, Đào Ngưng trở lại trong gốc cây đào, một cổ hắc khí cũng theo nàng ta tới trong phòng, mới đầu cho là khí dư sau chiêu thức của đóa yêu, cố ý tiếp hơi thở kia, trong lòng nàng chán kinh, tuy đào yêu có ngàn năm đạo hạnh nhưng không có lòng hại người, hơi thở tinh khiết, diendan/le]quydon thậm chí có chút ngọt nhu hòa, cổ hơi khí này hoàn toàn bất đồng, là oán khí cay độc tà ác đã trăm năm, nàng rõ ràng không phải là đối thủ.

Bạch Tỳ muốn ra tay trước chiếm lợi thế, kết quả vừa đối mặt liền trực tiếp bị đánh bại: “Phốc.” Bạch Tỳ ngửa đầu phun ra một búng máu.

Hắc khí lượn lờ trước mắt đang cao hứng, có người phá cửa sổ xông vào ôm lấy Bạch Tỳ, hắc khí đột nhiên tiêu tán.

Đặng Sơ Nhất nhanh chóng chạy thẳng đến nhà thủy tạ.

Toàn thân Bạch Tỳ đau đớn bị ném vào trong hồ, đau đớn quả nhiên được hóa giải, không ngờ nước trong nhà thủy tạ này kì diệu vậy có thể hóa giải tổn thương đan điền, nhưng mà --- --- nàng không biết bởi... .

Nhìn nàng trong nước ra sức vẫy vùng, không ngừng vùng vẫy, kèm theo “khụ khụ”, “cứu mạng”... không biết có phải ảo giác không, Bạch Tỳ cảm thấy cơ thể thôi chìm xuống, thân thể nàng được nâng lên, quanh người là một xúc cảm lạnh lẽo mà mềm mại, trong hoảng hốt, Bạch Tỳ nhìn bản thân bị ôm, được đặt xuống. Nhắm mắt lại, Bạch Tỳ cảm giác mình vừa phát hiện một bí mật.

Lạc Thần, nhưng thật ra lại là nam nhân.

Trường sam màu đen, lướt nước mà đi, ánh mắt trong veo, tuấn mỹ vô song, yêu nghiệt hơn đào yêu lại khí phách vạn phần tựa tiên nhân.

“Ha ha.” Bạch Tỳ cười khúc khích, nàng lại dám đùa giỡn Lạc Thần tu tiên giả, còn đang mộng lung, lại bật thốt lên một câu: “Run rẩy đi! Tào Tháo.”

Đặng Sơ Nhất nhìn Bạch Tỳ dưới đất, có chút khó hiểu, nhìn người trên đất một giây trước còn nửa sống nửa chết, giây kế tiếp đã mặt tươi cười khúc khích, lại nhớ tới một câu nói mới học được: “Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.”

Mà đồng đội heo của hần, áo dưới mỏng, thân thể như ẩn như hiện, chân dài eo thon, bởi vì thờ dốc ngực phập phồng lên xuống, hô hấp còn khó khăn khiến khuôn mặt đỏ ửng lên, Đặng Sơ Nhất quay đầu, đồ ngốc này, như thế nào vẫn giống trước đây không chút thẹn thùng hay đề phòng gì vậy.

Tay áo phất nhẹ, quần áo Bạch Tỳ trở nên khô ráo ngay, không biết do đan điền vẫn bị thương tổn hay mới suýt chết chìm, Bạch Tỳ từ từ nhắm mắt lại.

Nam tử hơi nhú mày lại, quả nhiên là trước sau như một luôn ngu xuẩn, gặp một lần là ghét một lần, thật đúng là... Đã lâu không gặp.

Chương 6: Hoa Thành Bồn (Tiếp)

Năm ngày sau, Đẳng Sơ Nhất mới từ biệt Tạ thành chủ, trước khi đi, hắn hạ thấp giọng nói với Bạch Tỳ: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.”

Cả người Bạch Tỳ lập tức nổi da gà, mạnh mẽ cười nói: “Bạch mỗ cũng không phải người dễ bị dọa, sư huynh, tạm biệt không tiễn.”

Đối với cái lão không hiểu sao lại xuất hiện này, Bạch Tỳ có chút quý dị, cảm giác mâu thuẫn, có chút sợ hãi âm dương quái khí, lại có tình mong đợi được nhìn thấy hắn thật lâu, nhưng vừa nghĩ đến đối phương là đối thủ cạnh tranh việc làm ăn với mình, bao hảo cảm lập tức tan thành mây khói, trời đất bao la, tiền bạc lớn nhất trên đời.

Đẳng Sơ Nhất giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, gần từng chữ: “Lần sau gặp.”

Vài ngày sau đó, ba chữ này khiến cử chỉ hành động của Bạch Tỳ điên rồ, động một chút lại nhảy lên chài chuốt rồi lại ỉu xiu, khiến nàng vừa cảm hận lại xen chút vui sướng nho nhỏ.

Nhắm mắt lại Bạch Tỳ cũng biết, hôm đó ôm nàng nhảy vào thủy tạ, trong phủ thành chủ chỉ duy nhất có Đẳng Sơ Nhất làm được.

Bạch Tỳ nghĩ, nàng bị bệnh rồi...

Lại qua năm ngày, Tạ công tử thân thể dần dần khỏe lên, dân chúng Hoa Thành được thành chủ mời dự tiệc, mấy vị lão nhân lớn tuổi nhìn viện trống rỗng, lặng lẽ nói: “Lần này xong rồi, dưới đất này có vật, chỉ cây đào ngàn năm mới trấn áp được.” Người làm truyền lời mấy lão nhân đó đến cho thành chủ, Tạ thành chủ giận dữ, sao dám bịa đặt nhiều lời như vậy, đào cho ta, xem xem phía dưới có vật gì. Người làm đào đất lên sâu trăm mét, một hòm hồng bằng gỗ lim khảm tơ vàng bị nâng ra, Tạ thành chủ hoàn toàn khó chịu, mở hòm ra cho ta. Khi mở hòm ra, một cỗ mùi hôi thối tràn ngập dâng lên, mọi người lùi lại vài mét, đợi mùi hôi tản đi, trong quan tài lại không thấy có gì nữa.

Trong phòng khách, Bạch Tỳ nghe Tạ thành chủ miêu tả lại, nói thầm một tiếng, hồngбет, đạo hạnh của nàng còn thấp, cứu Tạ Văn Quy, lại thả ra yêu tà, yêu tà là sát khí mạnh nhất Cửu Châu biến thành, quả thật cần cây đào ngàn năm mới trấn áp được.

Bạch Tỳ lấy bức họa từ thư phòng Tạ công tử ra, Tạ thành chủ kinh ngạc há miệng tay nắm chặt, run run chỉ nói: “Này, này, ai, nghiệt duyên!”

Cô gái trong tranh họ Bạch tên Tường Vi, là chủ nhân cũ của viện tiểu nữ nhi Bạch gia, hai mươi năm trước, trên chiến trường, gia chủ Bạch gia bại dưới tay Tạ thành chủ, Hoàng đế tiền triều dưới con nóng giận, ra lệnh diệt cửu tộc Bạch gia, trong số hành hình lại thiếu một người, chính là vị tiểu nữ Bạch gia này, có người nói được thần tiên cứu đi, cũng có người nói nàng tự thiêu chính mình, còn có người nói, nàng sai nha hoàn chôn nàng dưới gốc cây đào nàng thích nhất khi còn sống.

Chiến sự kết thúc, phu nhân Tạ thành chủ khó sinh mà chết, ông nhớ lại chuyện cũ, cảm thấy ông trời đang trừng phạt mình, không nhận được áy náy trong lòng, quỷ thần xui khiến tới Hoa Thành, mua lại tòa đình viện.

Bạch Tỳ nhớ lại mấy ngày trước cây đào một thân vết thương loang lổ để mặc cho vết thương lan rộng để nước mắt hoa đào chảy ra, trong lòng nàng ấy có suy nghĩ gì, đổi lại là nàng, không biết có người nào nguyện ý như vậy không? Sau đó lại nghĩ đến bây giờ ngay cả tọa kỵ của mình còn không rõ tung tích, hòa nộ xung đan điền, bay thẳng lên trời!

Tạ thành chủ thấy Bạch Tỳ đứng lên, vo bức họa mỹ nhân thành một nắm. Sợ hãi rất nhiều càng cảm thấy Bạch Tỳ tốt, thái độ phụ trách đến cùng của nàng khiến ông cảm thấy ánh mắt nhìn người của mình đúng là không tệ mà.

“Cái cây kia...” Tạ thành chủ lau lau mồ hôi rịn ra trên đầu.

Bạch Tỳ đưa ra ba đạo bùa chú, dặn dò Tạ thành chủ dán vào thân cây đào, Tạ thành chủ nhận bùa cáo từ, nhanh chóng sai hạ nhân đi dán bùa.

Ngày xưa, các đồng môn Bát Chu thường vụng trộm truyền nhau đọc các thoại bản ngắn, bên trong là rất nhiều cổ sự về tài tử giai nhân, Bạch Tỳ từ chối không đọc, nàng đã có một vật cưới vừa mang hình thể khổng lồ vừa máu lạnh, nào có nhân hạ gì mà đi chú ý đến những đau khổ chốn trần gian? Thân mình còn chưa lo xong...

Chuyện tà yêu, nếu nàng đã gặp phải vẫn muốn giải quyết triệt để cho tốt, bất tri bất giác lại ra khỏi phòng, ánh sao ban đêm lóe sáng, trong đình viện có thể miễn cưỡng nhìn thấy, đầu tiên là hồ to nơi cây đào từng bị đào lên, màu đen kịt hòa trong trời đêm, giống như miệng thú há to, muốn cắn nuốt tinh tú trên trời.

“Kiệt kiệt kiệt”, từng tiếng quái lạ vang lên, đất dưới chân Bạch Tỳ cũng rung lên theo từng hồi.

Lần theo âm thanh, Bạch Tỳ nhìn hướng đối diện miệng hồ, một nữ nhân thân cao hai đến ba thước, mặc thanh y, tóc bay tán loạn, trên đỉnh đầu còn có

một con mắt. Quanh quần bên gốc cây, lướt đi như gió. Đây là Hạng Bạt, đi qua nơi nào, khắp trời đất đều là lửa.

Bạch Tỳ hip mắt lại, loại như Hạng Bạt, phần lớn đều hung ác, tám ngàn vạn máu tươi, trải qua ba ngàn năm mới tạo thành. Một khi đã tạo thành, Hạng Bạt ra oai, vạn vật thế gian đều bị thiêu hủy, không cần nghĩ cũng biết cực kỳ đáng sợ.

“Kiệt kiệt.” Hạng Bạt chưởng một chưởng xuống đất, tất cả đình viện, từ trong ra ngoài, nhanh chóng nứt toác, đình đài sụp đổ, dưới chân Bạch Tỳ cũng nứt ra khe lớn.

Bạch Tỳ nhanh chóng nhảy lên, một tay tụ chưởng lực, nhanh chóng đánh về phía Hạng Bạt. Bạch Tỳ điều động khí lực toàn thân, xoay người liên tục, tránh thoát nguy hiểm, nhưng nửa người vừa mới nhích lên, lại hứng lấy một đoàn lửa khói xộc thẳng vào mặt. Ngay tại chỗ, Bạch Tỳ nhảy lên, lại khó khăn tránh thoát. Lần lượt công kích đã chọc giận yêu thú Hạng Bạt, nó hung hăng ném ra từng đạo lửa khói.

Ngàn cân treo sợi tóc, Bạch Tỳ nghĩ thầm: “Tập trung toàn bộ tinh lực huy động đất gần đây, làm thành một bức tường đất dày, lấy Thổ chống Hỏa.

Ngay tại lúc Bạch Tỳ sắp bị lửa khói cán nuốt thì một người đất dài rộng vurun ra trước ngăn lại phần lớn diêm hỏa. Bạch Tỳ vurun tay chạm vào bức tường, “Rắc rắc”, tường đất chợt nứt toác ra, Bạch Tỳ cảm thấy toàn thân không còn hơi sức, ngồi bệt trên mặt đất.

Hạng Bạt sợ nước, nếu có thể khiến nó lao vào ao đầm, mình mới được cứu.

Tập trung tinh thần, thu lấy linh khí từ hơi nước trong không khí, trên mặt Bạch Tỳ đỏ lên từng mảng, Hạng Bạt đang từng bước tới gần.

Một luồng nhiệt lưu từ đan điền nơi bụng chạy thẳng lên trên, truyền toàn bộ linh khí trong người xuống dưới đất.

Hai thước, một mét, nửa thước.

“Rồng___” Hơn nửa người Hạng Bạt chìm sâu vào vũng bùn, cố gắng giẫy giụa, ngược lại càng khiến lún sâu hơn. Bạch Tỳ vừa mới chuẩn bị buông lỏng một chút, toàn thân Hạng Bạt lại cháy lên lửa đen, trong nháy mắt ao đầm biến thành đất khô nứt nẻ, Hạng Bạt nhảy vọt đến trước mặt Bạch Tỳ.

Không kịp lau mồ hôi rịn ra hai má, Bạch Tỳ vội vàng lui về phía sau, vừa lui vừa nghĩ_____ Tiểu Hắc rốt cuộc người ở chỗ nào!!!

“Tiến lên” Tiếng vang nghiêm nghị bên tai, một bóng Xà thật to lớn đen tuyền bao phủ Bạch Tỳ, đuôi rắn đen cuộn Bạch Tỳ lại, ném lên hai cánh trên lưng.

Nàng rốt cuộc đã tìm được tạo kị của mình, vậy đen mịn, thân mang cánh, còn có con người vàng kim dựng đứng, không thể giả được!

Đuôi cự xà lơ lửng cao, dùng sức chụp xuống, Hạng Bạt ‘rồng___’ âm thanh yếu dần, một luồng khói đen bay lên, tiêu tán trên không chung, đuôi rắn móc ra, nơi buông tìm Hạng Bạt chấn động không ngừng.

“Tức nhường.”

Khói tức ngưỡng thứ nhất không hẹn mà gặp, Bạch Tỳ tiếp nhận, hai ngón tay khép lại, mở lồng ngực ra, một khối đất màu vàng lập tức rơi ra...

Sáng sớm hôm sau, đình viện đã dọn dẹp lại, Tạ thành chủ trồng xuống ba cây bình an. Bạch Tỳ cất xong ngân lượng, bái biệt Tạ thành chủ, rời khỏi Hoa Thành.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng Bạch Tỳ lại vén tay áo lên, lộ ra con rắn nhỏ đen tuyền quấn quanh cổ tay, nàng siết chặt đuôi rắn, Tiểu Hắc giống như lão tăng nhập định, hoàn toàn không có phản ứng với ngoại giới.

Người cứ kiêu ngạo đi, không có thịt gà ăn đâu.

“Tiểu Hắc, tại sao Đào Ngưng và Bạch Tường Vi lại có dung mạo giống nhau? Hạng Bạt chính là Bạch Tường Vi mà.

“Kinh Chấp hướng mộc, lấy cây làm thân, lấy ái làm hồn, lấy tâm làm mao.”

Không hổ là tọa kị của nàng, âm thanh thật dễ nghe, cùng với Đẳng Sơ Nhất không phân cao thấp. Có mấy lời nói thế nào nhỉ, mỗi người đều có mặt tốt và mặt xấu riêng cùng nhau tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Này Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đại Yêu

Không rõ là việc giữ bí mật vốn kém hay những những người kể chuyện công lực thâm hậu, rất nhanh, câu chuyện cây đào của Tạ thành chủ Hoa Thành

đã vang danh vạn dặm.

Trong góc một tiệm trà, phe phẩy quạt giấy, người kể chuyện (thư nhân) quần vải áo thô nói: “Cây vốn vô tâm, dựa vào linh lực của tức nhưỡng mới trổ được hồn của Hạng Bạt xuống. Bạch Tường Vi sau khi chết, hồn phách bị cây đào hút lấy. Ngàn năm sau thân thể tạo thành gặp được tình yêu, hai người lưỡng tình tương duyệt, gặp được phu quân.”

Phu quân? Nghe nói trong dân gian mỗi cô gái đến tuổi cập kê đều được cha mẹ tìm cho một vị hôn phu, người này gọi là phu quân của cô gái đó. Sư tôn Bạch Tỳ Tiêu Diễn đã trả lời khiến đám đệ tử nữ của Bất Chu Sơn kinh ngạc không thôi: “Cái gọi là lương thiện, chính là chữ nương ít đi chữ nữ, cái gọi là cưới chính là nữ nhân lần ra ngất xiù.”

(良: lương thiện, 娘.nương(mẹ, con gái), bớt đi chữ nữ là: 女.)

Bạch Tỳ cực kì tin tưởng mình thông minh mạnh mẽ như vậy sẽ không bị ngất xiù, sau đó dùng sức lắc đầu, giống như có thể xóa tan đi hình ảnh bóng dáng cao lớn mạnh mẽ ôm mình ra khỏi nhà thủy tạ hôm đó.

Qua cửa sổ của khách sạn, Bạch Tỳ chống cằm nhìn cảnh dòng người vội vã đi lại trên đường phố, còn có trẻ nhỏ cầm cành đào vui sướng chạy đùa. Từ khi tiến vào Bất Chu Sơn rồi lập chí tu tiên, thất tình lục dục đã tựa như áng mây cuối chân trời _____ có thể nhìn không thể chạm tới. Nếu coi trọng người trong tiên môn thì còn may, vợ chồng có thể cùng nhau tu tiên, nhưng nếu coi trọng người phàm, không phải khi tóc mình đen tóc người đã bạc rồi sao?

Đứa trẻ không cần thận té ngã trên mặt đất, được một nam nhân đỡ dậy, nam nhân áo đen tuyền, vóc người cao to, mặt như viễn sơn, tư thế tựa như trăng sáng trên trời quang, Bạch Tỳ định thần nhìn lại, chính là người nọ, bất người nhảy qua cửa sổ, chỉ sợ bỏ lỡ hân.

Sau khi chia tay, Bạch Tỳ càng thêm khẳng định, Đẳng Sơ Nhất tuyệt đối không phải là người!

Cặp mắt khác hẳn với người thường, vạn vật trong trời đất này, chỉ có đại yêu mới có con mắt màu vàng kim như vậy.

Kể ra, Tiểu Hắc tọa kỵ của nàng cũng có con mắt màu vàng óng, con rắn này thấy thế nào cũng có kinh nghiệm phong phú hơn nàng, vén tay áo lên - - xà, không thấy.

Bạch Tỳ cố nén lại hai huyết thái dương đang căng lên, bị xà đại gia coi chủ nhân là nàng như không có đã nhìn thấy quen rồi, điều thực sự khiến nàng đau đớn mất hết mặt mũi là, tọa kỵ của nàng luôn khiến nàng trong tình huống không hề hay biết.....chạy trốn.

- -!

Một đường đuổi theo, Bạch Tỳ vừa truy vừa tìm vẫn không kịp.

Trên đường trở về, một cỗ mùi hương xông vào mũi, Tu tiên giả ở Trúc Cơ từ lâu chỉ ăn ngũ cốc, ngoại trừ ham mê ăn gà trời sinh, lâu lắm rồi Bạch Tỳ mới biết trên đời này vẫn còn hương thơm có thể lay động mình đến vậy, mùi thơm này, tràn đầy linh khí tinh thuần, chỉ ngửi thôi cũng đã cảm thấy sung sướng, thật giống như người đói khát đã lâu ngửi được mùi đồ ăn, nước miếng chảy ào ào, con sâu thềm ăn không ngừng ngo ngoáy.

“Cô nương, nhìn trũng hạt viên tròn sao?”

Hỏi chuyện là một lão nhân mặc vải rách, thanh âm khàn khàn, chỉ lộ hai con mắt, đôi mắt đục ngầu. Thấy Bạch Tỳ dừng lại, lão thận trọng lấy từ trong túi tiền ra, bên trong là những viên cầu lớn nhỏ cùng màu sắc khác nhau, lặt lể tủa ra mùi hương dụ hoặc.

Bạch Tỳ nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: “Đây là?”

Lão nhân có phần kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Cô nương, đây chính là Yêu Đan tốt nhất, xem tỉ lệ này, thượng phẩm.” Một tay lão cầm mấy viên cầu, để dưới mũi Bạch Tỳ, thấy ánh mắt Bạch Tỳ nhìn theo tay lão lượn vòng, hài lòng cười một tiếng, âm thanh quái dị, khàn đục như tiếng xé rách cái gì.

Trong lòng đã nổi lên sóng to gió lớn, Bạch Tỳ vẫn cố giữ bình tĩnh ngoài mặt nói: “Những Yêu Đan này để làm gì vậy?”

“Ăn.”

Bạch Tỳ co căng chạy, toàn bộ nhận thức về Tu tiên giới cho nàng biết, ăn Yêu Đan chỉ có một loại, chính là...

Thất hồn lạc phách trở lại gian phòng trọ, Bạch Tỳ trang bị thật tốt một cước đạp bay cửa, chuẩn bị tra khảo với Hắc Xà đang chiếm giường kia.

Nhưng khi thấy trên giường một Hắc Xà cuộn mình thành ba tảng chỉ lộ ra nửa đoạn đầu màu đen thì nàng cảm thấy giá mình bị mù còn tốt hơn...

Rõ ràng xuống núi để tìm thú vui, thuận tiện tính toán kế nhân sinh sau này, đánh bậy đánh bạ thế nào lại lấy được khối tức nhưỡng thứ nhất, cứ như vậy, dường như việc vớ trời cũng không còn xa tầm tay như tưởng tượng. Nhưng chưa kịp vui vẻ bao lâu, nàng chợt nhận ra _____ nàng bị bệnh rồi!

“Ngu xuẩn!” Âm thanh nghiêm nghị của Hắc Xà vang lên, Bạch Tỳ vén tay áo lên, con rắn nhỏ đen tuyền đã uốn lượn trên cổ tay, hai chiếc sừng rắn dựng thẳng theo khuôn mặt hếch cao, vẻ mặt hết sức phách lối.

Tiểu Hắc nhìn khuôn mặt ngây ngô cười của Bạch Tỳ, một lần nữa tự vấn bản thân mình không có tìm làm người chứ, dù sao ngoại trừ Bạch Tỳ, những người khác như thế là bình thường.

Bạch Tỳ nắm lấy con rắn nhỏ bảy tấc, ngoan độc nói: “Tiểu Hắc, lúc đầu ta chưa từng tu luyện lại có thể nhảy thẳng qua Luyện Khí có phải nhờ khế ước với ngươi không?”

Đôi mắt trong suốt của con rắn liếc sang, thể hiện rõ ràng hai chữ: Ngu ngốc.

“Khế ước kia là cái gì vậy?”

Đầu rắn xoay chuyển, để lại cho nàng xem cái ót ngao mạn.

“Này, thật sự là khế ước chủ tớ sao?” Ba năm qua Bạch Tỳ không ngừng ép hỏi, Tiểu xà vẫn thà chết chứ không chịu khuất phục, Bạch Tỳ cũng không tin mình thực sự có thể hát bài ca nông nô vùng lên nổi dậy, sau này nàng sẽ là chủ, nó là nô bộc?

Tại Tu tiên giới ở Cửu Châu, yêu quái hóa thành Linh Thú chia làm hai loại, Linh Thú có thể khai thông trí tuệ, loại này chỉ có nhân tài tu tiên ở Cửu Châu, tu vi cao thâm mới có được, một mặt là vì số lượng Linh Thú thừa thối, hai là sức chiến đấu của Linh Thú có thể trợ giúp cho tu tiên giả, Linh Thú mạnh đương nhiên không chịu nhận thức chủ nhân có sức mạnh thấp, mặt khác mua Linh Thú cần số lượng lớn linh thạch (Tiền tệ trong giới tu tiên, bên trong chứa linh khí, có thể dùng bổ sung linh khí), nhân tu giàu có cũng không nhiều. Một khi ký kết khế ước chủ tớ, nhân tu (người tu đạo) không may chết đi, Linh Thú cũng chết theo, ngược lại, Linh Thú chết đi chủ nhân cũng lắm là giảm tu vi. Tu vi có thể tu luyện trở lại, nhưng mệnh mất thì không tu lại được. Thậm chí Tam đại tiên môn trong Bát Chu Sơn ở Cửu Châu, nghe nói mỗi người cũng chỉ nuôi một Linh Thú.

Sao có thể, cáo già tâm ngoan thủ lạt Tiểu Hắc sẽ chịu ức hiếp của thiếu nữ và trời, lại còn sẵn sàng kí khế ước chủ tớ so với khế ước bản mình còn thảm hơn kia.

“Ai yêu.” Bạch Tỳ chợt cảm thấy trong đầu có gì đó như nổ tung, đan điền đau đớn như bị xé rách.

Àm, tiểu xà từ tay Bạch Tỳ nhảy xuống hóa to thành cỡ chén com. Trên đầu hai sừng nhô cao, thân rắn đen tuyền lân phiến, trên lưng nhô ra cánh, xuyên qua làn sương mù mỏng, in đậm rõ ràng trong mắt Bạch Tỳ.

Hắc Xà hé nửa mí mắt liếc Bạch Tỳ: đừng nghĩ dựa vào khế ước, xà đại gia ta vẫn có thể tùy thời tiêu diệt ngươi.

Miệng Bạch Tỳ thành hình chữ O, mắt thấy Hắc Xà ngẩng cao đầu, nhảy lên cửa sổ khách sạn phóng mất ra ngoài. Động tác như nước chảy mây trôi, tư thế cao ngạo phách lối.

Niềm vui sướng trong tưởng tượng nháy mắt bị đánh cho tan tành.

Chớp mắt không ngừng, người chủ nào đó đau đớn nghĩ: “Ta có Linh Thú, nhưng ta phải nghe lời nó, ta có vật cười, nhưng nó không để cho ta cười.” thật phiền muộn mà.

“Tiểu Hắc, nói cho ngươi biết một việc.”

Trên bệ cửa, hai cánh uy vũ không chút lay chuyển.

“Ta có thể đã bị bệnh ____”

Đầu rắn đen tuyền rút cuộc quay lại, đôi đồng tử kim sắc trợn trừng, nhìn xuống bóng dáng thiếu nữ áo trắng kia.

“Có thể không giúp ngươi vá trời được nữa - - .”

Thân rắn đen tuyền nháy mắt cứng đờ, Tiểu Hắc bay vào trong phòng, thập phần khinh thường nói: “Tai họa sống ngàn năm.”

Bạch Tỳ cảm thấy lục phủ ngũ tạng cho đến đan điền đều bị sự cao ngạo này của Hắc Xà khơi lên nộ khí, hận không thể khạc lửa ra từ miệng một hồi nướng chín con rắn kia, như vậy mới có thể an ủi tâm hồn bé nhỏ của mình. . .

Lúc trước chính mình chỉ là một phạm nhân tu tiên, có Linh Thú chính là hoài bích kì tội (ngọc vốn vô tội, người mang ngọc mới có tội), sau đó lại nhờ khế ước mới kí mượn lực để qua được Bát Chu Sơn, nàng mới nén giận phần đầu theo tên cận bã này học tập.

Khế ước, cho dù khế ước có tốt đến mấy cũng không được tự do!

Trên người Tiểu Hắc, lân vảy (lân phiến) như phát ra một tầng bạch quang, chiếu rọi hơn cả ánh trăng ngoài cửa sổ. Bạch Tỳ giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên thân rắn, vảy mịn nhưng cứng, cũng cực kì bóng loáng. Rón rén bò lên trên giường, Bạch Tỳ gấp cong cả người, vòng quanh Hắc Xà, cả một đêm ngon giấc.

Trước khi ngủ, Bạch Tỳ nghĩ: Xem ra không phải mình mắc bệnh tương tư, mà là con sâu tham ăn trong bụng theo mùi Yêu Đan mà chạy tới.

- -

Ba ngày sau, Bạch Tỳ tới bờ biển Tây Bắc, cách Tây Bắc ngàn dặm theo hướng tây là tiên môn Bát Chu Sơn. Chạng vạng cùng ngày, Bạch Tỳ gặp một vị cổ nhân - , sư tỷ cách vách ở Bát Chu Sơn Cao Thiên tới cửa bái phỏng, hai người cùng ngồi trên ghế đá trong sân.

Vị sư tỷ Cao Thiên này thập phần nho nhã dịu dàng đáng yêu, vào Bát Chu Sơn đã hơn hai mươi năm, gần đây mới vất vả tiến được vào kì Nguyên Anh thành công, muốn nhân cơ hội bí cảnh mở ra mà tìm vũ khí thích hợp. Nhưng nàng phụ trách trông coi rừng cây bông cùng đầm lầy bên cạnh phía sau núi yêu thú sau núi lại đông đảo, một tháng sau chính là thời điểm cây bông tạo hoa mà nàng ở trong bí cảnh lại không thể phân thân, thấy mỗi ngày Bạch Tỳ đều đi dạo xung quanh, lại biết nàng tu hành cực nhanh, đoán nàng tạm thời cũng không có việc gì nên mới tới xin nàng chăm sóc rừng bông thay mình, tránh việc bị yêu thú phá hoại.

Bạch Tỳ nghe vậy lập tức đồng ý, vỗ vỗ ngực đảm bảo một ngọn cỏ bông hoa đều sẽ không thiếu được.

“Sư muội, vài ngày nữa vào Bồng Lai bí cảnh, sư tôn của ta cùng Đoàn Tụ chân nhân đã làm danh sách, bên trong không có ta.” Cao Thiên cắn môi cúi đầu xuống: “Đến lúc đó Bạch sư muội không cần tiếp tục trông hộ rừng bông cùng đầm lầy nữa.”

Bạch Tỳ có lòng an ủi nhưng cũng không biết nói gì, trong lòng khẽ động, đứng rồi, đầm lầy nước...

“Cao sư tỷ, đầm lầy phía sau rừng bông có tác dụng chữa thương đan điền phải không?”

Cao Thiên sắc mặt hơi biến hỏi: “Bạch sư muội từ đâu biết được?”

Không đợi Bạch Tỳ trả lời, âm thanh Cao Thiên không kìm được vọng vang lên: “Đừng bảo là.”

Bạch Tỳ không tự chủ nghe theo đối phương: “Đi ngang qua nghe những sư huynh khác nói.”

“Đầm lầy có từ lúc Bát Chu Sơn tồn tại đến nay, chuyện chữa khỏi được cũng không nhiều tiên hữu biết, không phải là không đúng mà bên trong đầm lầy, chỉ chữa được cho yêu và Linh Thú.”

“Người trong tiên môn không được sao?”

“Bất luận kẻ nào tu tiên cũng không được, tu vi thấp may ra còn có thể đi vào chữa thương, tu vi cao tuyệt đối không được, cũng thần bí như Bồng Lai bí cảnh vậy.”

Nếu người tu tiên không được, vậy tại sao nàng có thể, rốt cuộc là có chỗ nào không đúng đây?

Cao Thiên lắc đầu một cái: “Cái này cũng không biết được, ta trông coi rừng bông lâu như vậy, cũng chưa thấy có người nào dám thử qua.”

“Sư tỷ vậy những chỗ khác thì sao, nước giống như ở đầm lầy có thể chữa trị đan điền.”

“Nghe nói chỉ có trăm mét nước chung quanh Đại Yêu đạo hạnh ngàn năm, chịu yêu khí nhuộm dần trăm năm, mới có thể trị được đan điền của yêu cùng Linh Thú.”

.....

Cho đến khi ánh trăng lên cao, hai người mới tận hứng mà về.

Ngồi xếp bằng trên bờ đoàn trong phòng, Bạch Tỳ vận khí cảm nhận đan điền, bên trong đan điền, vòng quanh là dải ánh sáng trắng quấn vào nhau, vào sâu bên trong nữa, từng hạt nhỏ vàng như trứng bồ câu bắn ra, dường như cảm nhận được hơi thở của chủ nhân nên cực kỳ kích động. Từ khi mới tu luyện, Bạch Tỳ đã bắt đầu hoài nghi, người khác đều luyện theo con đường từ Luyện Khí – Trúc Cơ – Kim Đan – Nguyên Anh – Hóa Kì, cho tới nàng là một người phạm không bắt đầu từ Luyện Khí cũng không qua Trúc Cơ đã có một viên Kim Đan nhỏ bên trong...

Thật ra trước đây cũng từng trải qua chuyện tương tự như ban ngày, nàng còn nhớ rõ mấy vị sư huynh ra ngoài rèn luyện, mang về nội đan của yêu thú, bởi vì tò mò nàng cũng tham gia náo nhiệt, vừa mới đến gần, Bạch Tỳ lại cảm thấy Yêu Đan thơm ngon khác thường, làm cho nàng không nhịn được muốn nuốt vào, Yêu Đan có viên lớn viên nhỏ, tròn trịa, mà màu sắc Yêu Đan, Bạch Tỳ nhớ là màu hồng...

Nếu không phải thân thể nàng có vấn đề, chột nghĩ đến Tiểu Hắc, chẳng lẽ là do khế ước giữa hai người?

Trong trời đất này, chỉ có Yêu mới có thể thông qua việc nuốt Yêu Đan khác tăng thêm linh lực và tu vi...?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: 7: Bồng Lai Bí Cảnh (Một)

Nhà mình là Xà thần vừa tuần mỹ lại cao ngạo, một con rắn cái bình thường khẳng định không lọt vào mắt nó. Từ dưới chợ chân núi thật vất vả mới thu được mười mấy loại rắn cái, sọc đen vàng cùng Kim Hoàn xà biến đổi đa dạng màu sắc, giống loại đầy đủ cả, chắc chắn đủ dùng, đủ lập một hậu cung cho Tiểu Hắc.

Hắc Xà liếc nhìn đồng xà đang giãy dựa trên mặt đất, khí định thần nhân vòng tới bên giường làm tổ. Kim Hoàn xà có cái đầu to nhất đóng đưa đầu rắn, ý đồ đi lại gần giường, đôi mắt vàng kim của Hắc Xà lườm một cái, cả đám rắn cái nằm bò rạp xuống trên mặt đất không nhúc nhích.

“Ngươi!” Bạch Tỳ tức đến giậm chân, “Đây là do chủ nhân ngươi mất rất nhiều tiền mới mua được đó!”

Hắc Xà thu lại hơi liếm, nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Tỳ, vẻ mặt thể hiện rõ: mua để làm gì?

“Còn không phải vì ngươi sao!”

“Bỏ tọa chỉ thích ăn thịt gà.”

.....

“Tiểu Hắc, rốt cuộc dạng gà thế nào mới có thể lọt vào mắt của ngươi?”

Đôi mắt Hắc Xà tối sầm lại, nhớ lại thân hình người kia giống hệt mình, trên lưng mọc hai cánh, đỉnh đầu có sừng, quanh thân là lân mịn màu trắng, uốn éo mỗi cái cũng sẽ tạo thành một khoảng trắng muốt ánh sáng. . .

“Nếu không chuẩn bị cho ngươi một con Bạch Xà nhé, hắc bạch tương xứng, ha ha ha.”

.....

Vậy mà, chủ nhân nhị thập tứ hiếu Bạch Tỳ vừa chân trước ra cửa, chân sau đã đụng phải Linh Thú Bạch Hạc chuyên truyền tin tức của sư môn.

“Giờ mùi hôm nay, chúng đệ tử đến cùng vì sư trước chính điện.” Bạch Hạc nhẹ nhàng bay lên, rất nhanh biến mất ở phía chân trời.

Qua hai ngày nữa chính là ngày Bồng Lai bí cảnh mở ra, môn hạ đệ tử của Tiêu Diễn không nhiều, lần này Bất Chu Sơn cùng núi Côn Lôn, núi Thường Dương chung sức mở ra bí cảnh, căn cứ vật gì cũng có chỗ dùng, tôn chỉ là toàn bộ nhân tài, mỗi trưởng lão tiên môn đều phải sai phái một đệ tử đi trước.

Trong động phủ Tiêu Diễn, Bạch Tỳ khom người cúi đầu, Tiêu Diễn nhắm mắt tĩnh tọa.

“Chuyện Bồng Lai bí cảnh mở ra, chắc ngươi cũng có nghe được, đệ tử môn hạ của ta chỉ có mình ngươi.” Tiêu Diễn dừng một chút, “Nhưng bí cảnh hạn chế người ở cảnh giới Nguyên Anh.”

Trong bụng Bạch Tỳ nóng lên, mấy ngày trước đến xin đan Hóa Anh kì không có kết quả, nếu báo cho sư tôn tối qua mình đã đột phá đến Hóa Anh kì sợ rằng không ổn, nàng cũng không có đan linh tư chất vượt trội tu luyện nhanh hơn cả thiên linh căn, làm sao giải thích được đây? Một khi tiết lộ chuyện mình là thần thú, tất nhiên sẽ dẫn đến vô số kẻ ngấp nghé thêm muốn.

Tiêu Diễn làm vẻ trầm tư: “Trước tiên xem linh căn của ngươi, sau đó vì sư sẽ quyết định xem tiếp theo nên làm như thế nào.”

Bạch Tỳ nghe lời, dẫn linh lực kéo dài ra, linh thạch từ dưới đáy dâng lên vàng nhạt, theo thời gian chuyển dời, ban đầu vốn chỉ là hòn đá trong suốt lại dần phát ra ánh sáng vàng mạnh mẽ, một mảnh hào quang vàng kim theo khe hở Bạch Tỳ mở ra xuất hiện.

“Sư tôn. . .”

Tiêu Diễn cảm thấy kinh hãi: “Thiên linh căn Thổ hệ. . . Lại có thể là thiên linh căn Thổ hệ, khó trách. . .”

Ngày ấy khi lần đầu gặp tại Bạch gia thôn, nàng cũng từng phải khảo nghiệm qua linh căn, rõ ràng là tư chất kém nhất ngũ linh căn, trình độ có thể ẩn giấu, không lẽ linh căn cũng vậy? Hay là trong vòng một tháng vừa qua nàng có gặp được kì ngộ gì?

Tư chất cùng số mệnh như vậy, khó trách trong vòng ba năm đã tu thành Kim đan, Tiêu Diễn tiện tay ném ra một bình sứ: “Đây là Hóa Anh đan, vốn không muốn con phải dính vào vũng nước đục này, đành vậy, muốn đi liền đi đi, chuyến này nguy hiểm, con đã có thể luyện Hóa Anh, vì sư hộ pháp cho con.”

“Sư tôn, đệ tử, đệ tử là con gái. . .”

Ngụ ý, ta là đệ tử nữ, sư tôn ngươi là nam, lúc Hóa Anh đan bản trong người sẽ thông qua mồ hôi thoát ra rất nhiều, không tránh được □□! ?

Tiêu Diễn nghe vậy biểu tình có chút cứng ngắc, lại ném xuống hai quả ngọc giản, phát tay áo mà đi.

Trở về chỗ ở, Bạch Tỳ ôm ngọc giản nhìn hồi lâu, trầm nghĩ sư tôn đúng là biết vì mình mà suy nghĩ. Một quả này là thuật pháp tấn công của Thổ hệ, một cái là thuật pháp phòng ngự của Thổ hệ.

“Thân thể của Thần thú có thể so với thần khí, trừ thần khí ra, cái khác đều không đả thương người được, về phần tấn công, người hãy thử cái này xem”

Không biết từ lúc nào Hắc Xà đã nằm cạnh Bạch Tỳ, nó duỗi đuôi rần ra, điểm nhẹ trên mi tâm Bạch Tỳ, linh khí xao động, Bạch Tỳ cảm thấy trong thân thể của mình nhiều hơn một cái gì đó.

Quyển công pháp này gọi là Triệu Hoán Thuật, nếu luyện thành có thể gọi hai Linh Thú cao cấp đã chết, nhưng có hai hạn chế, thứ nhất người làm phép chỉ có thể triệu hồi Linh Thú đã chết trong phạm vi mười dặm, thứ hai, người làm phép chỉ được sử dụng thuật này một lần mỗi ngày. Bạch Tỳ hận không thể cười to ba tiếng, đây quả thật là đại chiêu nghịch thiên mà, không khác gì mang theo bên mình một cao thủ hạng nhất.

Nhìn lại con rắn này, đồ tốt cũng không ít.

Hai mắt Bạch Tỳ sáng lên, xoa xoa tay hỏi: “Tiểu Hắc, người là Linh Thú ở cảnh giới gì?”

Tiểu Hắc vỗ hai cánh, nhẹ nhàng theo lối cửa sổ bay đi: “Khi nào đạt kỳ Hóa Thần sẽ hiểu.”

Ta phi, con rắn đáng ghét ngang ngành này đang kì trưởng thành mới đừng, kì động dục cái khi gì!

Bên ngoài chính điện Bát Chu Sơn, tu tiên giả khắp Cửu Châu cùng tụ tập tới, mọi người ăn ý đứng thành một vòng bao quanh cửa trận, tại tâm trận, ba Đại môn chủ của các tông phái đứng thành thế chân vạc, bên cạnh ba người là vô số thượng phẩm linh thạch.

“Xin mời ba vị Môn chủ mở ra bí cảnh.”

Phục Thiên chân nhân dẫn đầu phát ra một cỗ linh khí vào hư không, môn chủ núi Côn Luân Vô Đạo chân nhân theo sát phía sau, môn chủ núi Thường Dương Lưu Ly tiên tử sau cùng. Ba cỗ linh khí cùng triển khai, hư không bị xé mở một vết nứt, linh khí tăng dần, cái khe nhỏ cũng trở nên to hơn, lúc ổn định lại cũng lớn bằng cửa nhỏ trên Bát Chu Sơn, ba môn chủ đồng thời thu tay lại, khe hư không tiếp tục được linh thạch cung cấp năng lượng.

Bạch Tỳ hót hải chạy đến chỗ Tiêu Diễn, vừa chạy vừa phát tay: “Sư tôn, may quá, thực xin lỗi, đệ từ, đến muộn.”

Vì để tránh mọi người phát hiện con bạch xà ẩn giấu trên giường, thiếu chút nữa đến trễ.

Tiêu Diễn tiếp tục duy trì khuôn mặt co quắp, càng không thèm nhìn đứa đệ tử đang thờ hồn hên bên cạnh.

Thừa dịp nghỉ xả hơi lúc này, Bạch Tỳ quan sát các đồng bạn cùng khởi hành lần này, đối diện theo thứ tự là Côn Luân cùng tu sĩ Thường Dương, Côn Luân bên trái, Thường Dương bên phải. Nhân số Côn Luân ít nhất, nhưng không người nào là không lưng hùm vai gấu, phong cách thống nhất, biểu hiện nghiêm trang, khí thế to lớn; Thường Dương là ngược lại, nhân số đông đảo, mỗi người lại có nét đặc sắc riêng, có tiên khí xông tận mũi, cũng có đẹp đến điên đảo, chỉ có không tương tượng được, chứ tuyệt đối không thiếu. Mà Bát Chu Sơn của mình, mỹ nữ như nước, áo trắng tung bay, vẻ mặt nghiêm nghị, giống như Cửu thiên huyền nữ hạ phàm, về phần người đẹp nhất, Bạch Tỳ nhìn về phía thủ lĩnh đội Đoàn Tụ chân nhân.

Rõ ràng là một người nam nhân, lại xinh đẹp đến tận xương, trong các mỹ nam mỹ nữ nơi tu chân giới này quả thật là mỹ áp quần phương.

Đối phương dường như cảm nhận được ánh mắt của Bạch Tỳ, hơi quay đầu lại cười với Bạch Tỳ, lại tiếp tục cùng một tiên tử bên cạnh đàm luận. Bạch Tỳ vừa mới chào hỏi sư tôn Vương Linh đã bị Từ Ngộn tiên tử lôi đi, muốn dấn dò trao đổi một chút.

Nhìn thầy trò người khác tương thân tương ái dấn dò, Bạch Tỳ nhìn Tiêu Diễn đầy kì vọng.

“Sư tôn, sẽ lên đường ngay bây giờ, người không có gì nói với đệ tử sao?”

Tiêu Diễn liếc nàng một cái: “Vi sư là nam”

Bạch Tỳ....

Trở mắt đi qua, Bạch Tỳ đột nhiên cảm thấy buồn cười, xem ra sư tôn thường ngày ra vẻ lạnh nhạt cao cao tại thượng hóa ra lại rất nhỏ mọn.

“Vào bí cảnh.”

Trong chớp mắt gió lớn nổi lên ở cửa khe, linh thạch chống đỡ cũng bắt đầu nhạt màu, mây mù biến mất dần, sau khi qua khỏi mây mù hiện ra một chốn non xanh nước biếc, mây lại lơ lửng ở giữa.

Mọi người núi Côn Luân cười kiêu bay vào trong, tiếp theo là núi Thường Dương, bọn họ cùng ở trên một chiếc thuyền bay đi, thuyền vừa mới vào bóng dáng đã biến mất.

Đoàn Tụ chân nhân quay đầu cười cười, một chiêu Tụ Lý Càn Khôn cuốn mấy người ở cuối của Bát Chu Sơn vào trong bí cảnh trước.

Bạch Tỳ chỉ cảm thấy đầu óc mê man, thân thể lật đi lật lại, đột nhiên ngã nhào, muốn đỡ xuống một nữ tu sĩ nào đó.

“Người không sao chứ?” Vương Linh đỡ Bạch Tỳ dậy, đưa nàng dựa vào.

“Không có....A, nôn....”

Thật may lúc này Đoàn Tụ chân nhân lại ném ra mấy người, Bạch Tỳ tiếp tục phun mấy ói trên mặt đất.

“Cột sáng trước mắt sẽ ngẫu nhiên dẫn các ngươi đến nơi nào đó trong bí cảnh, các ngươi cứ tản ra đi.”

- _____ -

Trong rừng cỏ dại mọc thành bụi ẩm ướt, mùi tanh ngấp lên mũi, Bạch Tỳ nằm trong bụi cỏ, nín thở, chỉ sợ kinh động đến hai nam một nữ trên đất trống kia, nữ nhân vóc dáng đầy đặn, da thịt trắng nõn, xem bộ dáng là nữ tu núi Thường Dương, hai nam tu một gầy một mập đang đến gần nữ tu.

“Năm trăm năm huynh đệ ta chưa thử qua tư vị nữ nhân, tiểu nương tử ngươi hôm nay thật có phúc.”

Nam tu mập gầy cùng động thủ với cô gái, trái phải phối hợp, nữ tu vốn là bi thương thờ dài, nhìn về phía hai người kiều mỵ, cười một tiếng: “Hai vị ca ca, nếu nguyện để lại cho tiểu nữ một con đường sống, vậy liền, vậy liền_____”

Mập gầy liếc mắt nhìn nhau, lập tức đồng loạt xông lên, đúng lúc này, cô gái cắn cổ tay, hét lớn một tiếng, hai người kia đình trệ lại động tác, bị nữ tu sĩ bắt ngờ đâm một kiếm xuyên qua.

Bạch Tỳ bịt chặt miệng nằm không nhúc nhích trên mặt đất, vừa đến bí cảnh đã bị mấy con Chuột yêu phóng hỏa tấn công, thật vất vả mới thoát được, lại gặp phải một tu sĩ Thường Dương bị cướp bóc, lúc ấy không hiểu muốn chơi đùa thế nào, máu nóng lên lại hợp lực cùng người tu sĩ chống lại người tu tiên kia, cùng nhau đánh tới, chỗ tốt là kinh nghiệm chiến đấu tăng lên, khuyết điểm chính là linh lực của nàng đã không còn bao nhiêu, gặp chuyện bất bình cũng không thể rút đao tương trợ nữa.

Người nữ tu kia bỏ đi xa, Bạch Tỳ mới ngẩng đầu lên nhìn.

Có điều, thân thể hai tên mập gầy kia đã biến đi đâu, không đúng, chỗ này không phải là mấy bụi cỏ ẩm ướt lúc trước trong rừng.

Thay vào một mảnh rừng ẩm ướt là một rừng đá tảng xếp thành hai bên, ở giữa là một con đường rộng rãi nối thẳng đến một cung điện cổ kính. Cửa cung tự động mở ra, Bạch Tỳ bị hút vào bên trong điện.

Trong đại điện, ánh nền sáng lên, trên vương tọa được chiếu sáng xanh vàng rực rỡ, một nam nhân thân mặc trường y đen tuyền nhắm mắt ngồi thẳng, mặt mày đẹp như viễn sơn, môi mỏng mím chặt, quanh người như tỏa ra khí lạnh cự tuyệt người khác gần cận.

Mỹ nam? Sao anh ta lại ở đây? Bạch Tỳ không tự chủ bước lên bậc thang, đến gần nam nhân. Vươn tay, đến gần người đó, đang muốn chạm tới, một cái chớp mắt, hai mắt nam nhân mở ra, đôi mắt màu vàng kim trong trẻo, Bạch Tỳ nhìn thấy mình rõ ràng trong đấy.

Nhìn thẳng phía sau nam nhân, không còn là đá tảng thành lối hay cửa điện nữa mà là hải cẩu khắp nơi.

“Ngươi là ai?” Bạch Tỳ đột nhiên thu tay lại, xoay người, lui về phía sau.

“Không phải nàng rất muốn ta sao?”

Âm thanh nam nhân này, rất quý dị, dường như tức giận lại như mỉa mai, nhưng lại cảm thấy không phải là phong cách của người có được diện mạo như thế này nói ra.

Bạch Tỳ thử kéo dài thời gian, để gọi được cường giả chết trong khoảng mười dặm ra: “Có một chút, làm sao ngươi biết?”

“Ha ha ha khặc.” Nam tử một tay chống cằm: “Nếu như ngươi không nghĩ làm sao ta được tạo ra.”

“Nếu như_____” Bạch Tỳ giang hai cánh tay ra, gió lớn thổi ào ào, tay áo tung bay, một khối thi thể thịt đã thối nát rơi xuống giữa hai tay áo, từng lớp băng vải cuốn cũng dần rơi xuống, các đốt ngón tay lắc động làm ra từng tiếng rung cột kẹt không khỏe làm lòng người run sợ.

“Chủ nhân, có gì phân phó.” Âm thanh nam tu khô khốc khàn khàn.

“Giết hắn!”

Nam tu áo xám tro bay lên phía trước, cùng nam tử kia đầu đá, rất nhanh chiếm thế thượng phong, lúc này trong tay nam tử xuất ra một thanh kiếm màu hồng, chém một đường vào không trung, nam tu áo xám tro dốc toàn lực ra thi triển, nhảy lên giữa không trung, tung đám thẳng vào nam tử kia, đột nhiên, quả đấm của nam tu áo xám tro hơi chậm lại, máu đen sau lưng trào ra, nam tu áo xám tro vẫn tiếp tục vùng vẫy, nam tử lui về sau trăm mét trong nháy mắt.

“A, không nhìn ra, tiểu nha đầu cũng có chút tài năng. Đáng tiếc ngươi vẫn còn non lắm.”

Nói xong, tay áo nam tử mở rộng ra, nam tu áo xám tro cũng bị nhốt lại trong đó.

“Tụ Lý Càn Khôn, ngươi là Đoàn Tụ chân nhân.” Cảnh sắc trước mắt Bạch Tỳ tan rã dần, thì ra chỉ là ảo cảnh, không nói chính xác ngay cả nữ tu cùng mập gầy tu sĩ kia cũng đều là ảo giác. Cởi xuống áo đen, Đoàn Tụ chân nhân thu hồi trường y, quanh đầu ngoảnh lại nhìn, trên trán đã là nốt chu sa đỏ, đáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Thần thú Bạch Tỳ, lân trắng phủ thân, lưng mọc hai cánh, đỉnh có sừng rồng. Sinh ra đã mang hình người, nghe nói được Nữ Oa nương nương tự mình truyền lực, theo chủ tuần tảo thân.”

Từng câu từng chữ, cũng như từng chùy gõ vào trái tim nàng đau đớn, Bạch Tỳ liền tiếp lui về phía sau.

“Người nói cái gì, ta không hiểu...”

“Đừng nóng vội, ăn cái này người sẽ hiểu được.” Đoàn Tụ chân nhân dùng thuận di đến sau lưng Bạch Tỳ, nắm chặt cầm nàng, nhét vào một viên đan dược.

Từ Yêu Đan dâng lên một cỗ khí nóng, nhiệt lưu rất nhanh theo tâm mạch lan đến toàn thân, thân thể đau đớn uốn éo, hai tay hai chân bắt đầu từ từ khép lại, gân xanh trên mu bàn tay gần nổi lên, trên da dần mọc ra lân mịn màu trắng, Bạch tỳ nhanh chóng phát hiện giấy dựa có thể giảm bớt đau đớn, cuối cùng, tầm mắt của nàng cũng trở nên rộng rãi hơn, đầu có thể xoay trong một vòng, trên người phát ra một đạo bảo quang trắng xóa, nàng nhìn thấy mình biến thành một quái vật tựa như rồng mà lại giống như rắn, đầu rồng thân rắn, hai bên có cánh.

Nàng nghĩ kêu, lại chỉ phát ra âm thanh: “Tê tê...”

“Người cho ta ăn cái gì?” Thật may vẫn còn có thể nói chuyện.

“Ha ha ha ha ha ha, Nguyên Khí đan.”

Loại đan dược này Tu tiên giả ăn có thể giúp bảo vệ tâm mạch cùng tia linh khí cuối cùng nhưng Linh Thú ăn, sẽ hiện ra nguyên hình.

“Lão nương tiêu diệt người!!” Bạch Tỳ kích động hai cánh, xông về phía Đoàn Tụ chân nhân, đuôi rắn đảo qua, bụi đất cuộn cuộn nổi lên, quật đứt cây nhỏ.

Đoàn Tụ chân nhân giận quá hóa cười, nhìn Bạch Tỳ trong mắt hiện rõ tham lam cùng mê luyện, duy chỉ không có sợ hãi: “Thì ra đây chính là Bạch Tỳ, ha ha ha ha.” Ông tay áo vung lên, một sợi dây màu xanh cuốn lên người Bạch Tỳ, Bạch Tỳ cố gắng tránh ra, càng giấy dựa lại càng bị thắt chặt.

“Nếu là lúc Bạch Tỳ mạnh nhất, may ra còn có thể tránh được.” Đoàn Tụ chân nhân dùng chiết phiến nâng đầu rắn lên: “Nghĩ thông suốt, rồi làm tọa kỵ của ta, ha ha ha ha.”

Tọa kỵ cái đầu em gái người!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: 8: Bồng Lai Bí Cảnh Hai

“Đừng nháo nữa!”

Sự thúc luôn ôn nhu với nàng chính là đây sao? Trên cổ Đoàn Tụ chân nhân, một bạch xà như chiếc đuăa đuối thẳng nửa người trên, bị tóm được, cái đuôi lại đuối ra, lại bị chụp được....

Bạch Tỳ theo Đoàn Tụ chân nhân đi từ đông sang tây trong Bồng Lai cảnh giới, dọc theo đường đi, đa phần Đoàn Tụ chân nhân đều không cần rat ay, chỉ dựa vào giá trị nhan sắc của bản thân đã có thể giải trừ phần lớn tranh cãi võ lực.

Những tu sĩ từng gặp qua đều nhớ hình ảnh như vậy: một con giống xà lại không phải xà màu trắng quấn chặt trên cổ Đoàn Tụ chân nhân điểm áp quần phương, thỉnh thoảng lại bị tay Đoàn Tụ chân nhân vỗ vào đầu rắn đang thụt thò không ngừng, hoặc là bị Đoàn Tụ chân nhân lấy ngón tay cuốn đuôi rắn thành các vòng.

Nội tâm Bạch Tỳ đang rất nóng nảy, thử nghĩ xem một cô nương bị coi hết, từ bộ ngực đến cái đuôi đều phải dính chặt với kẻ khác phải có tâm tư xấu xa xem _____ thật xấu hổ quá đi mất.

Ánh mắt Đoàn Tụ chân nhân nóng rực, giống như Bạch Tỳ là bạn chí cốt đã thất lạc nhiều năm, cho dù Bạch Tỳ không tình nguyện cắn nhảy như thế nào, Đoàn Tụ chân nhân đều bày ra bộ dáng thâm tình: “Bạch xà ngược ta trăm ngàn lần, ta vẫn si mê Bạch xà như mối tình đầu.”

Có thể là do Đoàn Tụ chân nhân quá mức xinh đẹp, lại bị áp chế ở kỳ Trúc Cơ nên bất hạnh mà bị thương, có lẽ do ảnh hưởng đến nhan sắc, Đoàn Tụ chân nhân không thể không động thủ, cứ như vậy lặp lại thành một khối tuần hoàn ác tính, càng ngày càng nghiêm trọng, cho đến khi gặp Vương Linh.

“Đoàn Tụ sư thúc?” Vương Linh rút trường kiếm rỗng báo ra, chắn trước mặt Đoàn Tụ chân nhân.

“Sư diệt ở chỗ này một mình sao?”

“Vâng, chỉ là kiếm sơn còn xa, không biết có thể đi cùng đường với sư thúc không?”

Đoàn Tụ chân nhân vốn định treo xà tự mình thẳng đến kiếm sơn, nhưng tình thế trước mắt đều ở Trúc Cơ, hợp thành một đội hiển nhiên sáng suốt hơn.

“Cũng tốt.”

Vương Linh cảm tạ Đoàn Tụ chân nhân, đi theo sau không xa không gần. Ngày thường sư môn Tử Ngôn tiên tử có giao tình rất thân với Đoàn Tụ chân nhân, trước khi đi lại một lần nữa dặn dò mình, theo sát Đoàn Tụ chân nhân.

Vương Linh chính là đệ tử nội môn của Tử Ngôn tiên tử cũng là tiểu sư muội của Chu môn chủ, cực kì được Tử Ngôn tiên tử yêu chiều. Điều này đương nhiên là do trong đám đệ tử của Bất Chu Sơn, Vương Linh cùng Lưu Niệm Khanh được coi là xuất sắc nhất.

Đoàn Tụ chân nhân lại càng không biết, con cung của trời như Vương Linh lại có quan hệ cực kì thân thiết với đệ tử ngoại môn như Bạch Tỷ

- _____ -!!!

Nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm trong bí cảnh là cực kì lớn, ban đêm những yêu thú cường đại da dày thịt béo sẽ thường ẩn nấp để săn bắt nhân tu. Cách kiếm sơn khoảng một vạn dặm nữa, trong sơn cốc một nam một nữ hai tu sĩ bị vài chục con khí mặt xanh vây công, nam tu xinh đẹp kinh diễm, nữ tu linh khí bức người, hai người tựa lưng vào nhau thở hổn hển.

Sơn sao, cao khoảng nửa mét, đầu to dài, giữa sống mũi hai bên nổi lên một gấn nhỏ, xương sống hai bên phân thành hai bên lộ rõ dưới lớp da, da bên ngoài màu lục, xen lẫn hồng nhạt. Hình dáng hơi giống khí, thêm nữa là bộ lông kín toàn thân, từ xa nhìn lại, cực kì dễ bị nhầm thành người.

Bạch Xà bị cảm cỏ ném xuống đất, Đoàn Tụ chân nhân sờ khoe miệng rướm máu, nói với Vương Linh: “Sang bên kia chờ.”

“Hừ, một đám hồ lớn.” Đoàn Tụ chân nhân điều động linh khí toàn thân, truyền vào trong trường kiếm, gió đêm gào thét, trường bào màu trắng được gió hong khô, trường kiếm chui vào trong mặt đất, Đoàn Tụ chân nhân lấy mình làm tâm, nắm chuôi kiếm, xoay tròn. Chuôi kiếm lướt qua đến đâu bắn ra một đạo ánh sáng vào vách tường, ánh sáng kéo dài, trường kiếm rút ra, hướng thẳng bầy sơn sao, ánh sáng nháy mắt bao bọc chúng lại, tiếng kêu rên thê lương liên tiếp vang lên, ánh sáng từ từ thu nhỏ lại, cho đến khi biến mất.

Tiếng gào thét biến mất, Đoàn Tụ chân nhân chống kiếm quỳ một chân trên đất: “Phốc.” phun ra một ngụm máu tươi, gục xuống đất không dậy nổi. Vương Linh thấy thế cuống quýt chạy đến đỡ.

Sơn sao biến mất trong động trở nên rộng rãi hơn nhiều, Vương Linh thu xếp cho sư thúc đang hôn mê ổn thỏa xong, dứt đàn dược, tĩnh tọa điều khí ngay tại chỗ.

“Vương Linh, Vương Linh.”

Vương Linh nhìn một vòng, trong động, trừ bạch xà cùng mình, không còn vật sống nào nữa.

“Ta là Bạch Tỷ.”

Bạch xà nằm trên mặt đất, thân thể cứng nhắc, lúc thẳng lúc cong, như đang tránh khỏi cái gì.

“Người... người có thể nói chuyện!” Vương Linh ngã ngòi trên mặt đất.

“Người... người là Linh Thú!” Trong mắt tràn đầy kinh ngạc, “Người... người bị rút gân rồi hả?”

Khôn Tiên Thăng (thùng trời tiên) vốn nhỏ như sợi chỉ bạc mắt thường khó phân biệt được, lại buộc thân rắn trắng, chỉ giấy dựa thôi cũng đau tới cắt da cắt xương.

“Đoàn Tụ sư thúc bắt cóc ta, dùng Khôn Tiên Thăng.”

“Sư thúc vừa mới liều chết đánh nhau, làm sao có thể...” Nếu không có Đoàn Tụ chân nhân, Vương Linh đã sớm bị vài chục khí mặt xanh xé thịt.

“Hắn muốn ngủ với ta, phi lễ ta, cưỡng. Bạo ta.”

Liên tưởng đến hôm bái sư đó Đoàn Tụ chân nhân không như ý nguyện thu được Bạch Tỷ làm đệ tử, lại thêm mấy lời đồn đại từ trong tông môn, Vương Linh đã tin tưởng mấy phần.

“Không ngờ lời đồn là thật.” Nàng bụng bạch xà lên, “Nhưng sao người lại biến thành bộ dạng này.”

Cũng không phải không tin vào nhân phẩm của Vương Linh, Bạch Tỷ lại càng tin tưởng vào sự dụ hoặc của thần thú hơn.

“Bị thi pháp đó, để thuận tiện mang theo.”

Vương Linh không khỏi cảm thấy thần phục, không ngờ trên thế gian này còn có thuật pháp kì diệu như vậy, nhưng nghĩ lại ở vào vị trí của Bạch Tỳ, đang làm người lại phải biến thành cái bộ dạng này, nhất định là sống không bằng chết.

“Làm sao cỏi được Khôn Tiên Thăng ra?”

Khôn Tiên Thăng là một trong mười đại linh khí, trừ phi có chủ nhân niệm chú, trước mắt, dù thế nào Vương Linh cũng không thể tổn hại sự thúc giục kiêm chiến hữu Đoàn Tụ chân nhân, nàng lại nhớ đến tình đồng môn, thương hại Bạch Tỳ phải hóa thân thành xà.

Chợt nghe Đoàn Tụ chân nhân ho khan hai tiếng, Vương Linh nắm lấy bạch xà, nhanh chóng niệm quyết bỏ chạy.

- _____ -!!!

Từng tu sĩ đều muốn nắm giữ một pháp khí mạnh mẽ, kiếm do họ Từ làm đứng đầu, Bồng Lai từng là động phủ do đại sư đức kiếm Từ Phu Nhân mở ra. Vị trí kiếm sơn ở góc tây nam Bồng Lai, Từ Phu Nhân chôn cùng kiếm, nơi an tang đều là danh kiếm chôn theo, đặc biệt là đoàn kiếm của Từ Phu Nhân.

Nhìn từ xa, khói tím bay lượn lơ, kiếm quang lấp lánh. Ngọn núi cao vút nắp trong mây, tạo nên thiên cảnh chốn nhân gian. Đám nhân sĩ không khỏi giật mình trước cảnh kiếm sơn hùng vĩ nguy nga.

“Các vị đạo hữu, lão phu đi trước một bước.” Thủ lĩnh núi Côn Lôn nhảy lên, những đồng môn khác cũng theo sát phía sau.

Mọi người dưới chân núi chà sát tay, hưng phấn không ngừng, hét vang chuẩn bị lên núi.

Cách một ngàn mét dưới một gò đất, một người một xà ghé đầu ngắm nhìn.

“Lạ quá, nếu kiếm ở trên đỉnh núi, vậy chả lẽ phải bò cả đời để thấy được bóng kiếm ấy sao!” Bạch Tỳ mất hứng lầm bầm nói.

“Kiếm hữu duyên, kiếm cũng tự tìm chủ nhân của nó.” Vương Linh trời sinh tính cẩn thận, nàng cũng không muốn gặp phải Đoàn Tụ chân nhân ở kiếm sơn. “Hình như sư thúc còn chưa tới, nếu không chúng ta lên kiếm sơn xem trước một chút?”

Bạch xà nghĩ ngợi một chút gật đầu, Vương Linh cầm bạch xà vừa muốn đứng dậy, bạch xà kêu lên: “Đặt ở đây đi, tương đối bí mật.”

Vương Linh cúi đầu xem xét, ánh mắt bạch xà sáng quắc nhìn chăm chăm ngực mình...

Trong vòng một ly trà, đã có không ít người chạy xuống núi, tuyên bố sẽ tìm được kiếm của chính mình. Những người chờ đợi ở chân núi cũng bắt đầu tìm kiếm.

Vương Linh tăng linh lực, kiểm tra trong phạm vi mười dặm đều không tìm thấy hơi thở của Đoàn Tụ chân nhân, bước lên trường kiếm, xông thẳng tới đỉnh núi.

Hướng núi mà đi, lướt trên thân kiếm, sương trắng mịn mờ, từ chỗ giữa sườn núi lên, cứ cách tầm chục mét lại thấy được hình thái khác nhau của kiếm, hoặc tán loạn rơi trên đất hoặc lơ lửng nơi không trung, hoặc cắm vào giữa khe núi...

Linh khí trong cơ thể di chuyển bắt đầu từ huyết Dũng Tuyền, hội tụ ở đan điền, đi thẳng lên hai mắt, tầm mắt mở rộng ra, cực rõ ràng. Lúc gần lúc xa, vô số linh khí mê người tán ra từ linh kiếm, Vương Linh chạy đi, không dừng lại tại chỗ nào, luôn cảm thấy còn thiếu chút gì đó. Rốt cuộc, nàng nhìn thấy một thanh kiếm toàn thân đen kịt, nằm ngang trên mặt đất, linh khí tràn đầy, trường kiếm bị dẫn dắt tới đây, Vương Linh mon men trón thân kiếm, mặt càng thêm tối lại, đây là một thanh kiếm dài ba thước, làm từ cây gỗ đồng, đuôi kiếm nam đen cong, hầu như không còn nhìn được hình dáng nữa.

Vương Linh vẽ rách đầu ngón tay, máu rỉ ra kiếm: “Tiêu Vĩ?”

Trường kiếm réo vang, âm tựa như đàn. Thân kiếm bắn ra, thẳng vào Cửu Tiêu, sau khi rơi xuống lần nữa đã hóa thành thanh Thất Huyền cổ cầm. Vương Linh một tay cầm, một tay nhẹ nhàng chạm lên dây đàn, tiếng đàn bốn phía, như tiếng đá rơi trong nước, không khí truyền ra tiếng đàn dầm dục.

Bị chấn động ngoài một phương trời đất còn có Bạch Tỳ, nàng bị tiếng cầm chấn động đến rơi xuống mặt đất. Vương Linh đắm chìm trong linh ngộ tự nhiên không cảm nhận được xung quanh mình thế nào. Bạch Tỳ lăn lộn trên mặt đất chống lại sức mạnh của tiếng đàn.

“Hừ, thì ra là trốn ở chỗ này.”

Sương mù nhàn nhạt, âm thanh người tới lơ lửng, trên trán có nốt chu sa, áo trắng hơn tuyết, càng tôn lên vẻ đẹp hơn hoa đào. Thân thể Bạch Tỳ buông lỏng, ngay lập tức bị tiếng đàn đẩy ra, đụng vào một tảng đá lớn.

“Ha ha ha, ngu xuẩn như vậy, sao ngươi có thể sống được đến tận bây giờ chứ!” Đoàn Tụ chân nhân đi rất chậm, Bạch Tỳ bị dính chặt vào đá, tiếp tục ngộ ngộ. Chết cũng không đáng sợ, đáng sợ là khoảng cách đến cái chết, biết rõ mà vẫn không thể trốn.

Nàng hận không thể mài đá thành một cái động, thân thể ma sát nhiều đến phát đau, làn mịn cũng đã huyết nhục mơ hồ.

“Ngao ngẩn nhận thức bồn tọa làm.” Chữ chủ còn chưa nói xong, trước mắt Đoàn Tụ chân nhân đã hiện ra một luồng bạch quang cực mạnh, cả tòa kiếm sơn đang đưa, những kiếm vô chủ nhanh chóng bay về phía luồng bạch quang, chuỗi kiếm trên cao, kiếm tụ thành vùng, cộng hưởng nhau tạo nên những âm thanh ông ông.

Bạch quang yếu dần, vạn kiếm phi thiên, ánh sáng từ từ hóa thành một hình người, ánh sáng tan đi, một thiếu nữ xinh đẹp đứng đó, trong mắt long lanh như nước, đôi môi như hai cánh hoa khẽ bật ra tiếng leng keng như suối: “Thằng nhãi, dám mưu toan nhúng chàm Thần Thú, ngươi biết tội của mình chưa?”

Đoàn Tụ chân nhân tròn tròn hai mắt, đột nhiên điên cuồng cười to: “Mình người đuôi rắn, đây mới chân chính là thần thú Bạch Tỳ, ha ha ha.”

Hắn ném chiết phiến đi, hai tay bắt quyết, phun một ngụm máu về phía chiết phiến. Đuôi rắn của Bạch Tỳ quét ngang, giao thủ với chiết phiến, lân mìn ri ra từng chút huyết sắc.

“Ha ha ha, Thái Cực đồ cũng không phải thứ kẻ mới lên Trúc Cơ như ngươi có thể phá.” Mái tóc dài của Đoàn Tụ chân nhân xỏa xuống, theo gió bay bay, khoa trương cười lớn.

Bạch Tỳ thúc Yêu đan lần nữa, đuôi rắn lại vùng vẫy, Đoàn Tụ chân nhân chỉ huy thái cực đồ, liên tiếp ngăn lại công kích từ Bạch Tỳ. Nơi giữa sườn núi, đấu hơn trăm hiệp, thế công Bạch Tỳ yếu dần, nhiều chỗ đuôi rắn thịt đã be bết. Đoàn Tụ chân nhân ngày càng liều mạng, tiếp tục xuất ra Khổ Tiên Thăng.

Thái cực đồ hạ xuống, Bạch Tỳ đang khó khăn chống lại chợt thấy người nhẹ bằng, ngửa đầu nhìn, trên Thái cực đồ, một người áo đen tuyền chấp tay đứng, đôi mắt nhắm lại, khi mở ra hiện rõ con ngươi ánh kim, giữa hai lông mày bềnh bềnh nhìn Cửu Châu, không khỏi khiến người ta muốn quỳ lạy.

Hắn chậm rãi hạ xuống, mỗi bước đến gần, tâm lại không khỏi xao động. Cuối cùng, ánh sáng chói chang nhạt đi, Bạch Tỳ vẫn mở lớn miệng thật lâu cũng không nói ra lời. Đây đương nhiên là nam nhân đẹp mắt nhất nàng biết, từng gặp tại rừng đào, hắn không nói, nàng lại té xỉu nhưng nàng vẫn nhớ. Tóc đen dài chấm đất như đêm tối trải dài, lại tản ra hấp dẫn vô cùng, trường áo đen tuyền, thân thể thon dài cân xứng, khí phách nổi bật không chịu chút hao mòn của thời gian, tự như suối chảy, nhẹ nhàng trường tồn cùng thời gian.

“Vẫn ngốc nghếch như vậy.” Bạch Tỳ lại lần nữa nghe được âm thanh của hắn, đột nhiên cảm thấy đây là âm thanh dễ nghe nhất nàng từng nghe qua. Thế sự biến đổi khôn lường. Một câu nói, tựa như chờ đợi đã lâu, xuyên qua vạn năm, tránh khỏi xiềng xích luân hồi. Thời gian như thiêu đốt, tro bụi trong ký ức lại lần nữa bùng lên, không ngừng luân phiên trong đầu Bạch Tỳ. Chuyện xưa vạn năm lại tựa như mới vừa hôm qua.

“A Sơ, huynh thật là đẹp mắt.”

“A Sơ, chúng ta chơi trò quần quanh cảnh cây đi.”

“A Sơ, huynh xem, cái đuôi có thể quăng ra chưa này...”

“Từ Nữ Oa, A Sơ là người quan trọng với ta nhất!”

“A Sơ, nếu ta chết, huynh sẽ đến tìm ta chứ?”

Khi đó trời cao mây xa, vạn vật mới sinh, dưới chân núi Bất Chu Sơn, cỏ thơm rậm rạp, người thiếu nữ đuôi rắn trắng mịn nâng vòng hoa, ngoái đầu lại nhìn cười với hắn...

Đại Yêu Cửu Châu, sinh ra một đôi, đực là Đẳng Xà, cái là Bạch Tỳ.

Thời đại hồng hoang, chúng thần đấu pháp, thủy thần Công Cộng thua hóa thần Chúc Dung, dưới con nóng giận đầu đụng vào phía tây Bất Chu Sơn, khiến trời bị sụp xuống, Nữ Oa tự dùng mình vá trời...

“A Sơ, chín tầng trời vẫn còn một nơi bị bỏ sót.” Thiếu nữ cảm đuôi rắn của hắn, nhẹ nhàng hôn lên, “Cộng thêm ta, vừa vặn đủ.”

Nàng nhảy lên, theo con gió bay đi, cuối cùng biến mất nơi khuyết thiếu của Cửu Trọng Thiên kia.

Sau đó, thiên địa tuần hoàn, vạn vật sinh sôi, trong vạn năm thế sự xoay vần, triều đại cũng thay đổi, thần tự suy thoái mà nhân tu lại nổi lên.

Nữ Oa: vạn năm sau, thần thú Đẳng Xà mang theo Bạch Tỳ cùng tập hợp tiếp tục tu bổ vùng trời phía tây.

Thần thú không có luân hồi, cho nên hắn dùng ba ngàn năm thu thập ba hồn sáu phách của nàng, ba ngàn năm ăn cần chăm sóc, bốn ngàn năm sau sử dụng một nửa linh lực của mình, phá tan thời không tìm được phách thứ bảy thất lạc của nàng, vì vậy bây giờ mới có Bạch Tỳ.

Hắn tự nói với mình, đây là làm theo mệnh của Nữ Oa.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bồng Lai Bí Cảnh Ba

Nam nhân bước xuống từ Thái Cực Đồ, nói: “Tới đây.”

Bạch Tỳ trở mặt, thân thể uốn éo, đi từng bước về phía nam nhân, thân mình đau đớn cũng không để tâm. Nam nhân cau mày, dường như không hải lòng tốc độ của nàng, có lẽ không nhìn nổi nữa, hần bước lên một bước, khoảng cách rút ngắn lại, cầm lấy tay nàng, bước lên Thái Cực Đồ. Từ lòng bàn tay truyền đến âm áp, rất nhanh lan tỏa đến toàn thân, ân cần săn sóc miệng vết thương, Bạch Tỳ ngửa đầu nhìn, bọn họ giống nhau đều có đôi mắt màu kim sắc.

Khổn Tiên Thằng vỡ thành mấy đoạn, Thái Cực Đồ cũng bị nam nhân bỏ vào trong túi.

Đoàn Tụ chân nhân cách đó không xa đang giữ lấy một thiếu nữ, áo trắng nhuộm máu: “Ha ha ha, sư diệt tốt, đừng trách sư thúc ta lòng dạ độc ác, muốn trách thì trách đồng môn của ngươi, ha ha ha.”

“Thả nàng ra.” Bạch Tỳ không ngờ Đoàn Tụ chân nhân sẽ lấy Vương Linh để uy hiếp.

“Thả nàng bốn tọa sẽ như thế nào?”

Đoàn Tụ chân nhân nhô ra một búng máu, hư ảnh sau lưng vùng lên, khoảng không bị xé rách ra, “Bạch Tỳ, sớm muộn gì ngươi cũng là của bốn tọa.” Dứt lời kéo Vương Linh nhảy vào khe, nửa người Vương Linh còn ở ngoài nghe vậy run lên, thì ra chấp niệm của Đoàn Tụ sư thúc với Bạch Tỳ sâu như vậy, có thể thấy sư thúc yêu sâu lắng.

Trên tay thoáng buông lỏng, nam nhân bước ra, biến mất trong không trung, Vương Linh kêu lên một tiếng, cả người thoát khỏi khống chế, suýt nữa ngã nhào trên mặt đất, trên cánh tay nàng là một ngón tay chảy máu đầm đìa của Đoàn Tụ chân nhân đã bị chặt đứt.

Nam nhân bước trở lại, một bước xuất hiện, kết giới mở ra. Một lần nữa vron đưa tay ra với Bạch Tỳ, Bạch Tỳ hiểu ý, đuôi rắn đảo qua, đưa tới trước mặt hần, một tay đưa ra, che trước trán. Nam nhân vòng tay nắm lấy tay nàng, vuốt ve lòng bàn tay, hai tai Bạch Tỳ nhuộm đỏ, cắn môi không nói.

“Chủy thủ Từ Phu Nhân, đã nhận chủ.” Tay áo nam nhân vùng lên, âm thanh vang xa, “Ngươi vẫn chưa nhớ được.” Thân hình hóa thành từng đạo ánh sáng vỡ vụn. Thiếu nữ sững sờ, này, không phải nên hôn tay sao!!! Ngửa lòng bàn tay ra, thanh chủy thủ màu đen có ấn ký bắt ngờ hiện ra.

Thừa dịp kết giới bị phá, Bạch Tỳ chìm vào trong suy ngẫm, nhớ tới truyền thuyết Vạn Kiếm vua, chuôi kiếm khắc hoa theo phong cách cổ thanh lịch, thân kiếm lam sẫm, dài không đầy một thước, ở giữa có rãnh nhỏ, màu thân sẫm như máu khô, ánh lên từng tia đạo ánh sáng mờ.

Chủy thủ Từ Phu Nhân, là do Chú kiếm đại sư Từ Phu Nhân làm ra thời chiến quốc cho Kinh Kha, thái tử nước Yên từng cầu xin chủy thủ sắc bén nhất thiên hạ, Từ Phu Nhân nước Triệu lấy thiên thạch làm thân kiếm, rót vào vàng nung, dùng mọi chất độc trong thế gian luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau khi luyện thành lấy sắt khí ma tu để mài, cuối cùng giao cho Kinh Kha để hành thích Tần vương.

Tu sĩ bên cạnh Tần vương đông đảo, Kinh Kha thất thế bỏ mạng. Từ đó, chủy thủ Từ Phu Nhân vẫn bị Tần vương giấu trong cung A Phòng, sau một trận hỏa hoạn, cung A Phòng hủy, chủy thủ Từ Phu Nhân cũng không rõ tung tích.

Kết giới mất đi, Vương Linh ôm kiếm ngồi cách đó không xa, mắt tròn to tròn xoe.

“A Tỳ, ngươi ngươi ngươi _____” Vương Linh tay run run chỉ vào phía sau nửa người dưới Bạch Tỳ.

Bạch Tỳ vỗ đầu một cái: “A, hắc hắc hắc he he, được tính còn chưa hết, đừng sợ,~!~”

- _____ -!

Lăng Thiên nhai (bến Lăng Thiên) bờ tây kiếm sơn, là nơi nguy hiểm nhất Bồng Lai bí cảnh, bên trong chướng khí mật mù, không bao giờ thấy ánh mặt trời.

Hai ngày sau, Bất Chu, Côn Luân, Thường Dương, tu sĩ ba phái phàm là còn sống đều đi đến chỗ cửa ra bí cảnh – Lăng Thiên nhai.

Bạch Tỳ đứng ở bên, lòng mày nhíu thành một hàng: “Thật sự phải nhảy xuống?”

Vương Linh vẻ mặt nghiêm túc, nặng nề gật đầu, đứng ở bờ nhìn dáo dác hai bên.

“Ngươi nói xem chỗ dưới này sẽ thế nào?”

Trong lúc thời gian cấp bách, Vương Linh chỉ dám liếc nhìn dưới vách: “Sương dày quá, không thấy rõ...”

Trong lòng Bạch Tỳ hỗn loạn cũng không biểu hiện ra ngoài, ánh mắt liếc nhìn chiếc thuyền đã ra xa chở tu sĩ Thường Dương, môn nhân đều đã lão đảo ngồi xuống đủ mọi tạo hình, dần dần chìm vào trong chướng khí.

Bên kia, năm nam tu Côn Luân chấp tay liền thành một vòng, trực tiếp nhảy xuống bên kia.

Dừng sĩ chính là dừng sĩ, mỗi lần đều dựa vào cơ bắp. Đọc sức vật lộn, Đoàn Tụ chân nhân dẫn đầu đội Bát Chu Sơn vẫn trên đường đến, còn lại phần lớn là người mới, lên núi thì dễ xuống núi thì khó.

“Sao Đoàn Tụ chân nhân còn chưa tới?”

“Hay là gặp phải chuyện gì.”

“Nói vậy, Đoàn Tụ chân nhân tu vi cũng phải đến Hóa Thần kì rồi đấy.”

Một nam tu hạ thấp giọng nói: “Không phải trên đường coi trọng cô nương nào chưa dụ dỗ được người ta chứ?”

“Ha ha ha, Đoàn Tụ Đoàn Tụ, không phải chính là song tu sao.” Một nam tu khác nháy mắt ra hiệu trêu chọc cười.

(Phiên dịch tên Đoàn Tụ chân nhân là đoàn tụ, sum họp trong tình yêu nam nữ.)

Không thể không nói, các ngươì đã đến được rất gần với chân tướng.

“Bùm.” Một tiếng vang thật lớn, mọi người nhìn nhau, hai bên bờ, Vương Linh đứng trên một đầu trâm bạc to hình phượng, nhảy liên tiếp, ngoắc tay với mấy người đó: “Chúng ta ngồi cái này để xuống đi.”

“Không đợi sư thúc sao, không tốt lắm đâu.”

Một nam tu khác vỗ xuống đầu hân: “Ngươi ngốc quá, còn muốn quấy rầy Đoàn Tụ chân nhân làm việc à?”

Trong lòng Bạch Tỳ yên lặng cảm thán: phú nhị đại chính là khác nhau như thế, khó trách bình tĩnh như vậy, thì ra mạng trang bị tới...

Trên cây trâm, Vương Linh duỗi thẳng tay chỉ hướng xuống đáy vực, trâm bạc lập tức lướt gió bay thẳng xuống, mười mấy người đồng loạt la hét thất thanh, hoàn toàn mất hết dè dặt của tu sĩ chính phái, Bạch Tỳ ngồi ngay đằng sau ôm chặt lấy Vương Linh, là một con thần thú, thể nhưng nàng lại sợ độ cao, chỉ là không sao, nhà nàng không phải còn một xà đại gia lừa ăn bịp uống ánh mắt cao hơn đầu sao, vừa đúng lúc có thể sử dụng làm thú cưỡi. Trước hết để cho Tiểu Hắc cùng rắn mẹ vui chơi mấy ngày, dáng vẻ bình thường của xà đại gia luôn uy phong nghiêm nghị, hóa thành hình người hẳn sẽ không tệ, Bạch Tỳ không tự chủ nhớ đến năm vị nam tu đứng đầu phái Côn Luân.

Trâm bạc xoay tròn mấy vòng, vững vàng dừng lại. Mười mấy người nghiêng ngả ngã xuống không dám tùy tiện đi lại. Đáy Lăng Thiên nhai, chướng khí càng dày, đập vào mắt đều là một mảnh trắng đục, căn bản không thể nhìn thấy phía trước, cẩn thận thăm dò thể nhưng lại có thể ngửi thấy mùi máu tươi.

Bạch Tỳ kéo tay Vương Linh lại, cao giọng nói: “Mọi người nắm chặt tay nhau, đừng tách ra.”

Mấy người ríu rít nói phải, kéo tay người bên cạnh.

“Nhưng chúng ta phải đi hướng nào đây?”

Vương Linh kêu lên một tiếng: “Không xong, thần thức thăm dò bị bắn trở lại rồi.”

Chướng khí phần nhiều là do xác động vật gây ra, cây cỏ sinh trưởng dưới xác chết trời sinh tính hóa, vì vậy Bạch Tỳ đề nghị, không bằng ngồi tại chỗ tĩnh tọa, đến ban đêm, nhiệt độ giảm xuống, chướng khí tiêu tán chút sẽ hành động trở lại.

Không biết đi thể nào đành lựa chọn ở lại tại chỗ, ít nhất sẽ không đi nhầm.

Nhưng mà, trời vừa sẩm tối, mọi người mới bị ai phát hiện một sự thật khác: đáy Lăng Thiên nhai, càng đợi lâu càng thấy mệt mỏi, chướng khí không ngừng cắn nuốt linh khí của bọn họ, linh khí càng thuần càng bị chướng khí phản lại nặng nề.

“Sớm biết như vậy, không bằng từ từ đợi sư thúc, nếu không phải tại các ngươì, chúng ta cũng không đến nỗi ngồi đây chờ chết.”

“So với chờ chết không bằng hợp sức lại một phen.” Nói xong cũng buông lỏng tay đang nắm lấy.

Oán trách nhanh chóng lây lan, ban đầu Bạch Tỳ còn chút áy náy sau biến mất không còn một mảnh, tay càng thêm kiên định nắm lấy tay Vương Linh.

“Thật hoài nghi các ngươì làm sao có thể tiến vào Bát Chu vậy?” Vương Linh ngụ ý: tâm tình bất loạn như vậy, chắc chắn đi cửa sau. Đây chính là vết đen sâu trong lòng nàng từ nhỏ đến lớn, thật hết cách, rõ ràng có thể dựa vào gia thế lại nhất định muốn dùng năng lực của mình.

Bạch Tỳ không ngờ Vương Linh tốt tính như vậy cũng có ngày chèn ép người khác, đợi chút, nàng đột nhiên cảm thấy: “A Linh, có phát hiện hay không, tất cả mọi người đều đang rất tức giận?”

Vương Linh như chợt bừng tỉnh lại: “Ý của ngươì là?”

“Chưong khí này, có thể ảnh hưởng đến tâm, thần thức bị bắn trở lại, nhưng chúng ta không hề đối, có thể thấy được không phải tại căn nuốt linh khí.”

“Lăng Thiên nhai sát vách kiếm sơn, hẳn là có bày trận pháp bảo vệ núi, Từ Phu Nhân lại là một đại sư chú kiếm, chắc chắn sẽ không đuổi cùng giết tận đối với những người mộ kiếm mà bá phò.”

Cho nên phía sau bức màn trường khí này, chính là tu sĩ vì đoạt kiếm mà tự giết lẫn nhau, sau cùng thân chất thành núi. Hai phái Thường Dương và Côn Luân đến đây vực trước không biết thế nào rồi.

Bạch Tỳ cảm thấy lòng bàn tay bị cào nhẹ, lập tức hiểu ý, cùng Vương Linh lưng dựa lưng, thần thức căng lên.

“Phốc.” Một cổ âm áp bắn lên người hai nàng, mùi máu tươi tràn đầy khắp người.

Đã có người bắt đầu động thủ rồi sao?

“Ha ha ha, sớm muộn gì cũng chết, không bằng giết các người để lấy linh khí.”

Nguyên nhân là do thân thể tu sĩ được nuôi dưỡng nhờ linh khí thiên địa cung cấp, có thể thi triển các loại thông linh, thậm chí là trường sinh, tu sĩ tu vi càng cao linh khí càng nhiều, cách một bậc là cả một khoảng rộng. Trước mắt linh khí trời đất đã bị cắt đứt mà tu sĩ lại cần có linh khí để tồn tại, khó tránh khỏi việc các tu sĩ không ngừng chém giết lẫn nhau để cướp đoạt linh khí đối phương...

Vương Linh rút trường kiếm ra, dựa theo âm thanh đối phương mà đoán vị trí: “Tâm ma tràn ngập, sát hại đồng môn.”

Âm dương không tự sinh ra riêng lẻ, vạn vật trong trời đất đều tương sinh tương khắc, tu tiên vốn đã nghịch thiên, tâm ma chính là khảo nghiệm lớn nhất trên con đường tu hành, cho dù tư chất có tốt đến đâu cũng không có cách nào tránh khỏi mặt trái của mỗi người, tham sân si chậm nghi (năm nổi khổ theo đạo phật), sinh ra là con người đều không tránh khỏi, không có khả năng không bao giờ lo lắng.

Bạch Tỳ kéo ống tay áo xuống, cùng Vương Linh nói: “A Linh, nếu người và ta chĩa kiếm vào nhau...?”

Chưong khí ở bên trong, từ chỗ khác truyền đến âm thanh binh khí va chạm, Vương Linh kiên định nói: “Vây, nhất định phải đánh một trận thật thống khoái.”

Đêm tối dần tan, bình minh hé dạng, chưong khí tiêu tan đi rất nhiều, một đêm chiến đấu kịch liệt, toàn thân hai người đều toi tã, một người mất trong như làn nước xuân, xinh đẹp động lòng người, người kia lại là đôi mắt to, linh động tinh nghịch.

Cảnh vật trước mắt cũng từ từ hiện rõ, những khối thi thể ngổn ngang đập vào mắt, đã có khối thối đen, máu tươi không ngừng chảy, bên ngoài ngàn mét trên không trung, hai cổ linh khí hợp lại, từ từ mở ra một bầu trời khác sau tấm màn che...

Nhìn theo một lượt, Bát Chu, Côn Luân, Thường Dương, đều đã thiếu đi rất nhiều người.

“A Tỳ, nếu như mọi người đều có thể đợi được đến bây giờ, có phải hay không?” Vương Linh nghẹn ngào không nói tiếp được, nàng lương thiện như vậy, không muốn thấy nhất chính là đồng môn tự tàn sát lẫn nhau.

“Chúng ta trở về thôi.”

Kéo Vương Linh dậy, hai người ngự kiếm bay lên.

“Người nói Từ Phu Nhân này cũng thật là, không yêu nhan sắc như những cô nương khác lại muốn đi làm cái gì Chú kiếm đại sư.” Bạch Tỳ thờ dài lắc đầu một cái, cảm thấy thật không thể hiểu nổi, lại càng không hiểu ánh mắt nhìn sang của Vương Linh.

“Từ Phu Nhân, là đàn ông, họ Từ, tên Phu Nhân.”

Nhà họ Vương là tu tiên thế gia bậc nhất, truyền thừa từ mấy ngàn năm, lại là con gái duy nhất của Vương gia, từ nhỏ Vương Linh đã phải đọc thuộc Tam thiên đạo, rất nhiều danh sĩ Cửu Châu đều là thượng khách của Vương gia, một trong số đó là Từ Phu Nhân, thời Chiến Quốc, có giao tình sâu đậm với Vương gia, Tàng thư lâu trong nhà có ghi lại đoạn này.

“Ha ha ha, thật đúng là cái tên của kì nhân.”

Trở lại Bát Chu, hai người chia ra đi bái kiến sư tôn của mình, vô tình trùng hợp là, sư tôn Tiêu Diễn của Bạch Tỳ hai ngày trước vừa rời khỏi Bát Chu Sơn, trở lại Lan Lăng Tiêu giỗ tổ, mà sư tôn Vương Linh lại là gần đây có chút ngộ ra được đạo, đã bế quan tu luyện thăng cấp.

Trở lại mái nhà thấp của đệ tử ngoại môn, nằm ở trên giường, vui sướng cùng an tâm khi trở về nhà bộc phát lúc nhìn thấy Tiểu Hắc, nàng nhảy xuống giường, ôm chặt lấy nửa người Tiểu Hắc mới vào đến cửa.

“Tiểu Hắc, nhớ ta không?” Xoay xoay đầu rắn, tên này dường như lại lớn lên rồi, hai sừng to ra rất nhiều, vẩy rắn dày lên không ít, nghĩ đến bạch xà kia, trong bụng hiểu rõ, đều nói nửa người dưới của nam nhân là động vật, lời này không đúng rồi, làm gì có động vật nào nửa trên là người nửa dưới là động vật đâu.

Thấy Bạch Tỳ vẫn cười xấu xa, hắc Xà tròn mắt trượt khỏi vòng ôm.

“Tiểu Bạch đâu rồi, chủ nhân đồng ý cho nguoi mang theo phu nhân.”

Đuôi rắn co rúm lại, nâng cằm Bạch Tỳ lên nói: “Sao? Có lòng như vậy, không bằng tìm cho bốn tọa một con giống vậy đi, lưng mọc hai cánh, đỉnh đầu có sừng rồng.”

Bạch Tỳ tròn mắt, con rắn này, là đang đùa giỡn nàng sao? Lưng mọc hai cánh, đỉnh đầu có sừng, xà bình thường sao có được, trừ phi...

Trừ phi, Bạch Tỳ nhớ đến đáng về khi mình biến thân, nguoi được đây Tiểu Hắc, ba ngày không đánh, đã muốn đề đầu cười cô ta rồi.

Nắm đấm Bạch Tỳ giờ giữa không trung muốn hạ xuống, về mặt Tiểu Hắc đã trịnh trọng ném ra một câu:

“Khỏi tức nhường tiếp theo, ở Bắc cảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cây Gả Một

Khí lạnh kết hạt gặp phải ánh mặt trời thì tan, đó là chỉ hạt sương (Chữ lâm) – Lữ Thâm.

Trong đầu tọa kỳ nhà nàng rốt cuộc có bao nhiêu con cá mới có cái suy nghĩ tới Bắc cảnh vào mùa đông giá rét này, Bạch Tỳ đã lười đếm, số lượng quá lớn khó mà đếm hết. Từ tận đáy lòng, Bạch Tỳ cực kỳ ghét giá rét, mỗi lần đến mùa đông, nàng đều không tỉnh táo, nhớ trước quên sau.

Bắc cảnh ở Cửu Châu lại càng đặc biệt, quanh năm chỉ có một mùa đông giá rét, phóng tầm mắt nhìn, khắp nơi đều là băng tuyết gió lạnh, tuyết đọng trên núi, mệnh mông bát ngát thành một màu trắng thuần. Bạch Tỳ rùng mình một cái, trong lòng không ngừng giao động, vì đến lấy tức nhường mà phải liều mạng sao?

Mới đầu nàng định kháng cự, thể hiện ra uy nghiêm của thần thú, kiên quyết không đến Bắc cảnh, lưỡi rắn của Tiểu Hắc vươn ra, từ từ nhả một câu: “Người kia cũng ở Bắc cảnh.”

Đằng Sơ Nhất đang ở Bắc cảnh? Sao anh ta lại tới đó chứ? Cái vùng đất hoang vu lạnh lẽo đó có gì hay ho chứ?

Trong miệng nói không quan tâm, thân thể vẫn rất thành thực mà gật đầu. Vì vậy một người một xà đi tới Bắc cảnh, nơi mà trong mắt Bạch Tỳ chính là chim không buồn ỉa phân.

Lướt trên tuyết hai ngày một đêm, cuối cùng khi ngày gần tàn mới thấy được một thôn xóm, những ánh lửa hắt ra từ ngọn đèn dầu xua tan đi màu trắng của tuyết khiến cho lòng người không khỏi ấm lên. Bạch Tỳ chọn một cửa động trên Tuyết Sơn cách khu nhà dân mấy dặm, dự định sáng sớm mai sẽ đi vào trong thôn nghe ngóng một chút rồi đi tiếp.

Nàng chọc chọc con rắn nhỏ trên cổ tay: “Tiểu Hắc, nguoi chắc chắn đúng là hướng này chứ?”

Tiểu Hắc ngheh đầu, đôi mắt hoàng kim giữa hang tuyết này cực kỳ chói mắt.

“Nguoi rất muốn thấy hấn?”

Bạch Tỳ sững sờ, sau đó mơ hồ ngược nhìn, chần chờ một chút rồi thành thật gật đầu: “À, nói ra nguoi cũng không hiểu, nếu nói sư tôn là trích tiên, vậy hấn chính là thần tiên chân chính. Thần bí, mạnh mẽ, nói đi là đi, ta cũng không phải loại người có ham muốn bất chính gì, chỉ là có việc muốn hỏi hấn.”

Nhìn Bạch Tỳ xếp bằng cười khúc khích, hắc xà phun lưỡi rắn nói: “Nếu hấn đã có vợ con?”

Xiết lấy hắc xà, Bạch Tỳ gượng dở: “Nghĩ vậy gì vậy, ta nói là chính sự.” Sau đó hai mắt lại sáng lên lầm bầm nói: “Không có góc tường nào không thể đào, chỉ có người không nỗ lực đào.”

Hắc xà: ...

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cây Gả (Phần 1.2)

Ban ngày ở Bắc cảnh so với những địa phương khác ở Cửu Châu gần hơn rất nhiều. Mặt trời mọc đã là giờ thìn (từ 7h – 9h). Đi đến gần, Bạch Tỳ mới nhìn rõ, ánh đèn lúc lớn lúc nhỏ đêm qua hẳn là từ lầu tuyết của người dân. Dân bản địa nơi Bắc cảnh, nam giới đa số vóc người cao lớn khôi ngô, nữ giới chân tay thon dài làn da trắng muốt, khí lạnh ăn vào đất có thể khiến diện mạo trai gái xuất sắc như vậy sao.

Thăm dò tin tức ở địa phương xa lạ cũng không dễ dàng, cũng may Bạch Tỳ đã sớm nghĩ đối sách. Trên phố, nàng chọn nơi có nhiều người ngồi tụ tập, đặt một chiếc bàn cao ngăn lại, bên trên cắm một lá cờ, trên mặt ghi bốn chữ lớn: Hỏi chuyện đoán mệnh.

Từng ngày trôi qua, một người khách cũng không có, ngược lại thu hoạch được vô số xem thường, cùng với bàn luận xôn xao...

“Lại là một thầy đoán mệnh, ai!”

“Tiểu nữ nhi nhà thủ lĩnh thật đáng thương mà.”

“Cũng là tiểu thư không có phúc khí...”

Cho đến khi mặt trời xuống núi cuối cùng Bạch Tỳ cũng nghênh đón vị khách đầu tiên, đối phương là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, chiếc áo khoác màu lông chồn che kín cả người, một bàn tay hồng nhuận trắng trẻo vươn ra, mắt sâu mũi cao, diện mạo như người dị vực, nàng thì lễ với Bạch Tỳ, hỏi: “Tiên sinh tự xưng là hỏi chuyện đoán mệnh, không biết có đoán được chuyện thiếp thân sắp hỏi chăng?”

Bạch Tỳ mỉm cười, cô biết nhất định sẽ có khách, trong thời tiết băng giá thế này lại mặc áo lụa trắng đơn bạc nguyên một ngày, đã thể hiện rõ nàng không phải người giang hồ đơn giản, còn có bao nhiêu không đơn giản vậy phải xem sau đó của việc trò chuyện.

“Phu nhân có tướng phú quý, trọng phu như ý, chỉ tiếc nữ nhi...”

Thấy Bạch Tỳ dừng lại, sắc mặt phụ nhân chợt biến, tiến lại gần: “Nữ nhi như thế nào?”

Bạch Tỳ khẽ gật đầu một cái: “Nhân duyên nữ nhi sẽ thành tâm bệnh.”

Phu nhân giật mình lùi lại mấy bước, ồa ồa khóc: “Tiên sinh, không, vị tiên từ này có thể theo lão thân về nhà nhìn một chuyến không?”

Nghe những chuyện phiếm trên đường, Bạch Tỳ hiểu được, người này là phu nhân nhà họ Thủy, là một trong sáu thủ lĩnh bộ lạc ở Bắc cảnh, dưới gối Thủy phu nhân và thủ lĩnh có ba người con gái, người con cả lập chí thừa kế gia nghiệp, thành công lấy được một trọng phu ở rẻo hiểm lạnh, người con gái thứ hai yêu thích nữ công về lông thú, thành lập được liên minh giữa các bộ lạc về lông thú, gả cho con trai trưởng một thủ lĩnh khác, duy chỉ còn có con gái út, tính thông cảm kì thi họa, lại khéo léo hiểu chuyện nên rất được mọi người trong nhà sủng ái, chỉ là... Không có ai hỏi cưới cả.

Người con gái út tên là Thủy Y Nhân, quả thực là đầy đủ ý vị mỹ nhân, nổi danh cả một phương trời non xanh nước biếc này. Bắt đầu từ khi Thủy tiểu thư được mười hai tuổi, cứ ba bữa lại có một đội ngũ tới cửa cầu thân, sau khi đến tuổi cập kê, các mối kinh thương của Thủy bộ lạc thậm chí còn được lập nên phần lớn nhờ đội ngũ cầu thân này, lớn như khách sạn quán trọ, nhỏ như các quán ven đường, đều có sự đóng góp tích cực của đội ngũ cầu hôn. Chẳng hạn như các quán cơm đường, trừ bỏ ngẫu nhiên muốn cải thiện ăn thức ăn khác còn không chỉ riêng tiền nhà hàng tháng cũng đã là một con số khổng lồ.

Thời điểm Thủy tiểu thư tròn mười sáu tuổi, phụ thân thủ lĩnh cũng vì nàng mà thu xếp một mối hôn sự, đối phương là thủ lĩnh một trong sáu bộ lạc lớn của Bắc cảnh, Hữu Không Vũ, lưng hùm vai gấu, rất phù hợp với thẩm mỹ của người phương Bắc, một lần dọn sạch binh lực Ngụy quốc muốn xâm lấn biên giới Bắc cảnh. Trai tài gái sắc, mọi người đều cho rằng đây chính là một mối hôn sự viên mãn. Ngay trước một ngày đính hôn, vị thủ lĩnh trẻ tuổi đầy hứa hẹn này lại biến mất, một ngày sau, thi thể được phát hiện trong rừng tuyết biên giới Bắc cảnh.

Mọi người đều không ngừng thương xót, qua một năm, Thủy thủ lĩnh lại tìm mối hôn sự thứ hai cho tiểu nữ nhi, đối phương là công tử thế gia của Tề quốc, tài đức nổi danh, dáng vẻ đường hoàng, tuy với người Bắc cảnh có chút gầy yếu nhưng vị công tử này chính là nhất kiến chung tình với Thủy tiểu thư, gặp lại càng thêm khuyên đảo, tình nồng thắm thiết, lại nghĩ đến mối hôn sự chưa thành trước đây, Thủy thủ lĩnh đáp ứng lời cầu hôn của đối phương. Một lần là ngoài ý muốn, hai lần dù không phải trùng hợp cũng không thể nói là ngoài ý muốn nữa, vị công tử thế gia này sau khi đính hôn một ngày lại biến mất, hơn nữa thi thể lại được phát hiện ở rừng tuyết biên giới Bắc cảnh.

Sau lần đó, cái danh Thủy tiểu thư khác chồng bắt đầu lan truyền, như mồi lửa nhỏ nhanh chóng cháy lan ra trong phạm vi Bắc cảnh. Trong nháy mắt, Thủy tiểu thư đã tròn mười tám, vẫn còn là khuê nữ, lấy cảm kỉ thư họa làm bạn. Đây cũng là nỗi lo của vợ chồng Thủy thủ lĩnh, hai người đã thương lượng, vốn định một lần nữa chọn người ở rẻo, chuyện chiêu tế (tìm phò mã) còn chưa bắt đầu, lời đồn đại đã lan rộng vang xa tới sáu bộ lạc lớn như sau: Thủy tiểu thư mang mệnh khôi cương (Cường cung theo đạo giáo là chòm Khôi tinh trong bắc đầu tinh hệ mệnh), lại rơi vào cung phu thê, hoặc là cô độc sống quãng đời còn lại, hoặc là... cùng trọng phu sinh ly tử biệt. Thủy thủ lĩnh vừa nghe xong liền giận dữ, rút kiếm muốn đến hỏi tội Vu sư của bộ lạc đã khởi xướng lời kia, Vu sư bị dọa sợ vừa chạy vừa hô: “Thủy thủ lĩnh tha mạng, cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp...”

Nói đến biện pháp, Thủy phu nhân lại lau khóe mắt: “Vu sư kia nói, Y Nhân chỉ có thể gả cho trưởng lão bộ lạc Lang mới có thể bình yên cả đời, trưởng lão kia...”

Hồi lâu cũng không nói tiếp, Thủy thủ lĩnh tiếp lời: “Đã quá tám mươi tuổi, con ta há có thể gả cho một người đủ tuổi làm ông ngoại nàng chứ!”

Nhìn vợ chồng này trăm mối lo đều vì con gái, Bạch Tỳ khó có được mấy khi cảm động: “Ta có thể gặp mặt Thủy tiểu thư một lần không?”

Lều của thủ lĩnh có chút khác biệt, không chỉ lớn mà còn có ba căn phòng nhỏ làm sương phòng, bốn lều nhỏ khác vây quanh, chỗ của Thủy tiểu thư ở tận cùng bên trong.

Bạch Tỳ theo vợ chồng Thủy thủ lĩnh tới hậu viện, nhìn được bức tranh này: Bông tuyết bay bay phiêu giữa trời, người con gái chỉ thấy được bóng lưng, mái tóc dài đen mượt bay loạn trong áo khoác nhung màu lông chồn, thắt lưng thắt dải lụa dài, giống như một nét chấm phá trong bức tranh thủy mặc vẽ núi sông.

Nghe được âm thanh có người đáp tuyết đi tới, Thủy tiểu thư xoay người chấp tay thi lễ, dáng người cân đối, mắt to trong suốt xinh xắn lay động, khoe miệng cong lên, cười cũng thật duyên dáng, trong lòng Bạch Tỳ âm thầm cảm rằng, ta vừa thấy đã thương, khó trách các vị thế gia công tử gặp rồi không quên được, ngày nhớ đêm mong, nữ tử bậc này, ngay cả con gái vùng sông nước Giang Nam cũng cam bái hạ phong rồi.

“A phụ thân, nương” Thủy tiểu thư nhìn về phía Bạch Tỳ, nhợt nhạt thi lễ: “Tiên tử.”

Theo động tác nhún người cúi đầu chào của nàng, áo choàng nhẹ nhàng rơi xuống, một đôi tay mảnh khảnh khớp xương rõ ràng nhanh chóng đón được áo choàng, một lần nữa choàng lên vai Thủy tiểu thư. Nàng hướng người đó cười nhẹ: “Sương tiên sinh, đa tạ.”

Vị gọi là Sương tiên sinh kia cũng khoác áo choàng lông chồn tương tự, dường như cảm thấy ngại ngùng, cả khuôn mặt nóng bừng lên, bộ dáng khấn trương liếc nhìn Thủy tiểu thư một cái, thuận tiện cảm theo chiếc khăn cổ duy nhất đi. Lúc này Thủy tiểu thư mới cùng mọi người đi vào trong lều ni bên cạnh.

Bạch Tỳ bất động thanh sắc quan sát, Thủy gia quả thật có một con tiểu yêu, nhưng cũng không mang theo mùi tà khí huyết sắc gì, hiển nhiên là tu theo hướng bản thiện, đến đây là vì yêu vị nữ nhân sông nước này hay xuống núi báo ân, này cũng không thể biết được.

Thủy phu nhân trình lên ngày sinh tháng đẻ của nữ nhi, thành kính chờ đợi cùng trượng phu, một lúc lâu sau, Bạch Tỳ viết chữ xuống, mặt mày không chút thay đổi càng khiến vợ chồng Thủy gia thêm khấn trương.

“Tiên tử nhìn ra điều gì chăng?” Thủy phu nhân sốt con sốt ruột vội vàng hỏi.

Không thể không nói, vị Thủy tiểu thư này đúng là có một đoạn nhân duyên, cũng không phải mệnh khắc phu như lời đồn, lại càng không phải như Vu sư nói, phải gả cho một vị trưởng lão đã tám mươi mới có thể phá giải.”

Bạch Tỳ cảm mảnh giấy lên: “Biên giới Bắc cảnh là nơi cực hàn, Thủy tiểu thư tài mạo song toàn, tự nhiên rất được yêu thích.”

“Ý tiên tử là, từ nhỏ nữ nhi đã khơi ra quá nhiều hoa đào.”

Thủy thủ lĩnh quả thực là thần suy luận, Bạch Tỳ kinh ngạc khả năng suy luận cao siêu của ông.

Ngược lại là Thủy phu nhân ngầm hiểu, cho người hai bên lui ra ngoài: “Thỉnh tiên tử nói rõ hơn.”

Trong phòng, ngoại trừ vợ chồng Thủy thủ lĩnh cùng Thủy tiểu thư, chỉ còn thị tỳ áo xanh A Tùng, Bạch Tỳ suy nghĩ chút, nói: “Thủ lĩnh, phu nhân, hai vị tuyên cáo với bên ngoài đã tìm được lương tể, ba ngày sau sẽ đính hôn.”

Thủy thủ lĩnh cùng phu nhân liếc mắt nhìn nhau: “Tiên tử, Thủy thị ta cũng không có lương tể, đính hôn thế nào được?”

Bạch Tỳ cười thần bí: “Không quá mười ngày, lương tể tự khắc đến bái kiến hai vị.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cây Gả (Phần 1.3)

“Tự tin sẽ có lương tể đến như vậy sao?”

Từ đầu đến cuối Bạch Tỳ đều cảm thấy, đầu óc của Tiểu Hắc đều được dồn hết để dùng vào việc vá trời rồi, đối với mấy chuyện trai gái nam nữ này đều cảm thấy khó hiểu, chưa kể trình độ thông minh lại không cùng cấp, khó mà khơi thông được, nhưng suy tính đến tương lai còn phải hợp tác dài dài, hay cứ nhân dịp này bồi dưỡng dần vậy.

“Tiểu Hắc, lưng tể kia đương nhiên chính là chủ nhân ta rồi.”

Trong mắt Hắc Xà thoáng qua nét không vui, đuôi rần vung lên, không để ý tới Bạch Tỳ nữa.

Bạch Tỳ bên cạnh đang đắc ý hoàn toàn không chú ý tới sự khác thường của Tiểu Hắc, toàn bộ tâm tư đều suy nghĩ làm sao đóng giả thành mỹ nam tử được hoàn mỹ, hết học dáng đi lại tập cách nói chuyện.

Đợi đến khi Bạch Tỳ cảm thấy hài lòng muốn hỏi Tiểu Hắc thấy thế nào mới phát hiện chú xà nhỏ đã không có ở trong lều nữa rồi. Nơi băng tuyết tràn ngập thế này còn chạy loạn đi đâu chứ! Bạch Tỳ vội vàng khoác áo choàng lên ra ngoài tìm xà đại gia nhà nàng.

Tìm nửa vùng Thủy bộ lạc cũng không thấy tung tích Tiểu Hắc, không lẽ nó chạy đến nửa kia núi tuyết. Bạch Tỳ chạy đi không chú ý liền đụng phải người đi từ hướng đối diện, đối phương đang cầm đàn thiếu chút nữa thì bị rơi xuống.

“Thật xin lỗi, không biết...”

Đối phương mặc áo khoác ngoài bằng nhung mịn màu sẫm lông chồn, mũi cũng bị kín, đang muốn vượt đi qua.

Bạch Tỳ cảm thấy có chút quen mắt: “Tiên sinh?”

Nam tử cứng ngắc quay đầu lại, một trận gió to thổi qua, cuốn theo mũ áo choàng rơi xuống bả vai, lộ ra khuôn mặt hơi nhợt nhạt đối diện ánh mắt Bạch Tỳ.

“Thì ra là tiên tử, có chuyện gì sao?”

Hắn ta nhận ra Bạch Tỳ, là khách nhân duy nhất, chủ nhà và khách quen thuộc với nhau thì nhớ là chuyện đương nhiên. Nhưng Bạch Tỳ vẫn có chút kinh ngạc, chẳng lẽ nàng đã xinh đẹp đến mức gặp qua một lần với người khác đã không quên được sao?

“A, xin chào, Surong tiên sinh vội đi dạy học sao?”

“Đúng vậy>”

Hai người lại khách sao hai ba câu, mới mỗi người đi một hướng.

Bạch Tỳ nhớ rõ, hướng vị Surong tiên sinh này vừa đến, hình như là rừng tuyết, hơn nữa lúc vừa va phải kia, nàng ngửi thấy được một mùi hương khá quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cây Gả Hai(2.1)

Bạch Tỳ nghênh ngang tiêu sái đến phòng khách, đi lại trong phòng hai vòng, chợt cười to ba tiếng: “Bạn hữu từ phương xa đến, xin mời ra mặt đi.”

Một bóng đen quỷ dị xuất hiện giữa phòng, chấp tay với Bạch Tỳ nói: “Công tử hảo nhân lực, vậy... sẽ thưởng cho ngươi được toàn thây.”

Xuất chiến ba chiêu, bóng đen lại đột nhiên biến mất, sau khi đã thương được Bạch Tỳ một đao, Bạch Tỳ băng bó miệng vết thương, một chữ chưa kịp thốt ra đã trực tiếp nằm gục xuống dưới đất. Bóng đen nghiêng Bạch Tỳ lên ngực kiểm phi hành, chớp mắt đã tới rừng tuyết biên giới Bắc cảnh. Bóng đen ném Bạch Tỳ xuống, lại đột nhiên quỳ một gối xuống hành lễ.

“Trưởng lão, người đã giải quyết rồi.”

Không khí dao động, một bóng người mặc áo khoác lông chồn bạc hiện ra, hắn không chút để ý nhìn thoáng qua Bạch Tỳ, phát tay với hắc y nhân rồi biến mất. Hắc y nhân đứng dậy muốn đi, ngẩng đầu sau đó sừng sốt thấy một đầu rắn đen cực to lớn, đỉnh đầu có hai sừng rồng, đôi mắt màu vàng khê nheo lại.

“Tê- -tê- -.”

Tiếp theo bóng đen ngã xuống, Bạch Tỳ ngồi thẳng dậy, nhìn sang tọa kỵ uy phong lẫm liệt của mình, làm chủ nhân không muốn vui cũng khó, Bạch Tỳ lật người cười trên lưng Tiểu Hắc, hô to một tiếng: “Lên đường.”

Một giây kế tiếp, Tiểu Hắc vươn người run lên, Bạch Tỳ ngã nhào...

Nàng cảm giận chỉ vào tọa kỵ không đáng tin kia: “Người dám đối đãi với chủ nhân như vậy?”

Đầu sở tiểu Hắc lắc mình, đôi mắt kim sắc lấp lánh, lại biến thành tiểu xà màu đen nhỏ bé quẩn quanh cổ tay Bạch Tỳ.

Được rồi, Bạch Tỳ thừa nhận, làm nũng cái gì nhất định phải công tâm mà tính toán...

Hôm sau, trưởng lão bộ lạc Lang cùng phù thủy tới chơi, Thủy thủ lĩnh cùng phu nhân mở yến tiệc chiêu đãi. Thủy tiểu thư bình thường vốn khiêm tốn cũng đi dự.

Sau khi mọi người ngồi xuống, rượu thịt cũng đã dâng lên, Thủy thủ lĩnh lại chậm chạp không lên tiếng bắt đầu bữa tiệc, thỉnh thoảng còn nhìn trông bên ngoài cửa lều.

“Thủy thủ lĩnh, hôm nay còn có khách quý chưa tới sao?” Phù thủy hỏi.

Thủy thủ lĩnh gật đầu, lúc này, cánh cửa lều trại bị đẩy ra, một công tử trẻ tuổi bước vào, bên ngoài khoác áo chồn đen, bên trong là trường sam dài, hai tay ôm quyền nói: “Thủ lĩnh, phu nhân, Y Nhân tiểu thư, thật có lỗi, hôm qua tiểu tể gặp phải chút chuyện mới tới trễ như vậy.”

Dứt lời, hướng những người còn lại trong bữa tiệc gật đầu thi lễ, sau đó mới nhẹ nhàng tiến đến chỗ ngồi, động tác phóng khoáng phong cách lối lạc. Thủy phu nhân mỉm cười, hiển nhiên đối với cậu con rể tương lai này hết sức hài lòng, bên cạnh là Thủy tiểu thư cúi đầu không nói, thẹn thùng đỏ mặt.

Bạch Tỳ nâng bầu rượu lên, mặt mày cực kì thần nhiên nói: “Tiểu tể tự phạt ba ly, sau kính mấy vị khách quý một ly.”

Thấy tình cảnh này, sắc mặt Lang lão đen lại, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch. Phù thủy ngồi cạnh nhìn theo, ly rượu bung trên tay càng thêm run rẩy.

Vu sư bỗng dùng sức đập ly rượu xuống: “Trong lều này, ... yêu khí ngất trời, tà khí tung hoành, tại hạ nguyện thay hai vị thủ lĩnh trừ bắt tai họa.”

Thủy thủ lĩnh cùng phu nhân liếc nhau, lại nhìn sang Vu sư: “A...? Trừ bỏ Vu sư và Lang trưởng lão, còn lại đều là người nhà lão phu.”

Vu sư không nhanh không chậm, xuất ra mấy đạo bùa màu vàng: “Đêm qua có người nhìn thấy thi thể lương tể của thủ lĩnh, theo ta thấy...”

“Theo ý người là sao?” Bạch Tỳ nhướn cao mày, mặt hạnh cong lên, tay vuốt vuốt mấy lá bùa kia.

Phù thủy nhìn lại trong tay mình, mấy lá bùa đã mất tăm tích: “Người... Hừ, tại hạ cho rằng trong lều này có tà yêu.”

Bạch Tỳ không chút để ý lắc ly rượu: “Ai nha, lão bá phù thủy, vậy làm phiền ngài bắt yêu quái rồi, đúng rồi, ngài nói đêm qua có người nhìn thấy thi thể bản công tử, vừa vận đêm qua bản công tử gặp phải tập kích, chẳng lẽ... Là phù thủy ngài an bài?”

Phù thủy bán loạn: “Lão phu trên thông thiên văn dưới tường địa lý, có cái gì mà không hay! Bọn người như phường đạo chích, chớ có nói bậy!”

Bạch Tỳ dùng tay, ánh mắt như đao, nhìn chăm chăm phù thủy: “Vậy sao, vậy xin hỏi hai lần trước lương tể đều vô duyên với Thủy thủ lĩnh là do ai làm hại?”

Phù thủy không ngờ đến Bạch Tỳ sẽ hỏi đến câu này, bắt đầu không lựa lời nói: “Đương nhiên là yêu tà.”

Bạch Tỳ hỏi tới: “Yêu tà ở chỗ nào?”

Phù thủy không phản bác được, Lang trưởng lão bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào Thủy tiểu thư, nói: “Tại chỗ này.”

Thủy tiểu thư bị biến cố đột nhiên xuất hiện kinh ngạc không biết làm sao, đưa ánh mắt cầu xin nhìn cha mẹ. Thủy thủ lĩnh vỗ mạnh tay xuống, cả giận nói: “Lang Uy trưởng lão, ở Thủy bộ tộc dám tà thuyết mê hoặc người khác, người coi lão phu là đồ trang trí hả?”

Lang Uy trưởng lão không sợ hãi, đi về phía Thủy tiểu thư: “Chính là nó.”

Đang lúc mọi người khiếp sợ, khó hiểu, im lặng xem xét, chợt A Tùng từ bên trong đi ra, bùm một tiếng quỳ xuống đất.

“A Tùng đúng là yêu.”

Về mặt Lang Uy trưởng lão há hê không lời nào miêu tả được: “Nuôi yêu tà, Thủy thủ lĩnh làm trái với ước định kháng yêu của sáu bộ lạc lớn, phải chịu tội gì?”

Bạch Tỳ đi tới bên cạnh người A Tùng, hướng về phía Lang Uy trưởng lão nói: “Nuôi yêu tà, sai yêu tà giết người, Lang Uy trưởng lão cho phải chịu tội gì?”

“Xử phạt ngay tại chỗ, tiền trăm hậu tấu.”

Bạch Tỳ vỗ tay ba tiếng, tập trung vào Lang Uy trưởng lão, phóng thích lực tạo thành uy áp, Lang Uy trưởng lão nháy mắt quỳ xuống đất không dậy nổi, mồ hôi lạnh toàn thân chảy ròng ròng. Hắn hoảng sợ nhìn về phía Bạch Tỳ: “Người, người làm gì?”

“Xử phạt ngay tại chỗ, tiền trăm hậu tấu.”

Bạch Tỳ áp lực đè bả vai Lang Uy trưởng lão xuống, vặn bẻ về phía sau, hai cánh tay đột nhiên buông thõng xuống: “Trước phé hai cánh tay này, miễn cho trưởng lão phản kháng.”

Lang Uy trưởng lão không phục: “Ngươi có chứng cứ gì?”

Bạch Tỳ xoay người nhìn về phía Vu sư: “Vu sư lão bá, nghe nói ngươi đề cử Lang Uy trưởng lão cho Thủy thủ lĩnh.”

Vu sư run run rẩy rẩy té ngã: “Đúng là đúng là, tại hạ là nhân chứng, tại hạ biết địa điểm nuôi dưỡng yêu vật ở đâu.”

Thủy thủ lĩnh hồi thần, nghiêm mặt lại: “Người đâu, mang Lang Uy nhốt trong tuyết lao, giam phu sư trong phòng khách, triệu tập sáu bộ lạc lớn tới, có vu sư làm nhân chứng, quyết định xử phạt sau.”

Vờ kịch hạ màn, trong phòng là một mảnh yên lặng.

Thủy thủ lĩnh nhìn về phía A Tùng, lại nhìn nữ nhi, thở dài: “Ai tới nói cho lão phu hay, rốt cuộc các người là xảy ra chuyện gì?”

Thủy tiểu thư cúi đầu, quỳ gối cạnh A Tùng, bàn tay hai người găt gao nắm chặt, mười ngón tương giao.

“Phụ thân, đề nữ nhi nói.”

Rừng tuyết biên giới Bắc cảnh nhiều cây to cao, trong đó lấy cây trắc bách đưng đầu, vào vụ tuyết đầu mùa, các phu nhân tiểu thư thường thích tụ tập năm ba người đi ngắm cảnh du ngoạn. Cảnh sắc đẹp nhất trong rừng tuyết là loài trên cành cây trắc bách còn treo những hạt sương, tại Bắc cảnh, chúng nó có một cái tên dễ nghe là: Hạt sương.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 11

Editor + Beta: lamnguyetminh

Thân cây màu đen đỡ lấy nhánh cây, bên trên là hoa sương màu trắng bạc, trời đất cùng bạc, muôn vạn kiểu hoa, những thiếu nữ chưa xuất giá bí mật đến cầu xin cây. Hoa bạc của cây là tóc mai của phụ mẫu bạc theo năm tháng khi gả nữ nhi, càng là sinh lễ tốt nhất của quê hương cho nữ tử đó.

Một ngày sáng sớm, ánh bình minh vừa ló rạng, Thủy tiểu thư đứng dưới một gốc cây dương thụ, một cành cây vươn ra, hạt sương trên cành giống như sắc hoa rực rỡ, lại sáng long lanh như ngọc lưu ly dưới ánh mặt trời, bám ở trên cành, khiến người ta áy náy khi động vào. Đúng lúc con mèo trong lòng của một vị tiểu thư khác đi cùng, chạy đến dưới chân Thủy tiểu thư, Thủy tiểu thư giật mình nhảy lên, hạt sương kia vừa khéo rơi xuống mái tóc mây màu đen của nàng. Thủy tiểu thư không đành lòng để tóc đã thương hạt sương trong suốt mỹ lệ, bàn tay trắng nõn tần búi tóc ra, mái tóc đen dài bay múa trong gió, hạt sương trắng hòa vào làn tóc dưới ánh ban mai...

Gần tới hôm đó, trong cảnh trời đất trắng xóa của Bắc cảnh, hạt sương sáng long lanh của ban ngày đã nhiễm hồng, hạt sương đỏ thắm hóa thành hình người, si ngốc nhìn về phía bộ tộc Thủy.

"Sau ngày ấy, A Tùng liền yêu thương tiểu thư."

A Tùng dùng hai tay chống đỡ thân thể, cái trán kề sát đất, Thủy tiểu thư nắm chặt tay hơn, hàm răng cắn môi dưới, nói: "A cha, nữ nhi cũng yêu thương A Tùng."

Thủy thủ lĩnh tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, ngực phập phồng. Thủy phu nhân thấy thế, cố đè xuống khiếp sợ và lo lắng, nói: "Y Nhân, không phải A cha, A nương không thành toàn, chỉ là....A Tùng chẳng những là yêu, mà còn là nữ tử....."

Khói trắng trên đầu Thủy thủ lĩnh xông thẳng lên nóc phòng theo lời nói của phu nhân, A Tùng đang quỳ ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Thủ lĩnh, phu nhân, tuy A Tùng là yêu, cũng biết tình thâm nghĩa trọng, nhất định không phụ sự yêu thương của tiểu thư! Hạt sương hóa thành yêu, có thể tự định giới tính, ban đầu A Tùng nguyện làm nữ tử là vì muốn gần tiểu thư hơn, chỉ cần tiểu thư thích, A Tùng...Có thể cải tạo thân thể, trở thành nam tử."

Thủy thủ lĩnh và phu nhân chưa từng thấy tình tiết kinh sợ như vậy, sợ tam quan bị hủy nhưng lại không thể không chống đỡ thể diện của người làm phụ mẫu, trong mắt trừ lo âu chỉ toàn lo âu.

Bạch Tỳ thừa dịp người Thủy gia thảo luận chuyện nhà, ăn ngấu ăn nghiền, đợi thảo luận kết thúc, đợi trong lều chỉ còn lại Thủy thủ lĩnh và phu nhân, Bạch Tỳ uống một hớp rượu, làm tròn cổ họng, mới chậm rãi nói: "Từ nhỏ tay chân của Thủy tiểu thư đã nóng ran, cho đến năm mười tuổi, tìm bắt đầu

nóng ran. Bạch Tố đoán, hai vị tim danh y khắp nơi mà không được đi. Có người từng nói, năm mươi bốn tuổi, toàn thân Thủy tiểu thư sẽ bị thiêu đốt mà chết đi."

Bạch Tố ném miếng thịt gà vào trong miệng, nói tiếp: "Nhưng mà, lúc mười ba tuổi, Thủy tiểu thư không phát bệnh nữa. Hai vị có biết vì sao không?"

Thủy phu nhân tròn đôi mắt to, bật thốt lên: "Chẳng lẽ là....Sương tiên sinh?"

"Hạt sương là linh vật tính hàn, Thủy tiểu thư bị nóng ran phải chữa, thế gian nào có chuyện gì thú vị hơn là giúp người đạt được ước vọng."

Ngày hôm sau, đúng hạn cử hành hôn lễ, vị phu tế bên cạnh Thủy tiểu thư vừa cao gầy lại xinh đẹp, cái trán sáng bóng, mắt xếch càng nhìn càng đẹp, phong cách rét lạnh nghiêm trang.

Đêm đó, Bạch Tố không từ mà biệt, trong Tuyết Lâm ở Bắc cảnh, dưới một góc dương liễu, thiếu nữ mặc bạch y bằng lụa đang ngồi trên đất.

"Tiểu Hắc, phiền ngươi khoét khối đất này giúp chủ nhân rồi."

Bóng dáng đen tuyền vùng đuôi dài, hòa vào trong đất, Bạch Tố cười như không cười.

Xuân về hoa nở, hạt sương hóa thành nước, khí trời lạnh lẽo, hạt sương hóa thành băng, càn khôn chịu tải vạn vật, trừ đất đai không ngừng sinh sôi, có thể làm cho một cây hoa xuất giá, đại khái chỉ có người yêu thật lòng thôi.

Dọc theo đường đi, xuyên qua bãi cỏ xanh như nhung, vòng qua vài ngọn núi thấp, một rừng cây mộc miên lộ ra trước mắt. Giữa trưa hè, ánh dương len lỏi vào từng nhánh cây, thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua, bóng cây mộc miên trải dài khắp mặt đất.

Nhào vào trên người Hắc Xà, Bạch Tố nắm chặt tay, gần từng chữ: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Nhân xà bốn mắt nhìn nhau, rốt cuộc Hắc Xà thua trận, vẫy vẫy đuôi rần, bạch quang (ánh sáng trắng) chợt nổi lên, vẩy rần lạnh lẽo tron nhẵn liền trở nên ấm áp. Ở trong luồng sáng bao phủ, thân rắn dần dần biến mất, đuôi rắn hóa thành hai chân, thân rắn trở nên dày rộng, dưới bả vai rộng, một đôi tay thon dài đang nắm lấy tay nàng. Chỉ dựa vào xúc cảm là biết được thân thể ở dưới lớp trường bào đen tuyền kia có tính đàn hồi cực tốt, đầu rắn to đùng ẩn trong luồng sáng trắng, rồi một khuôn mặt như thần linh dần hiện ra. Mặt mày ung dung sáng sủa nhưng lại lộ ra vẻ lạnh lùng khước từ người xa lạ, khoảng cách quá gần, có thể thấy được hàng mi dày cong vút. Cuối cùng tầm mắt của Bạch Tố ngừng ở trên ánh mắt hắc, trong đôi mắt màu vàng kim lạnh lẽo kia mang theo mấy phần ấm áp và quen thuộc.

Là hắc! Sao hắc lại là Xà của mình? Là Hắc xà luôn uy hiếp mình, luôn hếch mũi lên trời, đang ở trong thời kỳ động dục sao!

Trong con ngươi hẹp dài, nàng nhìn thấy mình đang nằm ở trên người hắc, về mặt từ kinh ngạc đến....Thêm thường nhỏ dãi...

Cuống quít nhảy dựng lên cách xa mười xích (~3.3m), Bạch Tố vươn tay cánh tay run run, nói: "Ngươi, ngươi, ngươi, tại sao lại là ngươi?!"

Người nam nhân trước mắt này, hắc từng thấy nàng bị sói dọa sợ tè ra quần, thấy nàng ăn cơm tấm, không biết tu luyện gì cả, thấy đủ mọi kiểu sợ hãi của nàng. Hình như, nàng còn từng vô lễ với hắc, động một tý là nghịch đuôi hắc, tệ nhất chính là nàng từng đưa một đám xà mẫu (rắn mẹ) tới để hắc khai trai. Bạch Tố hận không tìm được một lỗ để chui xuống, hình tượng đều bị hủy hết rồi!

Nhìn bạch y thiếu nữ che mặt đầm đãi, đáng về hồi hận đan xen, nam nhân hơi nhếch khóe môi lên.

Ước chừng qua một nén nhang, Bạch Tố hít sâu ba ngụm, lẩm nhẩm ta đã mất trí nhớ....Dò xét một vòng, nam nhân đang ngồi nghiêng trên chiếc ghế duy nhất ở trong phòng, vẫn ung dung nhìn mình.

"Hừm, ha ha."

"....."

"Tiểu Hắc, xà đại gia, vị cao nhân này, có thể cho biết tên không?"

Ánh mắt của nam nhân vẫn duy trì dạng rần, chỉ thấy hắc khép hờ mắt, hơi nâng cằm lại nhẹ nhàng để xuống, chậm rãi nói: "Bồn tọa là Đằng Chi Sơ."

Năm chữ, âm chứa âm vận xa xăm, từ trên chín tầng trời, từ trong miệng hắc, chữ nào cũng là châu ngọc rơi vào trong tai nàng. Ở trong biển cả kích thích lên từng gợn sóng, dư âm còn vang vọng bên tai.

"Thần thú Đằng Xà....." Hô hấp của Bạch Tố có chút nghẹn lại.

"Chính là bồn tọa."

Một đêm này, khi thì Bạch Tố cười khúc khích, thỉnh thoảng lại chau mày, tìm đập thỉnh thình. Vui sướng chính là thì ra đối tượng lại ở gần ngay trước mắt, hơn nữa còn kết thành khế ước chủ tớ cùng mình. Chẳng phải là giao cả đời cho mình rồi hả? Túng quẫn chính là mọi chuyện kinh sợ đều bị lộ ra hết, từ ẩn tượng đầu tiên, dường như hình tượng của mình đều chẳng mấy tốt đẹp.....

Đẩy cửa ra, ánh bình minh vừa ló rạng, trên đỉnh núi Bất Chu, những áng mây hồng liên tục dựa vào dãy núi, tâm tình Bạch Tố không khỏi tốt lên. Trong

thế gian cá lớn nuốt cá bé, ăn bữa hôm lo bữa mai này, có nam tử trong lòng và ánh bình minh là nàng đã thấy hài lòng rồi.

"Môn chủ Phục Thiên chân nhân có lệnh, tất cả môn nhân có Trúc Cơ trở lên trong Bát Chu, lập tức đến chính điện trên đỉnh Vạn Nhẫn, có chuyện quan trọng muốn tuyên bố." Bạch Hạc vội vã rời đi, hoàn toàn không thấy vẻ ung dung tự nhiên như lúc trước. Bát Chu, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Trong ba đỉnh Bát Chu, lấy đỉnh Vạn Nhẫn làm đầu, không phải là chuyện trọng đại thì sẽ không tuyên bố ở đây. Vách núi quanh Vạn Nhẫn giống như dựng đứng, đỉnh chủ càng thêm cao đến chọc trời. Đây là lần đầu tiên Bạch Tỷ trèo lên đỉnh Vạn Nhẫn, ngắm nhìn bốn phía, biển mây dưới chân cuộn cuộn, xa xa, những ngọn núi khác như ẩn như hiện, làm cho người ta sinh ra cảm giác như ngắm được vạn đỉnh núi non.

Chính điện Vạn Nhẫn nghiêm trang, trang trọng, mỗi bên cửa đồng lớn đều có năm khối bia đá cắm trên lưng rùa, ghi lại tường tận mọi sự kiện lớn của Bát Chu từ khi lập phái đến nay.

Trong điện, Phục Thiên chân nhân ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, ba vị trí lần lượt phía trên đều không có ai ngồi. Từ chỗ Ôn Cửu xuống nữa là các vị đệ tử nội môn, Vương Linh, Lưu Niệm Khanh vì là tân đệ tử nên ngồi cuối cùng. Hàng tiếp theo là chỗ của đệ tử ngoại môn mà Bạch Tỷ cũng đếm được số lượng đông nhất. Bởi vì nàng là đệ tử duy nhất của Tiểu Diễn, cộng thêm lần này là một trong những người sống sót trong Bồng Lai bí cảnh, nên bị sắp xếp lên hàng đầu tiên của đệ tử ngoại môn, vừa vặn ở đằng sau Vương Linh.

Vương Linh nghiêng đầu nháy mắt mấy cái với Bạch Tỷ, Bạch Tỷ dứt khoát dè ngón tay dài lên môi, đáp lại bằng cái hôn gió, hai người ngời ngời tới ta đi, rất náo nhiệt.

"Bát Chu lập phái đã vạn năm, nhiều lần gặp phong ba, không ngờ hôm nay lại tìm ra phản đồ trong giới tu tiên ở Cửu Châu." Phục Thiên chân nhân thờ dài một tiếng, dò xét mọi người, hai mắt sáng như đuốc.

"Lại còn là người mà lão phu nể trọng nhiều năm."

Ánh mắt đệ tử bên dưới đồng loạt nhìn về phía hàng ghế trống rỗng, một vị mất tích, một vị bế quan, một vị tể tử, ánh mắt chúng đệ tử lại đồng loạt nhìn về phía Ôn Cửu, cũng không biết ai lại mở miệng vào đúng lúc này: "Ngu xuẩn."

Trong chính điện yên tĩnh, giọng nói không lớn không nhỏ, nhẹ nhàng truyền khắp các nơi, Bạch Tỷ nghe tiếng nhìn qua. Người nói chuyện chính là Lưu Niệm Khanh chỉ dùng một chiêu mà chiến thắng nhiều người, được bá sư vào ngày đó.

"Đỉnh Diệu Âm, Từ Ngôn tiên tử, từ hôm nay trục xuất khỏi Bát Chu, đệ tử ngoại môn, đệ tử thân truyền đội đỉnh Vạn Nhẫn thẩm tra xong sẽ ra phán quyết. Đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn, toàn bộ quy thành ngoại môn, về sau Bát Chu thu đồ đệ lại chọn vì sự lần nữa."

Chúng đệ tử thoáng chốc bùng nổ, Từ Ngôn tiên tử, đây chính là sự muội ruột của Môn chủ, tu vi cao thâm, là tiên tử đầu tiên tiến vào cảnh giới Hóa Thân trong giới tu tiên Cửu Châu, trong một đêm trên lưng đã đeo tội danh phản đồ.

"Sư tôn, làm sao có thể...." Vương Linh bị đá kích là dễ hiểu, trong ngày thường sư tôn luôn sủng ái nàng, trăm bạc đó là chính sư tôn tặng cho. Bạch Tỷ nghiêng người về phía trước, nắm chặt tay nàng.

Phục Thiên chân nhân nói mấy câu khích lệ mọi người một lòng hướng đạo, phải đoàn kết hài hòa rồi lập tức giải tán mọi người.

"Đi đến Bồng Lai bí cảnh một chuyến, Hợp Hoan chân nhân liền không rõ tung tích, Môn chủ xin hai vị lưu lại một chút." Ôn Cửu gọi Bạch Tỷ và Vương Linh đang muốn rời đi lại.

Trong chính điện Vạn Nhận Phong, một người ở trên cao, hai người khom lưng ngồi phía dưới, Ôn Cửu vẫn khoác ngoại bào thêu một đóa Mẫu đơn lớn, cầm xích ngọc dài ba tấc cái có cái không đánh vào tay kia.

"Môn chủ, sau khi đệ tử ra khỏi Kiếm sơn, vẫn chưa nhìn thấy Hợp Hoan chân nhân." Giọng nói của Bạch Tỷ rất thành khẩn, nàng là đang nói thật.

Phục Thiên chân nhân hơi trầm tư, nhìn về phía Vương Linh, Vương Linh lập tức quỳ xuống đất không dậy nổi.

"Môn chủ, đệ tử không tin sư tôn sẽ làm ra chuyện phản bội Tông môn, sư tôn luôn luôn tiết kiệm, chỉ cầu đường lớn. Trên thế gian này hoàn toàn không có thứ gì có thể khiến người thay lòng."

Phục Thiên chân nhân vuốt chòm râu dài, nói: "Chuyện của Từ Ngôn, các ngươi không cần nhiều lời. Lão phu muốn hỏi chính là tung tích của Hợp Hoan chân nhân."

"Đệ tử, đệ tử ra khỏi Kiếm sơn, cũng không nhìn thấy sư thúc." Vương Linh cúi đầu, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

"Môn chủ, hai người chúng con thề không có tâm ma, lời nói đều là sự thật." Bạch Tỷ giơ ba ngón tay lên, Vương Linh theo sau, phát ra hai luồng sáng trắng, hai người không hề tổn hại chút nào.

Phục Thiên chân nhân đành phải thả hai người, bên ngoài cửa chính điện vắng vẻ, hần vuốt ve một khối bia đá, thần sắc ảm đạm.

"Sư huynh, Từ Ngôn nàng không thể nào làm ra chuyện cấu kết với Ma Tu." Người tới chính là Ôn Cửu.

"Vạn năm qua, vết nứt ở phía tây bầu trời lại mở ra, Thần thú còn chưa ra đời, Tông môn lại xảy ra chuyện như thế, lão phu thấy thẹn với trách nhiệm

trông giữ núi thiêng."

Tên của Đỉnh Chúng Pháp vốn là lấy từ bốn chữ ‘Chúng sinh giai pháp’, Chư Tử Bách Gia chính là phái truyền đạo pháp trong nhân gian, làm thành một ngọn núi thấp nhất trong ba ngọn núi Bất Chu. Có lẽ do hai đỉnh khác quá cao lớn, ngăn cản ánh mặt trời, khiến cho đỉnh Chúng Pháp đứng sừng ở trong hoàng hôn suốt cả năm, Bên trong núi được khoét sạch, bên ngoài tăng thêm ba trận đại phòng ngự. Tu sĩ canh giữ nơi đây, tu vi thấp nhất cũng là Hóa Thần. Kẻ mới đến Bất Chu cũng biết đây không phải là nơi tốt, nơi đây giam giữ Ma Tu hung ác nhất ở phía tây Cửu Châu, kẻ tu tiên của Cửu Châu lên lút gọi là Thiên lao trên mặt đất.

Trong lòng núi, tầng đầu tiên, nữ nhân tựa vào tảng đá, ngồi trên mặt đất, y phục màu tím không nhiễm một hạt bụi. Ngồi trên đất chóp mắt, thỉnh thoảng nàng sẽ nhúc nhích đôi chân ở dưới lớp váy, tiếp đó chính là tiếng xiềng xích va chạm nhau. Sắc mặt nàng hơi tái xanh, đôi mắt phượng hơi mờ, có thể thấy rõ mấy nếp nhăn trên khóe mắt.

"Tử Ngôn, tại sao phải che giấu Ma Tu."

Bàn tay Ôn Cửu nắm chặt trong tay áo nổi đầy gân xanh, trên mặt không có bất kỳ vẻ kỳ quái gì. Hắn đứng ở trước mặt Tử Ngôn tiên tử, cách mười mét, bó đuốc ở hai bên tường thạch bích lay động sáng tối, Ôn Cửu cúi đầu, hai lọn tóc tạo thành bóng đen ở trên mặt.

Hồi lâu, Tử Ngôn vẫn không đáp lại, dứt khoát nhắm mắt, gối đầu lên cánh tay. Dưới lớp lụa mỏng màu tím mờ, nhìn xiềng xích to đùng làm từ thiên thạch trên cổ tay nàng mà thấy ghê người.

"Vương Linh đã trở lại." Ôn Cửu phui phui bụi, ngồi xuống phía đối diện.

"Muội không muốn gặp nó sao?"

Tử Ngôn vẫn im lặng như cũ, trong không khí ẩm ướt, sự trầm tư và lo lắng liền lan tràn. Ôn Cửu bất đắc dĩ, đứng dậy rời đi.

Vẫn nhớ rõ, mười lăm năm trước, Tử Ngôn không nói tiếng nào bỏ đi suốt cả một năm mới quay về Bất Chu. Xưa nay tiên nữ đầu tiên của tiên môn vốn rất thích chơi đùa đột nhiên say mê tu luyện. Bé quan mười ba năm, vừa xuất quan, liền đi tìm Môn chủ xin được chủ trì đón tân đệ tử mới nhập môn của năm nay. Tiểu đệ tử thiên tài Vương Linh của nàng đã sớm nổi danh khắp phía tây của Cửu Châu. Xuất thân thế gia, dáng vẻ xinh đẹp, thiên phú cực cao, lại bái Tử Ngôn làm thầy, khiến bao nhiêu người hâm mộ ghen tỵ.

Đãi ngộ của đệ tử nội môn cao hơn nhiều đệ tử ngoại môn, tận mắt nhìn thấy mới biết lời đồn đó vớ vẩn chán. Phòng ốc của Bạch Tỷ chẳng những nhỏ, bài biện đơn giản chỉ có một bàn, một giường và hai cái ghế con. Ngay cả linh khí quanh mình cũng mỏng manh giống như gạo, cháo trong nạn đói. Nói khoa trương một chút thì chính là một chiếc thuyền con giữa biển cả mênh mông.

Vương Linh nhìn hảo hữu đồng môn của mình từ trên xuống dưới, nói: "Trong tình cảnh như thế mà ngươi vẫn có thể sống được, thiên phú (khả năng trời sinh) này, quả thật không phải là người thường."

Bạch Tỷ bất chèo hai chân, nghĩ thầm: Ngươi đoán đúng rồi, ta thật sự không phải là người.....Nhưng ra khỏi miệng lại biến thành: "Có thể chứ, người bình thường, ai có gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn chứ?"

Vương Linh chỉ cười cười, cúi đầu không nói. Hảo hữu bên cạnh dẫm một chân lên ghế, vén làn váy lên, hai ngón tay nâng cằm Vương Linh lên, nói: "Lại đây, cười tiếng xem nào."

Hai mắt Bạch Tỷ sáng lên, nói: "Nếu như thế gia ra tay, Tông môn cũng phải nể mặt chút chứ."

Nghe vậy, trong lòng Vương Linh sáng tỏ, thông suốt, phía tây Cửu Châu thiên về tu chân giới, thế gia lấy hai nhà Vương, Tạ làm chủ, gần hai ngàn năm qua, mơ hồ đã có địa vị ngang với Tam đại Tông môn.

Phụ thân Vương Linh chính là gia chủ đương nhiệm của Vương gia, tên gọi Vương Kiệm, từ trước đến giờ chỉ sùng ái một nữ nhi là nàng. Nếu có được sự giúp đỡ của phụ thân, chuyện của sư tôn sẽ dễ dàng tỏ hơn. Cáo biệt Bạch Tỷ, Vương Linh tính toán sớm quay về Vương gia một chuyến.

Tiền bước Vương Linh là đã tới buổi chiều, trong viện, Bạch Tỷ ngồi ở trên ghế đá nuốt ánh trăng vào rồi nhả ra. Trong viện, sắc hoa mộc miên đỏ rực như gấm thêu, một nhánh cây năm ngang vươn ra, Đẳng Xà uốn lượn bên trên, đầu hần hơi cúi, cái gáy hơi cong, cùng đầu tạo thành một đường cong đẹp mắt. Dưới ánh trăng, bên trong sân đầy mùi hoa, trong đôi mắt màu vàng kim hẹp dài thoáng qua vẻ kiêu diễm.

Phun ra một ngụm khí đục, Bạch Tỷ chậm rãi mở mắt, thấy màu đen tuyền trên cành cây mộc miên, nói: "Ngươi đã trở lại.....?"

Không khí trong nháy mắt trở nên lúng túng.....Mà mập mờ.....Làm sao nàng còn có thể nghĩ hần là tên xà dờ dờ ương ương kia?!

Gió nhẹ thổi qua đúng lúc, làm hoa mộc miên đầu cành rơi xuống, trong từng mảng màu cam hồng, Đẳng Chi Sơ khoanh tay đứng, trắng sáng treo lơ lửng giữa trời, mặt người và hoa hồng tôn nhau lên.

"Ừ, đã trở lại."

Bốn chữ vừa dài đằng đằng vừa xa xăm.....

"Tí tách" trong đêm đen tĩnh mịch, tiếng nước nhỏ giọt như sấm đánh vào đất bằng, Bạch Tỷ vội vàng lau đi nước dãi bên khóe miệng.

"Chủ nhân đói bụng, có phải người nên đi tìm đồ ăn hay không?" Vì muốn che giấu vẻ luống cuống của mình, Bạch Tỷ bày ra tư thế chủ nhân.

Khóe miệng Đằng Chi Sơ cong lên, thuận di (di chuyển tức thời) đến trước mặt Bạch Tỷ, ngồi lên một ghế đá khác, cả quá trình, không liếc nàng một.

"Được rồi, cùng là Thần thú cả, dù gì cũng nên nói cho ta biết đó là khế ước gì đi."

Ánh mắt Đằng Chi Sơ trôi xa, bình tĩnh nhìn chăm chú phía trước, tự lẩm bẩm: "Một chút cũng không nhớ nổi sao?"

"Người nói cho ta biết là được rồi, làm việc phải biết ứng biến, biết rõ không thông, còn cứng rắn xông pha."

"A ——" Đằng Chi Sơ cười nhẹ một tiếng, đáp: "Ngược lại trở nên thông minh hơn rồi."

Không nghe ra được sự châm chọc trong lời hần nói, Bạch Tỷ đắc ý, bàn tay tự nhiên khoác lên bả vai Đằng Chi Sơ.

"Vậy Tiểu Bạch Xà đời sau sẽ thế nào?"

Về mặt Đằng Chi Sơ nghiêm nghị, giọng nói lạnh lẽo: "Huyết mạch Thần thú, há có thể mơ hồ."

"Nếu không, hai ta chấp nhận nhau đi." Bạch Tỷ chỉ chỉ mình lại chỉ chỉ Đằng Chi Sơ.

"Hai gương mặt này tương thân tương ái, tuyệt đối là vì dân trừ hại."

"À?"

Đằng Chi Sơ nghiêng đầu, chống lại ánh mắt của Bạch Tỷ đáp: "Nhưng quên mình vì nghĩa chính là phương pháp của Phật gia."

Cho nên, vì tôn giáo bất đồng nên không thể yêu nhau sao? Bạch Tỷ yên lặng, quần trí rồi. Nhưng điều này rõ ràng không làm khó được nàng.

"Còn không phải là vì chịu trách nhiệm với người à!"

Đằng Chi Sơ liền sáp lại gần nàng, hỏi khẽ: "Nàng đã làm việc gì vô lễ với bản tọa sao?" Thở ra khí nóng phả vào vành tai của Bạch Tỷ, không khí chung quanh lập tức trở nên nóng ran mà ẩm ướt.

"Không có....." Còn chưa dứt lời, đã bị hút hết vào làn môi ẩm ướt, Bạch Tỷ mở to hai mắt, hần hân rất sâu, đầu lưỡi khẽ liếm đến cổ họng. Hai mắt tròn tròn trở nên mê ly, nàng dựa theo hần, rồi rầm, quần quanh.....Sóng sau cao hơn sóng trước, ai cũng không chịu nhường bộ.....

Ngay cả bóng đêm lạnh lùng tại Bất Chu, cũng biến thành lưu luyến.

Đằng Chi Sơ ôm lấy vòng eo mềm mại trong ngực, cười như không cười liếc nàng rồi: "Bây giờ bản tọa có thể phụ trách với nàng rồi."

Sau khi hồi hồn, phản ứng đầu tiên của Bạch Tỷ là: Nam nhân của ta đúng là giỏi trêu chọc người mà!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chuyện Cũ Nhà Họ Vương 1

Editor: Lâm Mỹ Mỹ

Beta: lamnguyetminh

Nghĩ đến nụ hôn thất điên bát đảo ngày hôm qua, tim Bạch Tỷ đập nhanh lợi hại nhưng vẫn cảm thấy khó chịu. Kỹ thuật tốt như vậy, tên xấu xa đó luyện tập với ai vậy! Chẳng lẽ chuyện đó cũng là tài năng trời sinh của Thần thú sao?

Lúc đang vui vẻ mơ mộng, gương đồng trên bàn lóe lên ánh sáng mạnh mẽ. Tien tay phát một, sóng nước trong mặt gương dao động, một hàng chữ viết xuất hiện ở trên mặt gương: Nhanh chóng tới động Thiên Diễn.

Xưa nay số lần Bạch Tỳ đến động Thiên Diễn bái kiến Tiêu Diễn sư tôn cũng không nhiều, so với lần đầu tiên thận trọng, lúc này đã bớt đi sự thấp thòm, cầu nguyện nhiều hơn. Sư tôn, nhất định phải quên cái kẻ đã ân cần thổi tiêu thăm hỏi kia.

Vào động Thiên Diễn, Bạch Tỳ quỳ phịch xuống đất, nói ngay: "Sư tôn, đệ tử biết sai rồi."

"Sai ở đâu?"

"Đệ tử không nên, không nên....." Nói xong, Bạch Tỳ lặng lẽ nhìn chăm chú Tiêu Diễn ở phía sau trường án (bàn dài).

"Không nên thế nào?"

Bạch Tỳ tăng thêm can đảm lớn tiếng nói: "Nói lời trêu ghẹo sư tôn, lúc ban đầu, người đệ tử định gửi là Vương Linh sư tỷ."

Lần đó tiếp cận sư tôn cầu xin Hóa Anh đan không có kết quả, Bạch Tỳ lý giải đầy đủ về tầm quan trọng của 'Bà con xa không bằng láng giềng gần', bởi vậy phải thay đổi đường đi, việc đại sự hỏi Tiểu Hắc, việc nhỏ hỏi Vương Linh.

Màn trêu đùa đó, là lúc mới biết được sự thần kỳ của gương đồng, yêu thích không buông tay mới gửi lầm đi.

Ngày ấy, Bạch Tỳ mạnh mẽ kìm nén tập trung linh khí trong cơ thể lên đầu ngón tay, nhắm ngay gương đồng, nghĩ những điều chính mình muốn nói.

"Trong núi Bất Chu có cây bông gòn, cây bông gòn được trồng bên dưới cây bông gòn tiên, cây bông gòn tiên không ưu phiền, chỉ hỏi bằng hữu thổi tiêu chăng?"

Lúc ấy vui rạo rức gửi đi, Bạch Tỳ đoán đối phương nhất định có thể cảm nhận được nàng đang ám chỉ nên duyên cầm sắt cùng nàng.

Qua hồi lâu, gương đồng lập lòe, Bạch Tỳ truyền linh khí vào, trên mặt gương xuất hiện hai chữ: Ngươi là?

Bạch Tỳ nhanh chóng xem xét bước sóng linh khí của người nhận, không xong rồi -- Nàng không nghĩ đến lại gửi nhầm đến chỗ sư tôn rồi!

Dám thổi tiêu của sư tôn, nàng thật sự là chán sống rồi!

Trong khi gãy chết, còn bị Hắc Xà ở trên giường thấy được, nó hí một nửa mặt, đuôi rần rưởi xuống dưới, đối với Bạch Tỳ dùng sức một chút, rõ ràng muốn biểu đạt một ý tứ là: Ta khinh bỉ ngươi.

Sau khi chạy qua chạy lại mười vòng, Bạch Tỳ nghĩ tới tuyệt chiêu lấy độc trị độc---- Lại gửi một tin càng trí mạng hơn.

"A ha ha ha ha ha ha, người đời cười ta quá điên khùng, ta cười người đó nhìn không thấu, a ha ha ha ha ha ha."

Hắc xà ở bên kia bò đến bên cạnh Bạch Tỳ, cuộn lấy gương đồng, đuôi nhọn chấm một, mặt gương loé lên hai chữ: Ngủ xuẩn.

Tiêu Diễn nhìn vẻ mặt hoảng hốt của đệ tử, ánh mắt đã đại ra, nhàn nhạt nói: "Không sao, tiếp tục nói đi."

Đến phiên Bạch Tỳ quẫn rồi, việc này không đúng lắm, dù sao cũng không thể tranh luận là nam nữ khác biệt với sư tôn đi?

"Đệ tử thật sự không biết, sư tôn ngài nói thẳng đi." Nàng đã thành Thần thú chẳng sợ bóng nước sôi.

"Biết rõ vì sư trở về, cũng không chủ động đến đây, là thứ nhất."

Tiêu Diễn đi ra khỏi trường án, nói tiếp: "Biết rõ Hợp Hoan trở mặt, cũng không khai báo nội tình, là thứ hai."

Tiêu Diễn lại đến gần một bước, nhìn gần đệ tử của hắn, nói: "Vương Linh đến Vương gia xin viện binh, đồ đệ ngoan, cũng là chủ ý hay của ngươi đi."

Bạch Tỳ quỳ trên mặt đất, một phần sợ hãi, chín phần khó hiểu, những thứ này hình như không phải là một trong mười tội ác không thể tha đi.

"Hòn đăng (Ngon đèn hòn) của Hợp Hoan còn chưa tắt, với cách đối nhân xử thế của hắn, ít ngày nữa nhất định quay lại giải quyết nợ cũ." Tiêu Diễn bước đi thong thả quay về chỗ chủ tọa.

Đệ tử nội môn của Bất Chu và chư vị chân nhân tiên tử đều sẽ thấp một ngọn hòn đăng và đặt trên đỉnh Chúng Pháp, hòn đăng đại diện cho trạng thái sinh mệnh của người tu tiên, hòn đăng sáng, tức người còn, hòn đăng tắt, tức người chết.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Diễn tiếp tục nói: "Ngươi đúng là kẻ tu tiên có tu vi tăng trưởng nhanh nhất mà ta gặp, nhưng Hợp Hoan là cây lớn rễ sâu, tu hành mấy trăm năm. Ở trong Bồng Lai bí cảnh, áp chế tu vi, ngươi còn có một con đường sống, một khi ra khỏi nơi đó, mười người cũng không phải là đối thủ của hắn."

Nói một phen, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, dùng lý lay động, nói không sợ là gạt người, nhưng Bạch Tỳ thật sự không biết sư tôn giấu thứ gì trong hồ lô, sao trước kia không biết sư tôn quan tâm nàng chu đáo vậy chứ!

Bạch Tỳ quyết định tiếp tục giả bộ hồ đồ, đáp: "Đệ tử không hiểu lời sư tôn nói, xin sư tôn chỉ rõ."

Ánh nến lay động phía trên chỗ chủ tọa, gương mặt Tiêu Diễn ẩn trong bóng tối, không thấy rõ biểu cảm, chỉ nghe hần thân nhiên nói: "Xem ra vì sư hiệu làm nguoi rồi."

Ngay vào lúc Bạch Tỳ tưởng sư tôn buông tha cho việc truy hỏi, thì một câu nói lại bay đến đỉnh đầu nàng: "Đồ đệ ngoan, nguoi quả nhiên muốn làm cái bếp của Hợp Hoan."

Bạch Tỳ nhất thời há hốc mồm, sư tôn hiểu lắm, thật sự là hiểu lắm hoàn toàn, Bạch Tỳ vội vàng giải thích: "Trong lòng đệ tử chỉ có mình sư tôn, lòng này có thiên địa chứng giám, nhật nguyệt thấy rõ....."

"Nói miệng không bằng chứng."

Vậy làm sao bây giờ, chẳng lẽ móc tim ra cho người xem à, Bạch Tỳ lén tròng mắt, vẻ mặt lại đầy khuất phục, nịnh nọt, nói: "Sư tôn, đệ tử không dám, dù sao Hợp Hoan sư thúc cũng là một trong bốn vị Trưởng lão...."

Tiêu Diễn hừ lạnh một tiếng, đánh gãy lời của Bạch Tỳ: "Có vì sư ở đây, không cần sợ bất cứ kẻ nào."

Ánh mắt mong đợi của Bạch Tỳ sáng lấp lánh ở trong động phủ, hỏi: "Liệu sư tôn đã có biện pháp đối phó với Hợp Hoan sư thúc chăng?"

"Bình đến tướng chặn."

Bốn chữ nhẹ như mây khói, cứ tưởng rằng sẽ nghe được ý kiến hay, Bạch Tỳ suy nghĩ nửa ngả ngay tại chỗ. Sư tôn của nàng, bình thường quả nhiên là đáng vẻ của một người khiêm tốn, dịu dàng như ngọc, nhìn như không nhiễm khói lửa nhân gian, kỳ thật tâm tư rất bí hiểm. Nếu như nói trong lúc cấp bách, sư tôn Tiêu Diễn bớt chút thời gian quan tâm chuyện lớn về sinh tử, ruộng đất thì Bạch Tỳ không tin, phải là trong lòng luôn nhớ kỹ những suy tính không đúng đắn mới đúng.

"Chuyện của Từ Ngôn, tốt nhất nguoi nên bo bo giữ mình. Đề cập đến chuyện tu ma, đa số sẽ chết không toàn thây! Nguoi còn trẻ, nhất thời làm sai, chặt đứt tiền đồ cũng không tốt."

Bạch Tỳ liên tục gật đầu vâng dạ, không đầu không đuôi nói: "Sư tôn, người thật tốt."

Trong lúc nhất thời, toàn bộ động phủ lâm vào trầm mặc, chỉ còn điệu múa của ánh nến, thân thể Tiêu Diễn có chút cứng ngắc, hần khôi phục rất nhanh, giọng nói không khỏi mềm lại: "Ừ, tình cảm thầy trò trong những lúc đó luôn đặc biệt một chút!"

"Đặc biệt như Từ Ngôn sư thúc đối với Vương Linh sao?"

Nghe nói như thế, Tiêu Diễn liền thích thú, đáp: "Lời nói và việc làm phải mẫu mực, quan tâm việc vụn vặt mà thôi! Thầy trò, trừ bỏ truyền bá thụ nghiệp giải thích nghi hoặc, quan trọng hơn là dạy dỗ các nguoi tìm được con đường của chính mình."

Mặt Bạch Tỳ nhăn nhó, thì thầm tự nói: "Con đường của chính mình?"

Bên trong Bát Chu tiên, trước mặt đám đồng môn, quan hệ thầy trò của Tiêu Diễn và Bạch Tỳ có vẻ vô cùng khác lạ. Nói không coi trọng thì Bạch Tỳ là đệ tử duy nhất của Tiêu Diễn, nói coi trọng, Tiêu Diễn rất ít khi chỉ bảo một hai lời với Bạch Tỳ, hơn nữa chỉ đề nàng là đệ tử ngoại môn. Từ Ngôn tiên tử và Vương Linh lại là một truyền thuyết cấp cao khác, nhập môn liền nhận được vô số ánh mắt cực kỳ hâm mộ của các huynh đệ đồng môn. Ngoài trừ trang bị thông thường của tiên môn, Từ Ngôn tiên tử thường hay ban thưởng lớn cho Vương Linh. Chuyện lớn chuyện nhỏ cùng đều dẫn đi theo, mọi việc đều tự mình là mẫu dạy bảo, chăm sóc. Các đệ tử trong tiên môn khó tránh khỏi chưa xót nói: Đây đâu giống thầy trò, y hệt như mẫu tử mà!

Nhưng tất cả đến chỗ sư tôn đều được khái quát ở mức độ cao thành bốn chữ: Việc nhỏ lật vật.

Không phải đòi người là do từng việc nhỏ tích tụ thành sao? Bạch Tỳ đương nhiên không dám tỏ ra chán ghét vấn đề thâm ảo đó ở trước mặt sư tôn, đơn giản là nàng chỉ muốn biết vì sao Từ Ngôn sư thúc lại thành Ma Tu?

Nghe nói Ma Tu diễm dúa lẳng lơ diễm lệ, trước lời sau vênh, hành vi phóng đãng, không khách khí mà nói, tuy rằng Từ Ngôn sư thúc rất đẹp, nhưng vẫn như cũ không đủ.....

Tiêu Diễn thở dài, đáp: "Thầy chưa chắc là đúng, nghe thấy không nhất định là thực."

Hai câu nói nhẹ nhàng, đạo lý cũng rất sâu lắng, nhưng cũng vô dụng. Bạch Tỳ to gan tiếp tục nhiều chuyện: "Sư tôn, nhất định là có người đang hãm hại....."

Tiêu Diễn phát tay, ý bảo Bạch Tỳ không cần nói tiếp, hần nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nói: "Đi xuống đi, họa là từ ở miệng mà ra."

Cùng lúc đó, trong thiên lao trên tầng cao nhất của đỉnh Chúng Pháp, Từ Ngôn dựa vào tảng đá phía sau, mồ hôi chảy dọc theo hai má xuống cổ nàng. Sắc mặt nàng tái nhợt, ngực phập phồng thật lớn, thỉnh thoảng cắn chặt môi dưới, giống như đang chịu đựng điều gì. Một nam nhân đứng trước mặt nàng, trên áo bào thêu một đóa mẫu đơn to, hai tay nam nhân giấu ở trong tay áo nắm chặt thành quyền. Hắn lắc đầu, ra tay chém vào thiên thạch trên cổ tay Từ Ngôn.

"Người đang làm cái gì thế, phá hư môn quy là tội chết đó!" Trong mắt Từ Ngôn tràn đầy kinh hãi.

Ôn Cửu tiếp tục chém một tảng thiên thạch khác, đáp: "Không quản được nữa, không thể để cho những thứ này tiếp tục hấp thu linh khí của nàng nữa."

‘Răng rắc’ hai tiếng, thiên thạch bị chặt đứt, hai tay Từ Ngôn đã được tự do. Trong năm người sư huynh muội bọn họ, nàng và Hợp Hoan có quan hệ tốt nhất, với Tiêu Diễn là quân tử chỉ giao nhạt như nước. Đối với sư huynh Phục Thiên chân nhân là tình cảm kính trọng, duy nhất với Ôn Cửu, hai người qua lại không nhiều lắm, đối phương lại có hoa danh ở bên ngoài, trong tiền môn có mười nữ tử thì tám người thăm mến hắn. Quả thật là người phong lưu thành tính, hai lần thăm nàng, thay nàng đánh nát xiềng xích trên cổ tay.

Từ Ngôn hoạt động thân dưới, y phục thấm đẫm mồ hôi, tất cả bên trong làn váy trở nên như ỉn như hiện.

Ôn Cửu hít một hơi thật sâu, giọng nói có chút đông cứng: "Từ Ngôn, Vương Linh xuống núi rồi." Hắn quay đầu, không nhìn Từ Ngôn nữa.

"Xuống núi....Làm cái gì?"

Đáp án gần như ngay bên môi, nhưng Từ Ngôn vẫn không thể tin được, Ôn Cửu nói ra chuyện nàng không muốn đối mặt nhất: "Tìm Vương gia làm cứu binh, lật lại bản án cho nàng."

Gia chủ Vương gia tên là Vương Kiệm, tu vi cao thâm, trăm năm qua ru rú trong nhà, khiêm nhường biết điều. Vương gia là môn phái cao nhất trong đám thế gia ở Cửu Châu, vị gia chủ này say mê tu hành, bởi vì trăm năm qua không gần nữ sắc, một đạo bị ngoại giới đồn là đoạn tụ. Thẳng đến mười mấy năm trước, Vương Kiệm trở về từ một bí cảnh (cảnh giới bí mật), trong ngực ôm một đứa bé gái, về phẫn Vương phu nhân.....Cửu Châu chỉ có truyền thuyết về nàng, mặc dù Vương Linh là nữ nhi độc nhất của Vương Kiệm, cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ của mẫu thân.

Cầm một miếng thiên thạch nhỏ, Từ Ngôn hung hăng cắm vào ngực. Ôn Cửu nhanh tay lẹ mắt, một luồng linh lực xoá sạch mảnh đá vụn trên tay Từ Ngôn, hắn tiến lên một bước, nửa ngồi xổm xuống, bắt lấy tay Từ Ngôn, lạnh lùng nói: "Thà rằng chết cũng không muốn Vương gia lật lại bản án, hay là thà rằng chết cũng không chịu gặp gia chủ của Vương gia?"

Toàn thân Từ Ngôn run rẩy, hai hàng lệ chảy xuống. Ôn Cửu chợt thấy lồng ngực co rút lại, đau lòng không thôi, hắn dịu dàng nói: "Yên tâm, ta sẽ giúp nàng."

Mười mấy năm qua đi, chuyện xưa sớm đã bị bao phủ dưới tầng tầng lớp lớp tin đồn thú vị mới mẻ khác, nhưng thiên hạ không có bức tường nào mà gió không qua được, người có ý xấu cần thận thăm dò, bí mật có lớn đến đâu cũng phải ra ánh sáng.

Ôn Cửu buông tay ra, vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa với Từ Ngôn, mờ miệng lần nữa: "Cùng ta đi thôi."

Cùng ta đi thôi.....

Những lời này, nàng đã nói qua rất nhiều lần, lần đầu tiên có người lại nói với nàng, chỉ là, dù cho dễ nghe nhưng không đúng người, vẫn khó tránh khỏi mất ba phần sắc.

Từ Ngôn lắc đầu, đáp: "Người đã biết hết rồi."

Đây là câu khẳng định, không phải câu hỏi, Ôn Cửu sững sốt một chút, gật gật đầu, đáp: "Ừ."

"Người điều tra ta sao? Cho nên người khẳng định ta và Ma Tu không có liên quan." Từ Ngôn cảm thấy tất cả đều thông suốt rồi.

Nghe xong câu hỏi như giương cung bạt kiếm của nàng, Ôn Cửu có vẻ thực thông dong, không che dấu, không giải thích, hắn dùng một trận cười to trả lời Từ Ngôn. Trước khi đi, đóng lại còng tay thiên thạch cho Từ Ngôn.

"Rất phần nộ sao? Hoan nghênh người còn sống sót đi tìm ta trút giận."

Sau đó, không cho phép từ chối, nhét hai viên đan dược vào miệng Từ Ngôn, nắm cằm nàng buộc nàng phải nuốt xuống.

Ôn Cửu khinh miệt nhìn Từ Ngôn đang thờ hồn hên, nói: "Bốn tọa không có hứng thú với quá khứ của các người, gần đây luyện theo hai bản công pháp mới, cần luyện với nữ nhân. Nếu Từ Ngôn tiên tử đã không biết tốt xấu như thế, bốn tọa cũng không miễn cưỡng, về sau ai đi đường nấy."

Nói xong, Ôn Cửu phát tay áo một cũng không quay đầu lại, rời khỏi thiên lao, Từ Ngôn oán hận nhìn bóng lưng của hắn, nhất thời không thích ứng được với bộ dạng hoàn toàn trái ngược trước sau của người này.

Rời khỏi động Thiên Diễn, Bạch Tỷ không đi thẳng về, mà là chạy đến nhà lão hàng xóm Cao Thiên của nàng báo tin. Trở về lâu như vậy, vẫn chưa nói

chuyện phiếm, bàn luận nhân sinh với Cao Thiên sư tỷ, thừa dịp rảnh rỗi đi xem một chút.

Nhìn một...Cả người Bạch Tỷ đều đơ rồi.

Trong phòng, người nọ khoác lụa mỏng màu đỏ, lộ nửa bờ vai trắng tuyết, giữa mi tâm chấm dấu đỏ, nhìn xuống, còn thiếu một cánh tay.

"Sư muội, đã đến rồi, không bằng vào ngồi một chút đi."

Cao Thiên vẫn giống như xưa, cười lên có hai lúm đồng tiền lớn, khác biệt chính là, hôm nay ánh mắt của nàng là màu đỏ?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chuyện Cũ Của Vương Gia 2

Ed: Phong Nguyệt

Beta: lamnguyetminh

Lỗ Châu bao trùm toàn bộ lưu vực sông Hoàng Hà, núi thiêng vây xung quanh, trong bốn mươi chín ngọn núi thiêng, Lang Gia Vương Thị có được bốn mươi tám ngọn, ngọn núi thiêng thứ bốn mươi chín, thì được cải tạo làm thành một động phủ trong núi. Cả ngọn núi được tạo thành một tòa cung điện, trên cửa thành bốn chữ Lang Gia Vương Thị cứng cáp viết theo phong cách cổ xưa.

Phủ đệ lớn nhất trong đó là nơi ở của dòng chính Vương gia, tòa nhà to lớn hùng vĩ, thực vật trồng bên trong thoát nhìn cũng chẳng mấy thu hút, nhưng nhìn kỹ lại ẩn chứa rất nhiều linh khí. Ngay cả đá cuội dưới chân cũng là linh thạch (đá linh) rải xuống, bảo vật rải dưới đất, còn có thể thần nhiên đâm qua. Chỉ là phủ giáp một phương thì chưa đủ, từ trước đến nay giữ vững sự nghiệp còn khó hơn gây dựng sự nghiệp.

Trong đại sảnh của Vương phủ, các vị trưởng lão và đám tử tôn dòng chính từ cấp Kim Đan trở lên tụ tập đầy phòng. Ánh mắt của mọi người đều không ngoại lệ, đều nhìn chăm chú lên một thiếu nữ.

"Phụ thân, các vị trưởng bối, dựa vào tính cách của Tử Ngôn tiên tử, sư tôn của A Linh, là tuyệt đối sẽ không cấu kết với đám Ma Tu mưu hại người trong tiên môn. Huống chi sư tôn đối với A Linh có ân nặng như núi, hôm đó trong Bồng Lai bí cảnh, nếu là không có sư tôn tặng cho chiếc trâm cài đầu, hôm nay chỉ sợ các vị trưởng bối sẽ không còn nhìn thấy A Linh rồi."

Một vị lão giả có lông mày rủ xuống vai ở phía dưới đặt câu hỏi: "Làm thầy, lo nghĩ cho đệ tử là chuyện bình thường, nhưng ta là đệ nhất thế gia ở Cửu Châu, há có thể vì báo đáp một phần sư ân mà dẫn tới tranh đấu trong giới tu tiên?"

Các Trưởng lão nhao nhao gật đầu, một bên khác, một bà lão tóc bạc, chải búi tóc hình tròn ho khan một tiếng, nói: "Một phòng không quét, dùng cái gì để quét thiên hạ đây, không biết báo ơn thầy, chẳng lẽ để Vương gia trở thành trò cười trong giới tu tiên ở Cửu Châu hay sao?"

Trong sảnh nhất thời lâm vào yên lặng, mọi người ngời nhìn ta, ta nhìn người.

Trên ghế chủ tọa, nam nhân trung niên mặc trường bào màu xanh đậm, da mặt ngăm đen, mũi hình trái mật treo, mày kiếm mắt sáng, dù là đang ngồi cũng làm cho người khác cảm thấy anh tuấn uy vũ bất phàm. Sắc mặt hần bình thường, không nhìn ra hi vọng, người này đúng là Vương Kiệm, gia chủ đương nhiệm của Vương gia.

Một vị phụ nhân trung niên búi tóc nói: "Tổ cô cô nói nhẹ nhàng linh hoạt rồi, dựa vào địa vị bây giờ của Vương gia, ai dám ở phía sau nói huyền thuyên?"

Không biết ai trong đám tiểu bối dòng chính nói vào một câu: "Đúng đấy, ngộ nhờ vì một Tử Ngôn tiên tử mà đã thương lực lượng của Vương gia, về sau mới thật không có cách nào sống yên ở Cửu Châu."

"Đúng vậy, Cửu Châu lấy võ vi tôn (dùng võ phân chia địa vị)."

Tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, Vương Linh cúi đầu, muốn há miệng tranh luận cái gì, chỉ thấy Vương Kiệm rời ghế chủ tọa đi về phía mình.

"Vương gia vẫn đinh(cướp ngôi) thế gia đứng đầu ở Cửu Châu, nếu ngay cả tiên tử có ân với Vương gia cũng không thể bảo vệ được, vài ngày nữa nhất định sẽ mất ngôi vị."

Vương Kiệm dò xét mọi người, tiếp tục nói: "Tốt lắm, mọi người lui đi, ngày mai lên đường, đến núi Bất Chu."

Xưa nay Vương Kiệm làm việc luôn co được giãn được, các vị trưởng lão không nghĩ tới hôm nay Vương Kiệm cũng bá đạo như vậy, không để ý một nửa số người phản đối, kiên trì ra mặt thay vị Tử Ngôn tiên tử kia.

Thư phòng Vương phủ, Vương Kiệm xòe tay ra có một chiếc trâm Phượng cài đầu lịch sự nho nhã bằng bạc, hấn nhìn nó, không hề bận tâm trong mắt cũng ánh lên vẻ nhu tình.

Năm ấy gió xuân thổi mùi đậm, ánh dương mê hoặc mắt người, hấn vẫn là đáng vẻ thiếu niên, nắm tay nữ tử nói: "Theo lệnh của gia mẫu, trâm Phượng muốn giao cho nhi tức (con dâu)."

Về sau Ma Tu phạm giới, bởi vì thất lạc thê tử, hấn giết đỏ cả mắt, biến khéo thành vụng, ngược lại dốc lòng xây dựng được thành tích chói lọi.

Trong truyền thuyết truyền miệng ở Cửu Châu, Vương Kiệm xuất đạo không lâu, liền thành bên thắng được mọi người hâm mộ trong cuộc đời, từ một tiểu tử vô danh, bỏ đi, đi lên đỉnh cao nhất của tiên môn, chỉ cách một trận đại chiến Tiên Ma...

Đương nhiên trời cao có công, vô dục vô cầu, người xấu, đoạn tụ, các loại truyền ngôn gây xôn xao một hồi.

Trong tầng hầm u ám ẩm ướt, Bạch Tỷ lại hiện về nguyên hình, biến thành một con rắn, bị một cây thiên thạch mỏng, hẹp dài mấy mét xuyên qua toàn thân. Nếu như lấy thêm hai cái giá gỗ dài ở giữa lại thêm cây đuốc, có thể trực tiếp nướng rắn rồi..

Vây bạc trắng khô khan âm đạm, Bạch Tỷ cúi gầm đầu, lưỡi rắn phun ra một nửa, nàng muốn nói chuyện, nhưng cây thiên thạch cắm vào cổ họng như chiếc khoan, hô hấp đều là đau tê tâm liệt phế, lại thêm linh khí xói mòn, toàn bộ cơ thể rắn lợ ra về ỉu xiu.

Đối diện, xà hạt mỹ nhân khoác áo lụa hồng mỏng đưa lưng về phía nàng, tóc đen đến eo, bả vai trắng tuyết lộ ra một nửa, tay áo phải trống rỗng đang đung đưa, tay trái của mỹ nhân nắm thành Lan Hoa Chỉ, vành ngón tay nhìn gương về lông mày.

Bạch Tỷ buồn bã ỉu xiu trợn trắng mắt, nghĩ thầm, không phải oan gia không đối đầu, đây chính là Hợp Hoan chân nhân âm hồn bất tán, vậy mà giả dạng thành tiểu bạch thỏ là lão hàng xóm nhà nàng nữa.

"Người để cho bản tọa chịu không ít khổ đau." Hợp Hoan chân nhân vẽ xong rồi, đôi mắt quyến rũ, nhìn trừng trừng Bạch Tỷ.

"Không nghĩ tới sao, bản tọa ở ngay tại cửa nhà ngươi, với sự thông minh tài trí của bản tọa, yêu thú cấp bậc vớ vẩn như ngươi là không đoán ra đâu."

Khá lắm tên khốn kiếp tự phụ, thân rắn vằn vẹo mấy lần, Bạch Tỷ chỉ có thể dựa vào sự giãy dụa để diễn tả bất mãn.

Hợp Hoan chân nhân cười như không cười nhìn một loạt động tác của Bạch Tỷ, đi đến trước thân rắn, vành ngón tay lướt qua vây bạc mịn, trong mắt đầy vẻ kinh diễm (kinh ngạc + hâm mộ), vừa sờ vừa chắc chắn bình luận: "Bóng loáng không dính nước, so với tơ sống do Giao nhân ở ngoài Nam Hải dệt thành còn trơn bóng hơn nhiều, tuổi thọ đúng là không giống nhau." Bạch Tỷ nghe thế rung mình một cái, có thể bị ối thành dạng này cũng không phải một ngày hai ngày mà luyện thành được. Nàng thật sự muốn vung đuôi lên, đập nát khuôn mặt gây tai họa của Hợp Hoan này. Hơi nâng đầu rắn lên, lại thấy lão hàng xóm Cao Thiên đang đứng ngoài cửa hang, trên mặt vị Cao sư tỷ này có hai lúm đồng tiền hết sức rõ ràng, cười rộ lên thì giống như người vô hại. Vị trước mắt này, tùy tiện đứng đấy liền có luồng hơi đậm đặc đập vào mặt, xúng vói đôi mắt phượng màu đỏ tươi, toàn thân không có chỗ nào giống một nữ tử đáng hoàng.

Thấy Bạch Tỷ đang nhìn mình, Cao Thiên cười quyến rũ, mở năm ngón tay ra, nhìn Bạch Tỷ rồi liếm từng ngón tay thon dài, đến đầu ngón tay út, còn liếm mắt đưa tình.

"Bé ngoan, lúc bản tọa sờ ngươi còn có thể phân tâm hả?"

Chọn từ đặt câu chết tiệt, quý quái như thế, ngoại trừ Hợp Hoan thì không ai có thể nắm giữ. Vô liêm sỉ quả thực là từ dành riêng cho hấn, Bạch Tỷ phần uất không thôi, lại... Không thể làm gì.

Lại một lát sau, thấy Bạch Tỷ thật sự mệt mỏi, đối với đủ loại trêu chọc và khiêu khích của mình liền dứt khoát nhắm mắt lại, bộ dạng giống xác chết, Hợp Hoan chân nhân mới dừng tay, hỏi Cao Thiên đứng ở cửa: "Chuyện gì?"

Cao Thiên lắc lư nửa người dưới đến gần mấy bước, đối diện với Hợp Hoan nói: "Chân nhân, Vương gia dẫn người đến Bát Chu rồi. Xem ra là đồ đệ tốt Vương Linh của nàng gọi cứu binh rồi, đáng tiếc cũng không có ích lợi gì, ta đã lưu lại không ít thứ tại động phủ của Tử Ngôn rồi."

Hợp Hoan căm ghét nhử mày, sắc mặt tối tăm nói: "Ma tộc đưa tay dài quá."

Cao Thiên đi lắc lư, cười đến run rẩy cả người: "Thật ra tay của Chân nhân mới là dài." Dứt lời, có ý riêng liếc mắt nhìn Bạch Tỷ.

Núi Bát Chu, trong chính điện trên đỉnh Vạn Nhẫn, gia chủ Vương Kiệm của Lang Gia Vương thị cùng với nữ nhi Vương Linh và mang theo mười lăm người đến bái phỏng tiên môn. Lúc này, Phục Thiên chân nhân đang cùng với hai vị trưởng lão có chức vị cao nhất của Bát Chu là Tiêu Diễn và Ôn Cửu ở đại sảnh chính điện tiếp đãi khách quý.

Đây không phải là lần đầu hai vị Đại Già cao nhất trong giới tu tiên ở Cửu Châu gặp gỡ, nhưng đúng là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt trong tình trạng qua

quýt như vậy. Lúc trước xuất môn, sau lưng đại ca nào mà không có mười mấy tiểu đệ đi theo, trợ thủ đắc lực càng không thiếu một cái. Trước mắt, Vương Kiệm mang theo nữ nhi chạy tới đỉnh núi nhà người ta, mình oan cho trưởng lão nhà người ta. Phía bên kia, tùy từng phía sau Phục Thiên chân nhân do đánh cược một lần cho bốn vị Trưởng lão gốc, giữa hai bên đều lúng túng không cần nói rõ, vừa khéo.

Phục Thiên chân nhân ngồi nghiêm chỉnh, đối với ý đồ của Vương Kiệm, đáp lại đúng trọng tâm: "Sự việc của Tử Ngôn tiên tử, bản tọa rất là tiếc hận, nhưng nhân chứng vật chứng đều có. Bất Chu lập phái đã ngàn năm, vốn dùng pháp luật để biện hộ, đừng nói là trưởng lão, ngay là bản tọa phạm sai lầm, cũng sẽ bị phạt."

Cùng gốc rễ cũng đỏ, trong danh môn đại phái, xuất thân của Phục Thiên có sự khác biệt, Vương Kiệm là dựa vào sự hung ác, mạnh mẽ liên tục dốc sức làm nên địa vị như hôm nay, trong mắt hắn không có pháp đạo gì nhưng lời nói vẫn phải hoa mỹ. Chỉ thấy Vương Kiệm khẽ gật đầu, trước tiên bày tỏ vẻ tán thành với lời nói của Phục Thiên chân nhân, lập tức nói: "Tiên môn Bất Chu quả nhiên danh bất hư truyền, lời nói của Môn chủ làm Vương mỗ cảm thấy rất có đạo lý. Chẳng qua... Nếu như Tử Ngôn tiên tử thật sự bị người hại, vậy chẳng phải kẻ có tội thật sự vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?"

Wang Kiem dừng lại rồi tiếp tục nói: "Nếu Môn chủ đã nói có nhân chứng vật chứng, chỉ bằng kêu nhân chứng bày ra vật chứng, Vương mỗ ở đây làm chứng, tương lai gặp phải người có ý nghi ngờ, cũng sẽ nói lời hay vì Bất Chu. Môn chủ cảm thấy thế nào?"

Kỳ thật, tuy rằng Phục Thiên chân nhân xử sự công bằng, nhưng hắn cũng hi vọng tiểu sư muội của mình có thể rửa sạch mọi liên hệ với Ma Tu. Một là không cần thanh lý môn hộ, hai là bản thân sẽ có thêm trợ thủ. Suốt mấy trăm năm, dùng nhân lực, vật lực, tài lực để bồi dưỡng được một vị Trưởng lão đầu phái dễ dàng, có thể sử dụng hay là hữu dụng mấy năm, làm Môn chủ kiêm sư huynh, hắn thật sự dùng nát cả trái tim vì Bất Chu rồi.

Lời nói vừa rồi của Vương Kiệm thật sự là quá không khách khí, đường đường là một trong ba đại tiên môn ở Cửu Châu, còn cần đám người Vương gia nhiều chuyện à. Vừa vặn lúc này Phục Thiên chân nhân cũng không phải quá tin tưởng chuyện Tử Ngôn tiên tử cầu kết với Ma Tu, sự trái ngược giữa hai người thật sự không giống như đất đèn và ánh lửa như mọi người suy đoán đâu.

Phục Thiên chân nhân vung tay áo dài, ra lệnh: "Gọi Cao Thiên đến đây."

Qua một nén nhang, Cao Thiên theo một tên đệ tử đi tới chính điện Vạn Nhận Phong, y phục dài màu trắng giống như đệ tử của Bất Chu, búi tóc hai bên, cười yếu ớt hành lễ với Trưởng lão Môn chủ, lại chấp tay chào đám người Vương gia.

Phục Thiên chân nhân không có ấn tượng gì với Cao Thiên, nếu không phải vài ngày trước nàng ta đột nhiên nhảy ra, chỉ sư muội Tử Ngôn tiên tử cầu kết với Ma Tu, chỉ sợ hắn cũng không biết trong tiên môn Bất Chu còn có người như vậy.

"Sự việc của Tử Ngôn tiên tử, người biết gì đều nói hết đi."

Cao Thiên dịu dàng nói, nàng ta vâng mệnh Hợp Hoan chân nhân, coi sóc rừng mộc miên và đại trạch phía sau núi Bất Chu. Một ngày, như thường lệ nàng ta đi vào làm cỏ cho cây mộc miên thì một mùi máu tươi từ xa truyền đến, cẩn thận bước vào rừng cây, lọt vào mắt chính là Tử Ngôn tiên tử đang hút linh khí của đệ tử Bất Chu. Sau hai ba lần đã hút sạch, rồi ăn ngay thịt tươi còn chưa chết hẳn, bên cạnh Tử Ngôn tiên tử, có một nữ nhân điểm lệ đang đứng đó, con mắt của nữ nhân kia, chính là đỏ như máu.

Con mắt màu đỏ chính là đặc điểm riêng của Ma Tu ở Cửu Châu, Cao Thiên bị kinh hãi quá mức, kích động không kiểm soát nổi bản thân. 'A' một tiếng kêu lên, biết đã thu hút sự chú ý của Tử Ngôn tiên tử, Cao Thiên liền liều mạng chạy trốn. Rẽ trái rẽ phải, trước mặt Tử Ngôn tiên tử sắp bắt được nàng ta, thì đụng phải Môn chủ Phục Thiên chân nhân. Phục Thiên chân nhân ngăn con sóng dữ, nàng ta chẳng những giữ được mạng nhỏ mà còn thành công tuyên cáo Tử Ngôn tiên tử phản đồ, bí mật cầu kết với Ma Tu.

Phục Thiên chân nhân dẫn một đám người từ từ tiến vào rừng mộc miên, đứng là bên cạnh đại trạch có mấy thi thể không hoàn chỉnh nằm đó, trải qua thẩm tra, mỗi năm trong Bất Chu, bắt tích mười mấy người.

Lúc đầu Tử Ngôn tiên tử dùng mọi cách giải thích, không nhận tội, về sau đột nhiên mở hội thẩm, nàng chẳng những nhận tội, còn thẳng thắn miêu tả toàn bộ quá trình, cơ bản giống như lời Cao Thiên nói, không có mấy điểm chênh.

"Bốp, bốp, bốp" ba tiếng, gia chủ Vương Kiệm của Vương gia vỗ vỗ tay, theo như hắn thấy, lời nói của Cao Thiên có trăm ngàn chỗ hở. Hành vi dùng người tu tiên, loại công pháp đặc biệt này chỉ có mỗi Hợp Hoan chân nhân dùng. Hút linh khí của người khác sẽ làm hỗn loạn đan điền của mình, với tư vị của Tử Ngôn tiên tử, tội gì phải làm hại bản thân. Mà nàng còn là Trưởng lão dưới một người trên vạn người trong Bất Chu, không có đạo lý nào lại đi thông đồng với Ma Tu.

Ham mê sắc đẹp, vậy càng không có khả năng, chỉ cần Vương Kiệm hắn không dỗi nghề làm Ma Tu, vậy thì không ai lấy sắc mê hoặc được Tử Ngôn tiên tử.

Ngược lại hắn muốn xem, Cao Thiên này, trong hồ lô có cái gì, dứt khoát đổi đề tài: "Không biết Vương mỗ có thể may mắn đi gặp Tử Ngôn tiên tử không, cũng mượn dịp bái tạ ân tình dạy dỗ tiểu nữ."

Phục Thiên chân nhân cũng bị Vương Kiệm đột nhiên chuyển hướng làm cho kinh ngạc một chút, hắn hơi trầm tư, liền gật đầu đáp ứng.

Dù sao, nhìn một chút, cũng không mất khối thịt nào.

Cùng lúc đó, bên trong tầng hầm dưới phòng Cao Thiên, Bạch Tỷ bị xâu thành một chuỗi, đối mặt với sự dạy dỗ của Hợp Hoan chân nhân là Ma Tu đẹp nhất.

Hợp Hoan chân nhân nghiêng người dựa vào cánh tay, lông mi hơi chớp động, nói: "Bé ngoan, tính tình người mạnh như vậy, vậy bản tọa đành phải cứng rắn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chuyện Cũ Của Vương Gia 3

Thu một con Thần thú làm vật cưới là mơ ước của mọi người trong giới tu tiên ở Cửu Châu, tính cách rõ ràng, đặc tính nổi bật, Hợp Hoan chân nhân luôn dùng hình tượng bếp lò để ám chỉ cũng không ngoại lệ. Nhưng Thần thú ở Cửu Châu có thể đếm trên mười đầu ngón tay, tương đối nổi danh có Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, vốn không tìm được trong giới tu tiên ở Cửu Châu, từ mấy ngàn năm trước đã khó tìm thấy bóng dáng rồi.

Cổ xưa hơn, ví dụ như Đằng Xà, một vạn năm trước đã thăng làm lục thần đứng đầu Thần giới, thành Thần Quân thứ thiệt. Cùng thời kỳ đó, Hồ Tộc ở Thanh Khâu không biết mời được cao nhân phương nào, giấu cả tộc hồ ly tới nơi khi họ cò gầy nào đó không ai biết. Tu vi của Kỳ Lân, Bạch Trạch thì cao thâm, muốn bắt được làm thú cưới sao, có đến trước mặt người ta quỳ xuống dâng mình làm vật cưới thì hai vị Thần thú đại nhân cũng chẳng thèm để ý. Còn có một vị luôn sinh sôi trong truyền thuyết, chính là Thần thú Bạch Tỳ, cũng đã sớm chết theo Nữ Oa trong lần vá trời kia.

Sự thật chứng minh truyền thuyết đều không đáng tin cậy, trong sự ảo tưởng và cố gắng không ngừng, cuối cùng trong năm đầu của kiếp sống tu tiên thứ ba trăm, Hợp Hoan đã gặp một con Thần thú chính là Bạch Tỳ.

Truyền thuyết cũng không phải là bậy bạ, Tiểu Bạch xà (con rắn trắng nhỏ) trước mắt này, mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng tu vi hiện giờ thật không xứng với hai chữ Thần thú. Tính tình nóng nảy, càng khiếm khuyết chỉ số thông minh, trí nhớ hình như cũng không tốt lắm....

Khuyết điểm quá nhiều, sẽ không---Quá chậm chạp đi.

Hợp Hoan chân nhân phát tay áo dài một, nắm cái thùng gỗ trống rỗng xuất hiện, rồi chứa đầy nước, mỗi cái chỉ thể chứa được một người. Đầu rắn của Bạch Tỳ hơi nâng lên, mùi máu tươi đập vào mặt, chui vào khoang mũi.

Một tay Hợp Hoan thò vào trong thùng gỗ, khuấy mấy cái, nâng lên một lớp chất lỏng đỏ tươi, hần vẩy vẩy tay, đưa tay đến dưới mũi Bạch Tỳ, Bạch Tỳ hoàn toàn tỉnh táo, trong thùng gỗ đúng là máu tươi đậm đặc.

"Bé ngoan, để giữ vị tươi, bốn tọa phải cất chúng vào trong tay áo đó, cả người cũng nhiễm mùi này." Hợp Hoan rất hài lòng khi thấy phản ứng của Bạch Tỳ, khoe miệng hơi héch lên, cười nói: "Nhưng vì người, tất cả đều đáng giá."

Mùi máu tươi gay mũi, có từng sợi linh khí quanh quẩn, hình như là nhìn ra sự nghi ngờ của Bạch Tỳ, Hợp Hoan chân nhân tiếp tục giải thích: "Đây chính là máu của đệ tử Bất Chu, bốn tọa cố ý chọn lựa đồng nam có tư chất tốt đó."

Liên tưởng đến cuộc trò chuyện của Cao Thiên và Hợp Hoan chân nhân lúc trước, Bạch Tỳ đã nhìn thấu mục đích của bản cò lớn này: Trắng trợn cướp đoạt Thần Thú, ép người lương thiện làm ác.

Tâm nguyện nhiều năm qua sắp sửa được thực hiện, Hợp Hoan chân nhân cứ thao thao bất tuyệt chia sẻ lộ trình đầy mưu trí của hắn: "Kể từ ngày người nhập môn, bốn tọa đã để mắt đến người, người xem, vì để có được người, Từ Ngôn cũng bị hy sinh rồi."

Hắn dùng tay thấm máu, vẽ một lá bùa quỷ dị, phức tạp trên mặt đất, vây quanh Bạch Tỳ, sợ nàng không hiểu, còn cố ý giải thích: "Hắn là người chưa từng thấy qua, Đại trận Huyết tế, đây là thứ tốt đó, có nó, bốn tọa không cần lo lắng người không muốn nữa."

Cho nên vật này dùng để bắt buộc mình kết thành khế ước chủ tớ, danh chính ngôn thuận trở thành vật cưới cho Ma Tu Hợp Hoan chân nhân này! Bạch Tỳ thật muốn một ngum cắn nát Hợp Hoan.

Ước chừng nửa canh giờ, Hợp Hoan chân nhân đã vẽ xong vòng cuối cùng, Đại trận Huyết tế hoàn toàn thành hình. Hợp Hoan lại móc một đồng thi thể không tròn vẹn từ trong ống tay áo ra, tay bấm pháp quyết, niệm lầm bầm. Không bao lâu sau, những thi thể này bị đánh thành thịt vụn thật nhỏ, trong cổ họng Hợp Hoan chân nhân đột nhiên phát ra một vài lần điệu trúc trắc, kỳ quái, thịt vụn bay lên, biến thành từng chuỗi bay về tay áo trống không của Hợp Hoan. Sau đó, là tiếng máu thịt sinh ra, vẽ mặt Hợp Hoan rất dữ tợn, mạch máu phồng lên, nhưng rất nhanh, mặt hắn liền dần ra, thậm chí bắt đầu nhắm mắt lại hưởng thụ.

Rốt cuộc, tiếng máu thịt mọc ra cũng dừng lại, một cánh tay như đóa hoa sen non trắng nõn từ trong tay áo trống không vươn ra, Hợp Hoan chân nhân nâng cánh tay này lên, kiểm tra lại kĩ càng, vô cùng hài lòng.

Nếu không phải vì trong bụng không có thứ gì, Bạch Tỳ đã nôn mửa không ngừng rồi, dùng máu thịt của người khác ngưng tụ thành phần tay, chân đã bị cụt của mình, thật là độc ác, quả thật còn giống tu ma hơn cả Ma Tu.

Hợp Hoan chân nhân vẫn ung dung thưởng thức vẻ đặc sắc trên cái mặt rắn của Bạch Tỳ, không nhận được cười vui vẻ, nói: "Bé ngoan, bây giờ bắt đầu

nghi thức của chúng ta, mặc dù bốn tọa chơi đùa với vô số nam nữ, nhưng cũng không thật lòng với ai, bọn họ đều là mây trôi, chỉ có người mới là duy nhất của Hợp Hoan ta."

Mí mắt Bạch Tỷ trợn lên, dùng việc giả chết biểu đạt tâm trạng khinh bỉ vô hạn của mình. Hợp Hoan chân nhân bị dáng vẻ này của nàng chọc cho mỉm cười, khó trách người phạm thường nói, con của mình là tốt nhất. Vặt cười của hắn, dù bày ra dáng vẻ không thèm để ý đến chủ nhân, hắn vẫn rất thích, nhìn thế nào cũng cảm thấy thật là đáng yêu.

Liếc mắt nhìn Đại trận Huyết tế trên đất, thời gian đã không còn sớm, Hợp Hoan vươn ngón trỏ đặt nhẹ lên miệng rắn của Bạch Tỷ, quẹo rử cười một tiếng, lung la lung lay đi vào tâm trận.

Trong lòng Bạch Tỷ lạnh đến buồn nôn, nếu như nhớ không lầm, vừa rồi hình như tên cận bã này có liếm ngón trỏ.....

"Đại đạo phệ, chur ma xuất, nhân danh ta, huyết tế thành* ....."

*câu này là thần chú, đại ý là: đại đạo đã tàn, ma quỷ đi ra, xưng danh của ta, hoàn thành (nghe lẽ) dùng máu tế

Ý lạnh khoan tìm thấu xương giống như một chiếc lưới khổng lồ, bao phủ Bạch Tỷ trong đó, trong màu máu đậm đặc, một bàn tay trắng như ngó sen đưa về phía nàng.....

Bên ngoài Thiên lao trên đỉnh Chúng Pháp, gia chủ Vương gia mang theo nữ nhi Vương Linh và Phục Thiên chân nhân, Môn chủ Bát Chu, trưởng lão Ôn Cửu đến thăm Tử Ngôn tiên tử.

Đột nhiên Vương Kiệm dừng bước, hỏi: "Môn chủ, không biết các người có cần đi trước để trò chuyện riêng với Tử Ngôn tiên tử hay không?"

Phục Thiên chân nhân không ngờ Vương Kiệm lại khôn khéo bên ngoài, ti mi bên trong, gật đầu, mang theo Ôn Cửu vào tầng cao nhất của đỉnh Chúng Pháp. Trên đất trừ mấy khối thiên thạch vụn tán loạn, thì là Tử Ngôn tiên tử mặc váy màu tím, nửa nằm nửa ngồi.

Chắc là thiên thạch bị chém nát, Phục Thiên dùng khoeo mắt liếc nhìn Ôn Cửu bên cạnh, rất nhiều chuyện, đều là người trong cục thì u mê, người đứng ngoài nhìn thì sáng suốt. Làm người quản lý cao nhất của Bát Chu môn, những mối quan hệ rối loạn cắt không đứt ở dưới mí mắt này, hắn đương nhiên là biết được. Dáng vẻ này của Tử Ngôn, bị người ngoài nhìn thấy, quả thật có chút.....Không biết nói gì.

"Tử Ngôn, ngày mai là phán xét rồi, là cơ hội cuối cùng của muội, muội nên quý trọng đi."

Phục Thiên ra hiệu cho Ôn Cửu, hắn đi lên trước khom lưng tháo thiên thạch trên chân Tử Ngôn, rồi lại tháo trên tay nàng. Sau khi hai người đi ra, hàng mi dài của Tử Ngôn buông xuống phủ trên khuôn mặt, gấp lại, có lúc còn rung động lòng người hơn lúc mới gấp lần đầu.

"Vương mỗ tên một chữ Kiệm, vị này chính là Tử Ngôn tiên tử đi, A Linh đã được ngài chăm sóc nhiều." Nói xong, nam tử khom người thi lễ, lễ phép xa cách, vô cùng khách khí.

Tử Ngôn cố nén kích động vò vò áo, che giấu đôi tay đang run rẩy dưới ống tay áo rộng rãi, hít sâu một, nói: "Nghe tiếng Lang Gia Vương thị đã lâu, hôm nay mới gặp mặt."

Thật ra trước kia hai người cũng đã gặp mặt nhau từ xa, nhưng phần lớn Tử Ngôn đều dùng khăn che mặt để tô đậm thêm sự phiêu dật của mình. Còn Vương Kiệm thì được người ta vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, nhìn thấy nhau mà không có nhiều lớp ngăn như vậy, đúng là lần đầu tiên.

Trong lòng Vương Kiệm có chút khó chấp nhận, vị Tử Ngôn tiên tử này không giống với người hắn muốn tìm, không cùng một kiểu. Mặc dù dáng vẻ trước mắt có phần thâm trầm, nàng cũng xinh đẹp hơn người hắn muốn tìm quá nhiều.

Hai người khách khí chào hỏi, bắt đầu nói về vấn đề dạy bảo Vương Linh, sau đó người tới ta đi khen tặng lẫn nhau, Vương Kiệm hết sạch hứng thú, tư thế rên vang đi tới Bát Chu, xem ra chỉ có thể thất vọng mà về. Vương Linh vừa khóc vừa cười, tán gẫu chuyện nhà với sư tôn của mình. Cuối cùng, mấy người hình như không còn gì để nói, chuẩn bị cáo từ, Vương Linh lưu luyến không rời, làm nũng ôm lấy Tử Ngôn tiên tử, Vương Kiệm an ủi mình: Có lẽ là do thiếu thốn tình thương của mẫu thân mà thôi.....

Tử Ngôn nhìn đồ đệ trong lòng, trái tim chợt mềm nhũn ra, nàng vén một lọn tóc ra sau tai, rồi lấy hoa tai xuống, không nói lời nào nhét vào trong tay Vương Linh, dịu dàng nói: "A Linh, đeo cái này vào."

Vương Linh nhìn dáng vẻ như dặn dò hậu sự của sư tôn, nói gì cũng không chịu nhận, đáp: "Sư tôn, từ nhỏ A Linh đã không có mẫu thân, người là trưởng bối quan trọng nhất với A Linh. Sư tôn, A Linh còn muốn cùng người.....Nói chuyện với A Linh, kính rước người...."

Tử Ngôn càng nghe càng đau lòng, những điều Vương Linh nói đều là những hy vọng nhỏ nhoi của một đứa bé, nhưng không biết tại sao trong lòng nàng lại vô cùng ấm áp, âm thầm quyết định, nhất định phải lật lại bản án!

Bước nửa bước ra khỏi thiên lao, Vương Kiệm không để ý mấy câu nói của Vương Linh, từ lúc thấy Tử Ngôn vén tóc, trong lòng hắn liền nhắc lên sóng to gió lớn, hành động tùy ý như vậy, động tác giống như hai giọt nước, cùng nàng..... Quả thật như cùng một khuôn đúc ra.

Bạch Tỳ chỉ cảm thấy mình rơi vào trong một vùng bóng tối, còn lâu hơn lần chết đuối kia rất nhiều. Nàng muốn mở to mắt, nhưng mí mắt giống như đúc bằng chì, dù dùng sức thế nào cũng không mở ra được. Nàng rất muốn kêu ra tiếng, nhưng cổ họng khô khốc, đau rát, lúc nàng sắp buông tha thì một chùm sáng đánh vào trong bóng tối, dưới ánh sáng có một người đang đứng, trường bào đen tuyền, đôi con ngươi màu vàng kim dựng đứng.....

"A Tỳ....."

Bạch Tỳ thấy hơi phiền, kêu la cái gì, mau tới cứu người đi! Người khác không biết con rắn bị xâu thành chuỗi là ta, ngươi còn không biết sao! Sao lại làm thú cười cho người ta được chứ?!

Càng nghĩ càng tức giận, Bạch Tỳ tức giận đến mức muốn lập tức ngồi dậy, dạy dỗ thật tốt Đằng Chi Sơ ở trước mặt, nghĩ như vậy, sau đó nàng thật sự.....Ngồi dậy rồi!!!

"A Tỳ, nàng đã tỉnh." Trong giọng nói xa xăm, trong trẻo mang theo vui vẻ khó đè nén, Đằng Chi Sơ ôm chặt lấy Bạch Tỳ.

Bạch Tỳ chậm rãi mở đôi mắt nặng nề ra, cố gắng nghĩ lại chuyện ở tầng hầm ban nãy, nhưng mà một chút ấn tượng cũng không có, đẩy Đằng Chi Sơ một, hỏi: "Ta nhớ Hợp Hoan muốn ký khế ước với ta đi?"

"Ừ." Bạch Tỳ thấy trong đôi mắt màu vàng kim của Đằng Chi Sơ có vẻ tàn nhẫn.

Khi đó, lúc Hợp Hoan đắc chí cho là có thể lập tức thu được một con Thần thú, không ngờ trong Đại trận Huyết tế nổi lên một trận gió điên cuồng, tất cả văn tự trên mặt trận, đã không thấy tung tích. Bên cạnh đại trận, nam tử vận một thân đen tuyền ngạo nghễ đứng thẳng. Hắn tiến tới từng bước, ánh mắt nhìn Hợp Hoan như đang nhìn một người đã chết.

Hợp Hoan đương nhiên nhận ra hắn, vị đó đã sớm đi vào Thần giới, Thần quân Đằng Chi Sơ đứng đầu Lục đại Thần yêu, cũng là Thần thú Đằng Xà của vạn năm trước. Thấy vị Sát thần này, Hợp Hoan không chút do dự phát ống tay áo, bỏ chạy.

Giải thoát Bạch Tỳ bị xâu thành xà nướng trên giá gỗ xuống, nhìn nàng hít vào thì ít thở ra nhiều, đáng vẻ thoi thóp do bị hành hạ, sự phẫn nộ và hung bạo của Đằng Chi Sơ hoàn toàn thức tỉnh. Rõ ràng có vậy ngược, Đằng Xà cũng thuộc loài rồng. Mà Bạch Tỳ, là vậy ngược duy nhất của hắn.

Tay phải Đằng Chi Sơ khẽ vung lên, hung hăng bóp chặt cổ Hợp Hoan, tay trái cắm vào lồng ngực hắn, dùng sức lôi thứ trong đó ra ngoài. Đằng Chi Sơ cảm trái tim vẫn còn đập đó, dùng sức bóp chặt, máu lập tức văng khắp nơi. Đối với người tu tiên mà nói, trái tim cũng không quan trọng, ngay lúc Hợp Hoan thờ phào nhẹ nhõm cho là tránh được một kiếp thì tay trái Đằng Chi Sơ lại duỗi vào đan điền của hắn. Sau khi tu vi đã đạt tới Hóa Thần, bên trong đan điền sẽ có một người tí hon, là Nguyên Anh do Kim Đan biến thành, người tí hon này, là tính mệnh của người tu tiên.

Người tí hon cảm thấy có nguy hiểm tới, nhanh nhẹn bay ra khỏi xác thịt. Đằng Chi Sơ tiện tay vung lên, vẻ đẹp như băng sương của Hợp Hoan chân nhân cũng chết theo thân thể đó rồi. Con giận của Đằng Chi Sơ còn chưa tan, sao có thể cho hắn thoát đi, phần thân dưới lập tức hóa thành đuôi rắn, quấn lấy người tí hon gần như đã chạy trốn ra ngoài. Đằng Chi Sơ sử dụng Thái Cực đồ, người tí hon bị chụp dẹp lép, Nguyên Anh bị thần khí gây thương tích, luôn luôn là hồn bay phách tán.

"Tên khốn kia có lời rồi!" Bạch Tỳ nhăn nhó khuôn mặt, tức giận bất bình.

Đằng Chi Sơ vuốt vuốt đầu nàng, nói: "Nhỏ cò tận gốc, tránh cho phiền toái sau này."

Hắn dừng một chút, nói tiếp: "Dù sao cũng không thể ở bên cạnh nàng từng phút từng giây được."

Vành tai Bạch Tỳ ửng đỏ, ôm chân cuộn thành một cục, đã nói là quan to bá đạo, sao lại có cảm giác.....Cung chiều vậy! Hiện tại trong thoại bản lưu hành trong nhân gian, nam thần cao lãnh mới được hoan nghênh nhất, có hiểu hay không!

Mất mà tìm lại được thật khiến người ta vui sướng, khó trách người phạm thường nói: Tiểu biệt thắng tân hôn. Quen nhau lâu như vậy, Đằng Chi Sơ trong ấn tượng của Bạch Tỳ, phần lớn là điên cuồng mà nhiệt tình quá độ, dùng từ của con người, gọi bệnh xà tính*.....

*thực ra là bệnh thần kinh ý

Bạch Tỳ ngược ngược như vậy, cũng hiếm khi thấy được, hắn chẳng chút nghĩ ngợi, hóa thành nguyên hình, quấn lên người Bạch Tỳ, quanh co leo lên, cho đến lúc đầu rắn tựa vào đầu người.

Bạch Tỳ hơi ngây ngốc, hoảng hốt nhớ lại một câu nói trong “Linh Thú Chí”: Yêu Giả, lúc tìm phối ngẫu, đa số sẽ hóa thành nguyên hình, bởi vì họ nghĩ thân yêu mới đẹp, muốn lấy lòng người kia?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Túy Trần Gian (1)

Hội thắm được đặt ở đỉnh Vạn Nhận núi Bất Chu, người đến không quá nhiều, môn chủ - Phục Thiên chân nhân dẫn theo Ôn Cửu, Tiêu Diễn đi cùng, bên cạnh là Vương Kiệm và Vương Linh. Từ Ngôn tiên tử có phần thận trọng đứng phía sau, đầu lúc nào cũng cúi gằm xuống, Vương Linh nhìn đáng vẻ sư tôn mà xót không thôi, vài lần muốn nói lại thôi, dù sao nhiều trường bối như thế, lời nói của một tiểu bối như nàng nào có trọng lượng gì.

Nhận được tín hiệu cầu cứu từ nữ nhi, Vương Kiệm cười nhạt nói với Phục Thiên chân nhân: "Chuyện của Từ Ngôn tiên tử đến nay vẫn chưa rõ ràng, mấy ngày nay bị giam chắc cũng cực nhọc, môn chủ có cảm thấy chúng ta nên ngồi nghỉ ngơi chút không?"

Wương Linh im lặng tán thưởng phụ thân đại nhân!

Ôn Cửu rầu rĩ không vui, có hơi khó chịu, lại hơi hơi dễ chịu...

Cảm xúc của Từ Ngôn tiên tử khá là phức tạp, rõ ràng là Bất Chu trưởng lão, vậy mà nàng cứ có cảm tưởng trái ngược là người nhà đang đỡ lưng cho mình.

Phục Thiên chân nhân khẽ ho hai tiếng, mở miệng nói: "Cao Thiên đâu rồi, sao vẫn còn chưa đến?"

Một đệ tử bé xiu bỏ đi còn tới trễ hơn các vị trưởng lão, còn ra thế thống gì nữa! Muốn lật trời sao? Lúc này, một đệ tử chạy hồng học vào chính điện Vạn Nhận, quỳ phịch xuống đất, nói năng lộn xộn: "Môn chủ, Cao Thiên... Cao Thiên... Nàng ta biến mất rồi."

Nói xong, ánh mắt vụng trộm liếc Vương Kiệm, rõ ràng vô cùng ngờ vực.

Phục Thiên chân nhân ngồi trên chủ tọa vuốt râu, vẻ mặt nặng nề, dưới ánh mắt khiêu khích của Ôn Cửu, cảm thước ngọc dùng sức vỗ vào tay, trong lúc nhất thời, trong đại điện chỉ truyền đến một loạt tiếng bịch bịch bịch.

Gương mặt vốn đen thui của Vương Kiệm phút chốc dài ra, mắt thấy song phương sắp lao vào đánh nhau, một thiếu nữ mặc bạch y chạy chậm chậm vào chính điện.

"Môn chủ, sư tôn, đệ tử biết... khụ khụ... biết Cao Thiên ở đâu."

Thấy người tới đúng là Bạch Ti, Tiêu Diễn vừa rồi còn đang ngồi nói chuyện không sợ đau lưng (*) lạnh nhạt xem náo nhiệt chợt thấy khó chịu khắp người. Hắn đứng vọt dậy, áo bào tung lên, đứng bật dậy, ánh mắt nhìn Bạch Ti như nói: Vì sư đã bảo người thế nào, người vẫn chủ trương ngược lại à?

(*) Ngồi nói chuyện không đau lưng: là một câu tục ngữ thường để chỉ những người không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, suy nghĩ cho họ mà lại nói viển vông.

Bỏ qua lửa giận của sư tôn, lần này Bạch Ti rất bình tĩnh, chỉ thấy nàng nói tiếp: "Xin môn chủ và chư vị tiền bối đến đại trạch của văn bối một phen."

Cả đám người lại từ từ đi đến đại trạch, dưới một gốc bông gòn to, một thiếu nữ y phục không chỉnh tề đang co quắp, nhìn kĩ lại mới thấy nàng bị một dây thừng trong suốt trói toàn thân, không thể nhúc nhích.

Bạch Ti chỉ vào nàng ta, nói: "Chư vị cần thận nhìn xem."

Cao Thiên theo tiếng của nàng ngẩng đầu lên, trên mặt mọi người là sự ngạc nhiên tột cùng: gương mặt khảm hai lúm đồng tiền giống hôm qua đang nhìn họ bằng đôi mắt đỏ như máu.

Lúc này, Vương Linh không có kỵ các vị trưởng bối của sư môn vẫn đang ở đây nữa, thuận di (*) đến trước mặt Cao Thiên, tay vừa tát bôm bốp, vừa chửi: "Cho người vu oan hãm hại, cho người tâm thuật bất chính này."

(*) di chuyển tức thời.

Đội mọi người tỉnh táo sau trận kinh ngạc, Vương Linh cũng đánh mệt, vòng thăm tra mới bắt đầu, chỉ là đối tượng bị thăm vấn đổi thành thiếu nữ tu ma tự xưng - Cao Thiên.

Cao Thiên ưỡn cổ, ánh mắt vô cùng khinh miệt, nhổ toẹt một bãi nước bọt dính máu: "Ha ha ha ha... Mấy kẻ tu tiên các người toàn tự cho mình là đúng trong lòng ai chẳng muốn trường sinh, rơi vào hoàn cảnh này, ta cũng không có gì để nói nữa." Dứt lời, tự bạo nguyên anh rồi chết. Vốn định mượn miệng Cao Thiên khai mào chuyện Hợp Hoan chân nhân cầu kết với ma tu, lại thành rở tre đựng nước cũng thành không (*).

(*) ý chỉ xối hồng bông không, công dã tràng.

Thái cực sinh lưỡng nghi, vạn sự vạn vật tương sinh tương khắc, có tu tiên giả ắt có tu ma giả, cả hai thật ra vốn là người phạm, tu ma giả có chữ ma chẳng qua chỉ vì công pháp bạo lực, máu me nhiều làm hại đối phương mà thôi, đó không phải là bản chất của người tu luyện. Như trong đám tu tiên giả có Phục Thiên chân nhân một lòng hiền hách sư môn, cũng có người mặc kệ chuyện đời như Tiêu Diễn, lại có loại luôn hao hết suy nghĩ trèo lên cái ghế cao giống người phạm như Vương Kiệm... Chúng sinh có trầm về bề ngoài, có ham muốn, còn có giang hồ...

Tiên ma cũng có thể chuyển hoá ở một mức độ nào đó, ví dụ như Hợp Hoan chân nhân, không ma mà hơn hẳn ma, hoặc ví dụ như tiểu yêu Vụ Tùng,

một yêu quái có tình yêu.

Từ Ngôn tiên tử được khôi phục chức Bất Chu trưởng lão, còn chuyện của Hợp Hoan chân nhân, có rất nhiều cách nói rồi ren, đủ loại phiên bản phần khích xuất hiện. Có người kể rằng ông ta đã coi trọng nữ tu nào đó ở trong cảnh giới kín Bồng Lai, nên ở lại đó ở rể; cũng có phiên bản đồn rằng khi Hợp Hoan chân nhân hành tẩu trần gian, tìm được linh sơn, đã bế quan vãn đạo trong đó; kì lạ nhất là có tin đồn nói chắc Hợp Hoan chân nhân coi trọng nữ yêu kia, kết quả hái hoa chưa được, đã làm quý phong lưu rồi...

Nghe thế, Bạch Ti thầm nhủ: Không thể không nói, đoán bừa cũng trúng chân tướng rồi!

Quan hệ Bạch Ti và Đằng Chi Sơ cũng trở nên mờ ám hơn, dường như hai người đều quên bằng mất chuyện vớ trời, dính lấy nhau cùng tu luyện vấy đuôi làm ruộng sống tạm ổn.

Cùng ngày hôm đó, Vương Kiệm đến bãi phòng rồi mang người của Vương gia lên đường hồi phủ, rồi đi còn có cả hảo hữu của Bạch Ti - Vương Linh. Thật ra Bạch Ti từng lớn mật đoán rằng ít nhất gia chủ Vương gia sẽ mang theo Vương Linh tới chúc mừng Từ Ngôn tiên tử một phen, nhưng tất cả quá im lặng, mà chuyện có dị thường, tất có cái gì đó đen tối. Đáng phải nghĩ sâu hơn đó là: trước khi Vương Kiệm đi, đã từng mật đàm hai canh giờ liên tục với sư tôn Tiêu Diễn nhà mình.

Bạch Ti luôn có dự cảm, có chuyện gì đó ngoài sức tưởng tượng của nàng đã xảy ra.

Một cái đuôi rắn đen bò lên bên eo nàng, từ đầu rắn đen thò ra hai cái sừng như muốn nói: "Mau tới hầu hạ xà đại gia, xà đại gia đói bụng rồi!"

Vào nửa đêm vắng người, Thần Quân đại nhân sẽ hóa nguyên hình, chui vào phòng, trườn lên giường nhìn Bạch Ti, có hôm Bạch Ti mất ngủ, vừa đứng lúc tóm được Thần Quân đại nhân trên giường, hỏi: "A Sơ, nửa đêm chàng đến làm gì?"

Thần Quân đại nhân ngẩng cao cái đầu rắn: "Giám sát nàng tu hành, xem nàng có siêng năng hấp thu nguyệt hoa không?"

Trong nháy mắt, Bạch Ti nghịch ngợm nói: "Đừng nói, thật ra A Sơ đang giám sát dưới..."

Thần Quân đại nhân chẳng ngạc nhiên chút nào: Mấy thứ như tiết tháo này nọ, thần thú cho biết từ khi sinh ra đã trả lại hết cho trời rồi..

Trên đây là nhật kí hằng ngày của vợ chồng thần thú

Nhóm người Vương Kiệm đi rồi, sư tôn Tiêu Diễn càng cổ quái, thường xuyên kêu Bạch Ti đến động Thiên Diễn, nói cho oai là: nghe sư tôn giải đáp khó khăn trong tu hành. Trên thực tế, đa số là hai sư đồ đều im lặng, một vị đi vào cõi tiên, đầu óc miên man suy nghĩ, một người ngồi nghiêm chỉnh, tĩnh tâm tu luyện.

Làm một đệ tử, ngẫu nhiên Bạch Ti sẽ chân chó thu dọn sơ qua cho sư tôn, rồi thuận tiện châm chọc: "Rõ ràng là một tu tiên giả, nhìn bình thư làm cái gì!"

Sư tôn cũng thích xem một ít sách nói về thay đổi vận mệnh giới tu tiên và thế tục. Trong đó có một quyển miêu tả thế cục hiện nay khá rõ ràng: Đất phía tây thiên về tu tiên, ba tiên môn lớn đứng trong thế chân vạc, đứng đầu là người hai thế gia lớn, còn thế tục của đất phương tây thì tồn tại cả Nam, Bắc triều. Tiêu Bảo Quyển - kẻ thứ sáu thống trị nước Tề của Nam Triều đang cơ, hoang dâm vô đạo, sát hại đại thần phụ chính khiến cho tình thế trở nên nguy hiểm.

Bạch Ti còn có thể thấy một ít sách có viết ở mặt trên: Lâm Tương hầu thân (hôn) khai Thế tử. Bạch Ti không có can đảm nhìn lên trực tiếp, nhiều lần nàng định thừa dịp liếc sách của sư tôn một nhưng chẳng bao giờ đạt được ước muốn.

Tiêu Diễn đứng ở cửa động Thiên Diễn, vẻ mặt kiêu căng lạnh lùng: "A Ti, ngoại trừ vi sư, con có đặc biệt thích trưởng lão, chân nhân nào hay không?"

Sư tôn, tại sao ngài tự tin rằng con thích người già như thầy nhất?!

Châm chọc thì châm chọc, Bạch Ti vẫn rất là ngoan ngoãn, thẳng thắn trả lời vấn đề của người lãnh đạo: "Ngoài sư tôn ra, còn hai người nữa, thoạt nhìn Ôn sư thúc khá là thú vị, còn Từ Ngôn sư thúc, ngoại trừ Vương Linh chắc bà ấy không vừa mắt người khác đâu."

Tiêu Diễn bị nàng chọc bật cười, chợt nghiêm túc lật xem sách: "Qua vài ngày nữa, con dọn dẹp một chút, tới động phủ của Từ Ngôn đưa tin đi."

Cái gì?

Bạch Ti nghi ngờ mình lãng tai, sờ tay móc lỗ tai, bên trong khá sạch sẽ. Đợi chút, vì sao nàng phải đến động phủ của Từ Ngôn tiên tử, không phải trên người nàng đã có mác dán "đồ đệ sư tôn Tiêu Diễn" sao?

Vô cùng mờ mịt, Bạch Ti thử thăm dò, hỏi: "Sư tôn, đệ tử đã phạm lỗi gì, ngài muốn trực xuất đệ tử khỏi sư môn à?"

Tiêu Diễn không nói gì, thậm chí mí mắt cũng không chớp, tiếp tục lật xem sách.

Bạch Ti cuống quýt quỹ xuống đất: "Sur tôn, có phải vì đệ tử không nghe lời, tham gia vào chuyện Từ Ngôn tiên tử không, sau này đệ tử cam đoan không bao giờ xằng bậy nữa mà..."

"Sur tôn." Thiếu nữ vừa hờn dỗi vừa sốt ruột nóng vội.

"Vì vì sư phải rời khỏi Bát Chu." Tiêu Diễn đi xuống án thư, từ trên cao nhìn xuống Bạch Ti: "A Ti, chuyện Từ Ngôn tiên tử, đừng nhắc lại nữa. Vì sư không trách con xen vào việc của người khác, mà chỉ không muốn con lâm vào thời cuộc quá mức phức tạp thôi."

Bạch Ti trên mặt đất nghiêng đầu, cái hiểu cái không, trở mắt nhìn Tiêu Diễn, lại nghe Tiêu Diễn nói tiếp: "A Ti, con đừng buồn nếu không cứu được sư tôn hay hảo hữu, con biết đấy, dù Vương gia không tồn tại, ta cũng sẽ không để Bát Chu có trường lão bị thương vô cớ được, mà tu là cá, Từ Ngôn, là mối."

Tóm gọn trong một câu nói đã chia cắt nàng và Vương Linh, trong lòng Bạch Ti âm thầm nhớ kỹ ba chữ: Lão hồ ly! Song, hôm nay, lời cần nói của sư tôn Tiêu Diễn dường như rất rất nhiều.

"A Ti, con có người trong lòng chưa?"

Bạch Ti tỏ ra sợ đến ngây người, sư tôn ôn nhuận như ngọc, khiêm tốn lạnh nhạt của nàng đang ở đâu rồi?

"Dạ thưa sư tôn, đệ tử chắc là... có ạ."

Tiêu Diễn nghe thế hưng trí hẳn, trong ấn tượng của y, một người thật thà ở Bát Chu như Bạch Ti còn sót lại rất ít, y chờ mong hỏi: "Là người trong Bát Chu?"

Bạch Ti rối rắm, đáp: "Cũng được coi là thế." Nàng là đệ tử Bát Chu, Thần Quân đại nhân là vật cưỡi của nàng, chắc cũng được xem là người Bát Chu chứ nhỉ.

"Và có tu vi cao hơn con nhiều hả?"

"Ặc, đây là điều dĩ nhiên mà." Bạch Ti nghĩ nghĩ, bổ sung thêm: "Chàng rất tuần tú."

Sau đó, nàng thấy sư tôn nhận mình vào Bát Chu được hơn ba năm cười chói lóa nhất, sư tôn bị bệnh hả? Ừm, chắc hẳn bệnh nặng rồi! Năm ngày tiếp theo, nàng càng khẳng định bệnh của sư tôn càng trầm trọng hơn, vì Bạch Ti thu được một tờ giấy có ghi: Toàn bộ thư tịch, bảo khí vì sư tích trữ nhiều năm trong động Thiên Diễn tặng lại cho A Ti. Lạc khoản có ghi tên Tiêu Diễn.

Ngay cả sào huyết của mình cũng dâng cho người khác, không bệnh thì là gì! Rất nhanh, một tin đồn động trời đã giải thích toàn bộ nguyên nhân bệnh trạng của sư tôn nhà nàng.

Trần gian: Hoàng đế nước Tề ở Nam Triều độc sát con cả Lâm Tương hầu - Tiêu Ý, dưới con giận dữ, Lâm Tương hầu đứng lên vùng dậy, kết thân Lang Gia Vương thị, ba ngày sau, thế tử nhà Lâm Tương hầu sẽ tổ chức đại hôn với trưởng nữ Lang Gia Vương thị.

Thế tử nhà Lâm Tương hầu? Bạch Ti nhớ rõ trên sách của sư tôn từng xuất hiện mấy chữ này, còn trưởng nữ Lang Gia Vương thị, không phải bằng hữu tốt Vương Linh của mình sao.

Khắp Bát Chu lập tức bùng nổ, nhất là các đệ tử nữ đều hâm mộ tột cùng: "Trong thoai bản dưới trần gian luôn có tình yêu thầy trò. Trong người Tiêu sư thúc có huyết mạch hoàng thất, lại còn có tu vi cao thâm, anh tuấn bất phàm, Vương Linh sư tỷ thật có phúc."

Đệ tử nam phản bác ngay tức thì: "Vương Linh sư tỷ là tiên tử mỹ mạo trẻ trung như vậy mới tiện cho Tiêu sư thúc ấy, đúng là trâu già gặm cỏ non."

Bạch Ti bắt đầu không hiểu thế giới này, sao loại tin tức này có thể bùng nổ thế nhỉ, cũng đâu phải không biết hai người kia cơ bản chưa từng gặp mặt, tìm người gả đại qua loa tùy tiện thôi, nàng quyết định sẽ đến thăm hỏi bằng hữu tốt, vạn nhất nàng ấy không muốn gả, mình còn có thể giúp một tay.

Từ khi bị Tiêu Diễn "trục xuất khỏi sư môn", Bạch Ti đã tự do hoàn toàn. Nàng xuất môn thì không sao, nhưng lỡ Thần Quân đại nhân bị tiên tử khác nhớ thương thì không hay rồi. Nghĩ đến khoảng cách giữa Lang Gia ở Lỗ Châu và Bát Chu, nàng chợt nghĩ ra một lý do hợp lý.

"A Sơ, quá xa, ta sợ lạc đường... hơn nữa nói không chừng còn tìm được đá Ngũ Sắc và trời đó."

Hắc xì hóa thành hình người, tiện tay ném ra ba đồng tiền, liên tục sáu lượt như thế, mới gật đầu: "Đi thôi."

Bạch Ti nở mày nở mặt, vỗ vỗ bả vai Đằng Chi Sơ: "A Sơ, mau biến thân thành rắn đi, chủ nhân muốn cưỡi người đằng vân giá vũ. (*)"

(*) cưỡi mây đạp gió.

Ngoài ô cửa sổ nhỏ, ánh trăng tràn vào trong nhà, chiếu lên làn váy trắng của thiếu nữ, dịu dàng minh diệu, Đằng Chi Sơ hí mắt, một tay nâng cằm Bạch Ti: "Hửm?"

Lông mày hăn hơi nhú, cười như không cười, hô hấp mang theo hơi thở lạnh lẽo phất qua gò má hơi nâng lên của Bạch Ti, một lần khí hanh trần từ

Nguyên Anh nằng đến thẳng trái tim, ngửa ngửa, nóng nóng.

"Như nàng mong muốn."

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Túy Trần Gian (2)

Cuối cùng, Bạch Ti và Đằng Chi Sơ vẫn đến chậm một bước, bọn họ vừa đến Lang gia ở Lỗ châu, sau ngày thứ hai đưa bá thiếp, gia chủ Vương gia - Vương Kiệm đã bảo họ: Vương Linh đã tới dinh thự Ung châu của Lâm Tương hầu từ mười ngày trước rồi. Vương Kiệm còn giữ lại hai người đang chuẩn bị rời đi, nói rằng trước khi đi Vương Linh có để lại thư cho Bạch Ti. Nhìn nhau, Bạch Ti nghi ngờ nhận thư, mới rời khỏi Linh sơn Vương thị cư ngụ.

Nội dung thư khá đơn giản, đầu tiên là Vương Linh đoán được chắc chắn Bạch Ti sẽ tìm nàng ấy, mà bản thân nàng ấy cũng thật sự không muốn gả, song vì lệnh phụ thân làm khó, không có năng lực cãi lại, nàng ấy đành giả vờ đồng ý trước khi gả, đồng thời sẽ gắng sức tìm cơ hội chạy trốn trên đường, nhưng xác suất này vô cùng nhỏ, một là vì liên can quá lớn, đám hỏi của Tiêu vương là để khai sáng một cục diện mới cho nước Tề; hai là vì hộ vệ được phụ thân phái đi tu hành không kém, hơn nữa còn có bốn vị trưởng lão đang trong Hóa Thần kỳ đi theo, nàng ấy có cánh cũng không thoát được.

Nếu trên đường nàng ấy vẫn không tìm được cơ hội trốn, thì sẽ nghĩ mọi cách lủi đại hôn ở Ung châu lại, việc bọn Bạch Ti phải làm, đó là nhanh chóng đuổi tới Ung châu hội hợp cùng Vương Linh. Mà nguyên nhân chính khiến Vương Linh từ chối đám hỏi này là vì trong lòng nàng ấy... sớm đã có chủ. Nhưng chỉ cần phụ thân Vương Kiệm còn sống, hai người họ tuyệt đối không đến được với nhau, hơn nữa, cho dù không gả được cho người kia, Vương Linh cũng không muốn oan ức chính mình gả cho một người không để tâm đến mình.

Đọc xong thư, Bạch Ti và Đằng Chi Sơ thương lượng qua quýt đường đi, ngay hôm đó liền đổi lộ tuyến, xuất phát đi Ung châu.

Ba ngày sau, hai người tới Ung châu, lúc này Ung châu đang chìm trong chiến loạn, cây cối đầy đồng, xương trắng trải ngàn dặm, ngoài thành thỉnh thoảng gặp nạn dân xông vào thành.

Bạch Ti và Đằng Chi Sơ quyết định ở tạm trên phố Nam - đây là con phố cách hầu phủ Lâm Tương gần nhất.

Màn đêm buông xuống, Bạch Ti lên vào hầu phủ, Đằng Chi Sơ đứng ngoài tiếp ứng. Diện tích hầu phủ không nhỏ, tuy không chiếm hết 49 ngọn linh sơn như Vương gia, nhưng cũng lớn ngang nửa thành Ung châu. Nhưng khiến người ta cạn ngôn đó là từ ngoài nhìn vào mỗi căn phòng, sương phòng đều nả nả như nhau. Chưa đến hôn kì, chắc Vương Linh sẽ ở trong ngoại phủ, hoặc là sương phòng phía đông và tây, Bạch Ti không dám vận dụng linh lực tùy tiện, ngoại trừ sư tôn Tiêu Diễn tu vi cao thâm, cao thủ trong hầu phủ ắt sẽ nuôi dưỡng cao thủ nhiều như mây. Bạch Ti niệm quyết ẩn thân, tìm lần từng căn phòng một, vẫn chưa thấy bóng dáng Vương Linh đâu.

"Tự tiện xông vào nhà dân, xem ra vị sư chưa dạy dỗ con nên người."

Giọng nói dịu dàng lạnh lùng vang lên từ trên đỉnh đầu, Bạch Ti cả kinh, che kín miệng theo bản năng, nàng xoay người, chỉ thấy nam nhân nọ mặc khôi giáp thanh đồng đang cong mắt cười nhìn mình.

Trước đây, Tiêu Diễn cuồng mặc bạch y, rất hợp với khí chất vân đạm phong khinh của y, sư tôn mặc quân trang trước mắt là lần đầu tiên Bạch Ti nhìn thấy, ngoài kinh điển, còn có thêm nhiều... khó chịu.

Tiêu Diễn vừa lòng thấy mặt Bạch Ti đại rai: "A Ti, con không nên đến đây cướp tân nương."

Không ai hiểu trò hơn thầy, nếu mục đích đã bại lộ, Bạch Ti cũng thẳng thắn thừa nhận: "Sư tôn, bị ngài nhìn thấy đệ tử cũng đành ăn ngay nói thật vậy." Sau đó lập tức đổi giọng điệu: "Sư tôn, đệ tử thăm mền ngài đã lâu lắm rồi!"

Tiêu Diễn nheo mắt, hình như đang cân nhắc đánh giá Bạch Ti, sau đó chậm chạp đáp: "Ừm, đúng là không thể tránh khỏi việc này. Đã đến đây rồi, thì tìm phòng mà trọ đi."

A! Trọ lại! Nhưng Thần Quân đại nhân vẫn còn chờ ở ngoài đó!

Và lại, sư tôn kiểm tự tin ở đâu, vì sao chẳng nghi ngờ chút nào vậy...

Cười gượng hai tiếng, Bạch Ti nhanh trí nói: "Sư tôn, nửa đêm phòng thêm một vị cô nương ảnh hưởng đến danh dự ngài không tốt, nếu không thì mai đệ tử rửa mặt chải đầu trang điểm từ từ sẽ đi vào từ cửa chính nhé."

"Cũng được." Tiêu Diễn cười khẽ một tiếng, nói: "Vi sư thích A Ti mặc bạch y."

Sư tôn à, sao người lại nghĩ tới mấy chuyện rửa mặt chải đầu trang điểm thật thế! Quả nhiên nam nhân cứ gần lúc đại hôn là lại sớm nắng chiều mưa hả? Thế mà lại soi mói trang phục của đệ tử mình, sư tôn cũng lạ đời thật!

Từ biệt Tiêu Diễm, Bạch Ti vội vàng rời hầu phủ, trên gót du ngoài phủ, một con đại hắc xà quấn khắp cành cây. Thấy Bạch Ti ra ngoài, hắc xà liền hóa thành nam tử áo đen.

Vừa thấy Đằng Chi Sơ, không biết vì cái gì Bạch Ti chợt cảm thấy áy náy trong lòng, dẫn đến cả đường xấu hổ không thôi. Sau khi đưa Bạch Ti trở lại phòng, Đằng Chi Sơ chặn trước cửa, như lơ đãng hỏi: "Đã nghe qua ngôn linh bao giờ chưa?"

Thấy Bạch Ti lắc đầu, Đằng Chi Sơ nói tiếp: "Ngày xưa chúng thần bàn về đạo, có vị thần nhân từng nói, lòng nghĩ, lựa lời mà nói. Trần gian lại cho rằng người nói vô tâm, người nghe có ý."

Cho nên, Thần Quân đại nhân đang ghen hả? Đúng không? Hẳn nghe thấy mình lừa dối sư tôn, sẽ không hiểu lầm chứ...

Bạch Ti vô cùng luống cuống: "Ta sợ bại lộ, cho nên mới --"

"Có bốn tọa ở đây, muốn cướp thì đoạt."

"Vậy chúng ta là thiên hạ vô địch rồi!"

"Người có thần cách không thể thay đổi vận mệnh đã định ra cho giới tu tiên cũng như trần gian."

Bạch Ti thất vọng "Ồ" một tiếng, lại không phát hiện, đề tài trọng tâm giữa hai người ngày càng đi xa...

Hôm sau, Bạch Ti mang theo Đằng Chi Sơ quán trên cổ tay quý củ đến phủ đệ Lâm Tương hầu cầu kiến, lý do nói với lính canh cửa là: Tiêu đại gia mời ta đến uống trà.

Tuy được cung kính mời vào hầu phủ, nhưng cả ngày Bạch Ti chẳng thấy bóng dáng Tiêu Diễm đâu. Nhàm chán rảnh rồi, Bạch Ti tự cho mình tùy tiện đi dạo, hầu phủ to như vậy, lại toàn trắng trong thuần khiết, khắp nơi treo vải trắng, ngay cả nha hoàn cũng là y phục trắng không nhiễm một hạt bụi, bệnh cuồng trắng của sư tôn lại nghiêm trọng thế ư!

Lúc này, tiếng nói chuyện líu ríu của đám nha hoàn đi ngang qua truyền vào tai Bạch Ti.

"Thế tử gia mới đi được có vài ngày, lão hầu gia cũng nổi gót theo, không hiểu hầu gia phải chịu đựng thế nào."

"Đúng thế, nhìn dáng vẻ hầu gia chẳng có tí đau thương nào."

"Nghe nói hầu gia từng tu đạo ở tiên môn."

....

Khó trách sư tôn phải rời Bất Chu, quả nhiên trong nhà đã xảy ra chuyện lớn, gặp khó khăn thầy phải cố gắng chống đỡ, thảo nào hôm qua không nghỉ ngơi mình, hẳn là vẫn còn đau đớn nên chưa khỏi phục chỉ số thông minh à?

Nghĩ thế hơi vô lương tâm, nhưng người trong tiên môn, ai cũng sớm thoát ly thế tục, tình cảm giữa thân nhân xưa nay nhạt nhẽo, nghe nói sư tôn là đệ tử thu nhận của đại lão môn chủ Bất Chu trước Phục Thiên chân nhân, trước khi nhập môn, Phục Thiên chân nhân đã từng xem mệnh cho Tiêu Diễm, nói ông thân phận cao quý, làm người trong đạo môn, ngày sau ắt tạo phúc trăm họ Phục Thiên chân nhân không dám nhận làm thầy, nên để môn chủ đã qua đời thu làm đệ tử.

Bạch Ti tiện đường định xem xét sương phòng phía đông và tây, vẫn không thấy bóng dáng Vương Linh, hiển nhiên Vương Linh đã được xếp ở ngoài phủ. Hai chuyện như cười hời và tang lễ, kiêng dè là chuyện nên làm.

"A!", một nha hoàn ở cạnh chợt kêu lên, xoa xoa chỗ vừa bị đập rõ đau vào đầu: "Ai đó, ném vào đầu lão nương rồi, đây là hầu phủ đấy!"

Bạch Ti lướt qua đám nha hoàn, trong lúc vô ý liếc nhìn, chợt thấy hai chữ trên giấy thư viết hai chữ: phổ Nam.

Tám phần là có vị thiếu niên nào ái mộ cô nương này, song kĩ thuật người đưa tin hơi vụng về, không đưa tận tay cô nương nọ mà ném vào đầu người ta, chắc lỗi, Bạch Ti đoán hai cặp này xác suất thành công không cao.

Trong một ngõ nhỏ phổ Nam, một thanh sam nam tử nửa ngồi, hỏi tên khất cái nhỏ choai choai: "Đưa vào chưa?"

Khất cái nhỏ đen đầu đảo mắt nhìn kim chủ: "Yên tâm đi đại gia, Tiểu Lục Tử ta làm việc rất thỏa đáng."

Không phải là một cô nương áo trắng à, mình căn rất chuẩn rồi mới ném đó...

Đêm, đợi từ giờ tý đến giờ dần, Vương Thần đợi mãi ở phố Nam vẫn không thấy người hẹn đến, thấy trời sắp sáng, hắn nghĩ bản thân vẫn nên đến hầu phủ xem thế nào thôi.

Kể ra nghe thật kinh dị, vừa mở mắt liền thấy một nam nhân xa lạ ngồi dựa lưng về phía mình ngay trong phòng mình không đáng sợ hãi, còn Thần Quân đại nhân nữa, dám không bảo vệ chủ nhân, thấy người lạ vào phòng chủ nhân còn lặng im không cần chủ nhân gọi dậy?

Tức giận rời giường, trực tiếp nện vào mặt thanh sam nam tử: "Hầu gia các người không nói ta là khách quý của ngài à?"

Thanh sam nam tử đứng dậy cung kính làm lễ với Bạch Ti xong, lại xoay người dựa lưng với Bạch Ti: "Tại hạ là Vương Thần, cố ý quấy rầy tiên tử, nhưng chuyện liên quan đến bản thân tiên tử, tức vị hôn thê của tại hạ, thật sự vô cùng bất đắc dĩ."

Giọng nói nam tử trầm thấp, tự nhiên thanh thản. Vừa rồi khi hắn chấp tay thi lễ, Bạch Ti có liếc nhanh qua, nam tử này dung mạo tuấn tú, khí chất như suối ngọt rét lạnh, thẳng thắn thông thấu.

Phủ thêm áo ngoài, Bạch Ti hiểu được lời nói của nam tử, bật thốt: "Người là Vương Linh...."

"Vị hôn phu."

Ba chữ như quả bom nổ ngon lửa bát quái Bạch Ti, Vương Thần cũng không che giấu, theo trí nhớ kể lại chuyện của hắn và Vương Linh.

Năm năm trước, gia chủ Vương gia cũng chính là Vương Kiệm thăm dò cảnh giới bí mật nào đó rồi mang theo một đứa con trai sau khi trở về, ngày đầu tiên về nhà đã triệu tập tất cả trưởng lão Vương gia và chỉ trưởng, bảo họ ông ta tính thu đứa con trai này làm nghĩa tử, để kế thừa cơ nghiệp Vương gia.

Trưởng lão cùng người trong chi trưởng hai mặt nhìn nhau, nhiều năm trước gia chủ cũng mang Vương Linh về thế này, rồi phán là nữ nhi thân sinh của ông ta, lần này, hắn là con riêng của ông ta rồi, trong lòng nghĩ như vậy, song trên mặt mọi người vẫn ào ào bày tỏ chúc mừng.

Bề cánh Vương gia đông, tuy sợ Vương Kiệm nên không dám có động tác gì, nhưng tung ám chiêu là không thể thiếu, nhất là mấy văn bối chi trưởng, tiểu thư muốn thu gặt gia sản, chẳng thiếu chiêu trò ngầm để làm khó Vương Thần. Ban đầu, đứa nhỏ còn sợ Vương Thần cáo trạng gia chủ, thời gian lâu nhận ra đứa trẻ này không biết họ ngáng chân nó, nói cách khác, chính là quả hồng ngư ngọc.

Một lần, mấy thiếu niên sắp trưởng thành nói gia chủ thường nhắc tới thu một con thần thú Bạch Trạch vào năm mới, hàng năm ra ngoài cũng đều vì tìm Bạch Trạch, gần đây nghe nói một con Bạch Trạch còn nhỏ thường xuất hiện ở núi Dương, tu vi Kim Đan cũng bắt được, ai mang được về chắc chắn gia chủ sẽ rất vui mừng. Vương Thần kích động hẳn, sau đó dứt khoát kiên quyết đơn thương độc mã chạy tới núi Sơn, ngọn núi Dương nọ toàn yêu quái, kết quả không bắt được Bạch Trạch, mà hắn thì suýt chút nữa mất mạng nhỏ.

Ngày ấy, thân mang trọng thương, hắn tự đối chiến với đại yêu Chúc Long, ngay khi cho rằng mình sắp táng thân, cứ thế mất đi nhà và người thân bao vất vả mới có được, đến khi lửa bùng mạnh nhất, như muốn hủy trời, thì một bóng xanh dương, cũng là Vương Linh đỡ hắn đã không còn nhúc nhích nhảy xa mặt đất, cùng nhau ra kiếm cùng gia chủ Vương Kiệm, chém Chúc Long thành hai phần.

Hắn dần dần lớn lên, bắt đầu hiểu ra cái gọi là ích lợi, cái gọi là lòng người, hắn bắt đầu giao thiệp với đủ loại thế lực, lấy tuyệt kỹ thần y cứu được sinh tử ngồi yên trên cái ghế thiếu chủ Vương gia. Chỉ trong chớp mắt, cô nương trước đây cứu hắn đã trở mã, mỹ lệ động lòng người như mặt nước...

Giống như cặp nam nữ trong chuyện cổ tình yêu, bọn họ luôn ôm mộng sớm sớm chiều chiều, chờ mong bên nhau đến già. Nhưng dù thế nào họ cũng là huynh muội trên danh nghĩa, nghĩa phụ Vương Kiệm có ân nặng như núi, mỗi lần Vương Linh kì vọng, hắn chỉ có thể ép mình không để ý, cho đến một ngày, nghĩa phụ gọi hắn đến thư phòng, cho hắn biết quyết định kết thân của Vương gia và Lâm Tương hầu, để tỏ ra thành ý, Vương thị sẽ dâng đích nữ duy nhất của họ. Mà nghĩa tử được ông ta bồi dưỡng tí mĩ là hắn, giờ đã đến lúc báo đáp.

Dĩ tâm của nghĩa phụ là gì, hắn biết, hắn đã từng nghĩ tới rất nhiều cách báo ân, tỷ như đền cả tính mạng, lại chưa bao giờ ngờ tới yêu cầu của nghĩa phụ với hắn là buông tha tình yêu...

Thì ra, cái gì nghĩa phụ cũng biết, nên mới đưa Vương Linh đến Bất Chu tách khỏi hắn sao?

"Ý của người là, A Linh cũng không biết lòng người ư?"

Wương Thần thờ dài một tiếng, chậm rãi lắc đầu: "Ta một lòng học chữa bệnh, có thể trị liệu chứng bệnh khó chữa trên thiên hạ, nhưng không cách nào cứu được nàng khỏi sự miễn cưỡng."

3000 đại đạo, gồm Phật tu, đạo tu, cũng có kiếm tu, y tu, khí tu,... đạo pháp khác nhau, mỗi thứ có một sở trường, tuy y tu không có sức công kích như các đạo khác, nhưng có thể cứu người sắp chết, được gọi là đạo cứu muôn dân.

Giọng nói trầm thấp xen lẫn kiên định của Vương Thần vang lên: "Lần này đến, ta sẽ dẫn A Linh đi, chân trời góc biển cũng không rời bỏ."

Bạch Ti vỗ bốp lên vai hắn: "Đàn ông lắm! Lần này ta sẽ chơi thật lớn: cướp cô dâu --" nói được một nửa, đột nhiên Bạch Ti che tay phải, kêu to "ôi ới ới"

"Tiên tử có bệnh ư?"

Bạch Ti.....

Ta có nên cho người biết bản tiên tử bị Thần Quân hôn một không??

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Túy Trần Gian (3)

Có thể gặp phải xung đột ở Lâm Tương Hầu phủ là ngoài suy nghĩ và dự đoán của Bạch Ti, nhưng như vậy cũng không có tác dụng gì, việc cấp bách hiện nay là tìm Vương Linh, bọn họ trong ứng ngoài hợp lẽ lẽ đưa được Vương Linh đi, thì chiến đấu mới thật sự kết thúc.

Bạch Ti ngồi lắc lư hai chân bên hồ sen Hầu phủ, thỉnh thoảng quăng ít thức ăn cho cá chép trong hồ, lơ đãng nói chuyện phiếm với Đặng Chi Sơ trên cỏ tay: “A Sơ, tại sao người thấy hán canh ba vào phòng của ta mà không tiêu diệt hán?”

“Mộc Chi Lực trên người hán rất mạnh.”

Bạch Ti tròn tròn mắt hạnh: không ngờ còn ngoài ý muốn hơn khi gặp được chiến hữu nữa.

Khi Thần Quân đại nhân vẫn còn là Tiểu Hắc từng ép nàng đi thu thập ba miếng tức nường (*) và đá ngũ sắc. Tức nường đó, nghe tên cũng biết đó là lớp đất sinh tồn, trời xui đất khiến, trên tay bọn họ đã có được hai khối, nhưng mà, đá ngũ sắc là cái quỷ gì? Trong truyền thuyết ghi lại như thế này: Lão Đông gia Nữ Oa luyện ra đá ngũ sắc để vá trời phương Tây, cuối cùng bởi vì đá ngũ sắc không đủ, tự lấy thân mình vá trời. Trọng điểm mà Bạch Ti chú ý là....không đủ! Rõ ràng đã không đủ, biết đi đâu mà tìm, đây không phải là con rắn kia cưỡng ép mình vào chỗ khó chứ...

(*) Tức nường là một loại thần vật trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc. Là loại đất có thể tự sinh trưởng, dùng để xây dựng đê đập, nếu dòng nước dài một thước thì đê đập cũng tự động dài một thước.

Dù sao đây cũng không phải là vấn đề, nếu điều kiện đã không có, vậy thì phải tạo ra điều kiện.

“Nguồn gốc của đá ngũ sắc là ở Ngũ Hành Lực(*), muốn dung luyện đá phải chịu đựng sức nặng vật dẫn của Ngũ Hành Lực. Thiên Đạo luân hồi, Ngũ Hành Lực liên miên không dứt, tìm được bản nguyên(**) tinh thuần nhất, lấy Ngũ Hành Lực ra, ắt có thể luyện thành đá ngũ sắc.”

(*) Ngũ Hành Lực: Gồm năm nguyên tố Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Năm nguyên tố này sẽ bổ sung và khắc chế lẫn nhau.

(**) Bản nguyên: Là nguồn gốc, khởi điểm

Bạch Ti cái hiểu cái không: “Ý của A Sơ là giờ con người là vật dẫn hả?” Ngừng lại một chút, giọng nàng lớn hơn: “Như vậy khác gì ném một người lớn đang sống vào lò luyện xác.”

Cuối cùng lại bổ sung thêm: “A Sơ, chúng ta là thần thú, không phải cảm thú.” Rồi nhìn Hắc Xà trên cổ tay đầy thâm ý.

Là kẻ đứng đầu lục thần, mấy ngàn năm nay, ai nhìn thấy Đặng Chi Sơ cũng phải nằm rạp trên mặt đất, quỳ gối van xin được thu nhận, vậy mà nàng lại dám lên mặt với hán, đầu hắc xà căng ra, cắn một trên cổ tay trắng nõn của Bạch Ti.

Đau, Bạch Ti kêu lên mấy tiếng, lại không biết Ma Ma đứng từ xa nghi ngờ nhìn nàng chăm chăm một hồi lâu, thấy Bạch Ti vui vẻ tự nói chuyện với mình mình, hoặc là đột nhiên hươu tay múa chân la to, dường như Ma Ma hiểu ra cái gì, vội vàng chạy từng bước nhỏ ra xa.

Trong thư phòng Lâm Tương hầu, bên trường án, nam tử mặc trường sam màu tím đang cầm sách lựa trong tay ngồi ngay ngắn.

Cạnh đó, Ma ma vừa thở gấp vừa nói: “Hầu Gia, vị Bạch tiểu thư mới tới nọ, đáng vẻ rất xinh đẹp, nhưng mà...”

Tiêu Diễn để sách lựa xuống: “Sao thế?”

Ma Ma hạ giọng, chỉ vào đầu mình: “Nhưng mà chỗ này không được bình thường.”

Tiêu Diễn khoát tay bảo Ma Ma lui xuống: “Đừng nhìn chăm chăm nàng nữa.”

Lòng Ma Ma cảm thấy dễ chịu hán: Cuối cùng Hầu gia cũng thông suốt, sắp sửa đại hôn, thật cận với nữ nhân bên ngoài thật sự không ổn lắm!

Đội Ma Ma rời đi, Tiêu Diễn duỗi hai tay rồi duỗi lưng, nghĩ đến Bạch Ti tính tình quái, nhưng bộ dáng lại cẩn thận, không nhịn được cúi đầu nở nụ cười, đệ tử của mình, dĩ nhiên không giống người thường, cá tính như vậy, kẻ phạm nhân làm sao hiểu được.

Sư tôn gọi đến, Bạch Ti không thể không đi, nàng động viên bản thân, biết đâu nghe được một ít tin tức thì sao. Đằng Chi Sơ biết nàng sắp đi gặp Tiêu Diễn, vẻ mặt liền khó chịu, một người một rắn, trừng mắt nhìn nhau, cuối cùng Bạch Ti bại trận.

“Mang theo huynh lỗ bị sư tôn phát hiện thì công lao đồ biển hết cả, ngoan, ta về sẽ dỗ huynh sau ha.”

Giọng điệu lừa trẻ con này là sao đây, thái dương Thần Quân đại nhân giật giật, lạnh lùng nói: “Ý của Túy Ông không có trong rượu (*).”

(*) Lời nói có ý khác.

Bạch Ti há miệng thở dốc, sau đó cười: “A Sơ, không phải là huynh đang ghen chứ, tuy ta tài mạo song toàn, nhưng đâu dễ đi đòi nhà ma, dù sư tôn có hư hỏng, cũng không đạt tới cao độ như Hợp Hoan chân nhân đâu. Yên tâm đi, không có nguy hiểm.”

Đầu rắn ngẩng cao, quăng một câu không mặn không nhạt: “Với chút tài mạo ấy của nàng, chưa đủ để tráng niên mất sớm.”

Bạch Ti hơi khó chịu, tức tối nói: “Thế không phải vừa tốt hả.”

“Cũng đủ mê hoặc hần rồi!”

Sáu chữ vô cùng đơn giản, ngọn lửa giận vừa nhen của Bạch Ti đã bị dội một chậu nước, trong lúc nhất thời bị tưới ướt cả người, lạnh lẽo trong một ngày cực nóng cứ thế rót từ lỗ tai vài tấc đáy lòng, cuốn lửa trôi đi mất.

Tiêu Diễn gặp Bạch Ti trong lương đình, lưng đình dựa núi, đằng trước đối diện nước.

Đối với đủ loại hành vi không đáng tin của sư tôn Tiêu Diễn, Bạch Ti cũng thấy hơi khó hiểu, nhưng hai người là thầy trò đã hơn ba năm, nếu như có vấn đề thì đã có từ sớm, không đến nỗi kìm nén hết ba năm mới bùng nổ.

“Sư tôn gọi đệ tử đến, chắc hẳn có việc hệ trọng?”

Từ lúc thầy trò hai người gặp mặt riêng, cho đến bây giờ đệ tử của y lúc nào cũng bày ra dáng vẻ nghiêm chỉnh. ...làm người ta giận sôi, nhưng đối với mình thì cung cung kính kính, nhưng một đệ tử run run rẩy rẩy lại bắt trời Cao Thiên, cãi lại sư mệnh, trợ giúp đồng môn đạo hữu của sư tôn; lần này, lại càng thêm khoa trương, không ngại đường xa vạn dặm, đuổi đến tận đây, y thật sự muốn xem, cuối cùng trong cái đầu đệ tử xinh đẹp có thể gọi là vưu vật này đang nghĩ cái gì? Đã không từ đạo hữu bắt từ bản đạo (*), nàng đến rất tốt, hoàn toàn tạo phản ấy nhỉ.

(*) Câu này xuất phát từ thơ Hồng Hoang, ý nói là chỉ cần mình sống là được, đạo hữu(cách gọi bạn bè của người tu đạo) sống chết không quan trọng, tương tự câu sống chết mặc bay.

“Sắp đại hôn rồi, đồ nhi ngoan của ta, con tính cướp tân nương như thế nào?”

Đối với câu hỏi thẳng thừng của sư tôn Tiêu Diễn, Bạch Ti tỏ ra không biết phải trả lời như thế nào?

Thấy dáng vẻ quần bách của Bạch Ti, Tiêu Diễn thừa thắng xông lên: “Không phải đã thăm men vì sư lâu lắm rồi ư?” Thấy Bạch Ti chậm chạp không nói lời nào, y lại nói tiếp: “Hay là, người con thăm men thật ra là Vương Linh?”

Sức tướng tượng của sư tôn thầy đã đột phá đến chân trời rồi, khó trách có thể trở thành một người kiệt xuất trong giới Tu Tiên giả nhanh đến thế, trí tuệ đúng thật thần kỳ.

“Không có, ha ha ha, sư tôn, người không tin tưởng nhân phẩm của đệ tử, cũng phải tin tưởng ánh mắt của đệ tử chứ, nam nữ vẫn phân chia rõ ràng mà?”

“Ồ? Trong thoại bản trần gian con thích, không phải thường hay nói câu...” Tiêu Diễn như đang nhớ lại: “Giới tính bất đồng, làm sao có thể yêu nhau?”

Ặc, lúc nào thì sư tôn người biết mình thích xem thoại bản trần gian nhỉ? Cảm giác bí mật bị tường bối tọc mạch hơi hơi tệ, Bạch Ti chỉ muốn tìm một lỗ để chui vào, hoặc tìm một gì đó để chôn mình trong đó cũng được.

Tiết thay, nội tâm phong phú của nàng vận động cũng chịu thua châm chọc, vì Tiêu Diễn không nghe thấy tiếng lòng nàng. Đắn đo mãi, Bạch Ti quyết định đi thẳng vào vấn đề, đánh thẳng vào hoàng thành, vì vậy nàng nhắm mắt nói: “Sư tôn, kim ốc người giấu Vương Linh trong đó, có phải là một tòa Kim cung không?”

“Không đến mức là kim ốc, nhưng Thủy Tinh cung thì có một đấy.”

Thủy Tinh cung, vách tường trong suốt, trang sức trong suốt, cung điện như vậy không thể nào ở trên mặt đất. ...dù sao ai cũng không phải cuồng đệ lộ. Huống chi ở trần gian, nam nữ khác nhau, cho dù là người trong giang hồ, nhiều lắm chỉ là không câu nệ tiểu tiết, còn lâu mới điên khùng nóng nảy đến nỗi không kiềm chế được như nhóm Tu Tiên giả.

Sư tôn đã nhập thể, coi như không vì mình, chắc chắn cũng nghĩ đến cảm nhận của quần chúng xung quanh, nhưng vì sao để Vương Linh trong Thủy Tinh Cung nào đó dưới đất?

“Sư tôn, đệ tử..... Đệ tử mắc tiểu.”

Về mặt tìm kiếm của Bạch Ti vô cùng rõ ràng, Tiêu Diễn cố ý chỉ hướng đi cho nàng mới phát tay một thả nàng tự do.

Nói suông thành công, trước tiên Bạch Ti hội họp với chiến hữu Vương Thần, trao đổi thu hoạch với nhau. Vương Thần đã chú ý Tiêu Diễn rất lâu nói cho Bạch Ti, hẳn biết một chỗ, đúng là có một tòa Thủy Tinh Cung, mặc dù không có trên mặt đất nhưng cũng không có dưới lòng đất.

“Ở đâu?”

“Pháp bảo bản mệnh của Tiêu Diễn - Hắc Liên.”

Trong Cửu Châu giới tu tiên, tu tiên giả có thể nuôi dưỡng một pháp bảo có thuộc tính phát triển từ kim đan bên trong chính đan điền của mình, khi tu vi của người tu tiên tăng lên tới kỳ sau của Hóa Thần, pháp bảo sẽ bắt đầu hòa hợp với chủ nhân, nguyên nhân thất sự để nó được gọi là pháp bảo bản mệnh là vì nó thăng cấp theo tu vi tăng lên của chủ nhân, khiến nó và sinh mạng của chủ nhân cùng một nhịp thở, nếu pháp bảo bản mệnh bị tổn thương, tu vi của chủ nhân cũng sẽ giảm mạnh, cho nên mặc dù uy lực cực lớn, lại vô cùng ăn ý với chủ nhân, tu tiên giả chịu hao phí linh khí và thời gian để nuôi một pháp bảo bản mệnh đã ít nay lại càng ít.

Hắc Liên của Tiêu Diễn mấy năm gần đây có thể nói liên tục vượt cấp. Nghe đồn cấp bậc rất lớn, thường xuyên được xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng các loại pháp khí, là đệ tử duy nhất của Tiêu Diễn, thật ra Bạch Ti cũng chưa tận mắt thấy Hắc Liên tiếng tăm lừng lẫy, nguyên nhân rất đơn giản: nàng bái sư nhưng chủ yếu là tự học là chính, thỉnh giáo đồng môn là phụ. Chưa từng thấy Tiêu Diễn ra tay lần nào, cũng chưa giao chiêu với Tiêu Diễn bao giờ, dĩ nhiên không có duyên chiêm ngưỡng.

Điều nàng biết, chỉ có linh căn của Tiêu Diễn mang thuộc tính hỏa, mà lửa đất trời lại tôn lửa đen là vua, Hắc Liên của sư tôn Tiêu Diễn cũng được đặt tên từ chỗ đó - Sen lửa đen, chiếm đoạt trời đất.

Nghe Vương Thần nói Thủy Tinh cung ở trong Hắc Liên, Bạch Ti cảm thấy kiến thức của mình quá ít. Khó trách nàng vẫn không liên lạc được với Vương Linh, thậm chí hơi thở của đối phương cũng không cảm giác được.

Hai người lại bàn bạc kế hoạch người tới ta đi như thế nào để khiến Tiêu Diễn lấy Hắc Liên ra rồi mới từ biệt nhau.

Ngoài thành, trong một chỗ ở biệt viện, thiếu nữ nằm ở trên giường, một đôi mắt bỏ câu mắt đi thần thái linh động thường ngày, lông mi ướt nhẹp, thiếu nữ lau mắt, thờ dài, chậm rãi nhắm hai mắt, chỉ có lông mày đột ngột nhú lại tỏ rõ sâu bi khó nói thành lời của thiếu nữ.

Cửa kết một tiếng rồi mở ra, nam tử đáng người cao lớn mặc triều phục màu tím nhìn thiếu nữ trên giường.

Vương Linh nghe được tiếng động, bỗng chốc ngồi dậy: “Hừ, Tiêu Diễn, người tới đây làm gì?”

Tiêu Diễn cũng không giận, phát vật áo một ngồi xuống: “Ta đã rời khỏi Bát Chu rồi, về phần người, hẳn nên gọi ta là hầu gia.”

Vương Linh vốn chấn định lý luận với ý nhưng cơ thể không theo ý nàng, cứ mềm oặt ra, nàng giơ tay chỉ Tiêu Diễn: “Bát Chu là tiên môn lớn như thế, ấy vậy lại nuôi một gã bại hoại như người, nếu có bản lãnh người đừng cho ta ăn những thứ đó.”

“Ta tới là muốn nói cho người biết tin tức tốt, Bạch Ti của người đang ở Hầu phủ, nàng thường gặp mặt một người, tên à, ừ, gọi là Vương Thần.”

Sắc mặt Vương Linh đột biến, một đồng lời trách mắng định nói nghẹn lại trong họng.

“Người, chỉ khi còn sống mới có cơ hội tìm được ước muốn. Mấy chuyện như tự bạo, đồ đệ ngu xuẩn của ta cũng sẽ không làm, tự giải quyết cho tốt đi.”

Nàng, mắt ngủ suốt đêm.

Bạch Ti ngồi ở trên giường lập đi lập lại động tác ném ba đồng tiền, muốn xem thử có thể thành công cướp tân nương ngày mai hay không. Nhưng mặc kệ nàng ném thế nào, kết quả đều rất tệ, toàn bộ là đại hung.

Hắc xà cuộn mình thành ba vòng nằm trên tháp nhìn Bạch Ti, con người màu vàng thỉnh thoảng thoáng qua vài tia sáng. Bạch Ti nhiều lần thử vẫn khó chịu nhìn Thần Quân đại nhân xin giúp đỡ, nếu nàng có đuôi, hẳn sẽ bắt đầu đong đưa.

“A Sơ ~” Nữ hài tử đặc biệt nũng nịu mềm dẻo, đuôi rắn bị nàng túm vuốt ve khắp toàn thân.

Đằng Chi Sơ ánh mắt lạnh lùng nói: “Không phải nói trở lại dễ bỏn tọa sao!”

Giọng nói tràn đầy oán khí, Thần Quân đại nhân anh minh thần võ à, ngài như vậy là sao?

Đương nhiên Bạch Ti không dám hỏi, nàng thuận theo nói: “A Sơ muốn dễ thế nào?”

Thần Quân đại nhân từ trước đến giờ cao ngạo tự phụ, chỉ sợ người khác không biết hắn là bông hoa cao ngạo, chắc chắn không nghĩ đến những chiêu thức kì quái, với lại, không phải nàng bắt đầu dễ rồi hay sao...

Lúc này, Đằng Chi Sơ lấy cái đuôi nhọn chỉ dưới phần eo Bạch Ti: “A Ti, nguoi hóa nguyên hình từ chỗ này, sau đó vẫy đuôi, gọi A Sơ.”

Đội chút, đây toàn là kế hoạch của kẻ tà ác, không phải bông hoa cao ngạo dễ chịu! Tư thế giống như chó vẫy đuôi mừng chủ như vậy, đương nhiên nàng....phải làm theo...

Khi Bạch Ti phe phẩy cái đuôi, đáng thương tội nghiệp gọi ‘A Sơ’ đến lần thứ mười thì Thần Quân đại nhân mới nghe đủ, hắn cuốn đuôi đặt lên cái đuôi rần màu trắng đang đong đưa vui vẻ giữa không trung, cảm xúc lạnh lẽo khuếch tán dọc theo đuôi nhọn, đi qua xương sống ở đuôi dài chạy thẳng tới ốt, sắc đỏ tràn khắp mặt Bạch Ti.

Nàng nghĩ tới một từ trong《Linh Thú Chí》:giao phối?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ngoại Truyện 1: Ta Và Đồ Đồ Ngu Xuẩn Của Ta

Chỗ ở của đồ đồ duy nhất của ta - Bạch Ti chính là ngôi làng Bạch gia thôn cách chân núi Bất Chu Sơn hai mươi dặm, được gọi là nơi gần các vị thần tiên nhất. Lão nhân trong thôn thường nói đã từng gặp thần tiên bay qua trên đầu, ngoại trừ những lúc đi làm việc, khoảng chừng hai mươi năm một lần, các vị Thần Tiên sẽ tới phạm trần tìm kiếm người có tư chất cao để thu làm môn hạ, đối với phạm nhân mà nói, đúng là một cơ hội tốt bước vào tiên môn.

Đó là lần đầu tiên ta tới Bạch gia thôn, nghe nói ngày thường ngay cửa thôn sẽ có mấy lão nhân ngồi bày bán trà nước, hôm nay lại vô cùng yên lặng. Cách cửa thôn không xa là chỗ dán cáo thị, thị lại bị quây quanh nước chảy không lợt. Cho nên nếu có người đi lối khác cách xa đám người, thật sự rất nổi bật. Nàng không phòng bị chút nào mà bị kéo vào như vậy, đó là một thiếu nữ mặc quần áo màu xám, đi chưa được mấy bước thì bị thôn trưởng cứng rắn kéo về trong quần chúng vây xem.

Bởi vì tò mò, ta mò mẫm ra nghe nhìn, nhất định không ai tin tưởng Thiên Diễn chân nhân cũng sẽ nghe lén phạm nhân nói chuyện. Thôn trưởng dùng giọng nói vang dội gấp mấy lần bình thường lập đi lập lại nói: "Hôm nay là ngày chư vị Thần Tiên ở Bất Chu Sơn chọn đệ tử, sau một nén nhang nữa trẻ con trong thôn theo lão phu đến sân, bỏ lỡ sẽ phải chờ thêm hai mươi năm nữa."

Cách tuyên truyền khoa chiêng gõ trống này vô cùng có hiệu quả, gần như cách một trăm thước, có thể thấy có người chạy đến xem bố cáo nhiều lần. Sống lâu ở tiên môn, ta sớm đã không thích ứng cách truyền tin thô bạo như thế, cô đề xuống nội tâm không hiểu, ta tiếp tục nhìn người thiếu nữ kia.

Bạch Trương - cháu gái thôn trưởng tới trước mặt nàng: "A Ti, nguoi đi không? Nghe nói làm Thần Tiên có thể bay, biến đá thành vàng."

Thì ra nàng gọi là A Ti, vẻ mặt nàng kiêu căng, cố ý hay vô ý cách xa cháu gái thôn trưởng, điệu bộ như ông cụ non đang đùa giỡn.

Vốn là thiếu nữ vừa tới tuổi cập kê như quả đào tươi non, trong sáng như nước. A Ti khẽ nâng cao cằm: "Làm thần tiên? Làm thần tiên có cái gì tốt, trừ mất hứng thú ăn ngon, mất hứng thú với mỹ nhân, hoàn toàn không có thực sắc tính dã (Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người), không phải cái xác không hồn sao? Huống chi nếu làm thần tiên giống như chúng ta thấy qua trong tiểu thuyết tu tiên, tình tiết chuyện xưa bình thường đều là như vậy: tất nhiên nhân vật chính biết bay, toàn bộ các loại khác đều thắng thiên, trừ nhân vật chính có hậu cung ba ngàn, toàn bộ nhân vật khác đều làm vật hy sinh."

Tiểu thuyết tu tiên, đó là thứ gì? Ta tự khoe đã đọc hết một lượt kho kinh đạo giáo, lại thật sự chưa xem thoại bản nhân gian như vậy.

Vậy mà phản kháng vô hiệu, dưới sự thúc đẩy của thôn trưởng, sau một nén nhang, bên trong viện của thôn trưởng, qua ba tầng náo nhiệt bên ngoài, A Ti vẫn đứng xếp hàng vào giữa các thiếu nam thiếu nữ.

Ta đứng giữa đám đông, nhìn về phía mọi người nói: "Tiêu mỡ đến từ tiên môn Bất Chu, vì tìm kiếm người hữu duyên với tiên đạo, xin phiền các vị cảm trắc linh thạch theo thứ tự, tất cả đều có nhận định riêng về mình."

Nhiu mày nheo mắt, ta vẫn lưu lại một ít thần tức trên người A Ti, nàng vô ý tới đây nhưng cũng ngừng đầu nhìn ta mấy lần, nghĩ đến nhóm tiên tử Cửu Châu đã đánh giá ta: toàn thân áo trắng, vóc người cao to, hai lông mày nghiêng xéo sát tóc mai, hai mắt đen nhánh, tư thái thoải mái.

Bốn mặt của bức tường ngoài sân có thể sử dụng như một bức tranh thủy mặc.

Nhìn bộ dạng nàng có chút ngốc nghếch, trong lòng ta mơ hồ có chút mong đợi: A Ti nàng hài lòng?

Rất nhanh, ta phát hiện mình thật là hồ đồ, Thiên Diễn chân nhân, cần gì phải làm cho một thiếu nữ phạm nhân hài lòng!?

"Bạch Tương, địa linh căn, nhập môn."

Sau con gái của thôn trưởng, đến lượt A Ti khảo nghiệm tư chất linh căn.

"Cô nương?" Ta gọi nàng.

Nàng nghe tiếng hồi hồn tiến lên, lập tức cầm trắc linh thạch, mới vừa đụng phải trắc linh thạch, đôi tay liền dính thật chặt vào phía trên, vốn là tảng đá trong suốt không nhúc nhích, màu sắc không hề biến hóa, chỉ hơi hơi có một chút ánh huỳnh quang phát ra.

"Nguy linh căn, chờ định đoạt."

Nàng nhìn ta, rất là mơ hồ, có lẽ không hiểu những thuật ngữ chuyên nghiệp này, nhưng hiển nhiên nàng hiểu ý chờ định đoạt, trên mặt xuất hiện vẻ rầu rĩ, về mặt này ta thường thấy ở tiên tử Cửu Châu, họ thường nói: nếu thần tiên nào trưởng thành cũng có dáng vẻ như Thiên Diễn chân nhân, tu tiên thực là không tồi. Ngắm lại xem, trước mặt có thần tiên hát ca, mỹ nam ngồi thành đoàn bên cạnh, cảm giác này, suy nghĩ một chút cũng rất thích.

Cùng lúc này, ta nhìn rõ nàng, nhận xét tổng thể, hai chữ — yêu nghiệt. Dưới Long mày đen là một đôi mắt to giống như giọt nước, miêng như cánh hoa trên gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, cằm hơi nhọn, tóc dài đen như mực, mặt tiêu chuẩn hồ ly tinh, vậy mà không chỉ như thế, vóc người nàng còn rất đáng tự hào, nghĩ đến mỗi sáng nàng bị chính vẻ đẹp của mình đánh thức, cảnh soi gương mà nước miếng chảy dài, bỗng nhiên ta có chút buồn cười. Vậy mà cũng không có tác dụng gì, Bất Chu có môn quy, ngực quá lớn không thể nhập môn.....

Lại khảo nghiệm mấy người, cuối cùng trúng tuyển chỉ có Bạch Tương có địa linh căn, tiểu cô nương vui vẻ lập tức có ngay mười vạn câu hỏi vì sao.

"Tiên trưởng, Thần Tiên có thể muốn đi đâu thì đi đó sao?"

"Phải thành đại đạo, dĩ nhiên có thể vượt qua Tinh Hà Đại Xuyên."

"Những thế giới khác cũng có thể sao? A Ti nói có một nơi, có thể nói chuyện phiếm cùng người ngoài ngàn dặm, trong vòng một ngày bay qua Bất Chu Sơn." Bạch Tương tiếp tục truy hỏi.

"Hả? Thiên hạ rộng lớn, thực sự muôn hình vạn trạng. Đại thành giả, súc địa thành thốn (Một chiêu thức võ công), thế giới người nói đến, cũng có thể."

Bạch Ti dừng bước chuẩn bị về nhà, mở rộng tầm mắt nhìn chúng ta.

"Ồi chào, ai, ôi, trời quang đồ mưa? Mưa này còn rất nóng" A Ti vừa lấy tay sờ, đầy máu.

Ta đứng đối diện với một người, bộ mặt người này rất xấu, mắt xanh hốc hác, đôi môi đen tím, kiểu tóc giống như ngũ độc ở phạm nhân, một thân áo xanh, giống như một kẻ say nha phiến. (thuốc phiện)

Song câu của người này phát qua, tay áo ta lay động, song câu trở lại trong tay người kia.

Ta vung ống tay áo, giọng nói tức giận: "Người tiên môn không cùng người phạm động thủ, đánh vỡ quy tắc Thiên Địa, không sợ thiên lôi đánh sao?"

Ánh mắt kẻ say nha phiến chuyển sang sau lưng: "Phục vụ tốt nhóm phạm nhân cho ta." Phía sau hẳn mười mấy người nhảy vào bên trong thôn dân, đao kiếm lướt qua, đổ máu đầm đìa.

Một tay ta cầm kiếm, một tay bắt quyết, bay lên trước, song câu của kẻ say nha phiến vượt qua ngăn cản, quay ngược lại mấy bước. Một lát sau, lúc trước trong sân đầy người giờ chỉ còn lại Tiểu tiên trưởng với đám kẻ say nha phiến, tân đệ tử Bất Chu cũng ngã vào trong vũng máu, ngực chảy máu.

"Cuộc sống đừng quá đắc ý, đừng để đến lúc nhìn thế trận lại không thể làm gì, ha ha ha".

Tiếng cười xa dần, cho đến khi mất hẳn, ta hiểu rõ nàng còn sống, hình như sau khi nàng xác định an toàn mới dám nhúc nhích, nhìn cả sân ngổn ngang im lặng nước mắt chảy xuống.

Đây là cảnh tượng trong thế giới huyền ảo, gần như những năm này không nơi nương tựa, Bạch Ti đã sớm xem thôn dân như người nhà của mình, mọi người thương nàng không cha không mẹ, một thân một mình, cơm ăn áo mặc do Bạch gia tiếp tế.

A Ti chợt chạy chậm tới trước người hắn, quỳ xuống đất.

"Đệ tử Bạch Ti, bái kiến sư phụ."

Bảo thủ cho thôn dân cũng tốt, mình ăn uống ngủ cũng tốt, cho dù là tìm chỗ an thân, thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi đều không thể không tu tiên.

"Tư chất ngụy linh căn cũng không thích hợp tu tiên."

"Hiện tại Bạch gia thôn chỉ có một mình ta may mắn sống sót, có chút ít còn hơn không."

Ta nhìn Bạch Ti, thiếu nữ trước mắt mặt quyết tuyệt, mới vừa rồi cả thôn bị tàn sát, không thấy sự hốt hoảng, sợ bị cự tuyệt, hơn nữa cứ nói ra một lần như vậy, vậy mà năng lực tốt này là ngụy linh căn ——

"Bạch Ti không cầu Trường Sinh, dù sao Bất Chu cũng phải có người làm việc vặt, lần này Bạch Ti chỉ muốn, chỉ muốn có một chỗ dung thân!"

Mặc dù thường thấy tiên tử đặc biệt xinh đẹp trong giới Tu Tiên, ta đây tự nhận thẩm mỹ khá cao không thừa nhận cũng không được, người thiếu nữ trước mắt này quả thật có tiềm chất họa thủy, huống chi chuyện sát Thôn, quả thật có liên quan với ta, về tình về lý cũng nên thu nài.

Đệ tử mới nhập môn lấy Môn chủ, người được chọn lựa cũng đi qua Phong Động Thiên Phúc Địa, mới có thể trở thành đệ tử chính thức, tư chất tốt, sẽ phân vào nội môn, trở thành đệ tử nội môn, tư chất bình thường, sẽ chỉ tiến vào ngoại môn. Một cửa ngăn cách trong và ngoài, đối xử khác nhau rất nhiều. Mỗi tháng đệ tử Nội Môn lãnh đan được linh thạch mà đệ tử ngoại môn không sánh bằng. Dĩ nhiên, còn có một loại đệ tử giới trên Nội môn, gọi là đệ tử thân truyền, những thứ hạng này do Môn chủ hoặc là tất cả Đường Lão chọn lựa từ trong hàng đệ tử xuất sắc nhất.

Ngày ấy, thông qua khảo nghiệm có ba người Bạch Ti, Lưu Niệm Khanh, Vương Linh theo Ôn Cửu tiến vào chính điện Bất Chu, bên trong đại sảnh, đèn dầu sáng rõ, ngồi ở chủ vị, chính là môn chủ Bất Chu, Phục Thiên chân nhân, từ xa nhìn lại, tóc bạc mặt hồng hào, đạo bào xám trắng, áo tay rộng, vạt áo đơn giản, vài chỗ có ám văn lưu động, bình thường là tu sĩ lại thêm pháp trận trên quần áo, đạt tới hiệu quả đặc biệt, giống như chống bụi trần, đặc biệt giống như phòng ngự, yếu hóa công kích. Nữ tử áo tím đứng bên trái Phục thiên chân nhân chính là quan chủ khảo Tử Ngôn tiên tử, phía bên phải còn lại là đệ tử Bạch gia thôn ta tuyển chọn.

Trừ ba người mới ra, bên trong đại sảnh còn có ba tổ khác, do mấy vị tiên trưởng đứng đầu

Ba tổ khác cũng có mười mấy người, duy chỉ có tổ Bạch Ti ở chỗ này, chỉ có ba người, xa xa Bạch Ti nhìn thấy không nhận được lại gần bên tai Vương Linh: "Những người khác cũng là người mới? Người thật nhiều."

"Theo địa vực giới Tu Tiên Cửu Châu, có bốn phương Đông Nam Tây Bắc. Chúng ta là tu sĩ Tây Phương tư chất kém hơn ba nơi này chút."

"Đây là vì sao?"

Nét mặt Vương Linh đầy kinh ngạc, dù sao tại giới Tu Tiên Cửu Châu không ai không biết chuyện, nàng cười cười giải thích nói: "Hơn một vạn năm trước, trời Tây Phương Cửu Châu sập bị vùi lấp, thượng thần Nữ Oa tự mình vá trời, sau này linh khí Tây Phương bắt đầu mỏng manh so với ba phương khác rất nhiều."

Trong thế giới phạm tục, Nữ Oa sống ở trong truyền thuyết Thần Đẻ, nhưng ai có thể bảo đảm, thế giới chuyện xưa, chưa chắc không phải là lịch sử một thế giới kia.

Ôn Cửu cùng ba người khác dẫn dắt đệ tử mới theo mọi người cùng nhau hành lễ: "Gặp qua Môn chủ."

Phục thiên chân nhân chậm rãi đứng lên: "Chư vị đều có tư chất thượng đẳng, người tâm trí kiên định, hôm nay phải vào Bất Chu, là chư vị có thiên duyên, ngày sau sẽ thành đạo lớn, nhất định là sơn môn may mắn."

Thật ra thì Môn chủ nói lời này, ý chính là hôm nay người lấy Bất Chu làm vinh dự, ngày mai Bất Chu lấy người làm vẻ vang. Trong lúc biểu đạt ân uy cùng kỳ thác kỷ vọng đối với các vị đệ tử mới, rất có thể nhìn ra Bất Chu ta coi trọng bồi dưỡng hậu bối. Mà các thiếu niên và thiếu nữ, mặt lộ vẻ tự mãn, mặt mày giãn ra, giống như đã có nửa bước thành công.

Phục Thiên chân nhân ngồi chủ tọa, xoa mấy cái râu bạc trắng tinh, lại nói: "Tổ tông có quy củ không thể bỏ, Tử Ngôn, từ người bắt đầu chọn lựa thôi."

Tử Ngôn tiên tử nhẹ nhàng đi xuống, trực tiếp đi về phía Vương Linh, thủy tụ * thật dài vung lên, quán Vương Linh, kéo đến trước người của nàng, uyển chuyển cười một tiếng, hướng về phía Vương Linh nói: "Trong các đệ tử bốn phương, Bản Tiên Tử nhìn người vừa mắt nhất."

(* tay áo mềm như nước)

Wang Ling lập tức quỳ xuống đất dập đầu làm đại lễ bái sư.

Trong các đệ tử mới, lục tục có người được chọn lấy, Lưu Niệm Khanh không có gì bất ngờ thành Đệ Tử Nội Môn, đệ tử Ôn Cửu, trong số người mới ở ba phương khác, cũng có mấy người được các vị chân nhân chọn trúng.

"Hừ, sư huynh tính toán khá lắm, đợi người khác lựa tốt rồi, mới sai người thông báo bốn tọa." Âm thanh mềm mại thanh thúy, nhìn theo tiếng, người tới khoác lụa mỏng màu đỏ, vai tuyết nửa lộ, giữa mi có nốt Chu Sa. Chỉ nghe giọng, nhận không ra nam nữ, thoáng nhìn giống như đáng về tiên tử quyền rũ.

Ta liếc một, thấy Bạch Ti lặng lẽ nuốt nước miếng, không thể không nói, ánh mắt nàng có chút kém.

"Sư đệ chỉ giáo cho, còn không phải là sợ quấy rầy sư đệ thanh tu." Phục thiên chân nhân giải thích tương đối qua loa.

"Hả? Nếu như vậy, thì ta cũng chọn."

Bạch Ti cúi đầu, đoán chừng nàng đang suy nghĩ: nhìn đẹp mắt như vậy, cho dù ngày ngày bị mắng, chỉ nhìn mặt một cách đơn thuần, cũng tha thứ.

"Người đi." vì sao âm thanh gần như vậy?

Bạch Ti cảm giác cằm của mình bị người khác nâng lên, gương mặt phóng đại ngay trước mặt, mỹ nhân đối diện Bạch Ti cười một tiếng.

"Chậm đã." Bạch Ti bị một giọng nói trong trẻo kéo về thực tế, lúc này, ta đã đi tới trước mặt nàng.

"Sư đệ, tổ huấn bốn môn, ngực quá lớn không thể làm đệ tử Nội Môn."

Bạch Ti thiếu chút nữa không phun máu ra, nội tâm chạy như điên ra mười vạn con lạc đà, sắc mặt nàng sáng loáng viết: Tổ sư khai sơn nơi này nhất định là một người nghèo khổ!

"Ha ha, từ trước đến giờ Hợp hoan chân nhân ta tu chính là đạo hợp hoan, về sắc đẹp nữ tu so với ta cũng không bằng". Hợp Hoan chân nhân ngừng lại một chút: "Chán", hất tay áo một, đập gió bay đi.

Sắc mặt Bạch Ti đầy bất ngờ, Hợp Hoan, nghe tên cũng biết, mới vừa rồi thiếu chút nữa nàng đã thành lô đỉnh, phải biết, mặc dù Mẫu Đan Hoa Hạ Từ, thành quý cũng phong lưu, nhưng cũng chết, chết vinh còn hơn sống nhục.

"Bạch Ti, người nguyện ý lấy Tiêu mỡ làm vi sư."

Xả hạt mỹ nhân và quân tử nhẹ nhàng, lô đỉnh nội môn và đệ tử ngoại môn, ta chỉ cần nàng không có ngu suốt đời. Tập luyện cũng bỏ đi, sẽ lựa chọn chính xác.

Bạch Ti quỳ xuống đất, giọng run rẩy: "Đệ tử Bạch Ti, bái kiến sư phụ."

Duyên phận thật là rất thần kỳ, thiếu nữ run rẩy trước mắt cùng thiếu nữ tinh táo quả cảm Bạch gia thôn từ từ trùng lặp, sẽ chậm rãi lột bỏ vỏ ngoài, tay của ta đảo qua, thiếu nữ được đỡ dậy, ta chính thức thành sư tôn của nàng.

Chọn lựa kết thúc rất nhanh, Bạch Ti cùng cả đám đệ tử ngoại môn và quân sự phòng nhận lấy vật phân phối.

Chỗ ở đệ tử ngoại môn không có ở trên núi, cho nên linh khí mỏng manh rất nhiều, kiến trúc cũng là phòng ốc thấp liền kề, chỗ ở ngoài, biển hoa thấp thoáng ở mảng sân cỏ lớn, tùy tiện hít một hơi, vị ngọt cỏ xanh cùng mùi hoa vọt vào lỗ mũi, Tam đại tiên môn Cửu Châu là đỉnh Bát Chu Sơn, mặc dù bên ngoài tuyết trắng quanh năm không thay đổi, bên trong cũng là một chốn đào nguyên.

Nàng là dân mù đường, còn rất tham ngủ.

Ngày ấy, ta tuyên đọc môn quy trên đỉnh núi Diệu Âm, nàng không chỉ tới trễ, khi lắng nghe cổ cang thấp xuống, đợi đến khi nàng vận đầu, chánh điện đã rồng tuếch, trong lúc nàng ngủ gật đại diện bá sư đã kết thúc. Trên chủ vị, ta đưa lưng về phía nàng, rất nhiều tiên tử Bát Chu, họ thường nói ta là người khiêm tốn, ôn nhu như ngọc.

Sau ta lại từ từ xoay người, ánh mắt rơi vào trên người đệ tử mới phía dưới: "Vì sao không đi?"

"Đệ tử, " Bạch Ti dừng một chút, " Từ hôm qua đến nay đệ tử vẫn chưa đói bụng, có thể xin sư tôn xem một chút hay không."

Ta cách ống tay áo nắm được tay phải Bạch Ti, mềm mại mà hơi lạnh.

"A Ti có từng tu hành?"

Bạch Ti ngây ngẩn cả người: "Đệ tử chưa từng."

Ta khẽ cau mày, ném ra một quả Ngọc Giản, Bạch Ti nhảy lên, Ngọc Giản xẹt qua đường cong đẹp mắt, khoe mắt phải ta giật giật.

"Phải chú ý luyện Trúc Cơ, dán lên trán, có thể thăm dò thân thức"

Bạch Ti xấu hổ nhặt Ngọc Giản lên: "Sư phụ, , vì sao đệ tử không đói bụng?"

"Sau khi đạt tới Trúc Cơ, đạt tới hậu kỳ Luyện Khí, mấy ngày không ăn cũng sẽ không có cảm giác đói."

Chẳng lẽ, nàng Luyện Khí trên đỉnh rồi hả? Tại sao chưa bắt đầu dẫn khí nhập thể.....

Đồ đệ ta ngu ngốc, hình như..... Cũng không phải là ngu ngốc như vậy thôi.....?

Chương 23: Túy Nhân Gian (4)

Editor: Lavender – Blue + Đào Sindy

Beta: Maria Nyoko

Trên ngọn núi Bất Chu cao bảy, tám vạn thước (trong bản raw là 万仞 = vạn nhấn, nhấn là đơn vị đo lường thời xưa bằng 7 – 8 thước), một sự im lặng quý dị giữa Phục Thiên chân nhân, Ôn Cửu, Từ Ngôn tiên tử đang đi qua đi lại, cuối cùng, Từ Ngôn tiên tử lên tiếng.

"Môn chủ, nếu như không đi và lại trời thì sẽ như thế nào?"

"Trăm họ làm than, thiên hạ đại loạn."

Tám chữ, gần từng chữ, ba người lại im lặng.

Lần này, Ôn Cửu lên tiếng: "Vạn năm trước, Nữ Oa lấy đá ngũ sắc vá trời, bây giờ, phải đi tìm đá ngũ sắc ở đâu?"

Phục Thiên chân nhân đi xuống từ chủ tọa, từng bước từng bước cho đến trước cửa chính điện, bóng của hắn to lớn nổi bật trên tấm bia đá lớn, hết sức cô đơn nhỏ bé.

"Lão tổ khai tông lập phái, định ra hai quy tắc, thứ nhất: sau vạn năm giúp đỡ Đại Năng Giả vá trời; thứ hai: ngực quá lớn không thể vào cửa."

Không khí nghiêm túc bị câu quy tắc "Ngực quá lớn không thể vào cửa" nhẹ nhàng phá hỏng, Phục Thiên chân nhân ho khan hai tiếng mới tiếp tục nói: "Đại Năng Giả, cũng đã xuất hiện, lão phu coi giữ trời ở phương Tây đã ngàn năm, nếu thể gặp được, giúp vá trời, chết cũng không tiếc."

Phục Thiên chân nhân đã sống hơn 3900 năm, sau khi hóa thân, tuổi thọ của Tu Tiên có thể kéo dài tới 4000 năm, hắn tuân thủ môn quy nghiêm ngặt, nghiêm khắc hoàn thành trách nhiệm, nếu nói có gì tiếc nuối, chính là hi vọng khi tuổi thọ sắp hết có thể tận mắt nhìn thấy hoàn thành việc vá trời.

"Đại Năng Giả, chắc chắn là người tu tiên sao?"

Ôn Cửu hỏi một câu, thức tỉnh người trong mộng, Phục Thiên chân nhân chợt nghĩ đến cái gì đó, nhanh chân đi ra ngoài cửa, bỏ lại hai người Ôn Cửu, Từ Ngôn tiên tử đưa mắt nhìn nhau, nhìn về hướng Phục Thiên chân nhân bay đi, là chỗ Tầng Thư Các.

Trong ngoài phủ Lâm Trung Hầu, lồng đèn đỏ thắm treo trên cao, ngấn ngùng một tháng, tang lễ vừa qua, hôn sự đã bắt đầu, cả Hầu phủ đắm chìm trong không khí hoan hỉ.

"Chịu khó một chút, ngày mai hôn lễ đừng để chuyện không may xảy ra."

"Mẫu thân, nghe nói tân nương tử rất đẹp, các cô nương cũng muốn trộm liếc nhìn đấy."

"Nha đầu này, cả ngày chỉ biết lú rú."

Mẫu thân nói như vậy, nhưng trong lòng vui sướng hơn bất cứ ai: không hổ là ta nhìn lớn lên, Hầu gia chọn nàng dâu, thật tinh mắt!

Xa xa Bạch Ti nghe được cuộc đối thoại của các nàng, hai ngày trước, sợ bứt dây động rừng, nàng vẫn không tiết lộ về thân thức, hôm qua nói chuyện với sư tôn Tiêu Diễn, Bạch Ti dứt khoát thoải mái, dù sao nàng đã bị nhận định là tới cướp cô dâu.

Đa số pháp bảo của Tu Tiên đều ẩn vào bên trong đan điền, trừ khi tự chủ nhân lấy ra, nếu không chỉ có cách giết chủ nhân, bảo khí mới có thể tùy ý để người khác lấy ra từ trong đan điền.

"A, cứu mạng với!"

Một giọng nữ sắc bén vang lên, nha hoàn vừa mới vui đùa thì giờ đã chạy trốn khắp nơi, sắc mặt mẫu thân thay đổi, tay chỉ vào người mặc đồ đen không ngừng run, cuối cùng con mắt trợn ngược hai chân đạp một cái, ngã xuống đất ngất đi.

Người áo đen không tiếp tục đuổi nha hoàn chạy nữa, mà xách theo thanh kiếm, chém thẳng về phía trước. Mũi chân Bạch Ti khễ đẩy, nhảy qua mũi kiếm, lại nhanh chóng lui nhanh về trăm mét, đoàn kiếm chắn ngang Từ Phụ Nhân. Người áo đen che miêng vải đen trên mặt, chỉ thấy rút thanh kiếm vuren ra, vòng qua Bạch Ti, không hiểu chiến bay về phía nam, bay đi hướng thư phòng Hầu phủ, Bạch Ti theo sát phía sau, điều chỉnh linh khí, tập trung

ở cổ họng, lớn tiếng thét lên: "Sur tôn cẩn thận."

Tiêu Diễn nghe tiếng, bước chân không nhanh không chậm: "Một mình xông vào Hầu phủ, người nào cho ngươi lá gan đó."

Người áo đen đứng ở trên thư phòng, không nói từ nào với Tiêu Diễn, hần chỉ kiếm lên bầu trời, phát tay ném đi, mũi của thanh kiếm dài hướng về đỉnh đầu của người mặc áo đen. Sau đó, ngàn vạn thanh kiếm rơi xuống khắp nơi Hầu Phủ, tầm tã như cuồng phong bão táp, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện mười bóng người, trực tiếp nhắm thẳng vào mưa kiếm trên bầu trời. Hai tay người áo đen mở rộng để ngang, mưa kiếm trở nên dày đặc hơn, những thanh kiếm giống như thật thể có ý thức bắt đầu tụ lại, bao vây từng bóng người, không biết là kiếm quá dày đặc hay là tốc độ công kích quá nhanh, từ bên ngoài nhìn vào, chỉ có thể nhìn thấy một đám màu bạc sáng lóa, hoàn toàn bao phủ bóng người lúc ban đầu.

Dường như người áo đen cũng không ra tay giết hại, hai bên duy trì thế giằng co, bất chợt có bóng người rơi xuống, kiếm không đuổi theo, mà quay về chỗ kiếm dài trên đỉnh đầu người áo đen lần nữa.

Tiêu Diễn thấy có xu hướng dần dần suy tàn, môi mím chặt buông ra: "Người tới là khách, cần gì tổn thương người vô tội, Tiêu mỗ có thể sẽ biết người!" Trong lúc nói chuyện, Tiêu Diễn đã bay lên giữa không trung, mưa kiếm bốn phía chạm vào tay áo hần, giống như bị cắn nuốt, mai danh ẩn tích không còn thấy bóng dáng. Ánh mắt hần hung dữ nhìn chằm chằm người áo đen, nắm lấy một thanh kiếm hẹp dài sáng như tuyết đánh úp về phía người áo đen, mắt thấy thanh kiếm của Tiêu Diễn sắp xuyên vào ngực người áo đen, đối phương vẫn đứng sừng sững bất động, đúng lúc này, Tiêu Diễn cùng kiếm xuyên qua bóng người áo đen, đến khi quay đầu nhìn lên, làm gì có người áo đen, chỉ để lại một tàn ảnh.

Nhìn chung giới tu tiên Cửu Châu, có thể đánh bại hoàn toàn Tiêu Diễn trong vòng trăm chiêu không vượt qua mười người, nếu như có thiếu niên thành danh thiên phú dị bẩm như vậy, Tiêu Diễn nghe qua quá nhiều, hần tự hỏi xưa nay làm việc luôn cẩn thận, trừ năm xưa tiêu diệt động Cửu Độc nhất thời lương thiện để lại hai bé trai 2 tuổi, trên tay hần không có kẻ thù nữa, Tiêu Diễn làm người, hoặc là không kết thù, hoặc là nhờ có tận gốc.

Người áo đen cũng không ép gần, một đôi mắt màu vàng rực, không gọn sóng nhìn Tiêu Diễn, bình tĩnh giống như con mèo đen đi loanh quanh đùa với con chuột. Mắt màu vàng rực? Đột nhiên Tiêu Diễn nghĩ đến gì đó, chậm rãi mở miệng.

"Không ngờ thế gian thật sự có nhân vật như vậy, Tiêu mỗ nên gọi ngươi là gì, Thần Quân hai là Đại Yêu?"

Người áo đen ngoảnh mặt làm ngơ, tay phải duỗi thẳng về phía Tiêu Diễn, bầu trời chợt nổi gió lên, chỗ ranh giới gió và mây, kinh lôi cuộn cuộn nổi lên, từng lớp từng lớp, lay động, dây dưa, găm thét, mãi đến lúc che khuất bầu trời, trong Hầu phủ kêu rên khắp nơi, Bạch Ti trầm nghĩ: Thần Quân đại nhân quá tuyệt! Tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, tình tiết giống như thật, bối cảnh rộng lớn, khí thế to lớn!

Mẫu thân nằm trên đất có lẽ là bị tiếng kinh thiên động địa đánh thức, sững sờ ngồi dậy, chưa đến một giây, mí mắt giật một cái, ngất đi lần nữa, Bạch Ti tốt bụng giúp nàng lau bọt mép bên khóe miệng lầm nhảm ba tiếng: lấy đức báo oán, lấy đức báo oán, lấy đức báo oán.....

Mọi người trong Hầu phủ chạy trốn chết, có người kinh hoàng chạy ra phủ, cũng có người bị người chạy qua giẫm đạp, lúc này có một nam tử áo xanh vô cùng xuất sắc đi vào từ cửa, ngược với dòng người, nếu lão Hầu gia còn sống, có lẽ đều phải vỗ đùi, khen ngợi một câu, tiểu tử, thật ra về hần tử đấy. Thậm chí ngay cả nha hoàn, tôi tớ chạy trốn cũng nhón nhào nhìn sang, ánh mắt này giống như đang nói: Bị dọa ngu rồi sao, phương hướng cũng có thể lầm!

Hai người ở giữa không trung đã trải qua mấy trăm chiêu, sắc mặt Tiêu Diễn hơi tái, ngực phập phồng, mỗi lần người ở phía đối diện đều dùng thân pháp và chiêu thức quỷ dị nhanh chóng xói mòn tinh lực của hần, lúc này, linh khí của mình đã còn thừa không nhiều, nhìn sang đối phương: bước chân trầm ổn, kiên định thông dong, dường như hần thấy được khóe miệng cong lên dưới miêng vải đen của đối phương, độ cong nâng lên hết sức giấu cợt. Cũng được, đành dùng bảo khí của mình vậy.

Tiêu Diễn cầm kiếm vạch về phía lòng bàn tay, gơ tay ở trước người vẽ một vòng tròn, vòng tròn huyết sắc ngừng trước mặt hần, một gốc hoa sen màu đen chui ra từ vùng đan điền của Tiêu Diễn, đóa hoa to lớn xinh đẹp kiều diễm, đầy áp cánh hoa sen từ từ nở ra, một luồng sáng màu trắng xuyên vào bầu trời, chốc lát, mây tản ra, mặt trời lại chiếu sáng cả vùng đất.

Người áo đen súc địa thành thổn, vừa sải bước đến trước mặt Tiêu Diễn, giữa hai người chỉ cách một gốc đóa hoa sen, khớp xương bàn tay của người áo đen hướng về phía hần liền, Tiêu Diễn cười nhạt, sau đó, người áo đen và hần liền vốn thuộc về Tiêu Diễn... cùng nhau biến mất, cả bầu trời bình thường, nếu không phải bên trong đan điền trống trơn, Tiêu Diễn cũng hoài nghi, có phải ban ngày mình nằm mơ không, mộng du đến không trung.

"Sur tôn?"

Là giọng nói của Bạch Ti, dưới ánh mặt trời, thiếu nữ cười thật là sáng ngời.

Phổ Nam, ngoài khách điểm người đến người đi, trong khách điểm, mười bàn đã có tám bàn đang nhỏ giọng nói gì đó.

"Nghe nói Hầu phủ gặp tập kích phải không?"

"Không biết nữa, xem chừng đó là Tu Tiên Giả kinh đô phái tới."

.....

Một căn phòng trong góc hẻo lánh của lầu hai, thiếu nữ bạch y và nam tử áo xanh ngồi đối diện nhau.

"A Ti cô nương, đa tạ ngươi! Sau này Vương Thần, sẽ kết cớ ngâm vành trưng báo." Vương Thần đứng lên thờ dài thật sâu với Bạch Ti, cả người gập

lại thành một đường.

(* Đền on trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoả không chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoả bị giặc bao vây, nhờ có hồn của cha, người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoả thoát được.)

Bạch Tì vội vàng khoát tay, nói dồn dập: "Người đi nhanh đi, sư tôn gọi ta đi thư phòng của ông ấy rồi, ta nói lão đề chạy đến."

Vương Thần nhìn nàng một cái, nói câu "Cáo từ", liền hóa thành khói xanh bay ra khách điểm. Bạch Tì có chút khiếp sợ: thân pháp này, rõ ràng có thể tự mình thoát thân.

Chuyện đầu tiên khi trở về Hầu phủ, bàn bạc cùng Thần Quân đại nhân chuyện tiến hành cướp tân nương một lần. Bạch Tì vén tay áo lên, chọt chọt đuôi rắn màu đen, trong giọng nói không ức chế được hưng phấn: "A Sư người thật đẹp trai xuất sắc lắm! Tu Tiên Giả Cửu Châu cùng một chỗ cũng không bằng một mình người..... một cái đuôi rắn."

Thật ra thì Bạch Tì muốn nói ngón tay, nhưng đầu ngón tay trơn nhẵn lạnh lẽo, làm nàng không tự chủ đổi thành "một cái đuôi rắn". Đầu rắn của Thần Quân đại nhân ngẩng lên thật cao, khắc lười với Bạch Tì, bộ dáng kia, giống như gà trống kiêu ngạo.

Vì von này nghe có chút không đúng, nhưng Bạch Tì cảm thấy trừ màu sắc khác nhau, quả thật không giống mấy.

Hắc Xà ăn ý dùng đuôi nhẹ nhàng ôm ngón trỏ của Bạch Tì, sau đó hướng về phía đầu ngón tay Bạch Tì, dùng sức một chút. Chớp mắt tiếp theo, Bạch Tì rơi vào vòm ngực to lớn, cái cảm xinh đẹp đặt trên đầu nàng, nàng nghe hân nhẹ nói: "Dừng đi."

Hả? Bạch Tì thoát khỏi cảm hân, nghiêng đầu, trong mắt hạnh đầy không hiểu, Đằng Chi Sơ dứt khoát nâng cằm nàng, đồng tử màu vàng kim sâu thẳm nhìn nàng, sau đó, nặng nề hôn lên.....

Tiêu Diễn đợi Bạch Tì thật lâu, nhìn sắc trời một chút, giờ Tý đã qua mà nàng vẫn chưa đến, lại nghĩ đến việc ban ngày, một luồng lệ khí xông lên đáy mắt, Tiêu Diễn giống như quả lựu, bề ngoài nhìn bình thường khôn khéo, thậm chí không tranh quyền thế, bên trong lại màu sắc điểm lệ từng hạt rõ ràng, mà Bạch Tì, chính là hạt trong sáng hoàn mỹ nhất.

Hôm sau, Bạch Tì thức dậy trong tiếng khua chiêng gõ trống, nàng nhắm mắt lại khoác lên một bộ y phục, mặt trời ngoài cửa sổ còn chưa lộ ra, chỉ có ánh bình minh mờ mờ trên bầu trời Hầu phủ, mới giờ Dần, người nào không muốn sống mà ồn ào ở Hầu phủ như vậy, không biết hôm qua sư tôn nàng đã bị đoạt hôn còn bị cho leo cây sao?

Một nha hoàn thận trọng ở cửa ra vào nói: "Bạch tiên tử, Hầu Gia mời ngài đi đại sảnh."

Trong lòng Bạch Tì là một vạn cái bất đắc dĩ, nhưng mọi thứ phải vừa phải, nhất là chuyện tùy hứng này, trong tiếng xột xoạt của y phục, Bạch Tì lao đảo đi tới đại sảnh Hầu phủ.

Có cảm giác mộng lung nửa mê nửa tỉnh, đều nói ánh bình minh đầy trời, đỏ điểm lệ lại thích xem, hôm nay thật là, ngồi đình trong Hầu phủ đều được chiếu đỏ rực, Bạch Tì dụi mắt, đuổi người một cái.

"Bạch tiên tử, chúng ta phải nhanh lên một chút, không thể bỏ lỡ giờ lành tân nương tử vén khăn voan."

Tân nương tử, vén khăn voan? Thì ra mình đang nằm mơ ư ——

Sau đó, nàng thả tay xuống, thấy khách quý trong đại sảnh chật nhà, ăn uống linh đình, ngay chính giữa, Tiêu Diễn và một cô nương thân hình yếu điệu đang bái thiên địa.

Bạch Tì nghĩ: thì ra sư tôn cũng là người thích thể diện, cũng đúng, nếu là mình cũng sẽ tìm người giả làm tân nương tử. Nàng đứng chờ trong đại sảnh, cảm giác buồn ngủ lại mộng lung.....

Không bao lâu, lại một trận cãi nhau, Bạch Tì giận dữ, chọc trên cổ tay Hắc Xà, lầm bầm: "Không hổ là sư tôn, nháo động phòng này, làm càng thật hơn chúng ta."

Lúc này, nha hoàn chợt mở cửa vọt vào, run run rẩy rẩy nói với Bạch Tì: "Bạch tiên tử, ngài mau đi xem Hầu Gia đi, đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn!"

Lúc Bạch Tì đi vào, Tiêu Diễn đưa lưng về phía nàng, bóng lưng có chút tiêu điều, Bạch Tì bày tỏ thấu hiểu, nam nhân mà, ai mà không có chỗ khó nói.

Tiêu Diễn không xoay người, giọng nói thật bình tĩnh, hân nói: "Người muốn nhìn Hắc Liên, nói với vị sư là được, hà tất gì làm thế?"

Một đóa hoa sen đầy đặn lộ ra hắc quang sâu kín bay tới trước mắt Bạch Tì, từng mảnh từng mảnh hoa sen tràn ra, rồi cuộc nhị hoa bằng thủy tinh lộ ra

trước mắt Bạch Ti, nàng tròn tròn đôi mắt đẹp, kinh hãi không thôi.

"A Linh nàng ấy ——" Bạch Ti nói không được nữa.

Tiêu Diễn xoay người: "Nàng đã tự sát.?"

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khi Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tuý Nhân Gian (5)

Bạch Ti không biết mình trở về thế nào, tay nàng cầm chén sứ run rẩy không ngừng, lưng lay thật lâu mới để tới bên miệng, môi khô khốc mới vừa đụng phải mép chén, sau lưng có người kêu một tiếng: "A Ti."

Chén sứ rơi xuống đất, nước trà vấy vào làn váy trắng thuần, lu mờ một mảnh.

Bạch Ti nghiêng đầu, thấy Đổng Chi Sơ đứng bên người mình, lòng thấp thỏm chợt rơi xuống đất, nàng cũng không nhìn được nữa, nước mắt rơi ào ào, Đổng Chi Sơ ôm Bạch Ti, đặt đầu nàng ở cổ mình, nhẹ nhàng vuốt sau gáy nàng.

Nàng tin chắc rằng Vương Linh đang ở trong Hắc Liên của sư tôn, lôi kéo Đổng Chi Sơ hợp diễn tuồng vui này, coi như lừa gạt Hắc Liên thì như thế nào, ban đầu Vương Linh cũng không muốn giả, bây giờ, quả thật biến thành thi thể cứng ngắc, không thể chơi đùa cùng nàng, dạy nàng tu luyện.

Bạch Ti ngẩng đầu lên, thút thít: "A Sơ, ta thật sự rất ngu xuẩn."

Đổng Chi Sơ không nói gì, chỉ ôm Bạch Ti thật chặt: "A Ti, mắt thấy mới là thật." Bàn tay hơi lạnh vỗ đầu của nàng, Bạch Ti chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, Đổng Chi Sơ đã ôm eo nàng đặt trên giường, hấn ngồi bên giường, cầm tay mềm nhũn của nàng, an tĩnh chuyên chú nhìn nàng.

Một loại gọi là hy vọng xa vời bay lên từ mười ngón tay dây dưa, nhịp nhàng ăn khớp hóa thành cỗ trùng bò vào trong lòng của nàng. Đúng vậy, ngộ nhớ sư tôn lừa nàng, nhưng tại sao Hắc Liên của sư tôn còn ở đây?

"A Ti?"

Đổng Chi Sơ giờ tay bọn họ đang nắm chặt lên, đầu tiên là dùng má cọ xát, sau đó đưa lên môi của mình, như chuồn chuồn lướt nước, hôn một. Bạch Ti bị đôi môi lạnh như băng thiêu đốt nhanh chóng tránh né.

"Đừng sợ, có ta ở đây."

Bạch Ti cảm thấy mí mắt mình trở nên nặng nề, như quả cầu đồng bị đồ chì, cũng giống như..... Như vượt qua sương mù trùng điệp trên Bất Chi Sơn, nàng càng đi càng mệt mỏi, cuối cùng sụp đổ trong hỗn độn như trút được gánh nặng nhắm hai mắt lại.

Loáng thoáng, không biết là mơ hay là vật cười nhà nàng kể chuyện trước khi ngủ, trong chuyện xưa thiếu niên tuấn kiệt vô cùng, nhưng về mặt hán luôn nhân nhát, đáng về thờ ơ đối với tất cả, Bạch Ti bĩu môi: ơ, có rất nhiều bông hoa mọc trên đỉnh núi cao đấy. Chỉ chốc lát sau, một thiếu nữ búi tóc nha hoàn chạy đến trước mặt thiếu niên, nàng khom người, lưng quay về phía Bạch Ti, đầu tiên là cười khanh khách ba tiếng, sau đó mới say mê cuồng nhiệt nói với thiếu niên: "Bảo bối, đoán xem ta tặng quà gì cho người?"

Quà tặng, lưng nàng cồng cái gì. Thôi đi, không phải chỉ là một chiếc khăn mây tre sao? Đừng hỏi làm sao Bạch Ti biết, nàng thông minh không phải ngày một ngày hai, người nào trong giới Tu Tiên Cửu Châu không biết.

Thiếu niên không để ý cô nương kia, hấn vòng qua thiếu nữ đi xa, lúc này Bạch Ti mới thấy rõ, thiếu niên kia không có chân, bên dưới eo thon lộ ra một đuôi rắn màu đen to và dài. Thiếu nữ vẫn không mất hăng hái quyến rũ thiếu niên đuôi rắn, nhìn tư thế chống nạnh kia, rõ ràng càng đánh càng hăng. Bạch Ti yên lặng tán thưởng. Đuổi theo đi, có loại khí thế khi thắng khi bại, hơn nữa, thắng bại là chuyện thường của binh gia, nhìn thoáng chút, sẽ có nam nhân.

Giống như nàng hiểu rất rõ, Bạch Ti đắc chí, dĩ nhiên đã hiểu, nàng là người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Cuối cùng thiếu nữ đuổi theo thiếu niên, còn đặc biệt dùng mảnh kéo tay của thiếu niên lại, thân thể thiếu niên cứng đờ, quay đầu lại, gương mặt đó, Bạch Ti cảm khái, chắc chắn, đẹp hơn cả Thần Quân đại nhân, mặt mày trong sáng, tài nghệ điêu luyện, giống thần thánh nghiêm nghị.....

Giống nhau.....Hai khuôn mặt trước mắt Bạch Ti chuyển đổi, xoay tròn, trùng điệp. Bạch Ti suy nghĩ muốn di chuyển, tức giận tiến lên đẩy thiếu nữ kia ra, dám cướp nam nhân của ta, soi gương đi chứ? Mỗi ngày Thần Thú Bạch bị sắc đẹp của mình lay tỉnh người! Sau đó ——

Bạch Ti thành công xuyên qua thân thể thiếu nữ, nàng nhìn mình, tay chân đều ở đây, cũng có thể sờ mình, ngẩng đầu lên nhìn thiếu nữ lần nữa, hình như nàng cũng cảm thấy mới rồi có cái gì xuyên qua thân thể của mình, đang nghiêng đầu nhìn, tầm mắt hai người cứ như vậy bắt ngờ đụng vào nhau, Bạch Ti

hít vào một hơi, mặt cô nương kia trống không.

Ý thức được hình ảnh mình thấy, Bạch Ti bất tri bất giác thốt lên: "Á ——"

"A Ti? Đừng sợ, ta ở đây."

Trả lời nàng ngoại trừ giọng nói ân cần quen thuộc tràn đầy tron lòng, còn có cái ôm mạnh mẽ của hấn - hấn ôm mình ngủ, Bạch Ti thờ dãi một hơi nhẹ nhõm: quả nhiên, mơ và thực tế thì ngược lại.

Tàng Thư Các của Bát Chu Sơn, ba vị Đại Năng lâu năm của giới Tu Tiên Cửu Châu tụ tập cùng nhau, chổng mông chen nhau lật một quyển sách ——《Bổ Thiên di chí》. (nghĩa là di nguyện về vả trời, mình đề chữ hấn viết cho hay) Xem xong tờ cuối cùng, Phục Thiên chân nhân khép sách lựa lại. Sắc mặt ba người đều là lộ ra vẻ phấn khích, giống như trải qua thế sự xoay vần việc đời biến ảo, rất có tư vị nhìn thấu hồng trần cuộn cuộn.

Là người đứng đầu ở Bát Chu, Phục Thiên chân nhân lên tiếng: "Vả trời, cần lực Ngũ Hành, người chấp hành chỉ có thể là Thần Thú bạch và Thần Quân Đằng Xà."

"Hành tung Thần Quân Đằng Xà ngàn năm qua bất định, nhưng ít ra Tu Tiên giới còn có truyền thuyết của hấn, vị Thần Thú bạch kia, là thật....." Chỉ sống ở trong truyền thuyết, Từ Ngôn tiên tử vẫn chưa nói xong nửa câu sau.

Ba người ngời nhìn ta ta nhìn ngời, tất cả ấn ý trở về động tiền, thậm chí muốn yên tĩnh.

Buổi trưa, Tiêu Diễn phái người gọi Bạch Ti cùng nhau ăn cơm, thật ra thì bọn họ cũng sớm thấu hiểu, vì vậy đều theo đuổi tâm tư của mình nên nhìn món ăn quý và lạ đầy bàn vô vị tẻ nhạt.

Bạch Ti cúi đầu, chọc chọc chiếc đũa trên đùi dê trên đĩa. Tiêu Diễn đứng lên: "A Ti, cho người xem đồ tốt."

Vẫn là Hắc Liên hôm qua, Hắc Liên thiêu cháy tất cả nghiệp hỏa dần dần mở rộng, thành một giường lớn, một cánh sen tràn ra, nhụy sen thủy tinh ở trung tâm, dung nhan thiếu nữ mặc giá y đỏ thắm dịu dàng ngủ không màng danh lợi.

Bạch Ti che miệng lại, nước mắt không tiếng động trượt xuống, nàng liều mạng làm mình tỉnh táo, tự nói với mình tất cả đây là giả. Vậy mà Tiêu Diễn cố tình muốn đánh nát ảo tưởng nàng lừa mình dối người, sau tâm bình phong, Vương Thần một thân áo xanh tập tễnh đi ra.

Giờ khắc này, tất cả đều đã giải quyết dứt khoát rồi. Vương Linh là thật, chết cũng thật, người sư tôn trước mắt này.....Cũng là thật. Bạch Ti ôm lấy đầu, ngồi xồm xuồng thật sâu, móng tay hung hăng vùi vào trong tóc.

"Kim khắc Mộc, ta thua." Là giọng Vương Thần, ánh mắt hấn trống rỗng, trên cổ còn có một vết thương thình thoảng rỉ máu.

Bạch Ti đột nhiên nhảy lên, nắm cánh tay Tiêu Diễn, liều mạng lung lay, trong miệng hô to:"Tại sao, tên cầm thú này! Người giết nàng!" Tiêu Diễn không nói gì, xoay người đi mất, Vương Linh an ổn rơi xuống đất. Vương Thần chạy tới ôm lấy nàng, nhắm hai mắt nhếch miệng, biểu hiện trên mặt dữ tợn. Bạch Ti biết mình đánh không lại Tiêu Diễn, nàng thật muốn cùng Tiêu Diễn đồng quy vu tận, nghĩ như vậy, nàng đề khí lần tới ——

Hắc Xà trên cổ tay đột nhiên cắn nàng một nặng nề, sau đó nói với nàng một câu, thủy quang trong mắt Bạch Ti mờ mịt, có gì chột lóc lên.

Nguy tiên nhị đại tử hạo Vương Thần ra tay xa hoa, mua một tòa nhà lớn ở phố Nam, Bạch Ti một đường thất hồn lạc phách, như con rối đi theo sau lưng Vương Thần, trong đầu lần quần câu nói kia của Đằng Chi Sơ. Mấy lão nhân thường nói coi chuông phải do người buộc chuông, Bạch Ti mơ hồ cảm thấy, những chuyện này đều có liên quan lớn lao với nàng.

Vương Thần cẩn thận đặt Vương Linh trên giường, nghiêng mặt trong dư quang của trời chiều, mấy phần cực kỳ bi ai, mấy phần bi thương. Hấn hết sức chăm chú nhìn Vương Linh trên giường, giống như bên cạnh không có ai, từ đầu đến cuối đắm chìm trong thế giới hai người bọn họ. Đúng là như vậy, khi trong phòng đột nhiên thêm một nam tử áo đen mà Vương Thần hoàn toàn không phát hiện.

Bạch Ti muốn đi gọi Vương Thần, Đằng Chi Sơ bắt được tay nàng, đề tay lên môi, ý bảo nàng đừng lên tiếng

Sắc trời dần dần tối, xuyên qua cửa sổ có thể trông thấy phòng đình, nhà trên mặt nước, núi già lờ mờ.

Làm cho người ta không nhìn được vẽ ra một cảnh tượng ở trong lòng —— mặt trời chiều ngã về tây, đoạn trường nhân trên thiên nhai. Người có tình, sống không thể tỏ tâm ý cho nhau, khi có người đồng ý bước ra trước một bước thì cũng đã âm dương xa cách vĩnh viễn.

Trước đây thật lâu, cảm giác như thế Đằng Chi Sơ đã lãnh hội qua, thậm chí thời gian đã lâu. Hấn vẫn nhớ kỹ nàng ngang bướng, thường đuổi theo mình bỏ rơi cũng không bỏ rơi được, hấn thật sự phiền, cho nàng cái liếc mắt, ngược lại nàng không thêm đề ý, tiếp tục ríu rít nói chuyện không ngừng.

"A Sơ, người đi theo ta xinh đẹp còn có thể đánh nhau, xem như người được hời."

Lúc nói lời này hai tay nàng nắm đuôi của mình, giống như tiểu cô nương ở trần gian chơi đuôi sam vậy;

"Ha ha, như thế nào, ta đẹp không?"

Nàng ngồi trên tảng đá, gờ vấy lên, một đôi chân tinh xảo rung động trong nước.....

Lồng ngực như biến thành nước trong ao, bị quấy nhiễu tê ngứa một chút.

"A Linh", dọc theo đường đi Vương Thần trầm mặc gọi một tiếng, ôm Vương Linh bắt đầu nói liên miên gì đó. Bạch Tì siết chặt Đẳng Chi Sơ, xin cất ngang bị thương bên trong thân y.

Vương Thần cảm thấy bả vai có chút nặng, cứng ngắc nghiêng người liếc mắt nhìn, là Bạch Tì, sắc mặt nàng rất kém, nhưng trong mắt lại lóe mấy phần hưng phấn khác thường như cũ, Vương Thần nhủ vậy, chuẩn bị trở về cảm xúc của mình, kết quả bị một nam tử áo đen cắt đứt.

Mỗi người các ngươi muốn làm gì! Đau lòng cũng không được sao? Thế đạo này thật là đủ rồi!

"Ngươi muốn Vương Linh sống lại không?"

Bảy chữ, như sét đánh trên đất bằng, nổ tung tâm tình tiêu cực trong chớp mắt. Vương Thần có chút không kịp phản ứng, cũng có thể là không thể tin được, hần kinh ngạc, thậm chí hỏi: "Ngươi..... Nói gì?"

"A Sơ nói A Linh còn có thể sống lại!"

Bạch Tì có lòng tin mười phần nắm cánh tay lập lại một lần, trong mắt Vương Thần rùng rợn, theo kinh nghiệm không nhiều cho thấy, Bạch Tì cũng không phải rất đáng tin, dĩ nhiên việc đòi khó liệu, đối thủ quá mạnh cũng cần cân nhắc đến.

Tiêu Diễn cường đại trở lại, mạnh hơn từ trước!!

"Mộc sinh vạn vật, tam âm túy nhân gian."

Đẳng Chi Sơ hữu ý vô ý liếc hồ lô nhỏ bên hông Vương Thần, nói tiếp: "Túy nhân gian, nhưng tái tạo lại toàn thân. Trong ngũ hành lực chủ của Mộc là sinh, mà ngươi, có Mộc Chi Lực thuần túy nhất."

Vương Thần biết Mộc Chi Lực của mình tinh khiết đến mức nào, từ nhỏ đến lớn, trọng nháy mắt chữa trị bất kỳ loại nội thương hay ngoại thương, năm đó gia chủ Vương gia Vương Kiệt trong lúc vô tình thấy quá trình vết thương của hần phục hồi như cũ rồi mới quyết định thu hần làm nghĩa tử, cũng vì điểm này, Vương Thần dám một mình đi Thương Dương Sơn bắt Bạch Trạch. Thầy thuốc có lòng cha mẹ, hần không muốn nhìn thấy ai chết, cho nên buông tha xung đột chính diện lựa chọn "trộm" Vương Linh, vậy mà biến khéo thành vụng, tất cả uống công.

"Túy nhân gian, ngược lại ta nhớ y đạo Đại Thành giả cũng không có cách nào ủ thành."

"Bởi vì thiếu Nhược Thủy."

Trên Nhược Thủy, vạn vật không sinh sôi. Thành phần quan trọng nhất trong năng lực sinh tử của Túy Nhân Gian là Nhược Thủy khiến người chết vô số, đạo của đất trời, người gặp cừu tử sẽ có nhất tuyến sinh cơ, người có cừu sinh sẽ bao gồm một mặt tử môn.

Ánh mắt Vương Thần kiên định, hung ác hít một hơi nói: "Được!"

Theo ý của Đẳng Chi Sơ, hần và Bạch Tì đi Phượng Lâm Châu lấy Nhược Thủy, Vương Thần dùng Mộc Chi Lực của mình cách mười ngày đưa vào trong cơ thể Vương Linh bảo vệ thân thể. Xét thấy thân thể tạm khóa ba hồn bảy phách trong ba tháng, cho nên chuyến này của bọn họ, phải hoàn thành tất cả trong ba tháng.

"Đợi sau khi Vương Linh tỉnh lại, ngươi phải đồng ý bốn tọa một chuyện?"

"Chỉ cần A Linh sống lại, muốn mạng của ta cũng có hề?"

Màu vàng kim của Đẳng Chi Sơ chiếu rõ, mặt Vương Thần quyết tuyệt, hần nhớ hôm đó bầu trời Lâm Tương Hầu phủ một người một kiếm, người áo đen ngày đó, từ xa nhìn lại cũng có một đôi mắt màu vàng óng.

Đẳng Chi Sơ cười như không cười, kéo Bạch Tì nói: "A Tì, chúng ta đi thôi."

Như vậy, ngày trở về, có thể dâng Mộc Chi Lực của ngươi ra?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nhĩ Trung Nhân (Một)

《Trong Thập Châu ký • Phụng Lân Châu 》: Phụng Lân Châu ở trung tâm Tây Hải, quanh 1500 dặm, bốn bề đều có Nhực Thủy bao quanh, lòng hồng không nổi, không thể vượt qua.

Phụng Lân Châu do Phụng Thành, Lân Thành, Quách Thành tạo thành. Phía bắc là Phụng Thành, nam là Lân Thành, còn Quách Thành là vùng ngoại ô Lân Thành. Phụng Thành là nơi ở của Mặc Sĩ thị trông coi Phụng Lân Châu, Lân Thành là nơi ở của đông đảo tiên nhân, còn Quách Thành là vùng đất của yêu hóa thành hình người.

Phía bắc Phụng Lân Châu có một hòn đảo nhỏ, trên đảo nước chảy róc rách, từ đông sang tây có cả lợi nô đùa, bên cạnh dòng nước có liễu yếu, ti dương, xen lẫn nhau thành bóng râm, vô cùng mát mẻ lịch sự tao nhã. Đặt mình vào phong cảnh thiên nhiên thấp thoáng trong đình đài lầu các, cư dân trên đảo đều là những nhân vật có tư chất linh hoạt ưu tú, tỷ như tộc trưởng Mặc Sĩ thị đương nhiệm Mặc Sĩ Tiểu, từng lớn lên ở nơi này.

Bạch Tỳ đứng dựa cửa sổ: "Linh Đài Sơn thẳng đứng, vườn ao tường vây, chòi canh cao nhất, bốn phương thông suốt, cờ lồng dày đặc, phòng điện san sát."

Đằng Chi Nhất không chút để ý liếc nhìn ngoài cửa sổ: "Vạn vật trần thế, chỉ là mây khói."

Đằng Xà và Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, Thanh Long, Câu Trần đều là một trong lục thần thượng cổ, nhiều thế hệ ngũ thần khác sinh sôi đầy đàn, vạn năm nay bài vị đã đổi hai ba lượt, chỉ có Đằng Xà, Đằng Xà duy nhất trong cửu thiên cửu châu bích lạc hoàng tuyền, trời sanh tính tình Đằng Chi Nhất cao ngạo lạnh lùng, thói quen cô độc, ẩn vào phạm giới. Hắn chỉ có tin đồn duy nhất cùng với vị kia, ngay từ lúc Nữ Oa vãi trời đã chết rồi, hơn nữa còn là vị kia theo đuổi Thần Quân. Vì vậy trong chúng thần cửu thiên, thần nữ bắt đầu tổ chức thành đoàn thể hỏi thăm chuyện bát quái của Đằng Xà. Tỷ như, Thần Quân anh tuấn như vậy, Bạch Hổ Thanh Long đã nạp mấy phòng tiểu thiếp, Thần Quân có thể có ý trung nhân? Tỷ như, Thần Quân tương đối khí phách, nghe nói vạn năm trước Thủy Thần Hỏa Thần liên hiệp cũng không phải đối thủ của Thần Quân. Sau đó, các thần nữ bừng tỉnh hiểu ra: Đằng Xà Thần Quân, có lẽ là đoạn tụ.....

Bạch Tỳ mặc kệ hấn, có thể tưởng tượng, từ nhỏ lão xử nam vạn năm đã không gần nữ sắc, có thể hiểu phong tình mới là lạ. Đáng tiếc tướng mạo tên kia rất được, bản thân không thương thức cũng không cho người chà đạp, lãng phí một cách vô ích.

Thế nhưng những thứ đó đều không quan trọng, bây giờ không phải đã quỳ gối dưới gấu váy của nàng sao, Bạch Tỳ kiêu ngạo có chút hí hửng: "A Nhất, chàng sẽ không..... Vẫn chưa từng ăn mặn(*) đi"

(*) Ý ở đây là đã làm chuyện nam nữ.

Thân thể Thần Quân đại nhân cứng đờ, chột hấn tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Bạch Tỳ: "Ừ, xem như thế đi."

"Xem như thế đi?"

Thần Quân đại nhân ôm chầm Bạch Tỳ, nói nghiêm túc: "Bị, ăn mặn có tính hay không?"

Bị ăn mặn, trong nháy mắt Bạch Tỳ nhón nháo, người nào tài cao gan lớn như vậy, một giây kế tiếp, nàng con tức dâng cao, hung hăng nhìn chằm chằm Đằng Chi Nhất: "Người nào khốn khiếp như vậy, dám đụng đến người của ta!"

Câu nói đầu tiên đã xù lông thành ra như vậy, quả nhiên có vài thứ cũng không phí thời gian, tỷ như trí nhớ và thông minh của thần thú Bạch Tỳ —— đã sớm trực tiếp về không rồi.

Đằng Chi Nhất nhếch miệng: "Quả thật khốn khiếp, trêu chọc xong thì đi, không phụ trách đến cùng."

Bạch Tỳ vung quả đấm đấm lên: "Người còn muốn phụ trách, nàng phụ trách, ta làm thế nào!"

"A Tỳ yên tâm, bốn tọa nhất định phụ trách A Tỳ tới cùng."

Bạch Tỳ:.....

Bắt đầu từ khi nào, Đằng Xà Thần Quân uy chấn thiên hạ bắt đầu có tình thú. Bạch Tỳ nghĩ tới, thần sinh (sinh mệnh của thần) dài như vậy, ai còn không gặp qua mấy thần cận bã chứ, không biết nhìn người không phải lỗi của hắn.

Lúc này Đằng Xà ôm lấy nàng, hơi híp mắt lại, điềm đậm yên lặng, nàng chột bình thường trở lại.

Gần tới khí nóng biến mất dần dần thì Bạch Tỳ lấy lý do vì quan sát dân tình lôi kéo trạch nam cao lãnh (cao ngạo lạnh lùng) Đằng Chi Nhất đi dạo phố.

"Ra ngoài đi một chút là tốt rồi, ngộ nhờ đụng phải người có thể mang chúng ta qua Nhực Thủy."

Sau khi ra cửa, Bạch Tỳ chạy thẳng tới phố ăn vặt, từ hồ lô ngào đường, đồ chơi làm bằng đường, củ ấu, đến hạt dẻ rang, ăn suốt một con đường, vừa ăn vừa cảm khái: "Chỗ này thật là nhân kiệt địa linh (người tài đất thiêng), mứt quả ——" Nàng thẳng tắp nhìn về phía trước.

Cuối con đường, một người mặc y phục lam lũ, đại khái là thiếu niên mười một mười hai tuổi đang lấy một địch nhiều, vung tay, thiếu niên nhỏ gầy mỏng manh, hai tay không ngừng bấm tay niệm thần chú kết ấn, người tung bay trên phố rộng ba thước, đáng tiếc hai đám khó địch nổi bốn tay, trong chớp mắt từ thế lực ngang nhau đến xu hướng suy tàn khó cản.

Một nam tử cao gầy tay cầm trường kiếm, kiếm phong chuyển một thẳng đến mệnh môn của thiếu niên, đúng lúc này, hắn lại nửa bước khó đi, kiếm ngừng giữa không trung, mà chuôi kiếm của hắn đã bị tay một người nắm lấy.

Ngăn ở trước người thiếu niên chính là Bạch Tỳ, nằng nệ nhàng đẩy trường kiếm ra, nói: "Nam nhân tội gì làm khó nam nhân."

Nam tử cao gầy càng nóng tính hơn, không nói hai lời vung kiếm chém Bạch Tỳ, vậy mà, kiếm, lại dừng ở giữa không trung! Hắn chỉ là muốn chém người, một hai đều tới nắm kiếm, hắn xưng bá đảo nhỏ ba mươi năm, bình thường sao lại không thấy nhiều người gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ như vậy?

Nam tử đối diện cả người áo đen, khí vũ hiên ngang, vẻ mặt nghiêm trang凛冽, chỉ thấy hai ngón tay hắn chà xát một, thân kiếm rắc rắc gãy thành hai khúc, hắn bước lên phía trước, bảo vệ nữ tử áo trắng sau lưng.

"Lời A Tỳ nói, xem ra ngươi cũng không hiểu."

Nam tử cao gầy chỉ cảm thấy ngực khó chịu, trên người như có Thái Sơn áp đỉnh, trọng tâm không vững, 'bùm' quỵ xuống đất, đầu gối vùi sâu vào đá vụn nửa thước, trong nháy mắt hắn hiểu vị trước mắt này không chừng là Đại Năng nhóm thần tiên nào đó, hôm nay hắn chọc vào Thái Tuế rồi.

"Thần Tiên, đại thần, cao nhân, tiểu nhân đã sai, vị tiên tử này nói rất đúng." Nam tử chân chó nhìn Bạch Tỳ: "Nam nhân tội gì làm khó..... Nam nhân."

Đứa trẻ mười một mười hai tuổi, nơi nào giống như nam nhân, ta nhỏ vào. Nhưng mà hắn chỉ nghĩ, cũng không dám nói ra khỏi miệng.....

Bạch Tỳ nhào tới bên người Đằng Chi Nhất, khoát cánh tay của hắn, giọng mang hờn dỗi: "A Nhất, chúng ta mang thiếu niên này đi có được hay không?"

Đằng Chi Nhất quét mắt nhìn thiếu niên té xuống đất, chậm rãi gạt đầu, không quên đưa cho nam tử cao gầy một ánh mắt cuốn xéo.

Trở lại khách điểm, thiếu niên vẫn còn đang hôn mê, thỉnh thoảng sẽ phát ra mấy câu mê sảng ——

"Ngươi ở đâu?"

"Gần đến Nguyên Anh rồi, ha ha....."

"Thái ca ca, tại sao là ngươi....."

Bạch Tỳ nghe được mùi thơm, xiên một khối trái cây: "Không nhìn ra, hắn là một người Si nhi (si mê)?"

"Hả? Vì sao A Tỳ nói như vậy?"

"Thứ nhất, hắn không ngừng nói thầm gần đến Nguyên Anh rồi, có thể thấy được cuồng dại tu luyện, trúng độc rất nặng; thứ hai, hắn nói Thái ca ca thì chân mày rời rớm, hơi thở dồn dập, thậm chí có cảm giác vô cùng đau đớn, có thể thấy được tình ý sâu nặng, tương tư thành tật. Từ trên tổng hợp lại, ta đoán hắn đơn phương yêu mến Thái ca ca của hắn, mà vị Thái ca ca kia tất nhiên xuất thân hào môn thế gia, lại thiên phú dị bẩm, tùy tiện đi sẽ vây giữ vô số hồng nhan. Trong đó có hắn." Bạch Tỳ Nhất chỉ vào thiếu niên, tiếp tục nói: "Bất đắc dĩ hai người chênh lệch quá lớn, thiếu niên nhiều lần thổ lộ chưa thành, thậm chí bị tộc nhân Thái ca ca vũ nhục, từ đó hắn quyết định, một ngày kia, nhất định đến Nguyên Anh dùng kiểu tám người khiêng cưới Thái ca ca về nhà. Nhưng mà khi hắn đắm đầu vào tiền môn thì mới phát hiện, tiền môn không phải người nghĩ vào, muốn vào là có thể vào, còn phải xem tư chất, còn phải chọn sư tôn, quay đầu lại vẫn phải so tài nguyên so nhân mạch so hậu đãi, rốt cuộc, dưới cơn nóng giận thiếu niên....."

Trên giường nhỏ chẳng biết thiếu niên đã tỉnh từ lúc nào, hắn vỗ ngực, ho khan mấy tiếng: "Ngươi... ngươi chớ có nói bậy."

Bạch Tỳ nhìn hắn tức sùi bọt mép, mặt mũi tràn đầy ửng hồng, lập tức nổi lên tâm tư trêu chọc, nhếch môi cười xấu nói: "Bị nói trúng rồi, thẹn quá hóa giận?"

Thiếu niên dứt khoát ngồi dậy, sau một hồi ho khan mãnh liệt, giọng nói mang theo mấy phần uất ức: "Ta... làm sao ta có thể thích Thái ca ca, hắn là....."

"Hắn là nam, cho nên không thể yêu nhau, nghĩ như vậy thì không đúng, thiếu niên, ta ngay cả vượt qua chủng tộc cũng đã biết, đừng nói tới vượt qua giới tính." Bạch Tỳ vỗ vỗ bả vai của thiếu niên, bày tỏ an ủi.

"Ngươi, khụ khụ khụ," Thiếu niên bị tức nói không ra lời, ho kịch liệt.

"A Tỳ, đừng làm rộn," Đằng Chi Nhất vận một luồng linh khí cho thiếu niên. Sắc mặt thiếu niên rất nhanh hồng hào lên nhiều, cũng không ho khan nữa.

"Cám ơn các ngươi cứu ta. Triển Nhan không có gì báo đáp, nếu như hai vị có gì cần tại hạ giúp đỡ, nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

Linh quang Bạch Tỳ chợt lóe lên: "Vậy thì nói một chút ngươi có biết Nhược Thủy và Phượng Lân Châu không?"

Phượng Lâm Châu và vùng phụ cận Hải Vực đều là lãnh địa của Mặc Sĩ thị, chỉ có nhất mạch dòng chính mới có thể cư ngụ ở bên trong Phượng Thành. Mỗi khi đến mùng một mười lăm, sẽ có bốn con Tắt Phượng Điều Điều dẫn dắt thuyền lớn lui tới với Phượng Lâm Châu cùng chư đảo chung quanh, bởi vì số người lên thuyền có hạn, cho nên điều kiện lên thuyền cực kỳ hà khắc, đầu tiên phải là tu sĩ Nguyên Anh trở lên, tiếp theo phải lấy ra một bảo vật mà gia chủ Mặc Sĩ thị Phượng Lâm Châu cần, thứ ba phải đủ đẹp mắt.

Bạch Tỳ liếc nhìn Đằng Chi Nhất, âm thầm nghĩ, gia chủ này cũng quá háo sắc đi, lại lấy vẻ đẹp làm điều kiện lên thuyền. Điều thứ nhất và điều thứ ba nàng và Thần Quân đại nhân đương nhiên là phù hợp, chỉ là điều thứ hai này.....

"Gia chủ Mặc Sĩ thị muốn bảo vật gì?"

Triển Nhan ra cúi đầu, hai tay dùng sức nắm tằm chắn trên người, một lúc lâu mới nói: "Hắn có thể muốn cái gì, không phải là người xinh đẹp trong tiên nhân sao."

Chẳng lẽ vị gia chủ Mặc Sĩ thị này đang tìm lô đỉnh, về trí nhớ Bạch Tỳ khắc sâu nhất chân nhân đoàn tụ cạn tào ráo mán, trong lòng luôn cảm thấy, cần lô đỉnh nhất định không phải là người tốt lành gì, thiên địa chi đạo là âm dương hòa hợp, thái âm bổ dương hoặc là thái dương bổ âm, mặc dù là phương thức thành tiên tốc thành, nhưng quá dễ mất đi nhân tính, người tu thành nói là thành tiên, tất nhiên thất bại thành ma.

Đêm lạnh như nước, Triển Nhan rất nhanh lại ngủ đi, Bạch Tỳ mở gian phòng ra, sau khi tiểu nhị trải đệm giường xong, nói qua ngủ ngon Thần Quân đại nhân lại chống cửa không chịu rời đi.

"Còn có việc, bảo bồi?"

Kể từ khi biết Đằng Chi Nhất chính là tọa kỵ Tiểu Hắc của mình, đã thật lâu Bạch Tỳ không có gọi hắn như vậy.

"Ngày mai chính là mười lăm."

Bạch Tỳ liếc nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, vàng trắng sáng hơn nửa treo giữa bầu trời, trên biển sương mù mờ mờ, mọi vật xung quanh trở nên dịu dàng ở trong sương mù, thậm chí mặt lạnh lùng cương quyết của Đằng Chi Nhất.

Hắn chợt nhảy vào bên trong phòng, ôm lấy nàng: "Chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa."

Bạch Tỳ cảm thấy bên trong lồng ngực trái có gì đó chạy ra, cổ họng cảm xúc xao động xuống, nàng há miệng, nói: "Được."

"Ừ, này hôn một chút."

Nói xong, Đằng Chi Nhất hôn mi tâm của Bạch Tỳ như chuồn chuồn lướt nước, mới lưu luyến không rời xoay người rời đi.

Nằm ở trên giường, Bạch Tỳ cảm thấy hôm nay Thần Quân đại nhân có chút kỳ quái, nói như thế nào đây, giống như một đóa hoa cuồng suất tàn khốc mọc trên đỉnh núi cao bất tỉnh linh trở thành một trung khuyến dịu dàng động lòng người..... Họa phong biến chuyển quá nhanh, làm cho người ta theo không kịp.

Bạch Tỳ có chút mất ngủ, trong đầu lại vang lên lời nói vừa rồi của Đằng Chi Nhất, "Chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa", chữ 'nữa' đại biểu đã từng tách ra, nhưng mà nàng moi ruột gan ra nghĩ, cũng nghĩ không ra được lúc nào thì mình đã công chiếm Thần Quân đại nhân, liên tưởng tới những lời lúc ban ngày ——

"Bị, ăn mặn có tính hay không?"

Người có ba hồn bảy phách cần qua lục đạo luân hồi, Thần Quân đại nhân làm nam nhân hoàng kim độc thân vạn năm, nhưng mà, vạn năm trước, hắn chưa chắc không có đạo lữ (người yêu)!

Huống chi hắn nói với nàng là "nữa".....

Bạch Tỳ cảm thấy hình như nàng đến gần chân tướng nào đó.

Thần thú Bạch Tỳ theo Nữ Oa lấy thân vá trời, vạn năm nay, trong tất cả điển tàng (sách ghi chép) của cửu thiên cửu châu bí lạc hoàng tuyền, miêu tả Bạch Tỳ chỉ có một lời: Long loại (giống rồng). Có thể cười mây trong gió du ngoạn, nam là Đằng Xà, nữ là Bạch Tỳ?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nhĩ Trung Nhân (Hai)

Bến cảng nằm ở đảo nhỏ phía Tây, dọc theo suối nước đi về phía Tây Bắc, qua hai ngày một đêm là có thể tới Phụng Lân Châu. Khi tất cả mọi người đang đi chuyển, một nam tử mặc y phục màu đen thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, vừa khiến người ta có cảm giác thiêng liêng hào hùng vừa khiến người ta cách xa ngàn dặm, tay trái của nam tử nắm tay một thiếu niên áo trắng, thiếu niên thấp hơn nam tử một đầu, thỉnh thoảng lại nhìn ngó xung quanh, vẻ mặt cực kì linh động, quanh thân lộ ra một cỗ linh khí, nam tử thỉnh thoảng sẽ xoa đầu thiếu niên, ánh mắt rét lạnh trở nên mềm mại. Gió đêm thổi, trăng rằm dần xuất hiện trong âm thanh huyền ảo.

Lúc này, bốn con Tắt Phụng Điều Điều to lớn kéo một chiếc thuyền lớn bay về phía cảng. Hình dáng của Tắt Phụng Điều Điều rất giống Hạc Đầu Đỏ, mỏ màu trắng, dưới thân một chân, trên thân một cánh, bộ lông nhìn tổng thể là màu lam, xen lẫn từng đốm đỏ, nghe nói loại Linh thú này vô cùng thích ngâm lửa tác quái, gia tộc Mặc Sĩ có thể thuần phục đúng là không dễ dàng.

Khi thuyền cập bến, mọi người nhìn thấy thuyền lơ lửng trên dòng nước, trên chân bốn con Tắt Phụng Điều Điều đeo xích làm từ huyền thiết, lần lượt móc vào trước và sau thuyền lớn. Một lão già lưng đeo mai rùa, đỉnh đầu đội mũ hai tai, lưng cong, vô cùng khỏe mạnh nhanh nhẹn.

Người đứng chờ ở bờ biển tự động xếp thành hai hàng, lần lượt đưa đồ cho lão già, Bạch Tỳ và Đằng Chi Nhất đứng trong đội ngũ.

"A Tỳ, A Tỳ."

Bạch Tỳ quay đầu về phía phát ra tiếng nói, nhìn thấy một thiếu niên mày rậm mắt to vừa chạy vừa vẫy tay với nàng, chính là Triển Nhan vừa chia tay sáng nay.

Hai ngày ở khách điểm, vết thương trên người Triển Nhan đã khỏi bảy tám phần, nhưng thần trí vẫn còn mơ hồ, thỉnh thoảng lại điên cuồng hô lên: "Sắp đến Nguyên Anh, ha ha..."

Ban ngày còn tâm tạm, đến đêm lại bắt đầu nói bậy nói bạ, tiến bộ đương nhiên là tốt, nhưng sa vào phán đoán chủ quan mà bản thân còn tin chắc không nghi ngờ thì không hay lắm, trừ phi là mắc phải chứng bệnh sư tôn nghe được từ một thế giới nào đó trong ba ngàn thế giới - hội chứng trẻ hóa.

Thiếu niên trên giường nhỏ có đôi má phúng phính, chưa hết trẻ con, hai đường mày anh khí * thỉnh thoảng lại nhíu chặt, vẻ u sầu quanh quẩn.

* anh khí: khí khái anh hùng

"Thái ca ca, ta đã trở về..."

Bạch Tỳ xem xét tu vi của hắn, Trúc Cơ, chỉ chênh lệch hai tầng so với Nguyên Anh, điều này khiến nàng ngạc nhiên không thôi, đệ tử thế gia muốn tu luyện đến Trúc Cơ, không có sự trợ giúp của Trúc Cơ đan cũng sẽ thất bại vài lần, mà Triển Nhan là cô nhi, có thể đạt đến Trúc Cơ chỉ có một loại khả năng chính là đứa nhỏ này quả thật có thiên phú dị bẩm, Bạch Tỳ lập tức nổi lên tâm tư tích tài, lập tức hỏi Triển Nhan có muốn bán nhập tiên môn hay không, Triển Nhan đáp ứng không thể trả lời, nếu đã bước nửa chân vào tiên môn, lại cũng không nguyện ý tiến vào tiên môn, hẳn là có chuyện khó nói...

Triển Nhan thở hổn hển chạy tới bên cạnh Bạch Tỳ, nói với Đằng Chi Nhất: "Sư tôn, xin nhận một lạy của đệ tử." Hai đầu gối còn chưa kịp chạm đất đã bị một sức mạnh nâng lên.

Về mặt Đằng Chi Nhất không chút thay đổi nhìn Triển Nhan: "Bổn tọa cũng không thu đồ đệ."

Từ lần đầu nhìn thấy Bạch Tỳ và Đằng Chi Nhất, Triển Nhan đã phát hiện cảm giác thân thiết từ trên người hai người, nhưng lại sợ hãi Đằng Chi Nhất cường đại lạnh lùng, Triển Nhan không dám dễ dàng tin tưởng hai người.

"Hai vị, phí đi thuyền?"

Lão già đeo mai rùa vươn ra một bàn tay, cực kì không kiên nhẫn nói: "Hai vị, đến các ngườì, bảo vật đâu?"

Đằng Chi Nhất túm lấy Triển Nhan, ném tới trước mặt lão già: "Hắn."

Vốn Bạch Tỳ cải trang thành thiếu niên là muốn tự mình trở thành phí đi thuyền, sau khi rời thuyền lại tìm thời cơ chạy trốn, vừa lúc Triển Nhan đến đây, nhìn cách ăn mặc quả thực có vài phần quý khí của công tử thế gia.

Lão già đánh giá từ trên xuống dưới ba, bốn lần, hừ một tiếng: "Vào thôi."

Ba người chưa đi được mấy bước, âm thanh lão già làm bầm lâu bầu truyền tới: "Thật cho rằng mang khuôn mặt tương tự thì chính là tiểu thiếu gia à!"

Cuối cùng, chỉ có mười tám người đủ tư cách lên thuyền, ngoại trừ Bạch Tỳ, Đằng Chi Nhất và Triển Nhan, còn có ba đoàn người, theo thứ tự là hai nam một nữ, một nam một nữ và hai nam tử. Thân tàu không lớn, người trên thuyền lại ít, theo lý là sẽ khó gặp được nhau, vì cùng tới chỗ tổng quản nhận thẻ phòng, mấy người mới có thể chạm mặt nhau.

Phí đi thuyền của bốn đoàn người có vẻ giống nhau, đều là thiếu niên mày rậm mắt to, mà giữa trán có chút giống nhau.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Triển Nhan đã trở về phòng nghỉ ngơi, Đằng Chi Nhất đến phòng Bạch Tỳ.

"A Nhất? Ta đang nghĩ tới chàng đó." Bạch Tỳ nhìn Thần Quân đại nhân đứng trước cửa, ánh mắt sáng lên.

Đằng Chi Nhất vén áo, ngồi bên người Bạch Tỳ, trầm mặc không nói.

Về mặt nghiêm túc của Thần Quân đại nhân dẫn tới sự chú ý của Bạch Tỳ, vốn là cảm giác tồn tại của hắn cũng rất mạnh, ở trong phòng chỉ có hai người, nhất cử nhất động lại càng khiến người còn lại chú ý.

"Suy nghĩ gì vậy?" Bạch Tỳ nghiêng người dựa sát vào.

Đằng Chi Nhất nâng mi, nhếch miệng, giọng nói có chút khàn: "Nàng..."

Khoảng cách gần như vậy, nàng càng có thể cảm nhận được về rung động lòng người này, tác động đến tận sâu trong linh hồn. Bạch Tỳ bỗng nhảy lên, xoay hai vòng trên mặt đất.

"Sao lại không thu nhận Triển Nhan, tư chất của hắn rất tốt." Bạch Tỳ thử chuyển đề tài, muốn che giấu xấu hổ.

"A Tỳ, bốn tọa không thu đồ đệ."

Bạch Tỳ chưa từng nghĩ tới, hóa ra khi Thần Quân (tọa kỵ) của nàng tùy hứng lên lại cố chấp như vậy, nhưng nàng hiểu rõ một chút cố chấp nho nhỏ không đáng kể một khi ra hoa kết quả cũng có thể tự phát triển thành một khu rừng.

Xuyên qua cửa sổ, có thể thấy vân đá bất quy tắc phân bố chằng chịt trên toàn bộ thân thuyền, trên cột buồm cao nhất, có khắc hai chữ "Mặc Sĩ" màu bạc. Trên sàn tàu trải một lớp lông ngựa biển, dù đi bằng chân trần chắc chắn cũng sẽ rất thoải mái.

"Được rồi, vậy ta sẽ dẫn hắn về Bát Chu."

"Việc nàng phải làm là và trời." Bá vương khí đã lâu không thấy của Thần Quân đại nhân nhảy mắt bắn ra bốn phía, Bạch Tỳ yên lặng nghĩ: Tọa kỵ nhà nàng đang ghen tỵ, vậy mà lại ghen tỵ?

Đằng Chi Nhất lại ném ra một câu như sét đánh giữa trời quang: "Trên người Triển Nhan có yêu khí."

Lúc trước Bạch Tỳ cũng từng nghĩ tới loại khả năng này, nhưng người tu tiên mắc bệnh cuồng, bản thân đã là mâu thuẫn, yêu không phải hồn phách, không tồn tại cách nói đoạt xá hay nhập hồn, vậy chỉ có thể là ký gửi nuôi nhờ.

"Yêu khí, ở đâu?" Đằng Chi Nhất đi tới sau lưng Bạch Tỳ, ôm lấy nàng, dán lên vành tai nàng, hơi nóng truyền tới, từ vành tai chảy khắp toàn thân, Bạch Tỳ nghe thấy giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Nơi này."

Đồng thời, vành tai nàng bị một thứ ấm nóng mềm mại bao trùm, cảm giác khô nóng tê dại tràn tới khiến nàng không còn quá nhiều lý trí...

Bạch Tỳ nhắm mắt lại, lúc chuẩn bị hưởng thụ, Đằng Chi Nhất dừng lại động tác, cười nhìn nàng: "Còn muốn người khác sao?"

Cho nên Thần Quân đại nhân thực sự đang ghen, sau khi trở về từ Bồng Lai bí cảnh, tiểu Hắc trở thành Thần Quân, là nam nhân mà mình ái mộ, tất cả sự thăng trầm thành bại trước kia khi gặp lại trở thành xấu hổ và khó xử, sau khi Vương Linh tự sát, Thần Quân luôn luôn bình tĩnh tự chủ trở nên lo được lo mất đối với bản thân, trong lúc nhất thời khó có thể thích ứng...

"A Nhất nói chính là - Nhĩ Trung Nhân."

Nhĩ Trung Nhân, là một loại tiểu yêu dài bằng một ngón tay thường ẩn nấp trong tai người tu tiên, thông qua việc hấp thụ chấp niệm của người đó chuyển hóa thành yêu lực, vì muốn kích phát chấp niệm của người tu tiên, Nhĩ Trung Nhân sẽ nhiễu loạn tâm tình người mà nó ký sinh, khiến người đó sinh ra ảo giác cho đến khi trở nên điên cuồng.

Khác với những loại yêu quái khác, đây là một loại yêu quái chuyên nhắm vào người tu tiên.

Giống nhau ở chỗ dùng ánh trăng làm thức ăn, đêm trăng tròn mừng một và mười lăm hàng tháng là lúc yêu lực cao nhất, ngoài cửa sổ, mặt trăng đang lúc tròn đẹp.

Thầm nghĩ "Không ổn", Bạch Tỳ lao ra cửa, chạy thẳng tới phòng Triển Nhan.

Khoảnh khắc mở cửa ra, hai mắt Triển Nhan phiếm hồng, lão đảo giống như say rượu, linh khí không ngừng tràn ra quanh thân, nhìn thấy Bạch Tỳ tiến vào thì vung kiếm chém về phía nàng. Bạch Tỳ vội vàng ứng phó, bởi vì tu vi cách xa nhau, Bạch Tỳ chỉ dùng một chiêu đã có thể trói Triển Nhan lại.

Thiếu niên mày rậm mắt to tròn tròn mắt, Bạch Tỳ kéo lỗ tai hắn nhìn vào bên trong, muốn tìm ra Nhĩ Trung Nhân.

"Nhìn như vậy cũng không tìm được đâu." Chẳng biết Đằng Chi Nhất đã vào phòng từ lúc nào.

Bạch Tỳ nhú mày nhìn về phía Đằng Chi Nhất, thấy ống tay áo của hắn phát một, Triển Nhan trực tiếp ngồi nghiêm chỉnh trên giường, về mặt càng thêm hung dữ, từng sợi tơ trong suốt quấn quanh thân thể, Triển Nhan dùng sức muốn thoát ra, càng giãy dụa sợi tơ càng siết chặt.

"Khốn Tiên Thằng?" Bạch Tỳ nghĩ tới Hợp Hoan chân nhân từng dùng thứ này trói mình.

"Đúng vậy." Đàng Chi Nhất đáp một câu, tay bắt đầu hoạt động, hần giờ tay trái lên, dùng ngón trỏ điểm lên mi tâm của Triển Nhan, khi đầu ngón tay tiếp sát, một làn khói đen chậm rãi bay ra từ mi tâm. Triển Nhan chợt quát to một tiếng, nghiêng đầu muốn dùng bả vai cọ lỗ tai.

Đàng Chi Nhất ôm lấy Bạch Tỳ đang muốn tới gần: "Đừng vội."

Hơi thở ảm áp tới gần, Bạch Tỳ cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Lúc này, Triển Nhan lại liên tục hét to vài tiếng, một người dài gần một tấc chui ra từ trong tai phải của hắn, nhìn kỹ một chút, tướng mạo nó hung ác như dạ xoa, sau khi xoay tròn rơi xuống đất, nó nhìn khắp mọi nơi, nhìn thấy Bạch Tỳ, lập tức nhe răng cười quỷ dị, chạy về phía Bạch Tỳ, chưa được hai bước lại giống như bị thứ gì bắt lấy, dù thế nào cũng không chạy tiếp được.

"Nhĩ Trung Nhân." Âm thanh xa xưa nghiêm nghị truyền đến, Thần Quân đứng tại chỗ, không cần ra tay cũng đã có thể trấn áp bốn phương tám hướng.

"Bịch" một tiếng, tiểu yêu quý xuống đất, toàn thân run rẩy không ngừng: "Thần Quân tha mạng, tiểu yêu, tiểu yêu chỉ muốn vắn đạo đấng tiên, tiểu yêu chưa từng hại người, chỉ hấp thụ một ít linh khí..."

Đàng Chi Nhất rũ mi không nói, trong khoang thuyền tràn ngập khí tức xơ xác tiêu điều, tiểu yêu nhìn Đàng Chi Nhất cầu khẩn, trăm năm từ trước tới nay, tuy hút vô số linh khí, quả thực chưa từng thương tổn tính mạng bất cứ ai, Thần Quân sẽ tha cho hắn một con đường sống phải không?

"Tội của ngươi không phải là hại người, là phạm thượng."

Tròng lòng Bạch Tỳ kích động, thầm nghĩ chẳng lẽ Triển Nhan là một vị Thượng thần chuyển kiếp? Nghĩ tới đó, nàng nhìn Triển Nhan lại có cảm giác quen thuộc.

Tiểu yêu nghiêng đầu nhìn Triển Nhan, vươn ra một tay: "Hắn không phải Thượng thần, tiểu yêu chưa từng lấy được linh khí của Thượng thần từ trong linh khí của hắn. Hắn chỉ là..."

Đầu ngón tay Thần Quân đại nhân chợt lóe, tiểu yêu bị linh khí cắt ngang, chỉ nghe thấy Thần Quân đại nhân kéo cánh tay mềm mại của Bạch Tỳ ở bên cạnh, thản nhiên nói: "Thần thú Bạch Tỳ, viên ngọc từ Thượng cổ, thể tử của Thần Quân." Hắn chuyển mắt nhìn tiểu yêu trên mặt đất, vẻ mặt chợt biến lạnh: "Tự sát đi."

Trong mắt Nhĩ Trung Nhân tràn ngập tuyệt vọng, trăm năm tu hành, sao có thể cam tâm, nghĩ tới đây, Nhĩ Trung Nhân hạ quyết tâm, quyết định cá chết lưới rách. Hắn quay người, vọt về phía ngực Triển Nhan, tuy linh khí của Bạch Tỳ thơm ngon hơn, nhưng vẫn nên lựa chọn điểm đột phá đáng tin hơn.

"Bốp", Nhĩ Trung Nhân dừng giữa không trung, rơi xuống mặt đất, trong không khí dựng lên một bức tường vô hình, ngăn cản thể công của Nhĩ Trung Nhân.

"Không hổ danh là Thần Quân." Noi xong vỗ vào đỉnh đầu của mình, thân thể tiêu tán, hóa thành từng điểm sáng nhỏ, mà Triển Nhan trên giường sớm đã hôn mê.

Bạch Tỳ sững sờ nhìn toàn bộ, bên tai không ngừng vang lên câu nói kia: "Thê tử của Thần Quân..."

Lúc này, Đàng Chi Nhất mở ra bàn tay, trên tay xuất hiện một bình sứ nhỏ nhỏ, những điểm sáng nhỏ chưa tiêu tán hóa thành một dải sáng chui vào bình sứ. Sau khi thu lại hết, Đàng Chi Nhất cầm bình sứ, đi tới bên giường, nâng Triển Nhan dậy, đưa bình sứ tới bên miệng hắn, cho Triển Nhan uống hết.

Sắc mặt Triển Nhan tốt lên rất nhanh, một lần nữa trở nên sáng bóng hồng nhuận, lông mi rung động, có dấu hiệu tỉnh lại.

"Thái ca ca, Thái ca ca..."

Triển Nhan mở mắt, trong cặp mắt trắng đen rõ ràng hiện lên sóng to gió lớn.

Bạch Tỳ bị tiếng kêu của Triển Nhan kéo suy nghĩ về, đi tới bên giường, lo lắng nhìn thiếu niên vừa mới tỉnh lại.

"Triển Nhan, ngươi còn nhớ gì không?"

"A Tỳ," Triển Nhan quay đầu: "Tiền bối, sao hai người lại ở đây?"

Bạch Tỳ liếc nhìn Đàng Chi Nhất, đôi phương hơi vuốt cằm, sau khi nhận được sự khẳng định, Bạch Tỳ nhẹ nhàng nói ra chuyện Nhĩ Trung Nhân. Triển Nhan nghe xong lập tức muốn đứng dậy bái tạ bọn họ, bị Bạch Tỳ mạnh mẽ đè lại mới thôi.

Giờ Dần, sắc trời sáng lên, trên mặt biển, màu đỏ chậm rãi hiện lên.

Sau khi Bạch Tỳ và Đàng Chi Nhất đều đã cất bước, Triển Nhan dựa nửa người vào giường ngăn người, thì thào lầm bầm: "Nhĩ Trung Nhân, là người gieo vào người ta sao?"

Thế nhân đều biết Nhĩ Trung Nhân lấy linh khí của người tu tiên làm thức ăn, lại không biết rằng, cần có máu của người thân làm đường dẫn, từ đó chui vào tai.

*hồ ngôn loạn ngữ: ăn nói lung tung

Chương 27: Phụng Lân Châu (Một)

Trên Nhục Thủy, bốn con Tắt Phụng Điều vỗ cánh bay lượn, phía dưới cách mấy trượng, mấy đảo nhỏ màu xanh biếc chỉ chít khắp nơi vòng quanh một đảo khổng lồ màu hồng xanh ở giữa, chính là Phụng Lân Châu. Nhìn từ giữa không trung, bên ngoài châu là một mảnh màu đỏ điểm lẹ, xinh đẹp chói mắt. Bên trong châu phần lớn là cỏ cây màu xanh lá cây, nơi trung tâm phía bắc, một tòa cung điện xanh vàng rực rỡ đứng vững, chính là chỗ ở của Mặc Sĩ thị Phụng thành.

Tắt Phụng Điều từ từ rơi xuống đất, địa điểm hạ xuống chính là Quách Thành phía nam. Mười vị thuyền khách nổi đuôi ra, lão già lưng đeo mai rùa đứng ở trên bờ, tiếp đón mọi người.

Đội mười người đến đông đủ, sau khi lão già tra xét xong, dặn dò mọi người nói: "Các vị có thể vào thành, nhưng mà trước khi vào thành, lão hủ còn phải xin các vị nghỉ ngơi chốc lát. Nơi này là Quách Thành, nếu chư vị muốn tiến vào Lân thành, Phụng thành, vậy phải lấy được yêu bài (lệnh bài) vào thành trước, Phụng Lân Châu đẳng cấp sâm nghiêm (cấp bậc nghiêm ngặt), mong rằng các vị làm việc cẩn thận một chút. Nhiều lời vô ích, các vị thuyền tư*, có thể vào rồi."

* thuyền tư: những người được giao làm phí đi thuyền

Sau đó, lão già mang theo mười vị thuyền khách tiến vào một tòa đình viện trong Quách Thành, bên trong viện núi giả thanh tuyền, lịch sự tao nhã làm người vui vẻ. Trong chính sảnh, trừ mọi người trên thuyền xuống ra, còn nhiều thêm một nữ tử khí chất không tầm thường, một bộ quần áo màu bạc, hợp với dung mạo đoan trang, có vẻ văn nhã quý khí.

Lão già chấp tay với nữ tử: "Họa sư, bắt đầu đi."

Nữ tử này là một họa sư, mà nàng vẽ chính là tất cả tổ thuyền khách mang theo thuyền tư, Bạch Tỳ, Đằng Chi Nhất mang theo Triển Nhan xếp hàng cuối cùng, ước chừng thời gian một nén nhang, họa sư đã lần lượt vẽ xong thiếu niên của ba tổ thuyền khách khác, trông đều rất sống động, càng nhìn càng tốt.

Chi là —— trong bụng Bạch Tỳ khó hiểu, mỗi một thiếu niên trong bức họa, tướng mạo khí chất cũng không có bất kỳ chỗ nào tương tự, nhưng nàng lại cảm thấy có chút quen thuộc.

"Người ——" Giọng nói của nữ họa sư dịu dàng, như gió xuân phất qua mặt.

Triển Nhan khom người thở dài, thi lễ. Họa sư lắc đầu một, không hề nói gì nữa, chuyên tâm vẽ. Thời gian mấy hơi, gương mặt bản lĩnh của Triển Nhan đã bùng bùng trên giấy, Bạch Tỳ nhìn Triển Nhan một chút, nhìn lại ba bức vẽ khác một chút, rốt cuộc suy nghĩ hiểu rõ chỗ kỳ quái, thiếu niên trong ba bức khác, mỗi người lấy ra một phần, hoặc là mắt, hoặc là thân hình, hoặc là khí chất, hợp lại với nhau, có tám phần tương tự với Triển Nhan. Bạch Tỳ cảm thấy quen thuộc, chính là bởi vì trên người mỗi thiếu niên, hoặc nhiều hoặc ít đều có một số chỗ, rất giống Triển Nhan.

"Quy lão, vị công tử kia....." Họa sư muốn nói lại thôi, cũng vào lúc này mọi người mới biết lão già lưng đeo mai rùa thì ra được đặt tên là Quy lão.

"Chi là thân xác mà thôi." Quy lão cười nhạt, phản đối.

Ở dưới sự hướng dẫn của người hầu những thuyền khách rời rít tản đi, còn thiếu niên làm thuyền tư thì bị lưu lại, Bạch Tỳ Đằng Chi Nhất cũng không phải thật bất Triển Nhan làm thuyền tư, đương nhiên không thể để hấn ở lại nơi này, huống chi nhất thời bọn họ cũng không có biện pháp lấy được yêu bài vào thành, ba người tách ra chỉ thêm phiền toái.

Thấy bọn họ chậm chạp không đi, Quy lão đi lên phía trước: "Hai vị, xin mời."

Bạch Tỳ cười chấp tay nói: "Từ nhỏ đệ đệ nhà ta đã dính người, nếu một mình đợi ở nơi xa lạ, khóc rống lên quấy rầy đến các vị đại nhân cũng không hay."

Triển Nhan vội vàng phối hợp lắc lắc cánh tay của Bạch Tỳ, mang theo tiếng khóc nức nở: "Nếu tỷ tỷ lưu lại một mình Triển Nhan, buổi tối Triển Nhan sẽ chết cho tỷ tỷ nhìn."

Lần đầu tiên Quy lão nhìn thấy người như vậy, khóe miệng co giật, râu ria cũng theo đó run lên, vẫn là nói câu: "Hừ, cũng đừng vào Phụng thành, cẩn thận hồn phi phách tán."

Bạch Tỳ và Triển Nhan vội vàng cảm ơn Quy lão, lúc Quy lão vuốt râu đi qua bên cạnh ba người thì liếc nhìn Đằng Chi Nhất không kiêu ngạo không siểm nịnh, sau khi nhận được ánh mắt sắc như dao của đối phương thì rõ ràng bị dọa cho phát hoảng, chạy chậm rồi đi.

Từ đó ba người Bạch Tỳ ở trong đình viện, người bên trong ít, không ai hạn chế tự do của bọn hấn, thỉnh thoảng tâm sự với họa sư, nghe ngóng bát quái.

Quách Thành là một trong ba thành ngư long hỗn tạp nhất của Phụng Lân Châu, trong đoàn đội người lui tới, những người mặt mũi xinh đẹp đa số là yêu hóa hình. Khác với tính hướng nhân yêu hai giới nhìn nhau chán ghét ở Cửu Châu, người và yêu Quách Thành chung sống rất hòa hợp, rất có xu thế thực hiện nhân yêu cùng chung phần vinh.

Ở chừng mười ngày, cũng không có cơ hội đi vào Phụng thành, ngược lại ba thiếu niên lưu lại, từ ban đầu nhìn thấy đầy đủ, càng về sau chỉ có thể nhìn thấy một người, một người cuối cùng này, cũng đã ba ngày chưa từng thấy qua. Bạch Tỳ có chút phiền chán, Vương Linh vẫn chờ Nhược Thủy cứu mạng đây, thời gian ba tháng gấp gáp, không thể trễ nãi như vậy nữa. Vì vậy sáng sớm đã không thấy bóng dáng Đằng Chi Nhất, nói là đi Lân thành, Phụng thành một chút, Triển Nhan hóa thân thành người đi tu luyện, hoặc là tu luyện, hoặc là nghĩ tu luyện thế nào.

"Chuyện gì có thể làm cho A Tỳ muội muội quan tâm?" Mỹ nhân họa sư lượn lờ đến.

"Họa tỷ tỷ, vì sao các người muốn vẽ bức họa những thiếu niên này đây?"

Ở lại ngày hôm sau, Bạch Tỳ biết được mỹ nhân họa sư tên là Vô Họa, về phần bản thể của nàng, Bạch Tỳ cảm thấy có mang theo thứ gì đó che giấu hơi thở, nhất thời phân biệt không được, Bạch Tỳ loáng thoáng phỏng đoán có khả năng rất lớn nàng không phải là người.

Sóng mắt Vô Họa lưu chuyển, thật giống như nước mùa xuân, thấy vẻ mặt Bạch Tỳ mê mang, sắc mặt ngây thơ hồn nhiên, cười nói: "Thật ra thì, những thiếu niên này là bị đưa đi Phụng thành."

Phụng thành? Nghe hai chữ này, tinh thần Bạch Tỳ chấn động, làm nũng nói: "Họa tỷ tỷ, nói nhanh lên, có phải vị trong Phụng thành kia yêu thích mỹ nam hay không, cùng tạo thành một hậu cung lớn mạnh nhất từ cổ chí kim?"

Bất luận tu vi cao bao nhiêu, chỉ cần là nữ nhân, đều có một ngọn lửa bất quá nồng nặc, thêm củi vào lửa, trong nháy mắt lửa cháy lan ra đồng cỏ. Vô Họa chống lên cánh tay, khẽ hất hàm, nói đến chỗ máu chó: "A Tỳ muội muội nói đúng cũng không đúng."

Ở dưới sự đeo bám dai dẳng của Bạch Tỳ, Vô Họa nhẹ nhàng nói về bí vấn của Mặc Sĩ nhất tộc. Mặc Sĩ nhất tộc nghe nói là đời sau của Long thần Thượng Cổ, mỗi đời người Mặc Sĩ Tộc cũng chắc chắn sẽ có một hai người vấn đạo (học đạo) thành công, ở trong Cửu Châu tuyệt đối là đại hộ tu tiên, lịch sử lâu đời nội tình thâm hậu. Gia chủ Mặc Sĩ thị đời trước phong lưu phóng khoáng, thế thiếp thành đoàn ân huệ cùng hưởng, vì vậy có chín nam nữ, trong đó nữ nhi duy nhất, không chỉ thiên phú xuất chúng, mà còn xinh đẹp khác thường, quan trọng hơn là, vị tiểu thư chúng tinh phùng nguyệt (*) này, bởi vì xếp thứ tám, người ta gọi là Bát Tiểu Thư. Mấy năm trước nàng lập lời thề, muốn ném hết mỹ nam thiên hạ, mà hiển nhiên Mặc Sĩ gia chủ hiện tại cũng sùng ái nàng, giúp Bát Tiểu Thư tạo nên điều kiện vô hạn thu thập mỹ nam Cửu Châu.

(*) chúng tinh phùng nguyệt: sao vây quanh trăng, ý chỉ được nhiều người chú ý, cưng chiều

Hành động lần này của Bát Tiểu Thư chọc mọi người nghị luận rối rít, nhiều năm qua, sau khi mỹ nam bị thu thập tiến vào Phụng thành, dễ dàng làm cho bên ngoài mất đi liên lạc, vì vậy đám tu tiên giả Phụng Lân Châu bắt đầu hoài nghi: những mỹ nam kia, thật ra chính là bị hút khô linh khí mà chết.

Nhưng mà tất cả mọi người giữ kín như bưng, không dám nói bừa. Bởi vì phần lớn đám tu tiên giả lui tới Phụng Lân Châu sẽ có việc thỉnh cầu Mặc Sĩ thị. Mọi người đều biết, Phụng Lân Châu có hai đặc sản lớn, một là Nhược Thủy vạn vật không nổi, một khác lấy tên là Liên Kim Nê, nấu cùng với mỡ Phụng và sừng Lân, hợp thành Tiên Tác cao, có thể nối lại dây cung đã đứt, đao kiếm đứt gãy, nơi nối lại vĩnh viễn không gãy.

Tóm lại, muốn Nhược Thủy, phải tìm Mặc Sĩ thị, muốn Liên Kim Nê, vẫn phải tìm Mặc Sĩ thị.

"Thì ra Mặc Sĩ thị lợi hại như vậy, Họa tỷ tỷ, nghe nói Nhược Thủy bên ngoài Châu, lòng hồng không nổi, thậm chí ăn mòn vạn vật, Mặc Sĩ thị làm thế nào đem Nhược Thủy cho người tu tiên đây?"

Thấy hai mắt Bạch Tỳ phát sáng lờ lờ, giống như cục cưng tò mò nhìn mình, trong lòng Vô Họa mềm mại, tình thương của mẫu thân tràn lan: "Mặc Sĩ thị có một thần khí, tên là Nhất Thủy Gian có thể khóa Nhược Thủy lại, hơn nữa còn có thể lớn có thể nhỏ, biến hóa vô cùng, đương nhiên ta cũng chưa từng thấy qua. Những năm gần đây không biết tại sao, người trong tiên môn đã thật lâu không có ai đã thấy qua thần kỳ này. Ta nhớ được, lần cuối cùng xuất hiện ở trong tiên môn, hình như là trong thời gian của Mặc Sĩ gia chủ đời trước."

"Nhất Thủy Gian....."

Thấy Bạch Tỳ rơi vào trầm tư, chuông báo trong lòng Vô Họa vang lên, tại sao cái gì mình cũng nói, ngộ nhờ nàng nói lại những lời này, nghị luận bừa Mặc Sĩ thị, kiếp sống của họa sư mình có thể sẽ phải kết thúc trước.

"A Tỳ muội muội, lời này cũng chính là một chút tán gẫu trà dư tửu hậu, cũng đừng coi là thật, nghe một chút coi là chuyện xưa là được, ngàn vạn đừng để ở trong lòng."

Nói xong Vô Họa lập tức vội vã cáo từ, Bạch Tỳ cũng vội vàng gật đầu đồng ý, kết quả một người ngồi tới lúc mặt trời xuống núi.

Trong đình viện ánh nắng chiều chọi trời, nước chảy róc rách, phong cách thanh lệ, nữ tử mặt mũi xinh đẹp ngồi ở trên ghế xích đu dưới núi giả lờ lờ chòm, lông mày đen khẽ nhíu lại, vẻ mặt chuyên chú mà sống động.

Lúc Đằng Chi Nhất trở lại, thấy chính là cảnh tượng như vậy, mặt như núi băng ngàn năm nứt ra một góc chảy xuôi ra dòng nước ấm áp, lạnh lẽ đi tới phía sau nàng, ôm khẽ Bạch Tỳ: "Đang nhớ ta?"

Thần Quân đại nhân, người suy nghĩ quá nhiều!

Bạch Tỳ lắc đầu một lại gật đầu một, có chút giệt mình: "Ta sợ không còn kịp nữa....."

"Còn kịp, sau cùng còn có thể đoạt."

Bạch Tỳ:.....

Hình như..... Là có chút đạo lý, Thần Quân đại nhân quả nhiên khí phách vô biên!

"Nhất Thủy Gian, ta hoài nghi là Thủy U trong Ngũ Hành Lục."

Xoa xoa đầu Bạch Tỳ, Đàng Chi Nhất lắc đầu: "Không phải, Nhất Thủy Gian ra đời nhiều năm, nhưng mà Thủy U rất có thể là người sử dụng Nhất Thủy Gian."

Bạch Tỳ ngẫu nhiên nói chuyện hôm nay Vô Họa nói cho Đàng Chi Nhất, Thần Quân đại nhân nghe xong cũng rơi vào trầm tư, ba thành Phượng Lâm Châu đẳng cấp thâm nghiêm, cộng thêm văn hóa khác biệt giữa tu tiên giả nhân yêu, rất nhiều chuyện trải qua đều nghe sai đồn bậy, hoàn toàn thoát khỏi quỹ đạo ban đầu, phát triển ra hình thức khác.

"Ta cũng nghe chuyện về vị nữ tử Mặc Sĩ thị này."

Phiên bản Đàng Chi Nhất nghe được không quá giống Bạch Tỳ, Bát Tiểu Thư Mặc Sĩ thị có tu vi cao thâm, nhưng tuyệt không phải dựa vào hút linh khí của mỹ nam, năng thu thập mỹ nam là vì tìm một người, nghe nói đối với nàng tầm quan trọng của người kia có thể so với sinh mạng.

"Đạo lữ? Người thương?" Không phải tính cách Bạch Tỳ khác thường, mà là nam nữ si tình quá nhiều.

Đàng Chi Nhất trầm mặc không nói, hình như đang suy tư có bao nhiêu khả năng.

Chỉ có tiến vào Phượng thành, tìm được vị gia chủ Mặc Sĩ nhất tộc kia, mới lấy được Nhược Thủy, theo tốc độ bây giờ, Quách Thành cũng không ra, chớ nói chi là Lâm Thành ngăn cách ở giữa với Phượng thành, suy nghĩ một chút cũng rất khó khăn.

"Thiếu niên trong đình viện, hiện tại chỉ có Triển Nhan thôi."

Đàng Chi Nhất nói xong, Bạch Tỳ đột nhiên phúc đến thì lòng cũng sáng ra (vận may đến, linh hoạt khôn ngoan hơn): "Người nói đúng, bọn họ đã bị vị Mặc Sĩ Bát Tiểu Thư kia gọi đi, hồngбет, không tới hai ngày, Triển Nhan cũng sẽ bị gọi đi!"

"Cơ hội vào ngày hôm đó."

Hai ngày sau, Quy lão mang theo người hầu sớm một chút chờ Triển Nhan ở đại sảnh, thấy Bạch Tỳ và Đàng Chi Nhất cũng cùng nhau đi vào với Triển Nhan, Quy lão có chút bất mãn, lớn tiếng nói: "Hai vị, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt sao, ăn chùa uống chùa cũng có mức độ!"

Quy lão dùng một ngón tay chỉ, hai người hầu lưng hùng vai gấu sau lưng đi về phía Bạch Tỳ và Đàng Chi Nhất. Người hầu bước một chân ra, ngừng giữa không trung, thể nào cũng không cách nào rơi xuống đất, sừng sốt nghẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, linh khí cuộn trào mãnh liệt.

Quy lão hiểu là do hai Sát Thần trước mắt, đưa không đi, kéo không được, mình lại không muốn mất mặt, nhất thời có chút rối rắm.

Lúc này, Triển Nhan nhăn mặt, ngồi xuống trên đất, tùy hứng hét lớn: "Không có ca ca tỷ tỷ đi cùng, ta sẽ đi tìm chết."

Bạch Tỳ mau tới trước hoà giải: "Tiền bối, không bằng lấy danh nghĩa người thân, mang ta lên cửa đi, từ nhỏ đứa nhỏ này đã được chăm sóc, cũng không phải là một ngày hay hai ngày."

Quy lão đi quanh Bạch Tỳ, Đàng Chi Nhất mấy vòng, nhìn qua nhìn lại, xác nhận trên người hai người cũng không có yêu khí, miễn cưỡng gật đầu: "Ừ, cá tính quái rối như vậy, mang theo người chăm sóc cũng tốt."

Lại dừng một chút nói: "Đừng trách lão hủ không nhắc nhở các người, trong Phượng thành vô cùng.. cũng không phải là nơi chơi đùa tâm nhân."

Bạch Tỳ miệng thừa phải, kéo Triển Nhan liên tục cảm ơn Quy lão, mí mắt Quy lão trợn lên, cũng không để ý tới Đàng Chi Nhất mặt băng son sống lưng thẳng tắp ở một bên, mang theo người hầu ở đại sảnh chờ ba người thu thập đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Phượng Lâm Châu (2)

Màu sắc toàn thể kiến trúc Phụng Thành lấy màu đỏ làm chính, điểm lệ trang nghiêm, nghe nói Vạn Kỳ gia chủ là lão út trong các huynh đệ tỷ muội, tên một chữ Tiểu, đoán chừng là cha mẹ hi vọng tiểu nhi tử này có thể luôn mở miệng cười.

Quả thật Vạn Kỳ Tiểu xem như luôn mở miệng cười đến thuận buồm xuôi gió. Chín người huynh đệ tỷ muội, trừ vị Bát tiểu thư kia, những người khác cứ thế tâm phục khẩu phục nâng vị tiểu thiếu gia này làm gia chủ.

Trong Phụng Thành không ai dám nói lời như vậy, ở trong đầu Bạch Tỳ không ngừng nhớ lại trước kia chưa từng lấy được thông tin nào từ bức tranh đó, luôn cảm thấy không đúng chỗ nào, trong giây lát lại không nói ra được.

Quy lão mang theo mấy người dừng chân đến một biệt viện của Vạn Kỳ gia ở Phụng Thành. Nương theo vinh dự của Triển Nhan, Bạch Tỳ và Đổng Chi Sơ nhìn Phụng Thành một lần. Thình thoảng Quy lão nhắc nhở vài câu: “Hết nhìn đồng tới nhìn tây, nhìn cái gì ...?”

Bạch Tỳ ngượng ngùng: “Người bên ngoài, không có thấy qua...”

Quy lão: “Hừ, xem đi.”

Sau khi thu xếp ổn thỏa xong, Đổng Chi Sơ hóa thành nguyên hình nhảy ra biệt viện, Bạch Tỳ tính là một người ngồi ở bên ngoài hấp thu nguyệt hoa, lúc đang chuẩn bị ngủ, Bạch Tỳ nhìn lên vách tường trên biệt viện, có một lỗ hồng hình tròn.

Đột nhiên một bóng người bay qua, ngay sau đó có người kêu một tiếng “A”.

Là giọng của Triển Nhan, Bạch Tỳ vọt vào phòng Triển Nhan, vừa tìm vừa gọi: “Triển Nhan? Triển Nhan?” Cũng không có người trả lời, không thấy... Triển Nhan. Nhìn bốn phía, cũng không có một bóng người hay một tiếng động, ban đêm biệt viện như nước lặng, làm cho người ta kiểm chế hít thở không thông.

Bạch Tỳ nhìn về phía lỗ hồng hình tròn trên vách tường, dự định giấu khí tức chui vào, nhưng bị ngăn lại như đập vào bùn mềm, nàng đưa tay phải ra, lòng bàn tay hướng vào bên trong, chỉ thấy thân hình nhỏ xíu của nàng ẩn vào trong không khí.

Thời gian đảo ngược lại hai giờ trước, trong phủ đệ lớn nhất Phụng Thành, Vạn Kỳ Tiểu đang nằm ở trên nhuyễn tháp xem một bức họa, ánh mắt hần mê ly, thình thoảng cầm lấy chung rượu uống hai cái.

Dưới nhuyễn tháp là Quy lão đang khom người, cười có phần nịnh nọt: “Chủ nhân, tính tình người mới tới này hơi bướng bỉnh, nhưng bộ dạng như vậy, thật đúng là giống mười phần mười, tựa như khắc ra cùng một khuôn mẫu. Lúc trước lão nô nghĩ để hần học một ít quy củ sẽ dần tới, khi nào thì chủ nhân nhìn hần?”

Vạn Kỳ Tiểu tiếp tục xem bức họa, giọng nói lạnh lùng: “Tính tình không tốt ____”

“Lão nô tìm người đặc biệt dạy dỗ vài ngày, bảo đảm hần nghe theo quy củ của đồng sự. Lão nô đi ngay.”

Quy lão bái lạy xoay người muốn đi, Vạn Kỳ Tiểu cất giọng đáp: “Cứ như vậy đi, nên thay đổi khẩu vị.”

“Vậy lão nô ____” Quy lão sáng mắt lên, “Chút nữa thì dẫn người qua đây.”

Vạn Kỳ Tiểu để bức tranh trong tay ở một bên, nhắm mắt không biết đang suy nghĩ cái gì. Trên bức họa kia, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đứng lo lắng, bởi vì không biết để hai tay thế nào nên có vẻ rất luống cuống, hần mắt to mờ rậm, thân hình cao gầy, có lẽ là ăn uống không tốt lắm, thoát nhìn đáng vẻ có lẽ dinh dưỡng không đầy đủ.

Bên phải bức tranh viết hai chữ: Triển Nhan.

Bạch Tỳ đoán không lầm, cái lỗ hồng hình tròn trên vách tường kia là một chỗ ẩn hình Truyền Tống Trận, bên kia Truyền Tống Trận, là một tòa phủ đệ khác hết sức xa hoa, hình như người ở viện này rất ít, Bạch Tỳ gần như không thấy có người đi lại. Vòng vào nội viện, Bạch Tỳ sử dụng một pháp trận truy tung nhỏ, sau đó nhanh chóng bay vào một tòa tháp ở sâu bên trong.

Bên trong tháp, Vạn Kỳ Tiểu khoác sa y màu trà, nhìn chăm chăm thiếu niên quỳ trên đất. Hần kéo tay của thiếu niên, nâng cằm của hần lên, trong đôi mắt có cái gì chợt lóe lên.

“Người tên là gì?” Vạn Kỳ Tiểu ôn hòa hỏi thiếu niên.

Thiếu niên xoay mặt, cứng cổ không nhả nạt nói: “Mắc mớ gì tới người, thả ta ra.”

Thấy quanh thân Vạn Kỳ Tiểu hoàn toàn lộ ra sát khí, Quy lão bên cạnh vội vàng đá Triển Nhan một, hung tợn nói: “Chủ nhân hỏi người là cho người cơ hội, hiểu biết chút, đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Thiếu niên cười to ba tiếng, vẻ mặt khinh thường: “Triển Nhan ta há là người tham sống sợ chết.”

Vạn Kỳ Tiểu cười một tiếng, ngón tay xẹt qua trên mặt Triển Nhan: “Thì ra gọi là Triển Nhan.” Nàng trở lại nhuyển thấp, nằm nghiêng, ánh mắt vô tình hữu ý nhìn Triển Nhan từ trên xuống dưới, dường như giận từa như vui. Thị nữ hai bên dường như lấy được ám hiệu nào đó, bắt đầu cởi quần áo của Triển Nhan.

Triển Nhan chưa gặp qua loại chiến trận này, Vạn Kỳ nhất tặc, khi nào thì bắt đầu trở nên tối tăm rối loạn như vậy. Hắn xô đẩy hai người thị nữ hai bên, vừa lên tay cũng biết tu vi các nàng ở trên mình, về phần Vạn Kỳ gia chủ, Triển Nhan không dám tưởng tượng. . .

Hai người thị nữ thành thạo cởi hết áo Triển Nhan, Vạn Kỳ Tiểu cười nâng chung rượu lại đi xuống nhuyển thấp lần nữa, nhìn vòng quanh Triển Nhan một vòng, thỉnh thoảng xuống phê bình.

“Tiểu đệ đệ, ngươi có phần quá gầy, cái này không thể được.”

“Thất lưng quá nhỏ, sau này ăn nhiều một chút.”

“Sao trên lưng còn có vết sẹo chứ?”

Triển Nhan vừa xấu hổ, trong giây lát không biết nên đối đáp ra sao, buộc lòng phải nhắm mắt, hừ lên hai tiếng tỏ vẻ bất mãn.

Trái lại Vạn Kỳ Tiểu hết sức hài lòng, phân phó nói với Quy lão: “Thu xếp hẳn đêm nay_____”

Đang lúc này, không biết một bóng người màu trắng ở đâu xông ra, kẹp ngang thất lưng Triển Nhan, một lần thứ nhất, trong nháy mắt hoàn thành. Vạn Kỳ Tiểu không chút hoang mang tiêu sái quay về giường, khoe miệng chứa nét cười.

Một lát sau, bóng trắng kẹp ngang Triển Nhan quay về chỗ này một lần nữa, liên tiếp thương thức hơn mười lần, cuối cùng bóng trắng cũng từ bỏ, để Triển Nhan xuống. Bạch Tỳ chợt hiểu: Nơi này thi hành một loại trận pháp chồng không gian, bất kể người nào đi ra ngoài từ nơi này, cuối cùng cũng sẽ về đây. Nếu như nàng đoán không sai, hẳn là trận nhân* đang ở dưới nhuyển thấp, nếu không sao người phía trên kia có thể an tâm uống rượu, đáng tiếc Bạch Tỳ nàng cũng không có hứng thú làm chuột trong móng mèo.

*Trận nhân: mất trận

Tập trung linh khí trên tay, một tay nắm quyền, Bạch Tỳ xông lên nhuyển thấp, nhìn như cho Vạn Kỳ Tiểu lồi đình nhất kích. Ngay lúc đối phương bày ra động tác phòng ngự thì, nắm tay Bạch Tỳ vừa chuyển, trực tiếp nện ở trên nhuyển thấp, một tiếng “Rầm” vang lên, lấy nhuyển thấp làm tâm điểm, vết nứt ngang dọc đan chéo nhau mở một vòng một vòng tứ phía.

Vạn Kỳ Tiểu đứng ở giữa vết nứt, giữa khuôn mặt không tìm thấy một chút tức giận, nàng ta cúi đầu cười một tiếng: “Thì ra bằng hữu của tiểu đệ đệ bạo lực như vậy.” Lại chuyển hướng sang Bạch Tỳ: “Tiểu nha đầu, vậy mà ngươi lại nhìn trúng đệ đệ nhà ta, cái này cũng không tốt.”

Nàng ta ngừng lại một chút, sắc mặt trịnh trọng: “Ngươi có hơi già.”

Bạch Tỳ vừa muốn phản bác lại lời “Coi trọng đệ đệ nhà ta” này, chính là bị câu tiếp theo làm cho nghẹn lại, im lặng hồi lâu mới nói: “Ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi, trâu già gặm cỏ non.”

“Ha ha ha ha ha.” Vạn Kỳ Tiểu cười tùy tiện phách lối: “Quả thực tiểu đệ đệ còn non, ta đây, thật đúng là không già, dĩ nhiên, cũng không muốn ăn cỏ non.”

“Tiểu đệ đệ” Triển Nhan thật lâu không bị đề ý tới đột nhiên chen vào, mạnh mẽ quét cảm giác tồn tại: “A Tỳ, chúng ta đi mau.”

“Gấp gấp như vậy à, không đi dạo cho tốt, phủ đệ của Vạn Kỳ gia tộc chúng ta, không phải ai cũng có cơ hội nhìn.” Vạn Kỳ Tiểu chậm rãi đến gần Bạch Tỳ: “Rất nhiều người nhìn thấy_____đều chết hết, ha ha ha ha ha.”

Nữ nhân này, đầu óc có bệnh không, Bạch Tỳ không muốn tốn nhiều lời với nàng ta, đưa tay muốn kéo Triển Nhan ra, lại bị Vạn Kỳ Tiểu giành trước, Triển Nhan tức thì bị một tay nàng ta đánh hôn mê.

“Tiểu nha đầu, ta thật vất vả tìm được đệ đệ, sao có thể để cho ngươi mang đi.”

Nhìn thấy hai người thị nữ núp trong bóng tối bắt đầu cởi quần áo cho Triển Nhan, Bạch Tỳ đã cảm thấy có chỗ nào không nhiều lắm, nhất là Vạn Kỳ Tiểu, mặc dù mỗi tiếng nói hành động rất ngạo mạn, nhưng thực chất bên trong lại mang theo một loại cảm giác âm nhu, cuối cùng Bạch Tỳ suy nghĩ ra là không đúng chỗ nào, cõi đời này chỉ có một loại đồ, giả vĩnh viễn là giả.

Lại nghĩ đến lời đồn về Bát tiểu thư Vạn Kỳ gia, Bạch Tỳ đổ ra một phòng đoán to gan. . .

“Đúng vậy nha, Bát tiểu thư tìm đệ đệ đã lâu rồi.”

Bỗng chớp ánh mắt của Vạn Kỳ Tiểu nheo lại, một mùi nguy hiểm bao phủ ở giữa hai người, chung rượu vốn được nàng ta nâng ở trong tay vỡ thành bột, pháp phối rơi xuống đất.

Bạch Tỳ dự định ngưng tụ linh khí lần nữa thì thâm nghĩ không xong, dường như nòng và linh khí trong phòng bị thứ gì đó cứng rắn tách ra, một cảm giác mất đi sức lực kéo tới, nòng mãnh mẽ chống đỡ tinh thần, dùng chủy thủ của Từ phu nhân để ngang trước ngực, bày ra tư thế phòng ngự.

“Trong tháp Tỏa Cốt này, vạn vật do ta không do trời, tiểu nha đầu.” Năm ngón tay của Vạn Kỳ Tiểu bóp chặt cổ Bạch Tỳ, gần từng chữ một: “Ngươi. Nhiều. Lòi. Rồi.”

Thuận theo cảm giác trời đất mù mịt hôn mê, Bạch Tỳ mất hết ý thức.

Sau khi Đăng Chi Sơ trở lại biệt viện, không những không thấy Bạch Tỳ, còn phát hiện Triển Nhan cũng biến mất, hấn nhặt ba đồng tiền lên, gieo quẻ ngay tại chỗ, lấy được quẻ Khôn.

Khôn già, đại biểu cả vùng đất, đại biểu nữ tử. Hấn bói chỗ ở hai người, nhưng thấy hiện tại hai người hấn là ở một địa phương thâm hậu, về phần nữ tử... Bao vây bọn họ là nữ nhân?

Trong biệt viện, ngoại trừ cửa chính chỉ có một lỗ hồng nguyên hình trên vách tường, Đăng Chi Sơ vào lỗ hồng, một vùng hoành vu bất ngờ đập vào mắt, hoàn toàn không có vết chân và lại không có một chút hơi thở của Bạch Tỳ và Triển Nhan.

Thấy sắc trời sáng, Đăng Chi Sơ trở về biệt viện, Bạch Tỳ và Triển Nhan mới tới, mình lại không có ở đây, bọn họ không thể tự mình đi loạn, có khả năng duy nhất, Đăng Chi Sơ nghĩ đến Quý lão và thiếu niên lần lượt được mang đến Phụng Thành mấy ngày trước đây, một dự cảm xấu xuất hiện.

Triển Nhan cảm thấy giấc ngủ này rất ngon, phía dưới khăn trải giường mềm mại thoải mái, khiến hấn nhớ tới thật nhiều năm trước, lúc hấn mới mười tuổi rất thích đi theo sau mấy ca ca, tiểu nam hài nhỏ xíu, ít nhiều có chút sùng bái huynh trưởng, lâu ngày được theo sau lưng các ca ca, Triển Nhan cũng không ngoại lệ, hấn cũng không muốn bắt chước tỷ tỷ.

Cho dù được cha mẹ sủng ái lên trời xuống đất, nhưng nơi cha mẹ không thấy được, hấn thấy mấy ca ca trừng phạt tỷ tỷ nhiều lần, hấn âm thầm hạ quyết tâm: Nhất định không thể đứng sai đội ngũ!

Duỗi lưng một, Triển Nhan cảm thấy hôm nay cả phòng cũng trở nên đẹp, chợt hấn nghĩ tới điều gì, lắc đầu một, không đúng, phòng đẹp như vậy, còn có người trên giường tới qua, Bạch Tỳ đâu?

Triển Nhan cẩn thận ghé vào bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài cửa sổ có mấy nha hoàn đang đi tới đi lui.

“Két” một tiếng, cửa bị đẩy ra, một nha hoàn cầm một bộ quần áo đi tới sau lưng Triển Nhan: “Tiểu thiếu gia, nô tì vội tới giúp người thay quần áo.”

Triển Nhan giật mình một lui về phía sau tròn một bước dài, trong đầu không ngừng xoay quanh ba chữ “Tiểu thiếu gia”. Hấn bĩu môi, nghĩ thầm: Thật là mỉa mai.

Sau cơm trưa, Vạn Kỳ Tiểu phái người đón Triển Nhan ra hậu hoa viên, nơi này chim hót hoa thơm, tự thành một mảnh trời đất. Vạn Kỳ Tiểu khoác lụa mỏng màu trà, một con bướm đậu trên tay, mỗi khi bướm vỗ cánh muốn bay đi, Vạn Kỳ Tiểu cũng sẽ kéo xuống phía dưới, bướm mất lực bay lên.

Liên tưởng đến mình, Triển Nhan có chút khổ sở, hấn không phải là bướm trong tay nàng ta, sợ là nát chân, gãy cánh cũng bay không ra lòng bàn tay của nàng thôi.

Thấy người tới, Vạn Kỳ Tiểu nhẹ nhàng giơ tay, cho phép bướm cất cánh: “Cửu đệ, những năm này ngươi ở bên ngoài, biết Bát tỷ lo lắng không?”

Lo lắng? Lo lắng hấn không thể sớm nhất xác cho ta đi! Đáng tiếc là Triển Nhan biết cho dù nói ra cũng sẽ bị vị Bát tỷ này phủ nhận, không làm được còn có thể bị trả đũa.

Thấy Triển Nhan không lên tiếng, Vạn Kỳ Tiểu mở ra chủ đề khác, làm Triển Nhan không thể không nhận: “Bằng hữu của cửu đệ không chăm sóc đệ tốt, Bát tỷ phạt nàng thay đệ.”

“Ngươi làm gì A Tỳ??”

Hấn cũng biết, làm sao nữ nhân rắn rết này có thể sẽ chỉ vậy hấn hấn, nàng chỉ biết rút cánh hấn, lại treo ngược tính mạng của hấn.

“Đệ cứ nói đi?”

Triển Nhan cảm thấy hoảng sợ, không tự chủ được nghĩ tới kết quả xấu nhất: “Nếu như A Tỳ không có ở đây, ta cũng sẽ không tiếp tục sống, ta hiểu rõ không ai có thể thắng ngươi, từ nhỏ ngươi chính là thiên tài, nhưng đến hôm nay, cuối cùng ta có biện pháp giết mình.”

Vạn Kỳ Tiểu cúi đầu, giọng nói khẽ run: “Cửu đệ, Bát tỷ trong mắt đệ, chính là nhân tâm như vậy sao?”

Triển Nhan cười lạnh một tiếng: “Nhấn tâm? Ngươi hoàn toàn không có tâm, ngay cả huyênh trường của mình cũng không tha, ngươi có mặt mũi gì nói mình nhấn tâm, hừ.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Phượng Lân Châu (3)

Edit: Preiya

Beta: Van Tuyet Nhi

Bạch Tỳ thật sự không nghĩ tới mình còn có thể tỉnh lại, theo quy luật bình thường, phải là giết người diệt khẩu mới đúng. Kết quả chẳng những nàng còn sống, mà còn sống rất tốt, nói tới một bàn thức ăn ngon tỏa linh khí ra khắp bốn phía này, bình thường nàng chưa từng nhìn thấy; còn có cách trang trí trong phòng, còn xa hoa thoải mái hơn gian phòng của đệ tử thân truyền Bất Chu, ở trước mặt viên đạn bọc đường*, Bạch Tỳ khó giữ vững được tinh táo. Nghĩ tới nghĩ lui, lý do không giết nàng chỉ có một —— nàng chết thì sẽ có người đau lòng.

*Viên đạn bọc đường: ý nói sự cám dỗ bằng vật chất để lôi kéo làm cho người ta dễ sa ngã, biến chất.

Bạch Tỳ thử mở cửa sổ ra, quả nhiên, cả căn phòng đều bao phủ bởi một kết giới, tối ngày hôm qua Vạn Kỳ Tiểu nhắc tới một cái tên "tháp Tòa Cốt", Bạch Tỳ không phải quá quen thuộc với cái tên này. Hắc Liên của sư tôn Tiêu Diễn của nàng lấy màu đen nghiệp hỏa (ngọn lửa của tội ác) tràn đầy đất trời đại sát bốn phương, đặc điểm của tòa tháp Tòa Cốt này lại là lúc lớn lúc nhỏ bao quát cả trời đất, một khi tiến vào trong tháp Tòa Cốt, ngay cả chuyện sống chết cũng phải nằm trong tay chủ nhân tòa tháp. Tình hình trước mắt, hẳn là nàng còn ở trong tháp, về phần Triển Nhan, tuy mới quen nhưng vẫn luôn nhớ hẳn là "Thải ca ca", trong mấy vị thiếu gia của bộ tộc Vạn Kỳ, sợ rằng người có cái tên này chính là Vạn Kỳ Thái đi.

Trong chốc lát cũng không nghĩ được biện pháp ra ngoài, không bằng ăn uống no đủ trước, dù sao cũng phải chờ, hai ngón tay Bạch Tỳ cầm một miếng điểm tâm lên, bắt đầu ăn...

Cùng một thời gian, Triển Nhan đang đơn phương tranh cãi kịch liệt với Vạn Kỳ Tiểu.

"Cửu đệ, từ trước đến giờ tỷ thích làm nhiều hơn nói, còn người khác nghĩ thế nào, mới xem suy nghĩ của từng người."

Triển Nhan nắm chặt hai tay đứng đối diện với Vạn Kỳ Tiểu, giống như một con gà chọi bất cứ lúc nào cũng có thể vỗ cánh chiến đấu, hận không thể dùng chân đang đào bới đất nói cho vị đối diện kia thấy mình có bao nhiêu tức giận.

Ngược lại Vạn Kỳ Tiểu, quả thật không khác với cái tên của nàng, trên mặt luôn mang theo nụ cười, giống như trêu chọc tiểu hài tử nhìn Triển Nhan: "Cửu đệ, muốn báo thù sao?"

Nàng không chút để ý mái tóc bung xòa tùy tiện: "Vậy thì tới giết tỷ đi."

Triển Nhan nghĩ thầm, nói nhảm, nếu có thể giết được thì tỷ cho rằng tỷ có thể sống đến bây giờ sao? Nhưng, nếu có thể giết, mình thật sự hạ thủ giết tỷ ấy được sao? Không đúng không đúng, cũng không phải hẳn không hạ thủ được, hẳn chỉ không muốn làm sát nhân lãnh huyết điên cuồng giống như Vạn Kỳ Tiểu thôi.

"Sự phản nộ của đệ đâu? Đừng để Bất tỷ cảm thấy đệ vẫn mang lòng dạ đàn bà như trước đây."

Tượng đất còn có ba phần chính trực, bị một kích như vậy, trong nháy mắt Triển Nhan lại giận đến cực điểm, nén đủ sức lực vung quả đấm đánh về phía Vạn Kỳ Tiểu, ở chỗ cách nàng ba mét lại khó khăn đi tới nửa bước, Triển Nhan điều động linh khí toàn thân, hét lớn một tiếng, lại tấn công về phía Vạn Kỳ Tiểu, tới chỗ còn cách một mét lại bị ép dừng lại.

"Cửu đệ, đệ còn kém quá."

Nói xong, năm ngón tay của Vạn Kỳ Tiểu nắm thành móc câu đưa ra đối diện với Triển Nhan, quả đấm của Triển Nhan bị nắm chắc ở trong tay Vạn Kỳ Tiểu, bàn tay nàng vừa chuyển, xương cốt trên tay răng rắc mấy tiếng vỡ vụn, Triển Nhan đau đến đầu đầy mồ hôi, chân sau đạp đất cứng rắn chống đỡ tiếp tục công kích, Vạn Kỳ Tiểu xem thường lắc đầu, lòng bàn tay đẩy nhẹ, thân thể Triển Nhan bay ra xa trăm mét, phịch một tiếng ngã đến bụi đất tung bay.

Vạn Kỳ Tiểu đi từng bước một về phía Triển Nhan, quay lưng về phía ánh mặt trời, sắc mặt u ám "Cửu đệ, nói cho đệ biết một tin tốt."

Nàng nửa ngồi xuống, lại gần Triển Nhan: "Đồng bạn nhỏ của đệ đã ra rồi."

Bạch Tỳ có hai tin tức như muốn chia sẻ cho Thần Quân đại nhân đã một đêm không ngủ, tin tức tốt là nàng lại dựa vào ăn cứu vớt chính mình; tin tức xấu là nàng chân trước bước ra khỏi phòng giam xa hoa chân sau bước vào khuê phòng của Vạn Kỳ Tiểu! Không sai, màn lụa màu hồng treo từ nóc nhà thả xuống, phô bày ra một cái giường mang hương vị nữ nhân, còn có không có chỗ nào không có từng đợt đàn hương, đệm cói rải rác trên đất đều có rất cảm giác màu hồng của thiếu nữ. Bạch Tỳ lắc lắc đầu, trong đầu nhảy ra Vạn Kỳ Tiểu cười như thần kinh và ngạo mạn khiến người ta phản cảm, tính thần của nữ nhân này, bị phân liệt...

"Thích không? Tiểu nha đầu."

Thật là nghĩ mà chịu không được, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Vạn Kỳ Tiểu vô thanh vô tức tự nhiên xuất hiện ở trước mắt Bạch Tỳ. Vẫn quái gở trước sau như một, người nhìn thấy vẫn rợn cả tóc gáy.

"Bát tiểu thư, đã lâu không gặp." Người ta nói gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Bạch Tỳ học theo dáng vẻ của Vạn Kỳ Tiểu trả lời, ôm lấy một chút tâm tư khiến người cũng không thể đoán được.

Vạn Kỳ Tiểu không khỏi che miệng cười duyên: "Có lẽ người thú vị hơn Triển Nhan nhiều, có muốn theo ta không. Tiểu nha đầu, nói thử người am hiểu cái gì, ta cũng sẽ an bài một chức vị cho người."

"Hả? Am hiểu nhất chính là kể chuyện xưa." Bạch Tỳ lại cảm nhận được cảm giác vô lực khi linh khí đang bị xói mòn như ngày hôm qua, Vạn Kỳ Tiểu ngồi ở trên ghế, không nhanh không chậm uống rượu.

"Nói đi, chuyện xưa gì."

Vừa mới dứt lời, linh khí ừ ừ kéo tới, chui vào các huyết mạch của Bạch Tỳ, nàng hiểu Vạn Kỳ Tiểu muốn ra oai phủ đầu với nàng, một khi nàng chọc cho Vạn Kỳ Tiểu không vui, Bạch Tỳ có thể giao nộp bản thân ở đây luôn.

"Từ xưa gia nghiệp truyền nam không truyền nữ, từ nhỏ Bát tiểu thư đã thông tuệ hơn nam tử, nhưng không có cơ hội thừa kế gia nghiệp, cuối cùng dùng mọi cách suy xét, dứt khoát diệt tận huynh đệ của chính mình, không ngờ người nhỏ nhất lại chạy thoát, cho nên Bát tiểu thư không khỏi thay thế hân, cái gọi là bức họa mỹ nam trên thuyền, chẳng qua là thủ đoạn để người tìm được đệ đệ sau đó nhỏ cò tận gốc, hừ."

Đối với người như Vạn Kỳ Tiểu, giờ thủ đoạn đã bị nàng liếc mắt nhìn thấu, không bằng kích thích tiến vào điểm trực tiếp, vấn đề gì đó, Bạch Tỳ nghĩ có lẽ đây mới là phương pháp công chiếm đóng tốt nhất của nàng.

Nàng đánh cuộc đúng!

"Chuyện xưa không tệ, nhưng quá giả." Vạn Kỳ Tiểu đứng dậy, trước khi đi còn bỏ lại một câu nói: "Triển Nhan ở hậu hoa viên."

Không cần nàng nói, Bạch Tỳ cũng biết chuyện xưa là giả, với thể lực một tay che trời hiện giờ của Vạn Kỳ gia, cho dù mấy vị thiếu gia kia nhảy ra từ trong quan tài cũng không phải là đối thủ của nàng, huống chi là một Triển Nhan nho nhỏ.

Vạn Kỳ Tiểu không giết chết Triển Nhan tại chỗ, thậm chí còn giữ lại nhân chứng sống Bạch Tỳ. Nguyên nhân chỉ có một: Vạn Kỳ Tiểu sợ, nàng sợ Triển Nhan đau lòng bởi vì nàng giết bằng hữu của hắn.

Nàng làm những chuyện này, mục đích cuối cùng là gì, lại nên làm thế nào mới có thể lấy được Nhược Thủy?

Có lẽ Vạn Kỳ Tiểu muốn để nàng nhanh chóng nhìn thấy Triển Nhan, Bạch Tỳ ra khỏi khuê phòng đã nhìn thấy Triển Nhan ngồi sững trên đất ở hậu hoa viên, sắc mặt trắng bệch, một tay thả xuống rất mất tự nhiên, còn tay kia thì chống đỡ trên đất.

Bạch Tỳ chạy nhanh qua, chỉ liếc mắt một cái, nàng đã biết, xương tay của Triển Nhan đã vỡ vụn, lời Bạch Tỳ định nói nhưng đến bên miệng lại nuốt xuống, thấy nàng muốn nói lại thôi, Triển Nhan mở miệng trước.

"A Tỳ, ta muốn giết nàng!"

Giọng điệu bình tĩnh, Triển Nhan chưa bao giờ an tĩnh như vậy, cho tới nay, ở trong mắt Bạch Tỳ, hắn đều mang dáng vẻ thiếu niên không rành thế sự.

"Nàng, là Bát tỷ của người đó." Bạch Tỳ dùng câu khẳng định, Triển Nhan sững sờ, chậm rãi gật đầu. Yếu ớt kể lại chút chuyện xưa.

Gia chủ đời trước của Vạn Kỳ gia, cũng chính là phụ thân của Triển Nhan, trời sinh tính tình phong lưu phóng đãng không kiềm chế được, dưới sự cố gắng cày cấy mưa móc cùng hưởng của ông, tám người thế thiếp đều sinh chín người con trai và gái. Một điểm hồng giữa đám cây xanh chính là Bát tiểu thư, sự cưng chiều của phụ mẫu đều dành cho vị nữ nhi độc nhất này, những nhi tử khác, gia chủ Vạn Kỳ gia kiên định tiến hành nuôi dưỡng nhi tử theo chính sách tàn ra. Cừu thiếu gia hoàn toàn không hiểu nỗi khổ nhân gian đã trở thành người ái mộ ngu ngốc của mấy vị ca ca, hẳn thật sự quá hâm mộ thủ đoạn sắc bén của mấy vị ca ca liên thủ thu thập người tỷ tỷ không biết trời cao đất rộng đó của mình, nhưng mấy ca ca ghét bỏ hắn nhỏ, vẫn luôn không yêu thương quan tâm tới hắn.

Vài năm sau, mấy ca ca trở thành thiếu niên hiền ngang mạnh mẽ, ngay cả Cửu thiếu gia cũng đã mười hai tuổi, lúc này gia chủ Vạn Kỳ gia mở ra một hội nghị cho huynh đệ tỷ muội bọn họ, nội dung hội nghị là thế này: tuổi tác lão phu đã cao, nên đến lúc ra ngoài tiêu sái, huynh đệ các con phải cố gắng thật tốt, người có tu vi cao nhất chính là gia chủ sau này; nói xong đều giải tán mấy người, để lại Bát tiểu thư một mình. Về sau mấy vị ca ca lặng lẽ nói, thật ra phụ thân muốn truyền chức vị gia chủ cho Bát tiểu thư, bắt buộc dĩ lại truyền nam không truyền nữ, liền âm thầm cho nàng những thứ tốt khác, còn lời thề son sắt nói bọn họ nhìn thấy lão bát cầm một cái hộp ra ngoài.

Thấy Triển Nhan im lặng, Bạch Tỳ hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Tỷ ấy giết bảy vị ca ca," Triển Nhan cười có chút bí ẩn: "Mà ta không hiểu, tại sao tỷ ấy không giết ta. Hiện tại ta muốn giết tỷ ấy!"

Dựa theo cách nói của Triển Nhan, vị Bát tiểu thư này cũng được cho là một nhân vật có tâm cơ thủ đoạn thiên phú thời vận không gì không xuất chúng nổi bật. Bạch Tỳ không tin rằng người như vậy sẽ ngu đến mức để lại tai họa, cho nên giữ lại nhất định không phải tai họa.

"A Tỳ, ta muốn đi giết tỷ ấy." Triển Nhan giống như mê muội đứng lên, mắt hồn càng chạy càng xa, đợi đến lúc Bạch Tỳ chú ý, hoàn toàn đã không còn bóng dáng Triển Nhan.

Bắt đầu Đăng Chi Sơ còn rất lo lắng cho Bạch Tỳ, một ngày qua đi, khế ước giữa hần và Bạch Tỳ không có bất kỳ hiện tượng buông lỏng nào, Đăng Chi Sơ dần dần yên tâm, tình tâm đi dạo khắp nơi trong biệt viện, hai vị tu tiên giả biến mất không tiếng động, hoặc là đối phương có thực lực tuyệt đối, trong nháy mắt có thể nghiền ép, hoặc là hai người đang bị vây ở nơi nào đó.

Đứng ở dưới vách tường, Đăng Chi Sơ nhìn quanh một vòng, lỗ hồng hình tròn chỗ kia giống như trở nên không giống lắm, rõ ràng có một tầng tia sáng thoáng hiện qua, trong nháy mắt Đăng Chi Sơ hiểu ra cái gì đó.

Có một loại Truyền Tống Trận ẩn hình, có thể thiết lập thời gian mở ra, tỷ như ban ngày hoặc là buổi tối, chính xác hơn chút là có thể thiết lập vào chập tối, tỷ như nơi trước mắt này.

Hần ra về như là nhàn rỗi đi dạo, thân hình biến mất vào trong lỗ hồng này...

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Bạch Tỳ thật sự không tin, thậm chí trên đời có bảo khí thần kỳ như vậy, tên Triển Nhan này đã biến mất gần hai canh giờ, Bạch Tỳ lo lắng cái tên này nghĩ không thông suốt, hơn nữa đánh không lại Vạn Kỳ Tiểu, mặc dù biết chắc chắn rằng hần sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng vẫn không có cách nào bỏ qua sự bất an trong lòng.

Mãi cho đến khi quang cảnh trước mắt đột nhiên vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, Bạch Tỳ nhìn thấy một khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ ở trong quang cảnh mảnh vụn đầy trời đất này. Thiếu niên mắt to mày rậm lộ vẻ hoang hốt lo sợ, dưới chân hần là Vạn Kỳ Tiểu mặc một thân lụa mỏng màu trà yếu ớt nằm trên mặt đất, thiếu niên nhìn tay của mình lại nhìn Vạn Kỳ Tiểu trên đất, ngẩng đầu lên, hần nhìn thấy Bạch Tỳ, sau đó tứ chi cứng ngắc bước về phía Bạch Tỳ.

"A Tỳ, ta giết tỷ ấy rồi..."

"A Tỳ, tỷ ấy thật sự chết rồi..."

Từ trong giọng nói đè nén run rẩy của Triển Nhan, Bạch Tỳ không nghe thấy một chút vui vẻ sáng khoái nào khi báo được thù, ngược lại xen lẫn buồn bã mà hần không cảm thấy được.

"A Tỳ, ta đã giết Bát tỷ của mình."

Triển Nhan phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, ôm lấy đầu của mình, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, sau đó cất tiếng cười to, cười cười rồi chột khóc, lúc bắt đầu là nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào, càng về sau gào khóc thê lương...

Vạn Kỳ Tiểu gian nan vươn một tay ra, muốn kéo Triển Nhan lại, dường như trong tay nàng đang nắm gì đó muốn đưa cho Triển Nhan. Bạch Tỳ bước một bước dài xông tới, đỡ Vạn Kỳ Tiểu dậy, chuyển cho nàng một ít linh khí, trên khuôn mặt của Vạn Kỳ Tiểu còn mang theo nụ cười không để bất luận kẻ nào ở trong mắt, nàng nói: "Cửu đệ, tháp Tòa Cốt là của đệ."

Nàng thở hắt hắt, đôi môi nấp má, gần như dùng hết một chút hơi sức cuối cùng, nỉ non nói: "Cửu giao (thường lũng) là một con rồng, đệ đệ của ta rút cuộc cũng phải thành rồng."

Nhiệt độ nóng hổi trên tay từ từ biến mất, Bạch Tỳ ngậm thở dài một hơi: thì ra là như vậy.

Tay Vạn Kỳ Tiểu đưa ra bỗng chốc buông xuống, có đồ vật gì đó rơi ra từ lòng bàn tay của nàng —— đó là một chìa khóa nhỏ dài phong cách cổ xưa.

Bạch Tỳ quăng tay áo thật dài ra kéo Triển Nhan lại, la lớn: "Nàng chỉ vì ngươi, nàng đều là vì ngươi, Triển Nhan."

Nàng chỉ vì ngươi...

Năm chữ, dễ dàng khiến biển ký ức của Triển Nhan nổi tung, hấn lao đảo bờ đến bên cạnh Bạch Tỳ, nước mắt nước mũi đầy mặt, rớt cuộc vẫn hỏi ra: "A Tỳ, người lừa ta, người nhất định đang gạt ta, có đúng không?!"

Đó là Bát tỷ của hấn, gian trá ác độc không thừa thủ đoạn...

"Nàng mới vừa nói cứu giao là một con rồng ——"

Trên mặt Triển Nhan có một thứ gọi là nguy trang đang tan vỡ từng chút ...?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Phượng Lân Châu (4)

Tổ tiên Vạn Kỳ gia bá chủ Phượng Lân Châu là đời sau Tu Tiên Giả và Đại Yêu Giao kết hợp, bên trong gia tộc vẫn có một lời tiên đoán, một đại gia chủ sẽ sinh ra chín đứa con, lúc này huyết mạch Giao Long bên trong thân thể bọn họ sẽ từ từ giác tỉnh (cảm giác thức tỉnh), cá tính Giao Long thì sát tàn bạo, chín đứa con chém giết lẫn nhau, kẻ thắng lợi cuối cùng sẽ trở thành chủ nhân bảo khí "Nhất Thủy Gian", cũng là hóa thân của Chân Long, người có Thủy lực thuần túy nhất, cũng chương quản Nhược Thủy.

Loại lời tiên đoán này, cho tới bây giờ có cũng như không, ai cho là thật vậy cũng quá ngu xuẩn, Triển Nhan chưa bao giờ nghĩ đến, phụ thân hấn anh mình thần võ, ca ca hấn tuổi trẻ tài cao, còn có bát tỷ hấn không biết phải hình dung như thế nào, thế nhưng toàn bộ nằm trong đó.

"Vạn Kỳ Tiểu, tỷ thật ác độc ——"

Thời điểm Triển Nhan cắn răng nghiêng lợi nói ra những lời này, thân thể Vạn Kỳ Tiểu đã biến mất một nửa, ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh tinh mạch bên trong thân thể nàng bị thiêu đốt chỉ còn sót lại linh lực, không tiếc chết không toàn thây cũng phải cấp cho Triển Nhan một ảo cảnh cùng một món đồ vật.

Ngày ấy lão gia chủ Vạn Kỳ lưu lại cho độc nữ (con gái một) Vạn Kỳ Tiểu, trân trọng giao cho nàng một cái hộp, nói với nàng: ta chỉ có một nữ nhi là con, từ trước đến giờ nuông chiều sủng ái con, thật sự không đành lòng cũng không nỡ để con chịu một tia khổ. Không phải là cha thiên vị, năm ngón tay dài ngắn cũng không giống nhau. Phụ thân chỉ muốn nói cho con biết một chuyện, lời tiên đoán của Vạn Kỳ gia chúng ta là thật, sẽ ứng nghiệm ở trên người của các con. Mấy ca ca kia của con, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện thừa kế gia nghiệp này, bọn họ hợp tác cũng đánh không lại một mình con, phụ thân cũng biết bọn họ không ít lần âm thầm gây phiền toái cho con. Nếu là..... Thực đến ngày đó, dù sao cũng là huynh muội, con cho bọn họ ra đi thối khoai, về phần Tiểu Cửu, hấn và con cũng không thân cận, nhưng ta biết con nhiều lần vì hấn cãi nhau rất hung với mấy ca ca, các con là tỷ đệ cùng mẹ, tương lai có đi tới một bước kia không ta không biết. Nếu như nhất định xảy ra chuyện này, phụ thân tình nguyện người cuối cùng lưu lại là con, ít nhất con có thể bảo vệ cơ nghiệp ngàn năm của Vạn Kỳ gia.

Tu Tiên giới dài đằng đặc vạn năm, lão gia chủ Vạn Kỳ gặp quá nhiều biến đổi lớn lao trong cuộc đời, gia tộc chìm nổi, trong ngày thường một bộ dạng hồ đồ hiểm ác, trong lòng lại cực kỳ khôn khéo.

Phút cuối cùng còn dặn dò nữ nhi: kẻ làm chuyện lớn, kiên kị nhất là lòng dạ đàn bà.

Triển Nhan thao thao bất tuyệt bắt đầu nói chuyện khi còn bé, có lần Nhị ca ca hấn chia cho hấn trái cây Long Quỷ ăn ngon, Bát tỷ hấn hung thần ác sát chặn ngang cướp đi, còn dương dương tự đắc không ai bì nổi.

—— Muốn ăn, đánh thắng ta mới có thể;

Còn có một lần, Tam ca ca hấn mang áo choàng lông chồn Bắc Cảnh trân quý cho hấn, khi hấn đi vắng lại bị Bát tỷ hấn xé nát tan, nhân tiện vênh mặt hất hàm sai khiến hấn thiếu chút nữa quyền cước gia tăng.

—— A, rất đẹp mắt, nhưng phụ thân và ta đều không có đâu;

Sau đó, một vị đường huynh bà con xa ăn nhầm Long Quỷ hãm hại Nhị ca ca hạ độc, bị Nhị phụ nhân cắt đầu lưỡi phế tu vi; một đứa nha hoàn thu hồi mảnh vụn áo choàng lông chồn từ đó bệnh không dậy nổi, không quá mấy ngày đã bỏ mạng. Tam ca ca rất tiếc nuôi lời bình: có chút phúc khí, cũng không phải ai cũng có thể hưởng thụ.

.....

Rất nhiều nhiều nữa, Triển Nhan chôn đầu thật sâu vào giữa hai chân, tiếng ngẹn ngào càng ngày càng thấp, hấn từng lần một nhớ tới: tên lừng gát, đều là tên lừng gát.....

Bạch Tỳ không nghĩ tới thật sự quá nhiều, dù loại hành động của Vạn Kỳ Tiểu, thì ra đều là tự mình lót đường cho Triển Nhan, Triển Nhan nói không sai, nàng thật là ngoan độc, đối với huynh đệ hung ác, đối với mình ác hơn, nhưng Bạch Tỳ có một nghi vấn, đã như vậy, vậy người gieo xuống trong tai Triển

Nhan là ai chứ?

"Vạn Kỳ Thái."

Đằng Chi Sơ từ sau lưng Bạch Tỳ đi ra, một tay thoải mái ôm chầm lấy hông của nàng: "A Tỳ, sau này không nên đi loạn."

"Hừ!"

Làm một con tọa kỵ, cho dù Đằng Chi Sơ là Thần Quân tương đối cao, nhưng mà không tích cực tìm kiếm chủ nhân còn muốn trách cứ chủ nhân, như vậy thật sự được sao?

Đằng Chi Sơ không tiếp chiêu của Bạch Tỳ, tự động nói đến cái khác: "Vạn Kỳ Thái là Thất ca của Triển Nhan." Nói xong, Đằng Chi Sơ đưa cho Bạch Tỳ ba thứ gì đó giống phong thư.

Nội dung đầy giấy có chút tương tự tự truyện, là thư Vạn Kỳ Thái viết cho mình trong lúc bị giam cầm, hẳn tự nhận một đời kiêu hùng, lại thua ở trong tay một nữ tử, trong lòng oán khí rất nặng.

Giữa những hàng chữ tự thuật bên trong, lại mâu thuẫn với Vạn Kỳ Thất thiếu gia tự phụ bưng bưng trên giấy.

"Ta biết rõ Tiểu Cửu là mệnh môn xà hạt (rắn rết), cho nên lúc hắn còn nhỏ ta đã gieo vào trong tai người khác, cho dù không gọi hắn ngu ngốc, thì cuối cùng rồi tu vi cũng sẽ không có thành tựu, hay hơn chính là, nghe vào trong tai ngày qua ngày, trong tai Tiểu Cửu nhất định sẽ giống như có người nói cho hắn biết, ta mới là người đáng giá lệ thuộc vào và tin tưởng, là người đối với hắn tốt nhất, mà xà hạt, Tiểu Cửu chỉ biết tâm niệm niệm muốn giết nàng."

"Ngàn tính vạn tính, ta không ngờ cái xà hạt đó thế nhưng lấy một địch bảy, ở trước mắt ta giết cả sáu người, thời điểm nàng lưu ta lại, ta biết ngay, nàng nhất định sẽ hành hạ ta, muốn sống không được, muốn chết không xong, ha ha ha, muốn biết Tiểu Cửu ở nơi nào, cho dù ta chết cũng sẽ không nói cho người biết."

"Cửu Giao là một con rồng, hoặc là xà hạt chính mình giết Tiểu Cửu thành rồng, hoặc là Tiểu Cửu nghe lời xúi giục hạ sát xà hạt, nhưng chỉ cần có ngày hắn biết được chân tướng, nhất định khổ sở hơn ta....."

Bạch Tỳ và Đằng Chi Sơ liếc mắt nhìn nhau, nếu như giờ này ngày này Triển Nhan một thân một mình biết được những thứ này, nhất định sống không bằng chết, nhưng Triển Nhan không còn là đứa bé, về sau không còn có một Vạn Kỳ Tiểu che chở cho hắn, vì hắn ngăn cản tất cả nguy hiểm, vì hắn lau sạch sẽ tất cả dòng nước ngầm bẩn thỉu hắc ám. Cho nên hắn phải lớn lên, phải đối mặt, phải học được gánh chịu tất cả.

"A Tỳ, đang suy nghĩ gì?"

Ở trong mắt Đằng Chi Sơ, thực lực tuyệt đối cao hơn tất cả âm mưu quỷ kế, chỉ có người yếu mới cần thông qua thủ đoạn khác đạt được thứ mình muốn. Hắn sinh ra là thần, dù là lưu luyến ở Tu Tiên giới, cũng không mất tâm hồn thanh cao lạnh lùng.

Nhưng vừa vận một ánh mắt của Bạch Tỳ, khiến tim Đằng Chi Sơ đột nhiên nhảy lên một cái, đang trên đường tìm Bạch Tỳ, Đằng Chi Sơ gặp được Quy lão, hẳn cống cái mai rùa, nắm ba phong thư, bóng lưng hiu quạnh cô đơn, thân thể gầy nhỏ toàn bộ co rút lại co rút lại trong mai rùa, hẳn lắm lắm mất mà lại được, được mà lại mất.....

Đằng Chi Sơ đánh Quy lão bất tỉnh, quét mắt qua phong thư, cộng thêm Triển Nhan tự thuật, đại thể hiểu rõ cái gì, mất mà được lại, hẳn đứng đầu Lục thần, là Thần Quân sớm nhất trong thiên địa, dĩ nhiên sẽ không —— được mà lại mất.

Bạch Tỳ bị vấn đề của Đằng Chi Sơ làm hoảng hốt: "Không muốn cái gì, chỉ là không hiểu, thành rồng cứ quan trọng như vậy sao?"

Đúng vậy, hỏi trời, trường sinh bất lão, xưng bá cửu châu, thực đến ngày đó, phồn hoa nhiều hơn nữa sẽ chỉ biến thành gông xiềng nặng nề, cột thật chặt người và tịch mịch ở chung một chỗ, vị trí cao chịu không nổi lạnh giá.

"Có huyết mạch của rồng, có thể phong Thần, có thể xưng bá một phương, bên trong Đại Hoang có chín châu, ở ngoài Đại Hoang, còn có mười châu, Phượng Lân Châu này cũng chỉ là một trong mười châu."

_____

Triển Nhan thành tân nhiệm gia chủ Vạn Kỳ gia, Quy lão theo hầu trái phải, thời điểm đang chuẩn bị khắc tên, Quy lão hỏi Triển Nhan muốn dùng tên là gì, Triển Nhan mỉm cười, nửa ngày mới nói: "Vạn Kỳ Tiểu."

Vạn Kỳ Tiểu, đây là phụ thân Triển Nhan lấy tên cho hắn, bát tử sử dụng tên tuổi của hắn chủ sự gia tộc, cũng không phải hắn suy đoán tâm tư kín đáo, lấy giả loạn thật, mà là vì một ngày kia, Cửu đệ của nàng tiếp quản gây dựng giang sơn đẹp để giúp nàng.

Triển Nhan tự mình khắc linh vị, trên linh đường, tên tuổi Vạn Kỳ Yên làm trông mắt người nóng lên đau nhức.

"Bát phu nhân, đại danh tiểu thư công tử có thể nghĩ kỹ chưa?"

"Nữ nhi gọi Yên, nhi tử gọi Tiểu, chỉ mong tỷ đệ bọn họ cả đời yên nhiên tươi cười." Lựa mông màu trà tung bay theo gió, Triển Nhan quý gối trước linh

đường, nắm chặt một cái chìa khóa nhỏ dài làm bằng gỗ.

Trong thư phòng, Đằng Chi Sơ và Bạch Tỳ tới cáo biệt Triển Nhan.

Một ngày trước, Triển Nhan lấy được Nhất Thủy Gian, hiểu rõ được phương pháp Nhược Thủy, nếu không phải là Đằng Chi Sơ ngăn lại, Bạch Tỳ vui mừng thiếu chút nữa hôn Triển Nhan, nàng làm bộ oán niệm nghĩ tới, cũng không phải là thật, khẩn trương như vậy làm gì.

Nhất Thủy Gian và Tòa Cốt Tháp giống nhau là bảo khí không gian, Tòa Cốt Tháp chỉ có thể tùy ý biến chuyển không gian bên trong, kiểm soát linh khí lưu động bên trong, so sánh, Nhất Thủy Gian có vẻ cao cấp hơn rất nhiều, trực tiếp có thể khóa lại một phương thiên địa mà chủ nhân chỉ định, Nhược Thủy nhẹ tựa lông hồng bất động, dùng Nhất Thủy Gian lấy ra, bỏ vào có thể tự do chuyển đổi không gian bên trong Tòa Cốt Tháp, thật sự tuyệt không thể tả.

"A Tỳ, tốt nhất là để bằng hữu người ở Phượng Lâm Châu luyện chế Nhân Gian Túy."

Lời ngầm của Triển Nhan là: linh dược Sinh Tử Nhân, luyện được ra cũng chưa chắc trông coi được.

Bạch Tỳ dần đo liên tục, cũng cảm thấy lấy lực chiến đấu của Vương Thần, chịu thuốc quả thật quá khó khăn, lập tức gửi Bạch Hạc ở Chiết Thành một phong thư.

Cảm xúc của Triển Nhan còn không thật sự ổn định, trong nháy mắt về u sầu vẫn lượn lờ, Bạch Tỳ nhìn than thở liên tục.

Trước khi đi, Đằng Chi Sơ một mình đi tìm Triển Nhan.

Kỳ hạn vạn năm lại sắp tới, từ khi Triển Nhan lấy Nhất Thủy Gian ra, Đằng Chi Sơ đã biết cỗ Thủy chi lực này tinh khiết mạnh mẽ là từ Nhất Thủy Gian khế ước với Triển Nhan truyền tới.

Người sở hữu Ngũ Hành Thủy chi lực xuất hiện.

Cộng thêm đã biết Mộc chi lực, Ngũ Hành chi lực đang từ từ trở về vị trí cũ.

"Triển Nhan, di mệnh sau khi Nữ Oa vá trời chết đi, Ngũ Hành chi lực bọn người là người gánh vác cân thuận theo thiên mệnh, đợi lệnh mà đi."

"Có mấy nghi vấn, A Tỳ..... Cũng vậy sao?"

Mặt Đằng Chi Sơ không chút thay đổi, lạnh lùng đáp: "Việc của nàng, không liên quan đến bất luận kẻ nào."

Trong vòng mấy ngày, Triển Nhan gầy rất nhiều, nguyên bản là thiếu niên gầy gò, hiện tại càng thêm suy nhược một trận gió là có thể thổi đi, mắt hấn khép hờ, trên mặt ảm đạm không rõ, hơn nửa ngày sau, mới nhẹ nhàng khắc ra một câu nói, mang theo ý tứ khẩn cầu: "Có ta như vậy đã đủ rồi, A Tỳ là cô nương tốt."

"Chuyện của Bồn tọa, người khác không nên nhiều lời."

Đằng Chi Sơ hất tay áo lên, xoay người rời đi, tay áo đen tuyền gây chú ý lại âm lãnh, tựa như cảm giác Triển Nhan lần đầu tiên gặp được hắn, nguy hiểm lạnh lùng còn ngạo mạn không cho bất luận kẻ nào có cơ hội nói chuyện.

A Tỳ làm sao sẽ thích người như vậy chứ?

Một tháng sau, Bạch Tỳ nhận được con hạc giấy truyền thư đến từ Phượng Lâm Châu, thư là Vương Linh viết, thân thể nàng đã tốt bảy tám phần, chỉ là hành động vẫn không thuận tiện, nàng và Triển Nhan, Vương Thần, cũng trôi qua rất tốt, nói Bạch Tỳ nhất định không cần nhớ quá nhiều. Trong thư còn nói, nàng đưa cho gia chủ Vương gia Vương Kiệm tin tức, vô luận lần này phụ thân phản đối hay không, nàng đều muốn quang minh chính đại nói cho hắn biết, nàng sẽ ở chung một chỗ với Vương Thần, sống chết thành hôn.

Đệ tử ngoại môn Bất Chu trong sân nhỏ, cây kia từ một nhánh cây đào được chiết ở Hoa Thành cảm tạ Thành Chủ phủ gò đã ăn sâu bám rễ, mấy quả đào nhỏ có chút khó coi rơi vào cành đào nửa cong, cây bông gòn bên trên cành lá rậm rạp, cứ thế dùng một cây cam đồ nhốt một chút cảnh sắc mùa thu trong thiên địa.

Xúc cảm bóng loáng lạnh lẽo leo lên giữa lưng Bạch Tỳ, không cần nhìn, nàng biết trừ con rắn lẩn chủ phách thượng cả gan làm loạn kia ra, còn có ai không biết xấu hổ như vậy, ban ngày liền dính thành một khối.

Bạch Tỳ lấy tay nâng đầu rắn, chớp mắt một cái: "A Sơ, gần đây càng ngày càng thích nũng nịu." Ánh mắt nàng lại chuyển một cái: "Nhưng A Tỳ thích loại đề lộ khí phách ở bên cạnh hơn, làm thế nào bây giờ?"

Trên tay chột nhẹ, nam tử mặc y phục đen tuyền đứng chấp tay, mắt giống hắc xà vừa rồi như đúc, trên mặt hắc có chút cứng ngắc, chói lọi viết bốn chữ lớn "Bản tác khó chịu".

"Ha ha, A Sơ, sẽ không tức giận chứ?"

Đằng Chi Sơ nhú nhú mày: "Nàng không phải nói thích loại đề lộ khí phách..... bên người."

Bạch Tỳ: Éc.....

Đêm đó, chân núi Bất Chu, Vương Kiệm đứng dưới tàng cây, lo lắng đợi người nào.

"Kiệm ca?"

Từ Ngôn ở chỗ không xa hô một tiếng, mang theo run rẩy vui sướng.

Vương Kiệm xoay người, không biết là ánh trăng quá mức mê người hay là hắc tận lực hóa trang quá, xem ra trẻ tuổi hơn rất nhiều, trong giọng điệu của hắc lộ ra nhẹ nhàng: "Từ Ngôn, thật sự là ngươi, ta biết ngay ngươi còn sống."

Từ Ngôn tiên từ xoa xoa khóe mắt: "A Linh đâu rồi, Kiệm ca, tại sao ngươi muốn lấy chuyện lớn cả đời của nàng ra đánh bạc, ngươi như vậy, khác gì những người đó trong Vương gia?"

Nàng càng nói càng oán giận, thậm chí bỏ qua bàn tay Vương Kiệm đuổi ra.

Làm gia chủ đệ nhất gia tộc Cửu Châu vài chục năm, Vương Kiệm đã sớm luyện được có thể thuận buồm xuôi gió ứng đối mọi việc, hắc xoay thân thể Từ Ngôn tiên từ qua, đối diện với mình: "Nếu như Vương Thần ngay cả tranh thủ cũng làm không được, ta làm sao yên tâm giao nữ nhi cho hắc?"

Hắc lại nắm chặt cánh tay Từ Ngôn, sầm mặt: "Chẳng bằng để nàng gả cho một bá chủ."

Người làm cha mẹ, nào có thật sự đào một hố lửa cho con cái đâu, trên mặt thoát nhìn là đen, phía dưới cũng có khả năng có khoảng trời riêng?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bất Chu - Một

Ngày mùa thu, núi Bất Chu tỏa ra hơi mát dịu dịu, người tu tiên có linh khí hộ thể, vì vậy vẫn mặc áo lụa mỏng, thỉnh thoảng tung bay giữa ngàn lá khắp núi, tô điểm tạo nên vẻ đẹp hoàn mỹ nhất ngày thu.

Mấy ngày gần đây, Đằng Chi Sơ thường xuyên ra ngoài, một mình Bạch Tỳ chơi đùa vui vẻ, ngoài việc tu luyện thì chính là chăm bón mấy nhánh đào và cây bông gòn ngoài cửa, làm vườn trồng hoa cỏ tốt hơn nuôi chó mèo nhiều, cảnh đẹp ý vui không nói, càng không phải quay về nơi lộn xộn, tọa kỵ của nàng cũng không giống, không có việc gì tuyệt đối sẽ không tìm nàng, hôn cũng hôn, ôm cũng ôm, chỉ không qua lại với nhau, xí xí xí, nàng cũng không nóng nảy, khế ước bản thân đã ký rồi, còn sợ hắc chạy sao.

Thế nhưng, khi không có một lý do nào, tóm lại vẫn có chút chuyện bất an thường nảy ra đột ngột. Trong khi Bạch Tỳ khó khăn lắm mới có thể làm vết xước trong lòng thanh tịnh một hồi thì nó (tức là những chuyện bất an) lại cào cho lòng người phát hoảng đến mức không có chỗ nào yên ổn được. Lúc ngừng đầu, Bạch Tỳ nhìn thấy trong phòng cách vách có bóng người lay động.

Đêm qua, nàng mới biết được có hàng xóm mới vào ở, mới nhìn lướt qua, thân hình khá quen.

"Két...t..." Cửa bị đẩy ra, Lưu Niệm Khanh mặc áo dài màu trắng xanh, có lẽ ánh mắt của Bạch Tỳ quá nóng bỏng, Lưu Niệm Khanh hơi mất tự nhiên khi nhìn thấy đôi mắt của Bạch Tỳ, tình cảnh có một chút xấu hổ, Bạch Tỳ nhếch miệng cười cười, tỏ vẻ có ý tốt.

Lưu Niệm Khanh gật đầu một cái xem như là trả lời, sau đó xoay người vào nhà.

Cái người này, Bạch Tỳ có ấn tượng đặc biệt khác sâu, nếu như nói trước đây lúc Vương Linh đến sơn môn, bối cảnh của Vương thị làm cho danh tiếng của nàng ta nhất thời có một không hai, Lưu Niệm Khanh này lại dựa vào bản lĩnh thực sự của mình làm kinh diễm (kinh động + ái mộ) Tứ Tọa (bốn người ở vị trí cao). Sau khi nhập môn, những trận đấu khảo thí lớn nhỏ, nếu hắc nhận mình là thứ hai thì không người nào dám nhận là số một. Có lần Bạch Tỳ hỏi sư tôn Tiêu Diễn rằng vì sao không chọn Lưu Niệm Khanh chứ?

"A Tỳ, ưu điểm lớn nhất của đệ tử giỏi không phải là thiên phú dị bẩm, mà là tâm."

Nghe qua từng câu một thì nàng hiểu, thế nhưng gắn kết lại thì nàng hoàn toàn không hiểu, đương nhiên cái này không quan trọng. Sau này Lư Niệm Khanh làm đệ tử nội môn của Ôn Cửu, sư đồ bọn họ đều rất khiêm nhường, có người nói năm đó Ôn Cửu vô cùng chăm học, khổ luyện, thuộc về loại hình ít có quanh năm bế quan. Từ lúc vào Ôn Cửu môn, Lư Niệm Khanh cũng bắt đầu biến thành người cuồng tu luyện, bế quan lâu ngày, ngay cả lúc cảnh giới Bồng Lai bí mật mở ra cũng bỏ lỡ.

Đặc biệt giống trong thế tục gian khổ học tập suốt mười năm, cuối cùng khi mở cửa sổ... Cuộc thi đã qua rồi...

Nghe tới đây Bạch Ti cười ha ha, tiếng cười tuy nhỏ nhưng ở trong tiểu viện trống trải thì có chút đột ngột, Lư Niệm Khanh bị giật mình đẩy cửa đi ra ngoài, Bạch Ti nghĩ, xem ra học bá (ý nói người học giỏi nhất - bá chủ học tập) muốn tìm nàng nói chuyện--

Lư Niệm Khanh ném mấy hòn đá nhỏ ra, bày một trận pháp đơn giản, một lần nữa trở về nhà.

Bạch Ti: Sư tôn của ngươi...

--

"Lư Niệm Khanh, đi ra, mau đánh một trận vui sướng thoải mái với ta đi."

"Đừng tưởng rằng ngươi ăn áp, ta sẽ không tìm được ngươi."

"Đường đường là Bát Chu, hóa ra chỉ nuôi thành thứ hèn nhát."

"Lư Niệm Khanh, sợ thì ngươi lăn ra đây."

Không đến nửa tháng, Bạch Ti đã bắt đầu sinh ra oán niệm sâu đậm đối với hàng xóm mới của nàng, người không thể đi ra ngoài đánh cho người mắng núi cảm niệm được sao? Ôn ào có phiền hay không.

Lại mười ngày nữa trôi qua, người mắng núi vẫn tràn đầy tinh lực như cũ, người bị kêu vẫn bất động như núi như cũ. Chỉ có con cá trong chậu là nàng bị vạ lây, cuối cùng nhịn không nổi.

Bạch Ti với khí thế hung hăng đứng ở dưới cửa núi Bát Chu, tràn đầy giận dữ và quát: "Tiểu thí hài* ở đâu đấy, tỷ tỷ dạy ngươi cái gì gọi là lễ phép."

*Tiểu thí hài: Thăng nhóc rầm thúi

Giữa không trung, thiếu niên cầm đinh ba* trong tay, cả người ăn mặc gọn gàng bên ngoài khoác một bộ áo giáp màu bạc trắng, hồ hồ sinh phong**. Hắn nhìn thấy người đến ứng chiến là một cô nương xinh đẹp chói mắt, khuôn mặt tái đi ngay lập tức.

*Nguyên văn là Tam Xoa Kích, tức là cây kích có ba xiên, y chang cây đinh ba của thần Poisedon ấy.

**Hồ hồ sinh phong: Ý nói uy vũ như hổ, tràn đầy sinh lực tạo ra cơn gió mãnh liệt "Cô nương, nhìn ngươi xinh đẹp như vậy, ta không đành lòng làm mất ngươi bị xước."

Con tức của Bạch Ti lập tức bốc lên cao, tiểu tử khốn kiếp này đúng là dạng chó hình người, nói tới nói lui cũng quá ngả ngón, Bạch Ti sai bước đến phía sau hắn, nhắm ngay phía sau lưng hắn mà chém một đao xuống thật hung ác. Trước mặt, ảo ảnh nhoáng lên, giọng nói thiếu niên truyền đến từ phía sau Bạch Ti.

"Súc Địa Thành Thôn*, không sai."

*Súc Địa Thành Thôn - Súc Địa Thuật, một phép huyền ảo rút gọn cự ly dài thành cự ly ngắn trong gang tấc.

Hai người người tới ta đi đánh với nhau mấy trăm hiệp, cũng không phân thắng bại, thiếu niên từ lúc ban đầu sinh long hoạt hổ dần dần có chút rơi xuống thế hạ phong (thế yếu hơn), ngược lại Bạch Ti có thần thái sáng láng, linh lực giống như lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn, càng đánh càng dũng cảm, mắt thấy đối phương đã bắt đầu thở gấp, Bạch Ti tăng nhanh tốc độ công kích, chuẩn bị ra chiêu lớn với đối phương.

Thiếu niên rút khỏi trăm mét, liên tục xua tay: "Dừng một chút, tỷ tỷ cao chiêu, lần sau tiểu đệ trở lại lãnh giáo."

Chạy đến phân nửa hắn lại quay lại, cột nhà, nói một câu: "Đúng rồi, ta tên Vũ Văn Dạ, ngày khác gặp lại." Lúc này hắn mới như một lần khói không thấy tăm hơi.

Bạch Ti "hừ" một tiếng, héch héch cằm, nghĩ thầm: Gặp lại cái đồ muội muội nhà ngươi, ngươi biết tỷ tỷ ta tên họ là gì sao? Cái họ Vũ Văn này, Bạch Ti có biết đến, là một gia tộc mới quật khởi, số người không nhiều lắm, thế nhưng lại có thực lực nổi trội, dùng mãnh hổ chiến, điển hình lấy chiến đấu làm đạo.

--

Trên tầng cao của Bát Chu, ngoài Tử Ngôn tiên tử ra, từ môn chủ Phục Thiên chân nhân đến trưởng lão Ôn Cửu gần đây tâm tình đều không tốt. Việc tu sửa bầu trời vẫn luôn không rõ ràng, Phục Thiên chân nhân mơ hồ cảm thấy ở địa phương hắn không nhìn thấy, có chút gì đó đã bắt đầu không giống nữa, khác với Môn chủ lòng mang thiên hạ, Ôn Cửu càng phiền muộn vì nhi nữ tình trường, Tử Ngôn tiên tử thì gần đây trở nên rất khác, bắt đầu thích

chăm chút ngoại hình, còn hay bắt chọt chạy đến chân núi, tám chín phần là đến gặp mặt cái tên Vương Kiệm kia.

Chẳng hạn như ngày hôm nay, trong chính điện Vạn Nhân Phong chỉ có Phục Thiên chân nhân mặt mày ủ dột và Ôn Cửu với thần trí lờ mờ du bèn bồng ở nơi xa xôi. Hai người đứng trước chiếc ao có bề mặt như mặt kính, mặt ao trầm tĩnh nhiều năm qua bị hé mờ, Phục Thiên chân nhân kích động vạn phần.

"Đằng Xà Thần Quân xuất thế!"

Ôn Cửu bị một tiếng này làm cho hoàn hồn, chất phác gật đầu, hỏi: "Sao Môn chủ biết được -- "

Mặt của Phục Thiên Chân Nhân mang vẻ đặc ý: "Ao nước này gọi là Tứ Không, là nơi mà năm đó dựng dục (thai nghén) ra thần thú Đằng Xà và Bạch Ly. Làm một trong lục thân, Đằng Xà thần quân sẽ không xuất hiện ở tu tiên giới, mặc dù khi xuất hiện chỉ cần hần ần nắp khí tức thần quân cũng sẽ không bị người khác phát hiện, thế nhưng có một loại tình huống, hần phải phóng xuất ra khí tức Thần Quân, tương tự chiếu cáo với giới tu tiên Cửu Châu, Thần Quân xuống phạm trần, tất nhiên là có chuyện lớn sắp xảy ra, trước mắt đại sự chỉ có một, đó chính là tu sửa bầu trời."

Phục Thiên Chân Nhân trầm tư một hồi, tiếp tục nói: "Còn có một truyền thuyết về ao Tứ Không, năm đó Nữ Oa ngồi lên Đằng Xà Bạch Ly, là đôi thần thú duy nhất trên thế gian, có người nói từng ở bên cách ao Tứ Không." Hần nhìn thật sâu về phía nước ao: "Đã bái thiên địa."

Trong lúc thần thú được phong tước, có không ít đã sử dụng thuyết tương tự, nhưng phần lớn đều không bệnh mà chấm dứt, lần đầu tiên Ôn Cửu nghe nói còn có kiểu bái thiên địa thế này, nghĩ đến tình cảm của mình, thực sự là người không bằng thú...

--

Cũng trong lúc đó tại đầm ở Bát Chu có một Đại Yêu lớn lên có màu đen giống rắn lại không phải rắn, đỉnh đầu mọc lên hai sừng, lưng mọc hai cánh, nổi lên mặt nước, nó vỗ cánh bay lên, trôi nổi trên Cửu Châu non xanh nước biếc, nơi đi qua sương trắng như khói tràn ngập, Đại Yêu ngẩng cao đầu rắn, một tiếng rồng gầm vang vọng trời đất...

Môn chủ và trưởng lão của Tam đại Tiên Môn đều đi ra, các đại gia tộc ở trong Cửu Châu đều phái ra người đặc lực của gia tộc thăng lên giữa trời. Gió mây biến ảo, các thế lực khắp Cửu Châu đều kiêng chân mà đợi.

"Ta phụng theo di chiếu của đại thần Nữ Oa, tu sửa khung trời phía Tây, người tu tiên ở Cửu Châu đợi mệnh điều khiển, phạm biết được có người có được sức mạnh Kim và sức mạnh Thổ thuần khiết, tức khắc báo lên."

Trong tiếng nói nghiêm nghị có lực kinh sợ thật lâu không tiêu tan, mọi người đều xưng dạ. Sương trắng tan đi, mấy môn chủ và gia chủ thấy người đến đầy đủ, nói chuyện phiếm vài câu với nhau, ngoại trừ vì vinh quang của gia tộc ra chính là dẫn dắt tiêu bối, chỉ có một vị có quần áo dường như không quá hợp, người này mặc một áo choàng màu đen, cả khuôn mặt đều giấu trong mũ, mấy lọn tóc rủ xuống bên ngoài y phục, thân hình đồ sộ, từ đầu đến cuối vẫn chưa từng nói dù chỉ một câu, đi theo phía sau hắn là một nam tử ăn mặc quái dị. Thoạt nhìn không đến ba mươi, cả người là áo xanh ngắn, vẻ mặt vẻ xấu, viền mắt vẻ xanh, môi tím đen, hợp với phạm trần giống như kiểu tóc có đủ ngũ độc (gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc, vào tiết Đoan Ngọ, vẩy nước hùng hoàng vào gầm giường, góc tường để trừ độc), nhìn thế nào cũng thấy giống người bị trúng độc lâu ngày trở nên bệnh hoạn.

Thường Dương Sơn có vị chân nhân lặng lẽ nói câu: "Người của Mạc Văn Thiên."

Có người tiếp lời: "Thì ra là bại tướng Bát Chu dưới tay Tiêu Diễn, không phải người này vừa tìm nơi nương tựa bên cạnh Mạc Văn Thiên đó chứ."

Hai người cho nhau ánh mắt "Người hiểu đây", đều tự tránh ra.

Nam tử có khuôn mặt vẻ sặc sỡ bỗng nhiên quay đầu, nhìn bóng lưng của hai người kia rồi nở nụ cười, tà khí từ tận trong xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bát Chu (2)

Thế lực chi phối thế giới Cửu Châu tu tiên tuy thô bạo nhưng đơn giản, ngoại trừ Tam đại tiên môn, thì chính là các đại gia tộc có địa vị ngang hàng. Gần một trăm năm qua, lại có một thế lực mới nổi lên xưng bá, với thực lực cường đại ngang nhiên can quét trên bản đồ thế lực Cửu Châu tu tiên. Thường thường mà nói, khi thế lực mới này vừa nảy sinh sẽ trực tiếp bị hai ngọn núi lớn kia trấn áp dã man, hợp sức bóp chết từ trong trứng nước.

Nhưng trên thực tế, khi Tam đại tiên môn và các đại gia tộc ý thức được sự tồn tại của nó thì đã quá trễ. Không phải vì trong khoảng thời gian ngắn thế lực mới vượt qua các đại tiên môn và các gia tộc, mà bởi vì Tam đại tiên môn và các đại gia tộc đã không thể tách rời khỏi nó.

Bốn bề sơn cốc đều là núi, bên trong có mười mấy cái cung điện lớn nhỏ không đồng đều theo kiểu kiến trúc Tinh La Kỳ Bó. Đối với phạm nhân đã sống hơn nửa đời người, nhìn một cái đã có thể nhận ra mấy tòa cung điện này giống vương cung của hoàng tộc người phạm đến bảy phần. Còn về ba phần không giống, chẳng qua triều đại thay đổi thì có kẻ già quyền cao chức trọng tự bôi son trát phấn mà thôi.

Vũ Văn Dạ vừa rơi xuống đất còn chưa đứng vững đã bắt đầu nhìn bốn phía, hắn còn tưởng rằng muốn đi vào Mạc Văn Thiên ít nhất phải phá ngũ quan, trăm lục tướng chịu giầy vò một phen. Không ngờ thì ra Mạc Văn Thiên tiếng tăm lừng lẫy lại không hề có kỳ mà xây bên trong một sơn cốc. Đứng nhìn kiến trúc cung điện xa hoa kia, ngay cả nửa trận hộ sơn cũng không có, không biết là do quá tự tin hay là... Quá nghèo...

"Vũ Văn tiểu thiếu gia, Thánh chủ bên trong cho mời."

Người nói chuyện có dung mạo rất đặc sắc, hầu như khiến người khác đã gặp thì rất khó quên, mặc áo đen gọn gàng, trên mặt đủ loại màu sắc. Vũ Văn Dạ nhìn lên nhìn xuống đánh giá mấy lần, cười một tiếng: "Nói chuyện với tiểu thiếu gia ta một chút, ngươi từ đâu xuất hiện vậy?"

Trong lòng Vũ Văn Dạ không ngừng khen ngợi, ăn mặc rất gọn gàng, lúc đối chiến muốn ra tay thế nào thì ra tay. Màu sắc cũng rất được, có thể khiến hắn giống như hạc đứng giữa bầy gà, không giống với người khác. Mục tiêu càng rõ ràng, như vậy cuối cùng cũng không cần lo lắng lúc đánh nhau lại không tìm được hắn. Người khác muốn kết giao với kẻ cường đại, nhưng Vũ Văn Dạ là ai chứ, hắn xuất thân là kẻ lập dị nhất Đại sát tứ phương đường, cho nên từ nhỏ hắn đã quyết chí đối địch với kẻ cường đại.

Nam nhân kia mỉm cười ác ý, khoe môi cong lên: "Tiểu thiếu gia, tại hạ là Trần Phạm, quân sự của Mạc Văn Thiên."

Nhắc đến Mạc Văn Thiên, là có chút ý tứ.

Mục đích của Vũ Văn Dạ giống với đa số người đến đây, muốn hỏi một chút chuyện. Đây chính là lý do Mạc Văn Thiên tồn tại, nó thu thập các loại tin tức, buôn bán khắp nơi ở Cửu Châu. Chỉ cần người lấy được thứ Thánh chủ Mạc Văn Thiên cần tìm, hắn sẽ cho người bất kỳ tin tức gì. Hơn nữa bất luận là giới tu tiên hay người phàm, cho tới bây giờ Mạc Văn Thiên đều đối xử như nhau. Nhìn tên đã có thể thấy được, muốn biết cái gì đừng nên hỏi trời, không bằng van cầu Thánh chủ.

Thánh chủ Mạc Văn Thiên vẫn rất thần bí, thích y phục màu đen ngay cả áo choàng cũng màu đen, cả ngày đều giấu kín thân phận và khuôn mặt. Với mỹ nữ tuấn nam vừa nắm đã cầm được một nắm ở tu tiên giới, loại hành vi lén lút sau lưng này, bình thường sẽ bị hiểu là: Quá xấu.

Xấu xí đến nỗi không có cách nào gặp người khác, xấu xí không đến mức không thể nhìn thẳng được!

Nhưng bây giờ Vũ Văn Dạ lại cho rằng, lấy sức chiến đấu để nói chuyện, thì phần lớn người có tính cách ngay thẳng không nhiều lắm.... Nhưng kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm khiến cho bọn họ cực kỳ chú trọng chi tiết. Ví dụ như trước mắt, Vũ Văn Dạ thế nào cũng không thể tin, một người xấu xí lại có một đôi tay thế này.

Ngón tay như búp măng, da trắng nõn tựa tuyết.

Vị này Thánh chủ Mạc Văn Thiên làm động tác mời hồi lâu, hơn nửa gương mặt giấu sau mái tóc, phần còn lại bị che bởi khăn

Tóc không phải đen tuyền, mà có chút pha màu hạt dẻ, nhìn rất mềm mại. Theo động tác mà chiếc cằm như ẩn như hiện, tròn bóng trắng mịn, cong cong mê người. Một lần nữa Vũ Văn Dạ cảm thấy, vị Thánh chủ này tuổi tác cũng không quá lớn.

"Họ Vũ Văn, tên chỉ có một chữ Dạ, ta muốn biết, tương lai Cửu Châu trong vòng mười năm, trong đám tiểu bối ai là người có lực chiến đứng đầu?"

Thánh chủ cúi đầu, trên giấy viết mấy cái tên, viết được một nửa thì dừng bút, sau đó Vũ Văn Dạ nghe được một giọng nói khàn khàn.

"Bất Chu Bạch Tì."

Đằng Chi Sơ nhìn Bạch Tì che mặt không chịu ngẩng đầu lên, thế mà nàng lại giống thiếu nữ đang thẹn thùng, chuyện vụn vặt khó gặp này hắn phải xem mới được, nhìn cho kỹ.

Đáng tiếc có lúc không được như mong muốn ——

"Ai cho các ngươi tiến vào?"

Chẳng biết Lưu Niệm Khanh tỉnh lại từ lúc nào, giọng nói lạnh lùng ẩn giấu sự tức giận. Bạch Tì bùng nổ ngay tại trận, chống nạnh quát Lưu Niệm Khanh: "Nói cho rõ ràng, nếu không có ta, ngươi còn đang nằm trên đất với bùn đấy! Thái độ gì thế, trông thấy ân nhân thì nói như vậy sao?"

Đằng Chi Sơ đỡ trán, hắn biết loại thẹn thùng này không thích hợp với Bạch Tì mà.

Trong mắt Lưu Niệm Khanh lóe lên tia kinh ngạc, nhất thời ba người rơi vào trầm mặc, ánh mắt của Bạch Tì lấp lánh nhìn chăm chú, Lưu Niệm Khanh không nhanh không chậm nói một câu: "Ừ".

Bạch Tì hít sâu một hơi, cảm xúc chuẩn bị dâng trào, vừa muốn mở miệng, Lưu Niệm Khanh đã nói tiếp: "Đa tạ."

Ánh mắt của Lưu Niệm Khanh rơi xuống người Đằng Chi Sơ, khẽ nhú mày: "Vị này là?"

Bạch Tì hùng hổ nói: "Là vị hôn phu của ta."

Trong lúc ba người trầm mặc, Đằng Chi Sơ cong khoe miệng, cười như không cười. Cô nương nhà hán đúng là đã quên hết tất cả, nhưng rõ ràng Thần quân đại nhân rất hài lòng, hán chi chú ý đến chữ vị hôn phu bên trong câu nói.

Bạch Ti không có ý định để quá nhiều người biết thân phận của Đằng Chi Sơ, là Thần Thú Đằng Xà, đứng đầu lục thần, là cây to đó gió. Bạch Ti không rõ rốt cuộc tu vi của Đằng Chi Sơ cao bao nhiêu, mơ ước thần thú của người tu tiên quá nhiều, mặc dù có thần lực kỳ diệu cũng không thể bảo vệ chu toàn được.

Nhưng mà chủ đề mới cũng không được tốt đẹp lắm.....

"Không nhìn ra, bộ dạng lạnh lùng lạnh nhạt, hán còn có thể trêu chọc thị phi ư?"

Lưu Niệm Khanh không khỏi sửng sốt một chút, Bạch Ti nhìn ra ngoài cửa sổ, tức giận bĩu môi: "Là Vũ Văn Dạ, tên điên cuồng chiến đấu."

"Ta không biết hán."

"Vậy vì sao hán lại tìm người khiêu chiến?"

Lưu Niệm Khanh cúi đầu, không trả lời. Hán từ nội môn đệ tử viện dời đến nơi này, sư tôn Ôn Cửu kịch liệt phản đối, là hán kiên trì nói muốn dời đến nơi thanh tịnh một chút. Từ khi nơi này xuất hiện ma tu, phòng ốc vốn có chút chật chội liền nhanh chóng không có người hỏi han, Lưu Niệm Khanh chưa từng nghĩ sẽ gặp phải Bạch Ti.

Chuyện hán không giải thích được là sự xuất hiện của Vũ Văn Dạ, hán suy đoán là do sắp xếp của nghĩa phụ. Trong mắt Lưu Niệm Khanh, nghĩa phụ của hán là người rất kỳ quái, rõ ràng có khuôn mặt đẹp đẽ hơn bất kỳ ai, lại kín đáo che đi. Ánh mắt của nghĩa phụ hán, lúc nào cũng ... Rất quý dị, giống như nhìn hán thành một người khác, sâu trong đôi mắt đen huyền, lóe lên vài tia cung chiều.

Từ nhỏ đến lớn, Lưu Niệm Khanh đã từng gặp qua rất nhiều người tu tiên giữa đường lao ra. Bọn họ đều có lời thề sắt son muốn quyết đấu với hán, phần lớn những kẻ ấy đều chết dưới kiếm của Lưu Niệm Khanh. Bởi vì hán đã tận mắt nhìn thấy nhiều người bỏ mạng rất thảm trong tay nghĩa phụ.

Lưu Niệm Khanh lắc đầu một cái, Đúng vậy, hán cũng muốn biết, tại sao họ đều bị nghĩa phụ mê hoặc tìm hán khiêu chiến?

Trần Phạm khom người xuống, nhìn về phía nam nhân khoác áo trùm đầu hỏi một câu: "Thánh chủ?"

"Chuyện gì?" "Có người..... Tới chơi", Trần Phạm ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: "Là Tiêu Diễn."

Nam tử không nói gì, ý bảo Trần Phạm dẫn người tới đây, Trần Phạm đi vài bước, lật lại trở lại, quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt tràn đầy tơ máu.

"Trần Phạm, cõi đời này, không có địch nhân hay bằng hữu vĩnh viễn, khi ngươi bỏ đến vị trí tối cao, rồi quay đầu nhìn lại, địch nhân và bằng hữu cũng chỉ là con cò của ngươi, người đánh cò, cần gì để con cò trong lòng."

Nam tử cầm một quân cờ trắng bằng ngọc lên, bộp một tiếng đặt trên bàn cờ ô vuông đen trắng.

Khi hoàng quyền phạm nhân thay đổi, năm đó vương triều Lưu Tống diệt vong bởi vương triều Tiêu Lương. Mà nay Tiêu Bảo Quyển tru diệt công thần, triều đình hỗn loạn. Người tu tiên sớm đã không màng đến thế sự, hán cũng không thể hỏi đến sự tình của mình, càng không thể báo thù Sở Ngọc. Tiêu Đạo Thành ơi Tiêu Đạo Thành, người diệt Lưu Tống, có từng nghĩ đến một tay người lập nên vương triều Tiêu Tề, đến cuối cùng ngoảnh đầu lại có một ngày bị người đồng tộc dễ dàng nghiền nát giống như sụp đổ rồi biến mất.

Tiêu Diễn dùng ba ngón tay nhấc quân cờ màu đen lên, chậm rãi để xuống, ba lần đều làm kẻ do thám, đối diện với sự chần chừ của người nọ, hán chọn công kích vị trí bên phải. Chợt nhìn không ra điều gì, nhưng đánh thêm mười bước nữa, Tiêu Diễn chấp tay nói: "Tiêu mỡ nhận thua, Thánh chủ không chỉ có tu vi cao thâm, mà đối với thế sự nhân sinh cũng tinh thông như vậy, đúng là cao nhân mà."

Nam tử cười to, giọng nói khàn khàn giống như kéo ống bễ, tiếng cười khúc khích, khiến lòng người run rẩy kinh sợ.

"Lâm Tương hầu quá khiêm nhường."

"Tiêu mỡ tới đây, có hai chuyện muốn hỏi."

"Hả?"

Tiêu Diễn hơi thấp giọng nói: "Thần Thú Bạch Xà ở chỗ nào?"

Nam tử lấy giấy bút, trên tờ giấy trắng mỏng như cánh ve tùy ý viết hai chữ: "Bất Chu."

Tiêu Diễn miễn cưỡng che giấu nội tâm đang dậy sóng, hỏi một câu: "Tiêu Tề?"

"Kéo dài hơi tàn thân thể, kẻ đứng đầu số mệnh ắt phải chết." Nam từ dừng lại một chút: "Tương truyền Thần thú có thần lực kinh thiên động đất, ngày xưa Thần Thú Bạch Xà giúp Cô thần Nữ Oa vá trời, hôm nay chắc chắn có thể giúp được người có thiên mệnh hoàn thành bá nghiệp."

Tiêu Diễn bá biệt Thánh chủ Mạc Vấn Thiên, trên đường trở về, thỉnh thoảng lại rơi vào trầm tư, đôi lúc không hiểu sao lại cười, nha đầu ranh mãnh kia, phải gặp lại nhau rồi.

Có một từ gọi là ràng buộc, giữa nam nữ không có quan hệ huyết thống lại sinh ra ái tình chính là một loại ràng buộc. Đó là cảm xúc của Bạch Ti, kể từ sau khi Đăng Chi Sơ tỏ tình với nàng, cả ngày Bạch Ti không muốn tu luyện, cũng không muốn thu thập thạch ngũ sắc nữa.

Nếu như lúc này ai hỏi Bạch Ti một câu: Tiên từ yêu thích thứ gì?

Bạch Ti nhất định sẽ trả lời không chút do dự: A Sơ.

Đồng thời sẽ tự động lấy hết toàn bộ tinh tú bỏ vào trong đôi mắt, muốn người tu tiên khắp Cửu Châu đều nhìn thấy. Hận không thể khiến tất cả người tu tiên, phạm nhân, yêu thú biết được rằng nàng say mê tọa kỵ của mình.

"A Sơ, tại sao gần đây chàng luôn đi ra ngoài?"

Đăng Chi Sơ cung chiều hôn lên đuôi rắn của nàng một cái: "Nàng cứ nói đi?"

"A Sơ, từ lúc nào chàng bắt đầu thích ta?" Bạch Ti chống hai tay tựa lên cằm mình: "Để cho ta đoán một chút, lần đầu tiên ở chung với ta sao?"

Đăng Chi Sơ lắc đầu một cái.

"Vậy là lần đầu tiên chứng kiến ta hóa thành nguyên hình?"

Đăng Chi Sơ tiếp tục lắc đầu.

"Không phải là lần ta cứu chàng ở Bạch gia thôn đó chứ?"

Khiến Bạch Ti hình dung dáng vẻ của mình ngày đó: Quả thực tham sống sợ chết, chân chó hết mức... Chẳng lẽ Thần quân đại nhân lại thích giọng điệu ấy, sự thương thức của lục thân thật sự không thể lý giải được mà...

Đăng Chi Sơ không khỏi cười lớn, hấn lại tiếp tục lắc đầu.

"Đại khái, là từ khi nàng mới vừa sinh ra."

Bạch Ti hóa đá, muốn nàng tin rằng Thần quân đại nhân có sở thích yêu hài tử cũng không dễ dàng... Đăng Chi Sơ không cho nàng có nhiều cơ hội suy nghĩ lung tung, hấn cúi đầu xuống, hôn lên trán nàng nhẹ như chuồn chuồn đập nước.

"A Ti, nàng từng hỏi ta có phải đã từng cùng với người khác..." Đăng Chi Sơ khép hờ mắt, giống như đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp: "Giao phối?"

Bạch Ti phản ứng nửa ngày mới hiểu ý nghĩa sâu xa của hai chữ giao phối. Trên mặt nóng hừng hực rồi cổ ửng hồng, lướt qua xương quai xanh, màu đỏ lan dần giống như thuốc nhuộm quần áo ngấm vào từng tác da.

"A Ti, ta đã từng."

Đã từng, đột nhiên Bạch Ti cảm thấy, chỉ cần hai chữ này thì Cửu Châu cũng có thể sụp đổ, hai chữ nhẹ nhàng đơn giản, đã từng. Toàn bộ sự ngưng ngừng và mong đợi vừa rồi biến thành bị mẫn chất. Xông lên tận đầu, tràn ra khóe mắt, thiếu nữ ghen tuông một trận. Cẩn thận thăm dò mang toàn bộ ảo tưởng của nàng phơi bày dưới ánh mặt trời chói chang, thiêu đốt đến bất lực.

Thiếu nữ linh khí bức người đã từng hiện ra trong mộng của Bạch Ti, nàng cười nói tự nhiên đi theo sau lưng Đăng Chi Sơ, một ngày hai ngày..... Trái tim như ngọn núi băng tuyết cuối cùng cũng sẽ hóa thành một hồ nước xuân.

"A Ti, là ta và nàng."

Hắn cầm tay Bạch Ti, đặt ở cổ của mình sau bảy tác nơi: "Rắn dài bảy tác, chính là chỗ hiểm của rồng."

Bạch Ti vuốt ve da thịt có chút thô ráp, không giống với da thịt trắng nõn lạnh lạnh xung quanh. Bạch Ti không hiểu, theo cảm giác của tay, dấu vết giao thoa dữ dội như vậy rõ ràng là một vết sẹo rất dài...

"A Ti, đây là lần đầu tiên, nàng cắn....."

Bạch Ti!!!

Lúc tóc còn để chôm đầu kháu, nàng động dục khó đề nén, hẳn không đành lòng tổn thương nàng, chỉ có thể mặc cho nàng cần xé thoải mái ư.....?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bất Chu (3)

Nam Tề, ngày hai mươi ba tháng chạp năm Trung Hưng đầu tiên (501 năm), trong vòng ngàn dặm dưới chân núi Bất Chu, mọi vật đều bị tuyết trắng che phủ, có một nam một nữ sống vai đi trên mặt tuyết, hai người đi về phía một thôn trang đồ nát, trên tấm bia đá ở trước cửa thôn viết là: Bạch gia thôn.

Đây là nơi Bạch Ti lớn lên từ nhỏ. Bạch gia thôn là thôn làng mang họ Bạch, là những người cuối cùng được Nữ Oa tạo ra khi vá trời, vì thế Nữ Oa mới yêu mến sủng ái Bạch gia.

"A Sơ, trước kia chàng tập hợp lục hồn, dùng da rắn hồi phục lại thân thể cho ta, có phải rất mệt hay không?"

Đằng Chi Sơ lắc đầu một cái, thật ra thì đây là một quá trình tràn đầy hy vọng, mỗi lần hoàn thành một chút lại nhìn thấy nàng gần hơn một chút, những khổ cực kia ngược lại biến thành minh chứng kiên định nhất. Hắn cung chiêu nhéo mặt Bạch Ti, nhìn đáng vẻ ngo ngắc của nàng rất là đáng yêu.

Trận đó hẳn bởi vì hao hết nửa đời linh lực, tu vi thật lùi, không đi cùng Bạch Ti nên mới có chuyện Bạch gia thôn bị thảm sát.

"A Ti, chuyện tàn sát đó không liên quan gì đến nàng."

Khắp bầu trời đầy bông tuyết, một trận gió thổi qua mang theo khí lạnh, Bạch Ti nhìn từng dãy bia mộ trước mắt, gật đầu một cái: "Người kia nói có thể khiến sư phụ không thoải mái hẳn rất vui vẻ, có lẽ là kẻ thù của sư phụ thôi."

Khóe mắt Bạch Ti hơi ẩm ướt: "Nhưng thôn dân vô tội....."

Đằng Chi Sơ ôm lấy nàng thật chặt không nói gì, nên im lặng hơn là lên tiếng.

Trên mặt tuyết, màn thầu thơm ngon, hoa quả cứng tế, vàng mã đầy đủ, Bạch Ti theo thứ tự bái tế từng tấm bia đá, đến trước tấm bia đá lớn nhất, Bạch Ti lau chùi mặt bia nhiều lần: "Ngài trưởng thôn, A Ti nhất định sẽ tự tay mình giết cái tên khốn kiếp đã tàn sát thôn."

"Muốn chính tay đâm ai vậy?"

Giọng nói vang lên mang theo chút quái lạ, phản ứng đầu tiên của Bạch Ti: A Sơ ư? Quả nhiên, Đằng Chi Sơ đang đứng giữa không trung đối chiến với một người, người nọ mặc triều phục màu tím, màu tím là màu của vương hầu hoàng thất, là Tiêu Diễn!

Đối với người nhìn không vừa mắt, khóe miệng vị này nhếch lên, tôn lên vẻ muôn hồng nghìn tía trên mặt hắn, nụ cười câu người đáng đánh đòn, Bạch Ti không nói hai lời, đề khí bay lên, đập một cước vào thình không.

"Mấy năm không gặp, tiểu nha đầu đã trưởng thành rồi." Hắn ngẩng đầu lên trời hét lớn: "Tiêu Diễn, ngươi cũng có chút bản lĩnh, đệ tử dạy không tệ."

Nam tử cầm song câu trong tay, nhẹ nhàng hóa giải thế công của Bạch Ti. Người trước mắt này, dù hắn có hóa thành tro Bạch Ti cũng nhận ra, ngày ấy, từng khuôn mặt nhuốm máu của thôn dân vẫn còn hiện rõ trước mắt nàng, Bạch Ti luôn muốn chính tay đâm chết kẻ thù.

Hai mắt Bạch Ti mở lớn, đồng tử đỏ hoe, hàm răng nghiến chặt: "Ngươi được lắm, đồ khốn kiếp, các ngươi thật không biết xấu hổ, thông đồng với nhau."

Nam tử cười hả hê, vẻ mặt hưởng thụ nói: "Tại hạ họ Trần, tên một chữ Phạm. Tiểu nha đầu, gọi ta Phạm ca ca là được rồi."

Bạch Ti lời chửi thù (đao ngắn) của Từ phu nhân ra, ném lên trời một cái, mười mấy chùy thủ nhỏ đâm về phía Trần Phạm -- đây là chiêu nàng lên học được từ Thần Quân đại nhân.

"Tiểu nha đầu, xem chiêu."

Trần Phạm một lòng muốn xoay người bỏ đi, tung ra một chút sức, bầu trời giống như là bị rạch ngang một đường, móc câu quay giống ngược về phía nàng, Bạch Ti nhất thời không có kế đối ứng. Hai người dùng thuận Súc Địa Thành Thốn, liền rút lui cách xa mấy vạn dặm. Nàng ổn định lại tâm trạng, chuẩn bị công kích thêm thì bốn phía đã không thấy bóng dáng của Trần Phạm, giữa không trung cũng không thấy Đằng Chi Sơ và Tiêu Diễn, đập vào mắt chỉ có một vùng trắng xóa.

Lúc cúi đầu trầm tư, Bạch Ti thấy trên mặt đất có một số dấu chân nông sâu đều có, xung quanh đây có người, là ai.....

Vũ Văn Dạ hỏi thăm một chút mới biết, thì ra ngày đó thiếu nữ đối chiến với hấn chính là Bất Chu Bạch Ti, hấn chắc chắc hai tiếng, đơn giản đánh giá thấp lực chiến đấu của Bạch Ti, lực công kích giống như nhau, không có chiêu thức đặc biệt cường đại, cả trong quá trình đối chiến cũng không thấy nàng phòng thủ. Vũ Văn Dạ đoán chừng Bạch Ti hoặc là người mang dị bảo có thể tạo ra phòng ngự hoàn hảo, hoặc là chính là thật sự không muốn sống, chưa từng thấy người bình thường nào dù da dày thịt béo cũng không dùng đến thuật phòng ngự, huống chi là một tiểu cô nương da thịt non mềm

Bạch Ti cho hấn ấn tượng khắc sâu nhất chính là bản tính nhẫn nại, hai bên đối chiến chỉ cần tu vi không chênh lệch quá xa, linh lực dự trữ của ai lớn sẽ chiếm được ưu thế. Bạch Ti mang đến cho hấn một cảm giác, giống như nàng có nguồn linh lực bất tận dùng không hết, càng đánh càng hăng. Nhưng điều này rõ ràng không đúng, người tu tiên thuận theo Thiên Địa chi đạo, mặc dù ngũ hành xoay chuyển không ngừng, khôi phục lại rất mau cũng không thể vừa dùng sau một khắc lại lập tức bổ sung.

Trên người nàng, nhất định có bí mật gì mà hấn không biết, cho nên hấn muốn biết kẻ đứng sau Bạch Ti là ai. Trước tiên, Vũ Văn Dạ đến Bất Chu, hắng giọng rồi gọi.

"Bạch Ti muội muội, ta tới tìm muội đây."

Tiếng gọi vang vọng trong Bất Chu Sơn, truyền đi rất xa.

"Bạch Ti muội muội, mau tới nghênh chiến."

Chân nhân Bất Chu Vạn Nhẫn đứng trên đỉnh Phục Thiên vuốt râu không thể làm gì, Vũ Văn Dạ là cháu ruột hấn, quản hay không quản đây?

"Bạch Ti muội muội, nếu không ra ta sẽ không đi --"

Giọng nói có uy lực rất lớn, rốt cuộc có người không ngồi yên được.

Lưu Niệm Khanh thực sự rất nổi giận, người này ai vậy, luôn hô to gọi nhỏ, hấn chỉ muốn thanh tịnh thế nhưng lại khó vậy sao! Nghĩ đến lần trước Bạch Ti nói mình gây ra rắc rối, Lưu Niệm Khanh quyết định đi ra ngoài trút cơn tức.

Vũ Văn Dạ không ngờ mình lớn giọng như thế lại không gọi được Bạch Ti mà lại gọi ra một nam tử ngọc diện băng lân. Đối phương không có biểu cảm gì, vừa đến đã ném ra một luồng kiếm quang, ý tứ muốn nói: Nếu ngươi gào thêm câu nữa, ta sẽ rút kiếm chém ngươi.

Vũ Văn Dạ lấy làm vui vẻ, hấn phải cho tên mặt trắng nõn này biết được cái gì gọi là lập chí đối địch với cường giả khắp thiên hạ.

Chỉ thấy Vũ Văn Dạ rút Tam Xoa Kích cắm trên đất, một đường nhắm đến Lưu Niệm Khanh, cổ ý hát cảm, tựa hồ muốn nói: Muốn đấu thì đấu.

Hai người một người cầm kích một người cầm kiếm, thí ti bất phân thắng bại, đến hiệp đấu thứ một ngàn, Vũ Văn Dạ phát hiện được một vấn đề: Mỗi lần hấn cạn kiệt linh khí thì đối thủ đều sẽ giống như có năng lực thần kỳ vẫn đánh hấn một hai chiêu. Đầu trực tiếp bị tay Chiến Thiên Tam Xoa Kích trên tay hấn cắt đứt như thật toàn đại bổ, sau đó hấn lập tức phục hồi lại máu huyết.....

Vũ Văn Dạ lui về phía sau mấy bước, chần chừ một lúc, hỏi "Ngươi có thiên linh căn hệ Thổ?"

Lưu Niệm Khanh trong nháy mắt đã hiểu ra điều gì, không gạt đầu, xoay người rời khỏi, có lẽ, hấn nên đi về hỏi lại nghĩa phụ thôi.

--Ngoài dự kiến của Đằng Chi Sơ, tu vi của Tiêu Diễn trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã trực tiếp tăng lên Hóa thần trước thời hạn, vượt qua cả Hợp Thể Kỳ, hai người giao đấu rất lâu, đối phương không có dấu hiệu suy kiệt, có thể thấy được hấn không dùng thuốc gì hoặc là thủ đoạn cấm kỵ nào.

Tiêu Diễn nhìn thấu nghi ngờ Đằng Chi Sơ, rất có kiên nhẫn giải thích: "Đằng Xà Thần Quân ở thượng giới đã lâu, không biết giới Tu Tiên có một loại công pháp có thể ẩn giấu tu vi cũng là bình thường."

Hông rồi, Đằng Chi Sơ thảm thán một tiếng, lần trước ở Hầu phủ Lâm Tương, Tiêu Diễn đã có tính toán, cố ý để cho bọn họ mang Vương Linh đi, mà lý do..... Hấn không muốn kết hôn, nhưng là còn cần Vương thị hiệp trợ, tất cả không nói cũng hiểu.

Đằng Chi Sơ xoay người đột ngột, rơi xuống mặt tuyết, trong màn tuyết bay tán loạn, không hề nhìn thấy bóng dáng mảnh mai linh hoạt kia. Hấn thử lấy khế ước liên lạc với Bạch Ti, giữa hai người cảm ứng như có như không, thỉnh thoảng rất bé nhỏ, thỉnh thoảng hoàn toàn biến mất. Đằng Chi Sơ biết công dụng của khế ước, chỉ cần Bạch Ti còn ở tại Cửu Châu, cho dù ở nơi nào hấn đều có thể cảm ứng chính xác được chỗ ở của nàng, trừ phi -- nàng đã không còn ở Cửu Châu nữa.

Cô nương của hấn, đang ở trước mắt hấn, biến mất.....

--

Trời xoay đất cuồng còn nghiêm trọng hơn lần rơi vào đám cây hợp hoan trước kia, Bạch Ti ngã xuống bên cạnh một căn nhà trúc xung quanh là non xanh nước biếc. Nhìn chữ viết đề tự tiêu vẹo trước của nhà trúc, thật ra đây là một lầu trúc, khéo léo đặt dưới một gốc hộc già.

Phủi hết bụi trên váy, Bạch Ti cẩn thận cách xa nhà trúc, ẩn thân vào ngọn núi nhỏ không xa trong ao, ngồi yên một canh giờ, Bạch Ti mới sắp xếp xong tình hình của mình lúc này.

Trước khi đến đây, những dấu chân là điều cuối cùng nàng nhớ được, cuống quýt ngẩng đầu. Bạch Ti thấy một chiếc áo choàng trùm đầu, nhìn dáng áo thì phải là một nam tử, có thể tránh được thần thức thăm dò của nàng, tu vi của người chắc phải trên nàng. Ngẩng đầu lên lần nữa, nàng đã đến nơi này, chỗ này sắc xuân dào dạt, sức sống tràn trề, nhưng ở Cửu Châu thời tiết đã bước sang mùa đông, lúc này Bạch Ti chỉ có thể to gan phỏng đoán: Nàng đang ở thế giới bên trong Cửu Châu.

Sau khi ở chỗ này đợi năm ngày sau, Bạch Ti phát hiện, bên trong thế giới này, linh khí hết sức mỏng manh, yêu thú đông đảo, nhưng đa số đều lấy Yêu Đan làm thức ăn tăng trưởng tu vi. Nàng cũng gặp qua mấy người tu tiên, bộ dạng đều rất tiêu tụy, linh khí giống như bị xói mòn hết.

Nhưng cho dù là yêu thú hay người tu tiên, cũng sẽ vòng qua nhà trúc, Bạch Ti phỏng đoán chủ nhân của nhà trúc rất có thể là một Đại yêu, mới khiến yêu thú và người tu tiên đều phải đi đường vòng, vừa lúc nơi này chỉ có Bạch Ti □□.

Đáng tiếc ở đây không bao lâu, chủ nhân chân chính đã trở lại.

Lão đầu nhìn gầy như que củi, xiêm y bằng vải thô, nơi thắt lưng phải buộc mấy vòng. Phía trên chiếc mũ chim ưng là hai con ngườ đen lấy nhỏ bằng hạt đậu, chân mày chỉ có một nửa, lại còn vênh cao. Toàn thân mang theo một cỗ khí chất tàn bạo, khi Bạch Ti đang nằm ngủ trong nhà trúc, thì lão đầu cầm kiếm gấp than gỗ gõ đập đập náo loạn cả nhà trúc.

Bạch Ti mơ mơ màng màng hỏi một câu: "Người nào vậy?"

"Từ Phu Nhân."

Danh tự này nghe rất quen tai, sau đó Bạch Ti bỗng chốc mở to mắt mà nhìn lão đầu, thốt ra từng chữ: "Từ Phu Nhân?"

Về mặt lão đầu kiêu căng, có chút khinh miệt nhìn nàng một chút: "Đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, họ Từ tên Phu Nhân."

Hắn tiện tay kéo qua một cái ghế cũ nát, thân nhiên ngồi xuống: "Người là nam nhân?" Ta XXX – đúng là kiệt tác kinh điển, còn sống trong truyền thuyết.

"Đây là chủ thụ của Từ Phu Nhân?"

"Lão phu làm đó."

"Kiếm Mộ?"

"Lão phu sẽ phế đi nơi ấy."

"Vậy ngài thế nào --"

Câu nói của Bạch Ti có hàm ý khác, mắt nhìn ra phía ngoài, xoay một vòng quanh nơi non xanh nước biếc này. "Hắc, tiểu cô nương, người xong chưa?"

Bạch Ti vội vàng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, hai tay dâng lên, lão đầu thấy chủ thụ của Từ Phu Nhân an tĩnh nằm ở nơi đó. "Từ gia gia, người xem chúng ta cũng coi như là có quan hệ sâu xa, là người một nhà cả, nếu không thì nghiên cứu một chút làm thế nào đi ra ngoài?"

Nhắc tới đi ra ngoài, lão đầu thở thật dài một cái, lắc đầu một cái, mới nói: "Người biết đây là nơi nào sao?" Theo lời Từ Phu Nhân, thế giới này được gọi là Luyện Yêu Hồ, Bản Mệnh Pháp Bảo của Thánh chủ Mạc Vấn Thiên. Có thể chứa cả yêu thú thiên hạ, luyện thành đại yêu đan. Hơn nữa bên trong Luyện Yêu Hồ tự thành lập thế giới, hạ qua đông đến bốn mùa rõ ràng không nói, cũng chỉ có một ít linh khí dự trữ. Cho nên yêu thú bên trong muốn trở nên cường địa chỉ có một phương pháp là cắn nuốt yêu đan của nhau. Nhưng người tu tiên bên trong Luyện Yêu Hồ, không có cách nào cắn nuốt nội đan của đồng loại để gia tăng tu vi của bản thân, với linh khí mỏng manh ở trong này, đến cùng cũng sẽ chết đi.

Nếu như nói bộ dạng kiệt quệ của người tu tiên là do linh khí bị hao mòn tạo thành, vậy thì nàng không khỏi tò mò, làm thế nào Từ Phu Nhân lại khiến yêu thú và người tu tiên sợ hãi đến vậy? "Muốn đi ra ngoài cũng không phải là không có cách."

Từ Phu Nhân thần thần bí bí neho mắt lại, "Đánh vỡ Luyện Yêu Hồ, từ bên trong hoặc là từ bên ngoài."

"Đây Từ gia gia định làm thế nào đây?"

--

"Trong bảy yêu thú đông đảo, ta một ông già, cần gì đi trên chọc chúng đây, thế giới bên ngoài ngoại trừ có linh khí nhiều hơn trong này một chút, nhưng lòng người lại có thể hiểm ác hơn nhiều."

"Vậy ngài không hận Thánh chủ kia sao?"

"Lão phu là tự nguyện tiến vào."

"Bạch Ti:..... Ngài thắng rồi!"

--

Cung điện rộng lớn nhất của Mạc Vãn Thiên là từ đường, bên trong chỉ có một linh vị, trên đó viết ba chữ: Lưu Sở Ngọc.

Lưu Niệm Khanh quỳ gối phía dưới, bên người là nam tử khoác áo choàng và mũ màu đen, chỉ có ở từ đường này hắn mới có thể tháo nón xuống, lộ ra khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Lưu Niệm Khanh hành đại lễ ba quỳ chín lạy, yên lặng xuôi tay đứng ở một bên, nam tử quỳ gối trên bệ đoàn, miệng lầm bầm: "Sở Ngọc, đứa trẻ đã trưởng thành, rất giống nàng."

Hắn uống ly rượu, giọng nói khàn khàn lộ ra sự đau thương nặng nề: "Cả đời Chử Uyên, phản quốc thẹn nhà cũng không cảm thấy một chút không ổn, chỉ phụ một mình công chúa mà thôi....."

Niệm Khanh Niệm Khanh, chỉ là nhớ nhung khanh khanh, hồi tiếc vì không thể gặp nàng....?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bất Chu Bốn

Edit: Sunlia

Beta: Sunlia, Lily_Carlos, Song Nhã

Tiêu Diễn lợi dụng cơ hội khi Đằng Chi Sơ tìm Bạch Ti mà xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị Đằng Chi Sơ ngăn cản đúng lúc. Đằng Xà đen tuyền không lồ uốn lượn ở giữa không trung, cặp mắt đỏ vàng của nó híp lại, đuôi rắn màu đen kéo dài ngàn dặm, những cái vây nhỏ màu đen trên đầu rắn kết thành, dữ tợn khủng bố, một tiếng rống gầm dài vang lên. Tiêu Diễn khạc ra một ngụm máu tươi lớn, cố chấp chống kiếm đứng ở giữa nơi Đằng Xà vây quanh.

"A Ti ở đâu?"

Đằng Chi Sơ vừa hỏi, Tiêu Diễn lại khạc ra một ngụm máu.

"Gào ——"

"A Ti ở đâu ——"

Giọng nói liên tục dao động dưới vòm trời, thật lâu không ngừng. Tuyết đọng trên núi Bất Chu sụp đổ xuống, trong nháy mắt cả Bạch gia thôn ngập trong biển tuyết. Thân rắn di chuyển, che khuất mặt trời, Tam đại tiên môn và các vị Gia chủ nghe tin mà ra.

"A Ti ở đâu!"

Thân thể Tiêu Diễn lao đảo sắp ngã, trước lúc ngã xuống chỉ nghe được ba chữ "Luyện Yêu Hồ".

"Gào ——"

Lại là một tiếng rống gầm chấn động, môn chủ tiên môn và các vị gia chủ rối rít quỳ xuống, Thần Quân uy phong áp chế, bọn họ không tự chủ được nằm rạp trên mặt đất, tỏ vẻ trung thành tuyệt đối với người ở trên.

Đuôi rắn của Đằng Xà rung động, lướt mây mà đi, để lại một đám người đứng đầu giới Cửu Châu Tu Tiên, quỳ gối tại chỗ, chưa tỉnh hồn.

Trong đầu Phục Thiên chân nhân ong ong chấn động, Thần Quân Đằng Xà vừa mới hỏi là: "A Ti ở đâu?"

A Ti, Bạch Ti, thần thú Bạch Ti, trong lòng của Phục Thiên chân nhân như có thứ gì đó đang nảy ra...

——

Bạch Ti đan hai tay gối đầu, hai chân vắt chéo nằm ở trên một chạc của cây hộc cổ thụ, mắt dõi theo Từ Phu Nhân, nhìn ông lúc thì ôm một đồng lấm tẩm màu đen gì đó tới đây, lúc thì ngồi chọn lựa ở trong đồng đồ vật đó, tình cờ còn nói ra đôi lời đánh giá.

"Từ gia gia, ta nói ——"

"Đừng gọi như vậy, giống như ta đã rất già."

"Vậy gọi là gì bây giờ, Từ đại ca?" Ngay sau đó Bạch Ti vẽ một dấu gạch chéo cho lời đề nghị của mình: "Gọi như vậy cũng rất lạ."

"Phu Nhân."

Bạch Ti định nói thì bị chặn họng.

Từ Phu Nhân mặt không đổi sắc bổ sung một câu: "Gọi ta là Phu Nhân."

Đầu lưỡi của Bạch Ti cứng đờ, nhất thời nghẹn họng im lặng. Một lát sau, nàng xoay xoay nói: "Phu Nhân, không phải chúng ta nên suy nghĩ xem làm thế nào để đi ra ngoài sao, đã nửa tháng trôi qua rồi, không chừng bên ngoài đã loạn thành dạng gì rồi."

Nàng không nghi ngờ thực lực Thần Quân đại nhân nhà mình có thể náo loạn giới Cửu Châu Tu Tiên chút nào.

"Gấp gấp cái quỹ gì, bên ngoài một ngày bằng một năm ở đây, không chắc bây giờ đã có ai phát hiện ngươi mất tích, với lại, tiểu cô nương ngươi là đại nhân vật ghê gớm gì sao, giới Cửu Châu Tu Tiên nói lớn không lớn, ta sao lại không biết nhân vật như ngươi xuất hiện từ lúc nào."

Từ Phu Nhân vừa đập khối đen trong tay, vừa đáng tiếc cảm khái: "Đúng là lửa sau không bằng lửa trước, nhớ năm đó ——"

Bạch Ti ném một cục đá ra, động tác đập trên tay Từ Phu Nhân hơi chậm lại, ông cũng không giận, đôi mắt nhỏ như đậu đen sáng lên nhìn chằm chằm Bạch Ti, mặt thêm thường: "A, trúng rồi, lực tay này, không tệ đâu, tiểu cô nương, ngươi quả thực trời sinh là thợ rèn Chú Kiếm Đại Sư tương lai! Đến đây, mau tới làm đệ tử cuối cùng của lão phu."

Từ Phu Nhân đưa hai tay đen thùi lùi ra, cười hi hi đi về phía Bạch Ti, Bạch Ti nhanh chóng nhặt lên mấy cục đá, ném xuống thành một hàng ở trước chân của Từ Phu Nhân.

"Phu Nhân, đi ra ngoài rồi thì chuyện gì cũng dễ nói, ngài thấy thế nào?"

Chính điện Bát Chu vạn nhận (*), Đẳng Chi Sơ ngồi ở chủ vị, Phục Thiên chân nhân mang theo Ôn Cửu và Tử Ngôn khom người đứng ở phía dưới, nhìn kỹ lại, Phục Thiên chân nhân kích động đến mức tay đều run rẩy.

(*) Nhận: đơn vị đo của Trung Quốc thời xưa, 8 thước = 1 nhận.

"Bồn tọa sáng lập Bát Chu là vì một ngày nào đó có thể giúp bồn tọa hoàn thành việc lớn và trời."

Phục Thiên và ba người lập tức quỳ xuống đất, trăm miệng một lời: "Bọn ta vì giúp Thần Quân, không màng sống chết, đến chết mới dừng."

Không để ý đến bọn họ, sắc mặt Đẳng Chi Sơ lạnh lùng: "Thần Thú Bạch Ti rơi vào Luyện Yêu Hồ, Phục Thiên, cho ngươi 1 ngày, dẫn người tìm được Luyện Yêu Hồ."

"Thần Quân, theo Phục Thiên biết, Luyện Yêu Hồ là Pháp Bảo bản mệnh của Thánh chủ Mạc Vãn Thiên."

Tay vịn trên chủ tọa "rắc rắc" tan nát dưới đất, Đẳng Chi Sơ biến mất trong nháy mắt.

Ba người ngời nhìn ta, ta nhìn ngời, Phục Thiên chân nhân quyết định thật nhanh: "Đi, đi Mạc Vãn Thiên." Ba người bay ra khỏi ngọn núi Vạn Nhận, bay về hướng nam Bát Chu.

Lúc này, trong Mạc Vãn Thiên, Chử Uyên vội vã chạy về, kéo Lư Niệm Khanh đi.

Ở trong trí nhớ của Lư Niệm Khanh, nghĩa phụ Chử Uyên vẫn là một người trầm ổn ít nói, chưa từng có chuyện gì sẽ ở ngoài dự liệu hoặc là ở ngoài không chế của hắn, thấy nghĩa phụ nổi nóng như thế, phản ứng đầu tiên của Lư Niệm Khanh chính là: xảy ra chuyện lớn.

Quả nhiên, trước khi rời đi Chử Uyên hắn chỉ đem một kiện đồ vật đi — linh vị Sở Ngọc.

Lư Niệm Khanh không hiểu ra sao, nhắm mắt theo đuôi: "Nghĩa phụ, bây giờ phải đi nơi nào?"

Chử Uyên lấy ra một pháp khí phi hành, nhảy lên, ngoắc tay về hướng Lư Niệm Khanh, đáp: "Thực Đạo."

Về mặt Lư Niệm Khanh đại ra, không dám trả lời, chỉ miễn cưỡng bước lên pháp khí, hắn quá rõ ràng Thực Đạo là nơi nào, năm đó, nghĩa phụ dẫn mình đi khỏi Thực Đạo. Nhìn lên bóng dáng cao to trước mắt, Lư Niệm Khanh hoảng hốt lại trở về ngày hôm đó trong trí nhớ.

Ánh mặt trời chói mắt, biệt phủ công chúa sang trọng như chìm vào trong biển máu, đầu đầu cũng là màu máu, thành phần rất tạp, có phạm nhân, cũng có yêu thú, còn có người tu tiên, bầu trời rất xanh, chợt có mây trắng bay qua, còn có kên kên ở trên trời nấn ná không xuống. Phồn hoa vẫn như cũ, lan can chạm trổ vẫn còn, nhưng vật còn mà người đã mất. Từ phía dưới phụ nhân có một thân thể nhỏ nhỏ run rẩy bò ra ngoài, trong đôi mắt sáng thắm đầy lệ, một bóng người thon gầy đi vào, người nọ nâng cầm đứa bé trai lên, cẩn thận nhìn, hình như rất hài lòng.

Hắn nói: "Ngươi là con trai của nàng ấy, thật đúng là giống." Nam hài nữ tử thấy mùi máu tanh trên thân người này, muốn chạy trốn, nhưng kiểu gì cũng không đi được. Nhắm mắt lại, môi nấp máu, nước mắt rơi xuống.

"Tại sao không khóc thành tiếng?" Chử Uyên nhủ mày.

"Bởi vì ta không muốn chết." Đứa bé trai cắn môi, nửa ngày mới nặn ra một câu.

"Ha ha." Nam nhân cười rất ngông cuồng: "Không sai, nếu người khóc thành tiếng, máu của người đã chảy ở nơi này."

Ánh mắt ngây ngô sững sờ nhìn nam nhân, hấn rất đẹp, không giống vẻ oai hùng của nam nhân, cũng không giống dịu dàng của nữ nhân, đó là một vẻ đẹp đi thẳng vào lòng người.

Chử Uyên buông tay xuống, nói: "Đi theo ta, gọi ta là nghĩa phụ, Lưu Niệm Khanh là tên của người." Sau đó xoay người, phất tay áo màu đen của hấn. Nam hài lão đảo đứng dậy, chạy về phía nam nhân...

Sau đó, Lưu Niệm Khanh đi tới nơi gọi là Mạc Văn Thiên này, cũng là ở chỗ này, hấn biết biệt phủ công chúa ở Thục Đạo, nhưng thật ra là một trong những căn cứ tụ họp của ma tu, cũng đã bị Đại Năng Đồ Vũ tách ra ngoài giới Cửu Châu Tu Tiên từ vài ngàn năm trước. Cho đến hiện nay, nếu như ma tu muốn tiến vào giới Cửu Châu Tu Tiên, cũng phải xé rách kết giới mới có thể vào.

Lưu Niệm Khanh rất khó tưởng tượng, mẫu thân nhu nhược đã làm sao có thể sống nhiều năm ở Thục Đạo nơi ma tu tụ tập, càng khó tưởng tượng hơn, nghĩa phụ của hấn xuyên qua kết giới như thế nào, tiến vào Thục Đạo.

Kể từ sau khi phát hiện Bạch Ti có khí lực lớn, chân linh hoạt, Từ Phu Nhân lập tức từ gia gia biến thành người hầu, mỗi ngày cười hi hi thương lượng với Bạch Ti chuyện làm đệ tử cuối cùng của ông.

Bạch Ti cũng không khách khí, ăn uống tốt, vật quý tốt đều nhận hết, nhưng nhất định không đồng ý bái sư, lý do rất đầy đủ.

"Nào có ai gọi sư tôn của mình là Phu Nhân, bắt nạt quá."

"Đồ đệ bảo bối, chúng ta đây là sợ bóng sợ gió, những thứ kia tục nhân không hiểu, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay chúng ta uống rượu bái sư này được không?"

Bạch Ti bóp trán, trong lòng nói ngay cả thành ngữ ngài cũng không biết dùng, thật hoài nghi ông ta làm Chú Kiếm Đại Sư như thế nào, có thể dạy đồ đệ được sao?

"Học trò bảo bối, làm người như đức kiếm, trong miệng đều là cái rắm, dưới tay phải nghiêm túc, đừng thấy sư phụ của người nói chuyện thô tục, nhưng là bản về bản lĩnh, Cửu Châu Tu Tiên giới, ai cũng phải nể ta ba phần."

Nói xong còn rất há hê vuốt chút râu ria, Bạch Ti cũng không khách khí, sắc mặt câu: "Ra cũng không ra được, ai biết ngài có nói bậy không, ta không phải là đứa trẻ mười tuổi, ngài cho hai viên đường là có thể lừa gạt người?"

Từ Phu Nhân lại gần Bạch Ti, hết sức tò mò: "Vậy làm sao mới có thể lừa gạt người?"

"Đơn giản, đi ra ngoài để ta xem thử ngài là hạc đứng trong bầy gà như thế nào."

Về mặt Từ Phu Nhân rồi rắm, tỏ ra không hiểu, Bạch Ti không thể làm gì khác hơn là nhin đau mà hạ thấp trình độ văn hóa của mình: "Xem ngài sợ bóng sợ gió thế nào....."

Từ Phu Nhân bừng tỉnh hiểu ra, trong chớp lát lại ừ ừ cúi đầu, ấp úng nửa ngày, mới nói: "Ài, không phải ta không muốn đi ra ngoài, mà là không ra được."

Bạch Ti hi vọng suốt mấy ngày đã bị dập tắt hoàn toàn tắt, nhưng nghĩ đến dáng vẻ gấp gáp khổ sở của Đằng Chi Sơ ở bên ngoài không tìm được mình, cả trái tim nàng cũng bắt đầu nhói nhói đau, vì vậy chưa từ bỏ ý định hỏi: "Một biện pháp cũng không có sao, ngài là Chú Kiếm Đại Sư mà!"

Hình như là được khích lệ, Từ Phu Nhân hơi nhấc lên tinh thần, không còn bộ dạng như trái cà héo nữa: "Biện pháp thì có một, nhưng mà không quá dễ."

Phương pháp xử lý của Từ Phu Nhân cũng không quá dễ, theo phân tích nhiều năm của ông, thế giới Luyện Yêu Hồ tự hình thành vốn là do ở trong Luyện Yêu đại trận, chỉ cần tìm được Luyện Yêu đại trận, phá hư mất trận là có thể từ trong Luyện Yêu Hồ đi ra ngoài.

"Tìm Luyện Yêu đại trận rất khó sao?"

Từ Phu Nhân trầm tư, nói: "Mặc dù lão phu không đi tìm, nhưng mà cũng không tính là khó khăn, khó khăn nhất là phải đánh bại thú thủ trận Cửu Anh của Luyện Yêu đại trận."

Trong《Linh Thú Chí》ghi lại, Cửu Anh là quái thú có thể phun nước lửa, làm hại người, tương truyền từng bị Hậu Nghệ giết ở trong sông Bắc Địch nguy hiểm. Thượng Cổ yêu thú phần lớn là chỉ có một con duy nhất trong Cửu Châu, trên đời không thể nào có con Cửu Anh thứ hai tồn tại.

Từ Phu Nhân dĩ nhiên hiểu Bạch Ti khó hiểu, hấn bổ sung: "Con Cửu Anh này là do Chử Uyên lấy thi cốt cộng thêm 1000 đứa trẻ tế luyện thành, chỉ

nghe mệnh lệnh của hắn. Thực lực Cửu Anh bây giờ tương đương với Hóa Thần Kỳ của người tu tiên."

Lực chú ý của Bạch Ti cũng không có ở đây, nàng đọc lại tên mới vừa nghe được: "Chữ Uyên?"

Nói đến Chữ Uyên, trong ấn tượng của Bạch Ti đúng là có người như vậy, sở dĩ ấn tượng sâu như vậy là bởi có một chuyện ngắn, tiền triều có vị công chúa xấu nổi tiếng họ Lưu tên Sở Ngọc, phong hào là công chúa Sơn Âm, nàng ham mê mỹ nam, rõ ràng đã là người có chồng, còn chạy đi nói với Hoàng đế đệ đệ của nàng: "Ta với đệ hạ, tuy là nam nữ hữu biệt, nhưng đều là máu mủ của tiên đế. Mỹ nữ trong hậu cung của đệ hạ tính bằng đơn vị hàng nghìn, mà ta chỉ có một người phò mã. Chuyện sao lại không công bằng tới mức như thế!" Vì vậy Lưu Từ Nghiệp ban ba mươi nam sủng cho Lưu Sở Ngọc. Nhưng hiển nhiên phò mã và ba mươi nam sủng này cũng không thể thỏa mãn trái tim tịch mịch khó nhin của công chúa, vậy mà Sở Ngọc vừa thấy đã yêu cô phụ Chữ Uyên của nàng, thậm chí công khai bức hiếp Chữ Uyên ở trong phủ công chúa, để mình được □□, thật may là Chữ Uyên chính nhân quân tử, mới có thể may mắn thoát khỏi bàn tay độc hại của Sở Ngọc.....

Nghe Bạch Ti kể xong đoạn chuyện xưa này, Từ Phu Nhân mỉm cười một tiếng: "Đồ đệ bảo bối, Chữ Uyên là người rất xảo trá, nếu không có hắn làm phụ tá, Tiêu Đạo Thành sao có thể diệt Tống lập Tề, trong nhân gian, lòng của bao nhiêu người đều bị mờ heo che mắt, nghe được nhìn thấy, có thể dựa vào một hai phần mười soạn ra cũng không tệ rồi."

"Nhưng tại sao hắn muốn bắt ta?"

Từ Phu Nhân hoàn toàn vui vẻ, cái vấn đề này hỏi thật hay, ông cầm lên một khối đen thùi lùi, đưa tới Bạch Ti trước mặt: "Đồ đệ bảo bối, con xem vì sao ta lấy khối gang này trở lại?"

Ông nhấc tay, gang bay lên lại trở về: "Bởi vì nó hữu dụng, bởi vì ta cần dùng gang đúc kiếm."

Bạch Ti trầm mặc, nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu trên người mình có cái gì đáng giá khiến Chữ Uyên nhớ thương. Thánh chủ Mạc Văn Thiên, chỉ cần hắn muốn, sợ là ngôi sao trên trời, cũng sẽ có vô số người đang giữ xin xếp hàng đưa tới cho hắn.

Chỗ khác duy nhất của nàng với người tu tiên khác, chỉ có —— thân thể của thần thú Bạch Ti thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bất Chu Ngũ

Edit: Lily_Carlos

Beta: Sunlia, Song Nhã

Bây giờ, tâm tình của Vũ Văn Dạ không được tốt lắm, hắn đã đứng trước cửa núi Bất Chu kêu gào gần nửa ngày rồi nhưng mà Bạch Ti hay Lưu Niệm Khanh cũng không trả lời, ngay cả thúc phụ của hắn là Phục Thiên chân nhân cũng không thèm để ý đến hắn, vậy nên hắn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái. Vũ Văn Dạ đành phải bắt một đệ tử ở Bất Chu để tra hỏi, đối phương nói quanh co cả nửa ngày mà chỉ có một câu hữu dụng: Lão tổ trở lại.

Từ mấy ngàn năm trước, Bất Chu là một trong tam đại tiên môn đã trấn thủ bầu trời phía tây, mỗi thời đại, môn chủ còn có thân phận —— người giữ núi, tức thủ hộ phía tây. Vị lão tổ Bất Chu kia là một vị đại năng thời thượng cổ trong truyền thuyết, hắn là người thực hiện di mệnh của Nữ Oa và lập nên tiên môn Bất Chu ở tu tiên giới.

Sau khi tức giận trở về Vũ Văn gia, Vũ Văn Dạ trực tiếp đến thư phòng của phụ thân, hắn muốn từ biệt phụ thân để ra ngoài lịch lãm một chút, thật ra hôm nay không phải hắn đến để đi đánh nhau mà là do hắn có chuyện muốn hỏi Lưu Niệm Khanh.

Hắn đi tới cửa thư phòng, lúc vừa muốn đẩy cửa thì có tiếng nói chuyện truyền ra làm cánh tay hắn khựng lại giữa không trung.

"Gia chủ, Ngũ Sắc Thạch này thật sự có lực lượng lớn như vậy sao?"

"Đúng vậy, hắn là Đẳng Xà Thần Quân cũng nên tiếp quản Bất Chu."

"Gia chủ, tại mất ở bên đó phát hiện Phục Thiên chân nhân đã gặp được Mạc Văn Thiên, chúng ta....."

Giọng nói bên trong dè xúng rất thấp, trái tim Vũ Văn Dạ trở nên căng thẳng, hắn vừa nghĩ sẽ trở lại sau thì thấy cửa mở ra kèm theo đó là giọng nói của Vũ Văn gia chủ: "Nghịch tử, ngươi cứ lang vãng bên ngoài làm cái gì mau vào ngồi nói chuyện."

Mất Vũ Văn Dạ đảo qua một vòng thì thấy trong thư phòng chỉ có một mình phụ thân hắn, cũng không tìm thấy hơi thở của một người khác.

Vũ Văn gia chủ thấy nhi tử cứ nhìn đông nhìn tây thì lập tức cảm thấy tức giận, cái tên nghịch tử này cả ngày không làm được gì, chỉ đi đánh đánh giết giết hoặc đi tìm người để đánh đánh giết giết, tại sao không thể học cách nghĩ kế như mình chứ!

"Nghịch tử, đến tìm cha có chuyện gì?"

Vũ Văn Dạ gãi đầu, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ đến cái người đột nhiên biến mất kia: "Hắc hắc, không có việc gì, con chỉ tới xem một chút rồi thuận tiện xin phụ thân cho nhả tử ra ngoài lĩnh lãm vào ngày mai."

Vũ Văn gia chủ hừ một tiếng không cho giải thích mà từ chối.

"Tại sao chứ?"

"Bây giờ khắp thiên hạ đều đến đây tìm người sở hữu lực ngũ hành, người khác còn tránh không kịp, đằng này ngươi còn muốn đưa lên cửa? Sao ta lại sinh ra một đứa con ngu xuẩn như thế chứ."

Vũ Văn gia chủ phát tay một cái, ý bảo Vũ Văn Dạ đi xuống rồi tìm chỗ nào đó mà sám hối, còn bản thân thì thờ dài: "Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh....."

Ngoài miệng Vũ Văn Dạ không nói nhưng trong lòng lại nghĩ: chân ở trên người tiểu gia, có đi đâu cũng do tiểu gia định đoạt.

Trong ánh nắng chiều, một cung điện đã từng nguy nga lộng lẫy như Mạc Vãn Thiên đã sụp đổ toàn bộ, đổ nát thê lương, ngôi vụn trái đầy trên mặt đất, một bóng người đen tuyền ngồi bên đông đồ nát của cung điện hoang phế từ trăm năm trước, làm cho sơn cốc thêm một chút bi thương và tịch mịch.

Lúc chân của Phục Thiên chân nhân chạm xuống đất thì thấy cảnh tượng như vậy, rõ ràng Thần Quân không tìm được A Tì, thánh chủ Mạc Vãn Thiên đã rời khỏi nơi này rất lâu rồi, Phục Thiên chân nhân rồi rầm không biết có nên đi lên quấy rầy Thần Quân trong lúc này không?

Trong khi hắn đang suy nghĩ thì có kẻ không có mắt lên tiếng gọi: "Thúc phụ, thúc phụ, cuối cùng cữu gặp được người rồi."

Phục Thiên chân nhân thật hận vì không thể kiếm được một cái lỗ để chui vào lúc này, nhưng Vũ Văn Dạ không để cho hắn có cơ hội đó vì hắn (Vũ Văn Dạ) đang nhiệt tình ôm Phục Thiên chân nhân để tìm cảm giác tồn tại, Vũ Văn Dạ thấy mặt Phục Thiên chân nhân đã biến thành màu gan heo thì càng mất hứng.

"Thúc phụ, sao người nhìn ta với vẻ mặt giống như bị táo bón thế?"

Phục Thiên chân nhân lặng lẽ liếc nhìn Thần Quân đang tức giận, dùng khẩu hình nói: cảm miệng. Một tay lên lên chỉ chỉ Đẳng Chi Sơ. Vũ Văn Dạ hoàn toàn không lý giải được ý của Phục Thiên chân nhân mà nghĩ rằng thúc phụ chán ghét mình phiền phức như vậy nên hắn (Vũ Văn Dạ) ngoan ngoãn ngậm miệng lại.....

Đẳng Chi Sơ vẫn đưa lưng về phía mấy người dùng giọng nói không mặn không nhạt, không giận mà uy nói: "Bổn tọa muốn biết tên của tất cả những người liên lạc với hắn trong nửa năm nay."

Phục Thiên chân nhân luôn miệng đáp ứng rồi lúi Vũ Văn Dạ đi, Ôn Cửu và Tử Ngôn cũng nhắc chân đi theo.

Đẳng Chi Sơ nhắm mắt lại, nhớ lại ấn ký phức tạp của Âm Dương Song Ngư trong ký ức, màu ấn ký trở nên nhạt hơn, chỗ màu đen thì nhạt gần như trong suốt, ngay cả ấn ký trên thức hải cũng muốn bay đi.

Hắn có thể tìm được thứ đã mất quay về mà lại không khôi phục lại được ấn ký nhân nhạ này?

Một ngày, hắn cho mình 1 ngày, nếu như hắn vẫn không có cách nào liên lạc với Bạch Tì thì hắn sẽ sử dụng Cẩm Thuật trực tiếp dùng thần thức đi vào giấc mộng, bây giờ Đẳng Chi Sơ không thể tiếp tục cố kỵ quá nhiều, hậu quả của việc sử dụng cẩm thuật so với an nguy của A Tì thì cần bản không đáng là gì.

Cô nương của ta, ta sẽ đến cạnh nàng nhanh thôi.....

Trong bụi cỏ, hai con Diệp Tử không lồ đang di chuyển đến một chỗ khác. Phía dưới Diệp Tử, có tiếng "ô ô" phát ra thì Bạch Tì lập tức che miệng Từ Phu Nhận lại rồi dùng ánh mắt ý bảo đừng lên tiếng.

Từ Phu Nhân nhướn mày liếc mắt qua như muốn nói: có cái gì đó đang chọc phía sau ta!

Bạch Tì lấy ra một con dao nhìn Từ phu nhân mà nói: "Một con đang trong miệng ngài, còn còn lại ở trên tay ngài."

Từ Phu Nhân dứt khoát nhắm hai mắt lại: "Nó còn đang ngộ ngộ.".

Trong nháy mắt Bạch Tì hiểu ra, hai người nhanh chóng quay đầu nhìn lại —— họ thấy một con khi mặt đỏ đặc biệt học bộ dáng vô tội ngồi trên đầu vừa ăn chuối vừa chọt Từ Phu Nhân.....

Khí con đảo mắt lên trên người Từ Phu Nhân rồi lại nhìn Bạch Ti, lập lại vài lần như vậy rồi lại ném Diệp Từ qua, nó ôm lấy chuối trên mặt đất rồi vọt vào thác nước gần đó.

Chẳng lẽ trong thác có cái gì sao? Tỳ như ——

Từ Phu Nhân vỗ đầu một cái: "Luyện Yêu đại trận, ta đã biết nó ở nơi nào rồi!"

Sau khi trở lại lầu trúc, Từ Phu Nhân lấy ra rất nhiều khối màu đen lớn nhỏ không đều, sau đó ông mang theo Bạch Ti vòng qua cây hòe bỏ qua mấy sườn núi nhỏ đi tới trên một mảnh đất trống, ông móc một chiếc lò hồng lục tú nghiêm túc nói với Bạch Ti.

"Đệ tử bảo bối, sư phụ đi kiếm sống bằng những thứ này, con phải nhìn cho kỹ ta chỉ biểu diễn một lần thôi."

"Đợi chút." Bạch Ti vội vàng ngăn ông lại: "Đợi ra ngoài rồi học có phải càng tốt hơn không?"

"Tu vi của con bây giờ chỉ là Nguyên Anh, căn bản không phải là đối thủ của Cửu Anh, đừng tưởng rằng có thể trông cậy vào ta, kinh mạch của ta hầu như tắc hết nên không thể hấp thu linh khí từ năm thứ hai mươi từ lúc ta vào đây rồi, muốn ra ngoài chỉ có thể dựa vào chính con, chú kiếm một đạo, chú là kiếm, luyện là tâm....."

Bạch Ti càng nghe càng mơ hồ liền lên tiếng cắt đứt lời nói của Từ Phu Nhân: "Con muốn biết làm sao để đề cao tu vi?"

Từ phu nhân chỉ tay lên trời rồi lại chỉ chính mình, giọng nói giống như đang kích động: "Chỗ này chỉ có trời đất, ta và con, con biết rõ làm sao để đề cao tu vi không? Cho dù có biết rõ cũng không thể tăng tu vi trong thời gian ngắn như vậy được, chỉ có ta mới có thể dạy con...ta chỉ biết đúc kiếm."

Từ Phu Nhân ôm cánh tay cụp mắt xuống như muốn nói: nói nhảm nhiều như vậy làm gì con không phải trông cậy vào ta.....

Bạch Ti liếc mắt: "Chỉ tò mò một chút thôi mà, ngài tức giận như vậy làm gì, xin ngài bớt giận nha... Chúng ta đã nói rõ Phu Nhân sẽ cho ta thấy khí thể đại sát tứ phương của Phu Nhân sao?"

Từ Phu Nhân còn đang gật gù hả hê thì Bạch Ti đã cầm cái lò lên còn sờ đông sờ tây mấy cái, Từ Phu Nhân nhanh chóng cướp lại rồi hừ một tiếng: "Đây là Nung Thiên Lô, bỏ bất cứ chất liệu nào vào cũng bị nó nung nhão nhọt hết."

Ông đá một quả cầu màu đen lên rồi tiếp lấy bằng một tay: "Cái này là Hắc Kim, dùng nó để đúc kiếm thì chỉ cần bỏ một chút to bằng cái móng tay thì có thể chém nát cả ngọn núi."

.....

Từ Phu Nhân giảng giải rất nhiều, cuối cùng ông nói với Bạch Ti: "Đệ tử bảo bối, hôm nay Phu Nhân ta sẽ biểu diễn một lần."

Chỉ thấy Từ Phu Nhân lấy mỗi thứ một lượng nhỏ trong đồng tài liệu rồi quăng vào trong lò, ông chỉ đầu ngón tay xuống dưới lò rồi nâng nhìn thấy có ngọn lửa màu xanh bay ra từ ngón tay, Từ Phu Nhân quơ múa đôi tay, đầu ngón tay dẫn dắt dòng sương trắng giống như là linh khí đến vách lò, mười ngón tay của ông thình thoảng lưu loát câu động, thình thoảng lật tay điều chỉnh cự ly, thình thoảng lại đem vài luồng hội tụ thành một rớt đến bên trong lò.....

Ngọn lửa của lò chiếu lên mặt Bạch Ti làm cho gương mặt nàng trở nên hồng nhuận hơn, Từ Phu Nhân chuyển động tay, hoặc là hợp thành hoặc là tách ra đường di chuyển của linh khí, dần dần từ từ mất hẳn ở trong mắt nàng, thay vào đó là các điểm sáng, từ nhỏ tí tẹo đến giống như ánh sao, rồi sau đó, Bạch Ti thấy những điểm sáng này như có sức sống mà tràn vào lò.....

Vài ngày sau, Bạch Ti đã có thể luyện chế trường kiếm đơn giản, nàng có thể cảm thấy tu vi của mình đã đạt tới đỉnh của Nguyên Anh kỳ, mơ hồ có khuynh hướng đột phá.

Sau khi hiểu rõ tác dụng của việc đúc kiếm, rút cuộc Bạch Ti cũng hiểu rõ tại sao Từ Phu Nhân nói nàng tẩy thích hợp đi đúc kiếm: nhặt tài liệu, bài tài liệu, ném tài liệu.....

Những thứ này tất cả đều cần một đại lực sĩ tiêu chuẩn!

Theo cách nói của Từ Phu Nhân thì sức mạnh của Bạch Ti —— một trăm nam tu cũng không sánh nổi.

Nàng rất muốn hỏi một câu: sư phụ người khen một tiểu cô nương như vậy thích hợp à?

——

Phía tây nam Cửu Châu, Thục Đạo quanh quẩn bay lên, cao chọc trời, Chử Uyên và Lưu Niệm Khanh lần lượt bước ra tàu cao tốc.

Từ khi Thục vương trước qua đời, Ngự Phù kế vị, mấy trăm năm qua, mọi người giới Tu Tiên đều biết: Thục Đạo khó khăn, năm tháng mất cặn, nghĩa là nếu muốn đi qua Thục Đạo, cho dù là hao hết cả đời, cuối cùng sợ cũng không công mà lui.

Cho đến khi Thục vương thứ ba Đỗ Vũ xuất hiện, Thục Đạo không khó khăn nữa, ma tu đã từng ngang dọc cả vùng đất Tây Nam cũng yên tĩnh như cũ, Thục Đạo lúc này thành phong ấn giới ma tu, chỉ có đi tới Thục Đạo, xé rách kết giới, mới có thể đi vào chỗ ở của ma tu —— vực sâu Vô Vọng.

Thục Đạo trước mắt, Chữ Uyên dễ dàng mang theo mình lên đây, trước mắt Lư Niệm Khanh, nghĩa phụ của hắn không phí nhiều sức mở ra thông đạo đến kết giới vực Vô Vọng.

Xé rách bầu trời, gió lốc nổi lên, sấm sét vang dội, dưới mây đen, không có một ngọn cỏ, rõ ràng vẫn còn ở trong Thục Đạo nhưng Lư Niệm Khanh đã cảm nhận sâu sắc sát khí bên kia đập vào mặt.

Cuối cùng Lư Niệm Khanh vẫn phải hỏi: "Nghĩa phụ, tại sao?"

"Vì sống."

Lời này cũng chỉ có thể lừa gạt một đứa bé, bằng địa vị nghĩa phụ bây giờ, cần gì phải tham sống sợ chết, cần gì phải đi trên một con đường như vậy?

Nhìn ra Lư Niệm Khanh nghi ngờ, Chữ Uyên hất tay áo một cái phát qua mặt của Lư Niệm Khanh, một đạo tơ hồng động trên khóe miệng của hắn, giọng nói của Chữ Uyên bỗng chốc lạnh lẽo: "Đừng ép ta giết con."

Lư Niệm Khanh bị nét tàn nhẫn lóe trong mắt rồi biến mất của Chữ Uyên làm kinh sợ, nhiều năm như vậy, người nâng niu mình trong lòng bàn tay được mình xưng là nghĩa phụ, đang ôm gấu gao bài vị, để dành linh lực, giống như đang chuẩn bị nhất kích tất sát (một chiêu là chết). Đột nhiên Lư Niệm Khanh cảm thấy thật ra thì hắn chưa bao giờ hiểu Chữ Uyên, có lẽ ở trong mắt Chữ Uyên, hắn chỉ là một hình thức, một kỷ niệm duy nhất về người trong lòng thời niên thiếu của Chữ Uyên.

Người kia tên là Sở Ngọc.

Gương mặt của bọn họ có tám phần tương tự?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Bắt Chu Sáu

Nửa năm sau, trong Luyện Yêu Hồ.

Trời cao mây trắng, chim hót hoa thơm, linh khí ở nơi đây khá loãng, Luyện Yêu Hồ coi như cũng là một nơi không tồi, Từ Phu Nhân nghỉ đi nghỉ lại, ở trong đây an hưởng tuổi già quả thực cũng không tồi, ông kéo dây câu cá lên, con cá trắm đen quẫy mạnh thân dài của mình, quật tới trước mặt Từ Phu Nhân.

Cá trắm Cao Sơn Lư Thủy đen béo, thật đúng là một nơi tốt để an hưởng tuổi già, nếu không phải vì đồ đệ bảo bối kia của ông...

Từ Phu Nhân xoay đầu nhìn thoáng qua cây hòe già cách đó trăm mét, chỉ nghe "ầm" một tiếng, một đám mây hình màu đen nham vĩ đại xuất hiện trước lầu trúc trên cây hòe, không ngừng mở rộng bay lên cao, cho đến khi che cả nửa bầu trời, ánh mắt Từ Phu Nhân hoảng hốt, tay lập tức kết ấn quyết dịch chuyển tức thời tới bên cạnh cây hòe đã nghiêng đổ xuống đất.

Giữa làn khói đen nồng đặc, Từ Phu Nhân đặt móng ngồi dưới đất, không nhìn được nước mắt đầy mặt: "Ôi, đồ đệ bảo bối của ta, con còn chưa tận hiếu với Phu Nhân ta thì đã chết mất rồi, hu hu, lầu trúc của ta, vật quý của ta..."

Giữa đám tro tàn, một bàn tay đen thui nhếch nhác thò ra, đám tro bụi đen vỡ ra loạt xoạt rơi xuống, hiện ra nửa đoạn cánh tay trắng nõn như củ sen cắm giữa nền đất đen.

Miệng Từ Phu Nhân há to đến nỗi có thể nhét vừa cả nắm tay, tò mò nhìn nửa đoạn cánh tay trắng kia thò ra, Từ Phu Nhân nhanh chóng đưa hai tay lên dụi mắt của mình, trong lòng: Ôi, tốt quá!

Nắm ngón tay lạng lẽ mở khe hở, Từ Phu Nhân rướn cổ kêu: "Nhanh lên, nam nữ thụ thụ bất thân, ta đã một bó lớn tuổi rồi, chịu không nổi kích thích của đám thanh niên các người..."

Chữ "đâu" còn chưa kịp phát ra ngoài, Từ Phu Nhân đã bị tro bụi quăng đi, đợi đến lúc hắn mở to mắt ra lại, thì một thiếu nữ trông vô cùng xinh đẹp từ khi nào đã đứng bên cạnh hắn.

Thật đúng là một thiếu nữ băng cơ ngọc cốt*, môi không son mà hồng, mày không họa mà đen, cái cằm thon nhỏ, mắt hạnh mê ly, ba phần hồn dỗi, ba phần linh động, còn lại bốn phần...

*Làn da trắng, dung mạo thoát tục

Từ Phu Nhân nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm váy bạc óng ánh dưới eo của Bạch Ti, còn có đuôi rắn uốn lượn trên mặt đất...

Còn lại bốn phần, là khí tức quý dị cổ kính thần thánh.

"Thần thú Bạch Tì."

Mây đen nhú lại, Bạch Tì gật đầu coi như đáp lời của Từ Phu Nhân.

Nàng nhìn đuôi rắn của mình, thăm than: Hóa ra hóa thần chính là hóa thành nguyên hình.. Tôi cùng nên diệt khẩu sư phụ hay không?

Từ Phu Nhân lau nhẹ khóe miệng, ánh mắt sáng rực lên: "Đồ đệ bảo bối, thật đúng là khó tin, Từ Phu Nhân ta vậy mà cũng có được vận khí thấy được Thần Thú Bạch Tì trong truyền thuyết."

Sau đó, ông cung chấp tay thi lễ với Bạch Tì, sắc mặt nghiêm túc: "Lão phu trước kia du lịch Cửu Châu, được miếu Nữ Oa che chở, từng thề trước mặt tượng Nữ Oa, chờ đợi người và trời đến để giao lại tức nhường."

Tức nhường?

"Tức nhường, bên trong Luyện Yêu Hồ?"

Từ Phu Nhân nhanh chóng đỏ mặt lên, một lúc sau đáp: "Không, không có, ở đây... Bên ngoài, ta giấu ở một chỗ vô cùng bí mật, nằm trong mộ Đồ Vũ dưới vực Vô Vọng."

Lượng tin tức quá lớn, Bạch Tì nhất thời khó mà tiếp thu, vực Vô Vọng là nơi tụ tập của ma tu, quanh năm u ám, chim chẳng muốn bay. Phi, rùa không đẻ trứng trên đất khô cằn sỏi đá, nếu không có sức mạnh liên tục của tức nhường, còn bị giấu trong một ngôi mộ, thì chủ nhân ngôi mộ đã sớm vùng dậy rồi.

Chỉ nghĩ tới thời đã khiến người ta phải run sợ rồi, Bạch Tì an ủi bản thân, thật may ta không phải người...

--

Thế lực phân chia của Cửu Châu Tam Đại Tiên Môn gần đây có biến đổi lớn, Côn Luân mở ra đại trận Hộ Sơn, tuyên bố tất cả tiên môn sẽ bế quan trăm năm, Thường Dương vậy mà lại gia nhập vào Bát Chu, thần phục Thần Quân Đằng Xà.

Không lâu sau, Mạc Văn Thiên biến mất một cách bí ẩn khỏi giới Cửu Châu Tu Tiên, đồng thời, Thần Quân Đằng Xà chiêu cáo mỗi gia tộc trong Tu Tiên giới rằng: Truy nã Chử Uyên của Mạc Văn Thiên, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Đằng Chi Sơ nhìn danh sách trên tay, gần một năm nay, người lui tới với Chử Uyên rất ít, chỉ có bốn người: Tiêu Diễn, cha con Vũ Văn Dạ và Vọng Đế. Giữa Tiêu Diễn với Chử Uyên là giao dịch rõ ràng một người âm mưu phản quốc, một người bắt người; trong tình huống rối ren lúc đó Vũ Văn Dạ chủ chỉ có thể tự lo cho bản thân mình, còn Vũ Văn Dạ thì chỉ đơn thuần muốn biết kẻ nào đã đứng trước gia môn mà gõ cửa lên hét; đến Vọng Đế, Quốc vương xưa kia của Thục Quốc Đồ Vũ từng nói với Vọng Đế, đã sớm mọc cánh thành tiên mấy ngàn năm, thì ra vị này tự xưng là Vọng Đế Chi Nhân, không có quan hệ với Đồ Vũ, tự nhận là có ảnh hưởng tới Cửu Châu Tu Tiên giới, có thể mang Cửu Châu Thiên Giới ra so sánh với Đồ Vũ nơi tụ tập ma tu địa hạ hoa giới.

Đằng Chi Sơ nhẩm hai chữ: "Vọng Đế?"

Mặt Phục Thiên chân nhân đỏ đầy mồ hôi, hần thật cẩn thận đáp: "Điều tra rõ ràng thật sự có người mang tên này..."

Quảng tờ giấy trắng xuống, Đằng Chi Sơ trầm tư, nói: "Tôi Thục Đạo."

--

Vũ Văn Dạ nghe nói thúc phụ Phục Thiên chân nhân muốn đi Thục Đạo, không ngừng dấy dục đòi đi theo cùng, Phục Thiên chân nhân tức đến nổi dưng râu, cuối cùng không chịu nổi sự nhõng nhẽo của hắn, đành phải ồm ồm nói, cho lý do để đi.

"Thúc phụ, tâm tình Thần Quân không tốt lắm, ta đi cùng, không chừng có thể thay đổi không khí, giúp mọi người gia tăng cảm tình, lỡ như ngài có phạm sai lầm, ta còn có thể chống đỡ cho."

Trong lòng Phục Thiên chân nhân nói, tiểu tử nguoi mà chống đỡ được, phụ thân nguoi đã mang ta ra nghiền thành tro rồi.

Đành lắt đầu, thôi, để hắn đi theo cũng được.

Phục Thiên chân nhân không ngờ rằng, Đằng Chi Sơ cũng không để ý trong đội hình xuất hiện thêm Vũ Văn Dạ, theo dọc đường đi chẳng quan tâm đến ai, bất kể vui hay buồn lúc nào cũng trầm tư, tóm lại là chẳng dễ nói chuyện chút nào.

Hắn còn to gan nói: "Thúc phụ, người nói xem Thần Quân có phải bị ngốc không, mới như vậy đã nhện đến hồng rồi, có cái gì không vui thì nói ra, mọi người tâm sự với nhau có phải hay hơn không."

Phục Thiên chân nhân giật nhẹ khóe mắt, cảm thấy lần này mang Vũ Văn Dạ theo có chút sai lầm..

Vực Vô Vọng cũng chẳng phải là vực sâu bình thường, mà là một mảnh đất lớn, cũng có bình nguyên xen kẽ núi sông thay đổi theo thời gian, chỉ là phần lớn thời tiết rất kém, đi trên dây thừng, Lưu Niệm Khanh nhìn xuống phía dưới, bước chân có chút hư ảo, một cục đá trượt xuống dây thừng, rơi xuống nhăm thạch đang nóng chảy, lặng yên không một tiếng động dần hòa thành một phần của dung nhăm.

Một bàn tay thon dài vịn lấy hần, bên tai vang lên giọng nói khàn khàn của Chữ Uyên: "Đi mau, cửa thành Vô Vọng Đế sắp đóng rồi."

"Nghĩa phụ, người có khả năng tự do ra vào Thục Đạo và Vực Vô Vọng."

Bình thường, không hề có chút gì là nghi ngờ, Chữ Uyên kéo tay hần đi tiếp: "Người nên đoán ra được."

"Nghĩa phụ là ma tu."

Chữ Uyên gật đầu, hai người dọc đường đi không nói chuyện, mãi đến khi sang bên kia dây thừng, Lưu Niệm Khanh bỗng nhiên tránh khỏi tay Chữ Uyên, lùi lại vài bước, không nhanh không chậm nói: "Mẫu thân cũng vậy sao?"

"Nàng ấy chỉ là phạm nhân."

"Nhưng người là dưỡng của bà ấy!"

"Thì sao chứ, Chữ Uyên ta để ý mấy thứ luân lý thế tục cương thường kia làm gì. Cường giả luôn mạnh, kẻ yếu chỉ có thể bị chinh phục."

Lưu Niệm Khanh tối mặt, đường cáp treo trên không thi thoảng ánh lên tia sáng phản chiếu lên mặt hần: "Nghĩa phụ thu dưỡng ta là vì ta giống mẫu thân sao?"

Một lúc lâu sau, Chữ Uyên mới nói: "Đã từng, giờ thì ta không biết, đi thôi."

Mười mấy năm sống nương tựa lẫn nhau, nhìn hần từ một đứa trẻ lớn thành thiếu niên, vẻ ngoài đã sớm thay đổi rất nhiều, gương mặt này, lại vì giới tính khác nhau mà khí thế cũng cách biệt rất lớn, Chữ Uyên tự nhận mình rất cường tráng, mắt không hoa, đầu óc không hồ đồ, không ai có thể nhận ra rõ thiếu niên trước mắt này hơn mình.

Nam nhân ở giới Cửu Châu Tu Tiên đã sớm chiếm lĩnh được một vùng trời trên bản đồ, lúc này lại giống như một tiểu hải tử, có chút bất lực cúi đầu, thời gian làm mờ nhạt đi nhiều thứ, cũng như tình cảm chân thành năm đó cậu mà không được, tỷ như thiếu niên phản nghịch quật cường trước mắt; nhưng năm tháng dài đằng đằng, cuối cùng có người rất rõ là mình muốn cái gì, không ai tự nhiên phải chịu cả đời cô tịch, có người chọn quên đi chuyện xưa, ngao du giữa chốn hồng trần rộng lớn, mang theo tiên đồ; cũng có người lựa chọn khai tông lập phái, lấy kinh nghiệm của bản thân truyền lại cho đồ tử đồ tôn; nhưng mà những thứ này đều là con đường của người khác, cả đời Chữ Uyên, không có đạo lý, cũng chẳng có đại tâm cứu thế thiên hạ, đạo lý của hần, chỉ đơn giản là giúp bản thân cảm thấy mãn nguyện.

Tức khắc, hần mang theo nghĩa tử của mình về lại nơi cố hương.

Cũng không phải chỉ có lá rụng mới có thể về, uốn cong cành quả trưởng thành cũng có thể trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bất Chu Bẫy

Nhìn mảnh vụn thiên thạch của cồng tay và cồng chân trên mặt đất, cả người Phục Thiên Chân Nhân cũng không thoải mái, ông chỉ biết đây nhất định là tai họa do chuyện xấu mà Vũ Văn Dạ gây ra, Phục Thiên chân nhân cảm giác mình bị mờ heo che mờ mắt cho nên mới có thể dẫn một kẻ phiến toái như vậy đi theo, đến khi chuyện ập lên đầu, thật sự là tự tạo nghiệt không thể sống.

"Môn chủ, Vũ Văn thiếu gia có tin chuyển đến cho ngài."

Con hạc giấy nhẹ nhàng bay ra từ đầu ngón tay của Ôn Cửu, rơi vào lòng bàn tay của Phục Thiên chân nhân, tiến hành chuyển thư trong nháy mắt đó, khuôn mặt tươi cười bức chết người không đèn mạng của Vũ Văn Dạ hiện lên trên mặt giấy.

Trong thư, hần hào phóng thừa nhận chuyện mình đưa Trần Phạm đi, bởi vì Trần Phạm đã đồng ý tạo ra một hình dáng độc lĩnh phong tao hơn cho hần, để hần không phải buồn rầu vì bị kẻ thù coi thường nữa. Tin cuối cùng, Vũ Văn Dạ nhiệt tình chân thành quan tâm nói: "Thúc phụ, người tốt sống không lâu, người phải cẩn thận với vực sâu Vô Vọng đó, chắt từ yêu quý của người."

Lòng ngực Phục Thiên chân nhân chột đau, suốt nửa ngã xuống đất ngất, thật may là có người ở sau lưng đỡ dậy, lúc quay đầu lại nhìn rõ người phía sau,

Phục Thiên chân nhân ừng ực nuốt máu đang tích tụ trong miệng lão xuống.

"Thần Quân....."

"Đi cũng tốt, dù sao cũng phải cần có người đến chỗ Tiêu Diễn châm lửa."

Đằng Chi Sơ biết được thù cũ giữa Trần Phạm và Tiêu Diễn từ chỗ của Phục Thiên chân nhân, Tiêu Diễn đã từng chém giết người trong tộc Trần Phạm, đứa trẻ mồ côi – Trần Phạm từng bày tỏ lời thề son sắt muốn tìm Tiêu Diễn báo thù, chỉ là tài nghệ không bằng người, một mực cố gắng, nhưng lần nào cũng không thành công, rốt cuộc Trần Phạm “luôn chiến luôn bại, luôn bại luôn chiến” cũng tỉnh ngộ: không thể giết Tiêu Diễn, thì tìm cho hắn chút phiền toái cũng không tệ. Sau lần đó, tìm phiền toái đến cho Tiêu Diễn chính là quan niệm chính trong cuộc sống của Trần Phạm, cũng là mục tiêu cuối cùng của cuộc sống.

Ngày hôm qua, Trần Phạm chủ động đến Bất Chu báo những biến động gần đây của Chử Uyên cho họ biết, ý định ban đầu là quy hàng, nhưng vì Phục Thiên chân nhân không yên lòng nên không cho hắn thêm bộ thiên thạch nào nữa, Trần Phạm cũng không để ý, năm đó lúc hắn tìm Chử Uyên làm nơi nương tựa, ban đầu còn chịu khổ hơn thế này rất nhiều.

Tin chắc tất cả âm mưu quỷ kế này đều là vì Trần Phạm tâm địa gian xảo muốn chứng minh thực lực trước mặt Thần Quân Đẳng Xà có tiếng mà không có miếng kia, hắn là một người, kẻ phạm vào A Tì của ta, dù mạnh cũng phải giết.

Vũ Văn Dạ buồn bực một mình tìm chỗ uống trà trong tiệm trà ở phố phía Nam của Lâm Tương.

Hắn không biết mình ngủ bao lâu, chỉ nhớ rõ mới vừa mơ mơ màng màng tỉnh dậy, mình kêu muốn vỡ họng cũng không có ai đáp lại, tên đồng bọn nhỏ nói gì mà cùng nhau chơi đùa cùng nhau hóa trang đã bỏ đi mất vào ngay lúc thần không biết quỷ không hay.

Tiếng của người trong tiệm trà ồn ào, rất náo nhiệt, Vũ Văn Dạ tai thính mắt tinh một lòng đi tìm kích thích dần dần bị cuộc nói chuyện ở bàn bên hấp dẫn.

"Lương bổng đều bị cháy hết rồi hả?"

"Vị Lâm Tương hầu này, nắm giữ trọng trách cầm binh, người phía trên sớm đã nhìn không vừa mắt rồi."

"Thời gian này trong kinh thành có quá nhiều chuyện xảy ra, nào là Tiêu Bảo Quyển, Tiêu Chiêu Nghiệp, Tiêu Chiêu Văn đã thay vài tên hoàng đế rồi, bây giờ do Minh Đế cầm quyền, sợ là sẽ không bỏ qua Lâm Tương hầu đâu."

"Chuyện này cũng không đúng lắm, Lâm Tương hầu là đại công thần của vị Minh Đế kế vị kia."

"Được chim quên lá, đừng cá quên com, những chuyện qua cầu rút ván này, trước kia có hoàng đế nào không giết qua công thần chứ?"

Vũ Văn Dạ không hiểu việc tranh giành chính trị ở thế tục, vén từng ý một, hắn có thể hiểu được hai chuyện cơ bản, thứ nhất, lão đại ở dưới trần muốn giết Lâm Tương hầu; thứ hai, lương bổng mà Lâm Tương hầu quản lý bị cháy, rốt cuộc phía trên cũng có lý do trực tiếp gạt bỏ cái gai là hắn.

Vũ Văn Dạ nhớ không lầm, Lâm Tương hầu tên là Tiêu Diễn, có một vị đệ tử duy nhất ở Bất Chu tên là Bạch Tì.

Ha ha —— Vũ Văn Dạ chợt thấy vạn ánh sáng chiếu rọi khắp đỉnh đầu, cánh cửa của một thế giới mới đang mở rộng vòng tay ôm lấy hắn.

Muốn tiến vào chỗ sâu nhất của vực sâu Vô Vọng, trước phải thông qua một đường dây thừng kéo dài ngàn dặm, đầu cuối của đường dây thừng hướng thẳng vào một tòa tháp cao Vân Tiêu đứng sừng sững bất giác hình rần, cửa đóng khép chặt, bốn bề trừ màu xanh âm u lốm đốm của mà tro ra, còn lại đều là cảm giác hoang vắng, bầu trời thỉnh thoảng thoáng qua sấm sét, đập vào nửa khúc trên của đám mây đen trên tòa tháp. Giữa sự biến hóa của sáng tối, cửa động tự động mở ra, Chử Uyên và Lưu Niệm Khanh một trước một sau tiến vào tòa tháp.

Ở tầng thứ chín mươi chín, Lưu Niệm Khanh thấy được chủ nhân của tháp cao, vị vua không ngai của vực sâu Vô Vọng.

Chử Uyên khom người thờ dài, gọi người chủ tọa trên lưng bọn họ là—— Vọng Đế.

"Ngồi đi." Vọng Đế xoay người, bày ra nụ cười tùy ý với Chử Uyên: "Chịu trở lại rồi à, quốc sư của ta."

Vọng Đế cười một cái, muôn vạn quyền rũ lan tràn, hắn mặc bộ Hồng Y, trong mắt phượng nước gọn mệnh mông, trán có một nốt Chu Sa, khung xương trên gương mặt càng thêm quyền rũ yêu mị sống mãi khó phân biệt.

Chi là.....

"Hợp Hoan sư thúc....."

Lưu Niệm Khanh bật thốt lên, lại chợt nhận thấy được cái gì đó, lấy tay che miệng, hoảng sợ nhìn nam tử áo hồng trên chủ tọa.

Vọng Đế bước xuống chủ tọa, đến gần Chử Uyên: "Ha ha ha, quốc sư, đây là con của nhà ngươi sao? Có chút không biết điều rồi đấy."

"Vọng Đế, giữa chúng ta, hợp tác là chủ yếu, vị này là nghĩa tử của ta, chuyện nhà Chử mỗ không cần ngài lo lắng." Sắc mặt Chử Uyên lập tức thay đổi, sáng ngời ngời, bày tỏ không để ý đến việc Vọng Đế có bất mãn đối với Lưu Niệm Khanh.

Vọng Đế cười cợt một tiếng, liếc nhìn Lưu Niệm Khanh, bước đi thông thả về chủ tọa một lần nữa, làm như lơ đãng hỏi: "Vị Hợp Hoan sư thúc kia, dáng dấp rất giống ta sao?"

Số lần Lưu Niệm Khanh và Hợp Hoan gặp không nhiều lắm, trừ ngày ở Bất Chu ra, gần như là không gặp gỡ, toàn bộ ấn tượng của hắn đối với Hợp Hoan kia đều đến từ chính việc Hợp Hoan vẽ đẹp yêu mị khó cưỡng cùng với những lời tán gẫu nghe rộn cả người trong Bất Chu.

Có người nói tên Hợp Hoan này của hắn có được là vì hắn tu đạo Hợp Hoan, đó là đạo pháp đòi hỏi phải thái âm bổ dương hại vô số người; cũng có người nói thêm là Hợp Hoan thích nam nhân. Là kẻ háo sắc, ở trong Tu Tiên giới, ngàn người mắng vạn người cười, nếu không thì sao tuổi còn trẻ mà tu vi cao thâm như thế?

.....

Lần cuối cùng Lưu Niệm Khanh nghe được tin đồn về Hợp Hoan, chính là lúc hắn bị mất tích ở cánh giới Bồng Lai. Tài nghệ Tu Tiên Giả vượt trội hơn người, đã gặp qua là không quên được, vị tự xưng là Vọng Đế ở trước mắt này, nào chỉ là giống như Hợp Hoan, mà thật sự là giống Hợp Hoan như đúc.

Nhưng lời đến khóe miệng, lại biến thành: "Có thể vẫn bồi nhớ lắm rồi."

"Đứa bé ngoan, người nào chả có lúc hoa mắt. Dù sao cũng là thiếu niên, khó tránh khỏi nói chuyện có chút nhảm nhí."

Chử Uyên hừ một tiếng, giọng nói thô ráp, Lưu Niệm Khanh nghe tới giống như có hạt cát cọ sát trên lòng bàn chân, có chút ngứa, có chút ấm.

Hắn nghĩ, dù sao cũng là phụ tử lâu năm, làm sao nghĩa phụ thật sự có thể giết hắn, câu "Đừng ép ta giết chết ngươi!" kia nhất định là nói lấy thôi.

Mỗi một vị Chủ Kiếm Sư đều sẽ dùng cả đời để học cách chế ra một thanh kiếm làm chế tác vàng, vì thế Từ Phu Nhân cố ý luyện một thanh đoản kiếm Từ Phu Nhân cho Bạch Ti một lần nữa. Đúc một cây kiếm, có linh kiếm thì đại thành giả có thể truyền lệnh cho thiên hạ, Từ Phu Nhân đã đưa cơ hội này cho Bạch Ti.

"Đồ đệ bảo bối, các vị Đại Năng Giả ở giới Cửu Châu Tu Tiên đều biết đến di mệnh của Nữ Oa, di mệnh này đặc biệt để lại cho Thần Quân Đàng Xà và thần thú Bạch Ti, bọn ta vẫn cho là thế gian không có thần thú Bạch Ti, nhưng bây giờ nhìn lại, cuối cùng vẫn là đạo hạnh của bọn ta chưa tới, đúng là hổ thẹn với hai chữ Đại Năng này."

Bạch Ti chống cằm yên lặng nghe, một tháng gần đây nàng đã cùng cố tu vi hóa thân một lần nữa, rốt cuộc cũng có thể tự do biến trở về hình người, có lẽ là hình người của mình không quá rung động như nguyên hình, nên quả nhiên Từ Phu Nhân cũng không cần phải có khuôn mặt nghiêm trang chính khí nghiêm nghị.

"Theo Phu Nhân, ta thấy, bây giờ chúng ta có thể thử đánh với Cửu Anh một trận, chúng ta có thể nói "được", trận chiến này phải một kích tất trúng, không cầu đánh nó rụng rơi đầy đất, chỉ cầu có thể một lần đánh nát mất trận, còn sống sót là được."

Từ Phu Nhân vỗ vỗ than bụi trên bờ mông, lại run hai tay áo một cái, giờ tay lên chia một ngón để nó bay thẳng xuống thác nước ở đằng xa kia: "Đồ đệ bảo bối, chúng ta lên đường đi."

Bạch Ti cân nhắc đoản kiếm trong tay được Từ Phu Nhân luyện cách đây không lâu, gập đầu một cái, hai người một trước một sau đạp kiếm bay lên.

Dọc theo đường đi, Từ Phu Nhân nói về truyền thuyết Cửu Anh, tương truyền thời kỳ Thượng Cổ, Đại Năng Phục Hy thị (@Melody: Còn được gọi là Phục Hy) vạch ra quẻ đại họa, lâu ngày, dưới đài loáng thoáng để lại dấu vết bức họa bát quái của Phục Hy. Kết hợp với lòng chân thành, lâu ngày thông linh, trong bát quái có hai quẻ Khảm và Ly, tính khí biến hóa khôn lường thành mãnh thú thượng cổ Cửu Anh.

Bởi vì Phục Hy thị vẽ nó khi còn bé, hơn nữa vết tích của quẻ vừa ngắn lại nhiều, những quẻ đó giống như dáng vẽ tinh quái của đứa trẻ. Trong đó, quẻ Khảm bốn ngắn một dài, quẻ Ly hai ngắn hai dài, tổng cộng chín quẻ, cho nên xưng là Cửu Anh.

Hay bởi vì Khảm chỉ thứ nam, Ly chỉ thứ nữ, cho nên Cửu Anh có năm đầu hình nam, bốn đầu là hình nữ. Khảm là màu đen của nước (@Melody: vì chỉ nước sâu không thấy đáy nên có màu đen #.#), cho nên năm nam đều giỏi dùng nước, vì màu đen; Ly là màu đỏ của lửa, cho nên bốn bé gái cũng giỏi dùng lửa, vì là màu đỏ.

Tổng hợp, Cửu Anh Vì Thiện phun ra lửa nước, cũng ý vào việc có chín đầu chín mạng mà gây họa một phương, cuối cùng mất mạng trong tay Hậu Nghệ.

Cùng Từ Phu Nhân sóng vai đứng ở trước thác nước, Bạch Ti nắm chặt đoản kiếm, hít sâu một hơi, đứng, nàng phải trở về, khoảng thời gian chưa xót này, đã ở lại đây gần tám tháng, bên ngoài đã sắp hết một ngày, A Sơ nhất định sẽ lo lắng, nghĩ đến hắn, Bạch Ti càng thêm kiên định quyết tâm của mình.

Đạp chân sau một cái, Bạch Ti và Từ Phu Nhân lần lượt nhảy vào màn nước, bên trong thác nước có một vùng trời đất khác, là một phong cảnh hoàn

toàn khác với bên ngoài lớp nước, vừa trắng xóa như bông tuyết, vừa cuộn cuộn dung nham, giữa nơi giao nhau của tuyết và lửa, một khung xương to lớn che lấp cả mặt trời lọt vào trong tầm mắt, ở phía dưới Cửu Anh, tại nơi đỏ đen lẫn lộn có hàng chữ như ẩn như hiện, chính là mắt trận của trận pháp mà Yêu quái kia luyện.

"Gào ——"

Đuôi Cửu Anh dài kéo đất, chín cái xương đầu chim phát ra tiếng kêu điếc tai, Bạch Ti giờ cánh tay tản đi dư âm chấn động, liếc nhìn Từ Phu Nhân, nói: "Sư phụ, tìm chỗ an toàn chờ ta."

Từ Phu Nhân đột nhiên cảm thấy vị đệ tử cuối cùng này của ông thật không tệ, biết thương tiếc ông, vì vậy yên lặng tự khen cho mắt nhìn của mình ở trong lòng.....

Cửu Anh bắt đầu công kích trước, não của năm đầu chim màu đen phun ra băng trùy, tuyết khối, nước lạnh, nước nóng, độc thủy, thân thể Bạch Ti di chuyển nhanh chóng, mấy lần suýt nữa bị đánh trúng. Mười tám con mắt như động đen của Cửu Anh nhìn chòng chọc Bạch Ti, không buông tha bất cứ biến động nhỏ nào của nàng. Sau hơn trăm chiêu, Bạch Ti đã tổn hao rất nhiều linh khí, nhưng bốn cái đầu chim của Cửu Anh ngoại trừ vẫn nhìn nàng ra thì không có bất cứ động tác gì.

Đánh lâu dài sợ là mình phải mệt mỏi hơn, không bằng dụ địch rồi đi, sau đó đánh nhanh thắng nhanh, nghĩ đến chỗ này, Bạch Ti ngừng giữa không trung, rút lại thể chủ động công kích, liên tục tăng gấp mấy lần sau lưng, Bạch Ti đến gần Cửu Anh, móc đoản kiếm ra dùng lực chém về phía cái đầu chim đen gần nhất, Cửu Anh phản ứng thật nhanh, nhưng không ngăn được tốc độ tay của Bạch Ti, cúi nửa đầu chim xuống, nối lại những mẩu vụn xương cốt lác lư trong gió, Bạch Ti thừa thắng xông lên lắc mình đến gần phía trước, nhắm ngay một cái đầu đen khác, lần này Cửu Anh đã rút ra được bài học trước đó, khó khăn tránh thoát, sau đó hợp với mấy tiếng rống giận, băng tuyết và dung nham cùng với dòng nước sôi phát nổ trong trời đất.

Bạch Ti lui về phía sau trăm mét, cân nhắc xem xét đúng cơ hội lại chạy đến công kích, cũng nhân tiện hi vọng Cửu Anh có thể bị mình dẫn dắt cách xa mắt trận.

Nhưng bộ xương này cũng không cho Bạch Ti như ý, mà vững vàng ngồi ở trên mắt trận không ngừng kêu gào, Bạch Ti đang buồn bực, thì tiếng Từ Phu Nhân truyền đến.

"Đồ đệ bảo bối, nhìn dưới chân nó kìa."

Chia vào tiếng rít rào của Cửu Anh, Bạch Ti thấy bốn bàn chân to lớn màu đen của nó bị xiềng xích lại, trước mắt đáng vẻ Cửu Anh mạnh như rồng như hổ, hẳn không phải là Thiên Thạch, mà là một loại xiềng xích gì đó bắt trụ Cửu Anh khiến nó không thể thoát khỏi mắt trận.

Bạch Ti tung người, bốn tiếng “cạch cạch”, theo đó là tiếng vỡ vụn của còng chân, Bạch Ti vội vàng rời khỏi, tám cái mỏ nhọn trên cổ Cửu Anh cùng mở lớn, trong lúc nhất thời nước lửa băng tuyết lẫn lộn một khối, Bạch Ti mở hai cánh tay ra, lấy ra một nửa linh lực triệu hồi Tu Tiên Giả đã chôn thấy nơi này ra, theo tiếng đất đai nứt nẻ, hơn mười người Tu Tiên Giả lắc trái lắc phải leo ra từ dưới đất, bọn họ dưới sự chỉ huy của Bạch Ti, ủa lên vây Cửu Anh lại.

Mà Bạch Ti, nhân cơ hội nhảy lên bầu trời, lại lật người đổ xuống chỗ lỗ kim, nắm đoản kiếm, dùng sức đâm xuống.....

Băng tuyết lẫn lộn, nước lửa đè lên nhau, núi rung đất động, Bạch Ti hô to một tiếng: "Đi!"

——

Lưu Niệm Khanh đang chán đến chết ngồi ở trong phòng của Chử Uyên chờ ông, hẳn có rất nhiều lời muốn hỏi Chử Uyên, nhưng lúc hắn đẩy cửa tiến vào Chử Uyên không có trong phòng, hơi nước lã lướt lướt lờ sau tấm bình phong và áo treo trên bình phong đều nói lên việc Chử Uyên đang tắm. Lưu Niệm Khanh thỉnh thoảng sẽ nhắm mắt, lại nhìn chăm chú hơn, thậm chí hắn có loại ảo giác, ấm trà màu vàng đang di chuyển theo nửa lòng bàn tay lớn nhỏ trên nút thắt lưng của hắn, thỉnh thoảng lại còn thoáng qua một vầng sáng.

Trong lòng hắn nghĩ ánh mắt của mình có vấn đề, sau vài lần xoa nhẹ, ấm trà màu vàng lại—— vỡ vụn.

Đồng thời, nghĩa phụ “Hự” phun một phún máu nhộm đỏ nửa mặt bình phong, Lưu Niệm Khanh không để ý tới chuyện tắm rửa gì nữa, chạy nhanh qua đỡ Chử Uyên dậy từ trong thùng gỗ, động tác của hắn cực nhanh kéo Chử Uyên ngã trong thùng gỗ lên, lúc đang ôm Chử Uyên đi ra ngoài bình phong lau miệng, hai bóng người chợt xuất hiện trước mắt Lưu Niệm Khanh.

Mặc quần trắng, là một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người, một người khác thì có đáng vẻ “đầu khi bát tương” (@Melody: chỉ người lớn lên giống như khi, cực kỳ xấu xí), là một ông lão tinh thần khỏe khoắn. Người trước hắn biết, chính là vị đồng môn Bạch Ti đã gặp trước đó ở Bất Chu, người sau..... Lưu Niệm Khanh vợ vết lại trí nhớ, quả thật không có người này.

Nhưng những chuyện này đều không chút quan trọng, Lưu Niệm Khanh cảm giác trước hết mình nên khoác một bộ y phục cho nghĩa phụ, sau đó hắn nhanh chóng nhảy vọt tới ba mặt vây quanh trên giường, kéo cái mền lớn quần lên người Chử Uyên.

Hình như hai người đối diện lại đang ở tình huống khác, hai mặt nhìn nhau sau đó đều nhìn về phía Lưu Niệm Khanh, còn là Bạch Ti mở miệng trước.

"Đây là nơi nào?"

Cùng mở miệng còn có Lưu Niệm Khanh, hắn hỏi chính là: "Làm sao người ở chỗ này?"

Từ Phu Nhân cười ha ha, thông thạo dừng cảm đứng ra, ý đồ chủ trì đại cuộc, chỉ thấy ông vung cái tay như củi khô của ông ra: "Được rồi, nếu tất cả mọi người đều quen nhau, vậy thì dễ nói chuyện rồi, cả đám tới đây, ưu tiên cô nương trước." Ông hơi hất cằm với Lư Niệm Khanh, nói: "Nơi này là nơi nào?"

Lư Niệm Khanh không lên tiếng, lạnh lùng nhìn ông một cái, lại nhìn Bạch Ti, giọng có chút bất mãn: "Vực sâu Vô Vọng."

Từ Phu Nhân vỗ hai tay, cười lớn một tiếng, kích động cực kỳ nói: "Thật là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu, muốn cái gì thì cái đó đến mà mà."

Bạch Ti nghe vậy trong lòng cũng là vui mừng, chỉ là bởi vì không vui nên Lư Niệm Khanh biểu hiện rất rõ ràng.

Lư Niệm Khanh không khách khí hỏi: "Làm sao các người ở chỗ này?"

Bạch Ti vừa muốn trả lời, một bên Từ Phu Nhân cướp lời nói: "Lão già dẫn theo cháu gái đi bộ, không cần thận trọng chân đi nhầm địa phương, chúng ta đến đây tạm biệt, không hẹn gặp lại."

Nói qua kéo Bạch Ti đẩy cửa đi ra ngoài, biến mất giữa không trung như một làn khói.....

Trên đường đến nước Thục, xé rách kết giới đối diện, Đằng Chi Sơ đưa lưng về phía phục thiên chân nhân, Từ Ngôn tiên tử cùng Ôn Cửu, hần Súc Địa Thành Thôn (@Melody: là một loại phép thuật nghĩa là thu đất lại, từ vài dặm thành 1 thôn, như vậy mình cất bước đi thì sẽ nhanh hơn rất nhiều), mỗi bước đi vài dặm, vừa bước một bước đã vào trong kết giới.

Phục Thiên chân nhân chuẩn bị đuổi theo, một câu nói của Đằng Chi Sơ đã khiến chân ông như đóng đinh trên mặt đất.

"Các người ở lại đi, đừng tới vương chân vương tay."

Mắt thấy trên không trung chặt chẽ xé ra một vết rách nhỏ rồi biến thành một khe hở dày đặc, cuối cùng vô ảnh vô tung biến mất, Phục Thiên chân nhân thờ thật dài một cái, cũng không biết là ảo não vì mình bị Thần Quân Đằng Xà chê, hay là vì giọng nói như muốn loại bỏ gánh nặng của Thần Quân vậy.

Điều này cũng không thể trách hần, hần chỉ nghĩ đơn thuần tu vị tiên, hỏi thì nói, không luyện qua kỹ năng vô mộng ngựa này, huống chi đối phương còn là một nhân vật không thể nắm bắt, vậy nên mỗi lần ông đều thiếu chút nữa là vô vào đuôi ngựa.....

Trong truyền thuyết, không phải Lão tổ của tiên môn đều yêu thương đồ tử đồ tôn sao!?

Ai là người tạo tin đồn nhảm ấy.....?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bất Chu (8)

Không canh phòng nghiêm ngặt như phủ trạch vương hầu khác, từ trước đến nay hộ vệ phủ Lâm Tương Hầu ít lại càng ít, cũng không biết là giấu đi, hay bản thân Lâm Tương Hầu quá mức tự phụ, cậy vào bản thân từng học mấy năm ở trong tiên môn, cũng không để người tới tận cửa khiêu khích vào trong mắt.

Lúc này Vũ Văn Dạ có thể hoàn toàn kết hợp kinh nghiệm của bản thân trả lời vấn đề này: cơ bản là Lâm Tương Hầu không nghĩ đến loại vấn đề ngu xuẩn này. Tu tiên giả có thực lực cường đại chỉ mấy chiêu đã nghiền áp Vũ Văn Dạ kẻ chiến đấu điên cuồng này, cần gì hộ vệ? Đó chỉ tổ lãng phí bạc!

Hần phải suy nghĩ làm thế nào đó để có thể đánh mấy chiêu với Tiêu Diễn, thường ngày lúc này phố Nam náo nhiệt nhất, hôm nay ngược lại yên tĩnh đến khác thường, Vũ Văn Dạ kéo dài cổ nhìn về phía hai bên đường phố ở dưới lầu, những tiểu thương người bán hàng rong thường ngày hét lớn kia còn có người qua đường Giáp Ất Bính Đinh tất cả quỳ rạp xuống đất, tiếp đó giống như đã từng được huấn luyện cùng nhau hô vang: "Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

Lần đầu tiên Vũ Văn Dạ nhìn thấy Hoàng đế trong thế tục, hần là Minh Đế lão đại của Lâm Tương Hầu trong miệng mọi người rồi, khóe miệng hần nâng lên, nghĩ thầm tối nay phủ Lâm Tương Hầu có chút ý tứ.

Ban đêm, trong phủ Lâm Tương Hầu ca múa mừng cảnh thái bình, ăn uống linh đình.

Ngồi xuống sau lưng một vị tân khách, một thiếu niên mặc xiêm áo tột tó có vẻ cực kỳ kích động và dí dỏm, không phải nhìn nơi này một chút thì nhìn nơi khác một chút, không thấy kính cẩn và trầm ổn chút nào.

Đúng lúc mọi người cũng đã uống được xấp xỉ thì Lâm Tương Hầu Tiêu Diễn chợt đứng lên, từng bước từng bước đến gần Minh Đế trên chủ tọa, bí mật mang theo khí thế nghìn quân, dưới ánh trăng, có vẻ quý mị mà kinh người.

Vốn Minh Đế muốn ra oai phủ đầu với Tiêu Diễn, kết quả ngược lại, bây giờ bản thân có chút muốn tiểu ra quần, hắn ta yên lặng tấy não cho mình trong lòng: có lẽ Tiêu Diễn này chỉ muốn mời rượu trầm mà thôi, không nhìn thấy trên tay hắn đang nâng ly rượu sao.

Tiêu Diễn đứng ở trước ghế chủ tọa, từ trên cao nhìn xuống Minh Đế: “Lần này bệ hạ tới Lâm Tương, thật thỏa chí?”

Minh Đế cố sức giữ vững bình tĩnh, nhưng mà giọng nói căng thẳng đã bán đứng hắn ta: “Thỏa chí, thỏa chí, ha ha —— ha ha.”

“Há? Nhưng Diễn còn chưa thoải chí, bệ hạ cảm thấy thế nào là tốt?”

Minh Đế thấy Tiêu Diễn không làm gì mình, trong lòng bất mãn cố ý lừa bịp, trên mặt lập tức ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc trang nghiêm nói: “Tiêu Diễn, tuy đệ và trẫm là tộc huynh, nhưng đạo làm quân thần còn cần phải nói sao?” Dứt lời, Minh Đế nhìn ngó trên đất, ý tứ rất rõ ràng, Tiêu Diễn ngơai đứng thẳng, thói quen này không phù hợp, nói chuyện với trẫm làm phiền ngơai quý trước đã.

Tiêu Diễn không chút nào cảm thấy tư thế của hắn không đúng, hắn ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, tư thế thoải mái, Vũ Văn Dạ trốn một bên xem kịch hay cũng không nhịn được đưa ngón tay cái ra, khen một tiếng “Soái khí (Đẹp trai)!”

“Không ở trên vị trí kia, cái gì ngơai cũng không còn.”

Vừa dứt lời, Tiêu Diễn xách cổ áo của Minh Đế lên, chỉ chớp mắt đã tới bên trong một gian nhà đá canh phòng nghiêm ngặt, bên trong phòng trang trí đơn giản, một giường một bàn một ghế dài, không còn gì khác.

Tay Minh Đế run rẩy chỉ vào Tiêu Diễn rất lâu, trong miệng chỉ có một chữ “Ngơai ——”.

“Mới bắt đầu mà thôi, Diễn không phải bệ hạ, chỉ đơn giản đã thỏa chí rồi.”

Thời điểm Tiêu Diễn đi khỏi nhà đá chưa đủ mười bước, đột nhiên dừng bước, giọng nói trầm thấp: “Đi ra đi, đi theo dọc đường rồi.”

Vũ Văn Dạ phần nộ đi ra, trên người còn đang mặc Đao Đả* vải thô của tôi tớ, trên mặt rực rỡ ánh sao, đầu tiên là vỗ tay, tiếp đó cười hi hi về mặt hưng phấn: “Tiêu Diễn, làm sao ngơai biết tiểu gia đi theo ngơai, tiểu gia đã giấu kín hơi thở rồi mà.” (*đao đả: diễn viên mặc quần áo chen trong các tuồng đấu võ.)

“Năng lượng Ngũ hành, tương sinh tương khắc, nếu như Tiêu mỗ nhớ không nhầm, hòa khắc kim.”

Tiêu Diễn mở lòng bàn tay ra, một đám nghiệp hỏa màu đen tuyền đang nhảy nhót tung tăng, thỉnh thoảng hòa làm một thể cùng với bóng đêm, thỉnh thoảng như muốn xé rách từng tác bầu trời đêm, trên gương mặt của Vũ Văn Dạ mờ hời cháy rờn rờn.

“Áy chết, áy chết, tiểu gia mắc tiểu, mắc tiểu.”

Sau đó chạy xa cũng không quay đầu lại.....

Tiêu Diễn thu hồi nghiệp hỏa, hít mát lại, lẩm bẩm: “A Tì, con muốn tìm năng lượng ngũ hành, sợ rằng phải gặp vi sư rồi.”

Bạch Tì bị Từ Phu Nhân lôi kéo chạy một hơi tới bên cạnh đường cáp treo bên ngoài tháp cao, một cây huyền thiết to nặng nổi hai bờ sông, dung nham phía dưới lẫn lộn gầm thét giương nanh múa vuốt hướng về phía Bạch Tì và Từ Phu Nhân bên trên.

Giày vò một đường Từ Phu Nhân có chút thở gấp, đi tới đi lui do dự liên tục cũng chưa nhảy lên đường cáp treo, lúc đang muốn thảo luận với đồ đệ bảo bối của ông thì Bạch Tì kéo Từ Phu Nhân, hồng học không chú ý một cái đã xông qua đường cáp treo khá dài, Từ Phu Nhân vẫn còn ở trong mộng, lúc chưa tỉnh hồn cứ đi tới như vậy?

Quả nhiên kịch hay ở phía sau, cho dù Từ Phu Nhân mắt già có chút mờ, ông cũng thấy rõ bóng dáng đỏ thắm bơi màu mực đậm, còn có một điểm chu sa trên đầu người tới.....

“Vọng đế ——”

Bạch Tì tiến lên một bước, ngăn ở trước mặt Từ Phu Nhân, đáng vẻ có chút cậy mạnh: “Hợp Hoan, ngơai thật là âm hồn bất tán, vừa đúng lúc hôm nay tiền ngơai quy tiên.”

Bóng dáng màu đỏ cười tùy ý, hắn ta chậm rãi rơi xuống đất, ở một đầu khác trên đường cáp treo, môi son khẽ mở: “A Tì, đã lâu không gặp.”

Bạch Tì như lâm đại địch, nhỏ một ngụm, trả lời: “Làm trò, thích thì chiến, đừng đùa trò bịp bợm gì.”

“Xem ra A Tì rất hoài niệm quá khứ tốt đẹp của chúng ta.”

Bạch Ti hận nghiền răng nghiền lợi, người nào có quá khứ với kẻ biến thái nhà ngươi, nhất thời bị buồn nôn không phản bác được, rơi vào trong mắt Đỗ Vũ, ngược lại trở nên thú vị ngoài định mức, thành công bị hiểu là: ngượng ngùng mà nghiêm túc đang nhớ lại chuyện làm cho người ta đỏ mặt tím đập mạnh mà bọn họ đã trải qua.....

Đỗ Vũ nghiêng người, chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, đã đến trước mặt Bạch Ti, hắn ta cũng không vội đến gần, cứ như vậy đứng cười híp mắt nhìn Bạch Ti.

Từ Phu Nhân bị hoàn toàn không đếm xỉa đến không cam lòng, gào lên một câu tìm cảm giác tồn tại: “Vong Đế lão nhi, thân là sư phụ ta còn đang ở đây, ít đến dụ dỗ đồ đệ bảo bối của ta.”

Rốt cuộc Đỗ Vũ thưởng cho Từ Phu Nhân chút lực chú ý, rồi nhanh chóng quay lại Bạch Ti, hai tay vừa mở ra, động tác vô tội, hình như muốn nói, ta không biết hắn (Từ Phu Nhân).

Bạch Ti không muốn nói nhảm với hắn, linh lực khôi phục cũng không xê xích gì nhiều, bây giờ nàng phải làm là đánh nhanh thắng nhanh, sau đó nhanh chóng chạy trốn. Bạch Ti đập phía sau một cái, đá văng Từ Phu Nhân, lộn một vòng trên không trung, ý đồ đánh từ phía sau lưng Đỗ Vũ một kích.

Lại chạm mặt đối mặt Đỗ Vũ, Đỗ Vũ cảm chân của Bạch Ti, chắc chắn hai tiếng, trong mắt ẩn chứa kinh ngạc: “A Ti, không hổ là được bổn tọa coi trọng, đến chân cũng đẹp mắt như vậy.”

Chân còn lại của Bạch Ti đá về phía mặt của Đỗ Vũ, bị hắn nghiêng đầu tránh thoát, Bạch Ti cấp hóa công tâm*, hai chân đứng chập lại, hóa thành đuôi rắn thoát cái rời khỏi tay Đỗ Vũ. Lại gọi ra kiếm Từ Phu Nhân**, nâng lên xông về phía Đỗ Vũ. (*cấp hóa công tâm: kiểu nóng quá ảnh hưởng đến tâm tư suy nghĩ **đó là tên kiếm chứ không phải ông sư phụ đâu nhé ^^)

Tay áo màu đỏ chột lóe, một chiêu Tụ Lý Càn Khôn* giáng tới đây, Bạch Ti khó khăn né tránh, quỳ một chân tại chỗ, chờ cơ hội ra sát chiêu với Đỗ Vũ. (*càn khôn trong tay áo)

“Tiểu Quai Quai, sao lại bướng bỉnh như vậy, chủ nhân sẽ tức giận đó nha.”

Âm cuối vang lên, tiếng truyền đến từ sau ót, Bạch Ti cảm thấy tê tái cả da đầu, dần dần quay đầu, đối diện đôi mắt phượng cười như không cười.....

Bạch Ti nói thầm một tiếng “Xong rồi”, giống như nhận mệnh chậm rãi nhắm mắt lại.

Giờ khắc này, nàng nghĩ tới rất nhiều, dãy nhà thấp liên tiếp trên núi Bát Chu, đến Hoa Thành, đến Bồng Lai, đến Bắc Cảnh, đến Vương gia Lang Gia, đến phủ Lâm Tương Hầu, Phượng Lân Châu, đến Luyện Yêu Hồ.....

Cuối cùng tất cả hội tụ thành một gương mặt, môi mỏng mím chặt, lông mi thon dài, con ngươi điểm đầy ánh sao vàng óng ánh dựng đứng, còn có một thân cô đơn nhuộm đầy phong sương và tuổi tác.....

“A Ti, ta tới chậm.”

Bạch Ti không dám mở mắt, có chút quá mức tốt đẹp chính là mộng, mọi người nguyện ý sa vào trong đó là có đạo lý nhất định, khoe miệng nàng nâng lên, nghiêng tai lắng nghe, chỉ sợ bỏ qua một chữ nào, càng sợ mở mắt tất cả sẽ quay về thực tế.

Ở bên trong thời gian vạn năm, nếu như có một người, nguyện ý lặng yên không tiếng động bầu bạn quanh ngươi, chờ ngươi trở lại, nên may mắn bậc nào, còn có tỏ tình nào có thể lãng mạn càng thâm tình hơn đây?

“A Ti, đừng sợ, ta tới đây.”

Ôm vào trong ngực quen thuộc, mùi quen thuộc, còn có ấn ký khế ước trong thức hải rõ rệt sống lại lần nữa, Bạch Ti chợt nghĩ đến cái gì đó, bỗng chốc mở hai mắt ra, gương mặt tuấn tú phóng đại ở trước mắt nàng, bốn mắt nhìn nhau ở bên trong con ngươi màu vàng óng ánh đó Bạch Ti thấy được mình.

“A Sơ?” Bạch Ti đắm đầu thẳng vào trong ngực Đằng Chi Sơ, nằm ở cổ của hắn, nức nở nghẹn ngào, nhỏ giọng khóc, khóc khóc, chợt cắn một cái lên cổ của Đằng Chi Sơ, dùng sức cắn thật sâu, nước mắt nước mũi chảy thành một mảnh.

Động tác của Đằng Chi Sơ hơi chậm lại, sau đó bàn tay vỗ sau lưng Bạch Ti, vỗ nhẹ nhẹ, dịu dàng an ủi: “Là ta, đừng sợ.”

“Được chưa, ân ái xong rồi chưa, Đằng Xà Bạch Ly cũng ở đây, vậy nhân tiện bản tọa bắt các ngươi luôn.” Trong đôi mắt của Đỗ Vũ có hai ngọn lửa đang nhảy, dung nham ở dưới chiếu lên đường cấp treo, trong mây đen trên bầu trời, diện mạo đột nhiên trở nên đáng ghét.

Đằng Chi Sơ không để ý đến, xuất ra Thái Cực Đồ, gắn vào trước người, khiêu khích nhìn Đỗ Vũ, Thái Cực Đồ không ngừng xoay tròn ở trước mặt Đằng Chi Sơ, dường như chỉ đợi chủ nhân ra lệnh một tiếng, sẽ vượt mọi chông gai, trực đảo hoàng long (giết chết kẻ thù để dành thắng lợi).

Đỗ Vũ “hừ” một tiếng, xuất ra một con rồng vũ màu đỏ khổng lồ, tấn công về phía Đằng Chi Sơ, Đằng Chi Sơ bất động tại chỗ, lấy Thái Cực Đồ ngăn cản công kích, Đỗ Vũ công kích mấy lần chưa thực hiện được sau đó dứt khoát ngừng lại, hắn híp mắt nhìn, “Ừm” một tiếng, dường như có điều lĩnh ngộ, bắt ngờ xuất hiện bất Từ Phu Nhân sau lưng Đằng Chi Sơ đi.

Mặc dù Đằng Chi Sơ nói không biết lão đầu khô khan này có lai lịch gì, nhưng nếu vẫn được Bạch Ti bảo vệ ở sau lưng, hắn không thể ngồi yên không

quan tâm đến nhìn lão đầu bị thương, cộng thêm Bạch Ti trên bả vai bất thình lình kêu “sư phụ”, Đổng Chi Sơ không thể làm gì khác hơn là ôm Bạch Ti thuận di đến trước mặt Từ Phu Nhân chống đỡ một kích kia.

Ngoài dự đoán là, va chạm theo dự đoán cũng không xảy ra, ngược lại Đổng Vũ lại chụp vào Bạch Ti trong ngực hắn, mắt thấy sắp đụng phải sau lưng của Bạch Ti, vào lúc điện thạch ánh lên lửa, Đổng Chi Sơ nhảy đến giữa không trung, lộn rơi xuống đất, năm ngón tay của Đổng Vũ chụp vào khoảng không, Đổng Chi Sơ không muốn ham chiến, lăm băm pháp quyết hướng về phía Bạch Ti, thiếu nữ nằm ở trong ngực hắn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là con rắn nhỏ màu trắng bạc vòng vào trên cổ tay Đổng Chi Sơ, đầu rắn ngẩng cao, tức giận như muốn bay lên, nó cắn một cái ở cổ tay chủ nhân, hai chấm màu đỏ lộ ra đầu rắn trắng bạc càng thêm xinh đẹp đáng yêu.

Khí huyết của Đổng Vũ không khỏi dâng trào, đoạt tọa kỵ của mình, còn dám công khai ân ái trước mắt hắn ta, người – người rồi người – rắn, quả thật giống chuyện khôn kiếp ngàn năm trước như đúc, tức chết Vọng đế.

Lông vũ màu đỏ khổng lồ chuẩn bị gió lên, sợi lông bay khỏi thân, như hoa rơi từng sợi lông vũ nhỏ như kim đâm về phía Đổng Chi Sơ, Đổng Vũ cũng không tin, còn có người có thể tránh thoát loại sát chiêu toàn bộ các phương hướng không góc chết này.

Quả thật Đổng Chi Sơ tránh thoát, phương thức vô cùng đơn giản thô bạo, hắn quán Thái Cực Đồ ở trên toàn thân.....

Hơn nữa dùng chiêu thức giống như đúc đối phó Đổng Vũ —— Thái Cực Đồ khóa thân, dù thế nào Đổng Vũ cũng không nghĩ ra đường đường là Thần Quân, không hiểu tại sao bị Thái Cực Đồ bọc lại sau đó dù hắn ta có muôn vàn chiêu số cũng không thể nào xuống tay, công phá Thái Cực Đồ này là không có khả năng, không công phá Thái Cực Đồ thì làm sao phát ra công kích được?

Từ Phu Nhân vẫn núp ở phía sau một tảng đá lần này hăng hái, lăm phe thắng lợi ông cảm giác mình phải đi ra ngoài một mình đi ngang qua sân khấu, dù sao nhân vật quan trọng đều ra sân cuối cùng.

Chỉ thấy ông chấp tay sau lưng nghênh ngang tiêu sái đi ra, vòng quanh Đổng Vũ người bị quán thành bánh chưng đi trái ba vòng phải ba vòng, vừa đi vừa nói: “Người được đây Đổng Vũ, em đẹp nõ chết người, nõ chết coi như xong, còn không biết lão già ta, năm đó người tìm ta đúc kiếm, đáng về ăn nói khép nép kia đã chạy đi đâu rồi?”

Oán hận nói xong, còn không hả giận, Từ Phu Nhân lại đá hai cái, vừa đá vừa nói: “Dám đánh học trò bảo bối của lão phu, muốn lên trời xuống đất, cho người cuồng vọng nhá, năm đó người hiền lành kia là người già bộ nhí, được lăm Đổng Vũ, già bộ dạng chó hình người (đang mĩa mai Đổng Vũ), mới lộ ra móng vuốt nhỏ của người, hắc hắc, xem lão phu có làm gãy móng vuốt nhỏ của người không.”

Vang lên hai tiếng “rắc rắc”, Từ Phu Nhân thật sự bẻ gãy hai tay của Đổng Vũ, chuyện lạ xảy ra ngay trong một khắc này, hai tay kia đồng thời đứt rời lộ mảnh xương bắt đầu dài trở lại.....

Từ Phu Nhân bị dọa lui về phía sau mấy bước, miệng đóng mồm nhiều lần, lúc không biết nên nói gì thì truyền đến âm thanh máu thịt liên kết sinh ra lại, hai tay gãy lìa của Đổng Vũ đã hoàn hảo vô khuyết, ở chỗ đứt gãy có một vết dài màu hồng nhạt.

“Người —— người ——”

Từ Phu Nhân lục soát toàn bộ tứ ngử khắp trong đầu, giống như đã dùng hết trí khôn cả đời cũng nói không ra được gì, cuối cùng sợ hãi vẫn chiếm trước, ông quát to một tiếng: “Yêu quái a!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bất Chu (9)

Từ Phu Nhân chuyển ánh mắt nhờ giúp đỡ tới trên người nam tử mặc trang phục màu đen mới vừa như thiên thần giáng xuống, đối phương chậm rãi đến gần, nhấc tay một cái, đã quán Đổng Vũ thành thùng gỗ đứng thẳng tại chỗ, nam tử mặc trang phục màu đen từng bước tiến tới gần, cuối cùng bóp chặt cổ Đổng Vũ, giọng nói nghiêm nghị vang lên.

"Tức nhường."

Từ Phu Nhân đột nhiên thông suốt mọi chuyện, cảm thấy trí thông minh của mình đã đột phá lên tận trời cao, nhưng ông nhớ rõ ràng tức nhường đặt ở trong mộ Đổng Vũ kia mà, cho nên Đổng Vũ già chết là vì dễ lấy được năng lượng tức nhường sinh sôi không ngừng, rồi tự đi đào huyệt mộ của chính mình?

Lại ngẩng đầu nhìn tháp cao màu đen trước mặt một chút, loại người càng nghĩ càng thận trọng, đào huyệt của mình rồi còn ở lại bên trong, hơn nữa ở trong đó dương dương tự đắc như vậy, Từ Phu Nhân thật muốn quỳ lại, Đổng Vũ thật không hổ là Thục Vương một đời, quả nhiên là một anh hùng thật thụ, khí phách này, người bình thường không làm được.

"Còn muốn lặp lại cảm giác lần trước sao?"

Đằng Chi Sơ nói là lần ở núi Bát Chu kia, Hợp Hoan bắt cóc Bạch Ti, còn có suy nghĩ độc đáo mang Bạch Ti xuyên thành rắn nướng, dưới con nóng giận Đằng Chi Sơ trực tiếp bóp nát nguyên anh và trái tim của Hợp Hoan.

Thật ra thì tại thời khắc nhìn thấy được Hợp Hoan đó, Đằng Chi Sơ cũng đã hoài nghi, cho đến khi hai người giao thủ, hắn mới xác định Hợp Hoan này không phải Hợp Hoan kia, khu rừng lớn, chim chóc gì cũng có, huống gì Tu Tiên Giới của Cửu Châu bao la, người có hình dáng giống nhau như đúc cũng quá bình thường rồi.

Nhất là Tu Tiên Giả đã hóa Thần, ai còn không có một hóa thân khác?

"Tức nhường ở trên người bản tôn, nhưng bản tọa cho rằng, người cũng không phải là bản tôn."

Nói xong, Đằng Chi Sơ răng rắc bẻ gãy cổ Đỗ Vũ, hắn ngựa quen đường cũ lại tiếp tục móc nguyên anh của Đỗ Vũ ra, lấy lòng ngón tay khẽ bóp nhẹ. Con người màu hoàng kim trên mặt hắn buộc chặt, gia tăng lực tay, nguyên anh "Bùm" một tiếng nổ tung, giống như tương văng tung tóe khắp nơi.

Từ Phu Nhân có chút buồn nôn, lời nói như thiên thần giáng xuống lúc này cứ như vậy lặng lẽ không một tiếng động tiêu tan mất, quả nhiên nam nhân với nam nhân không có cách nào sinh ra thiện cảm, ví dụ như Đỗ Vũ, ví dụ như Chử Uyên, ví dụ như vị trước mắt này – tất cả đều là mây trời ah mây trời.

Ông phải tìm cơ hội nói chuyện với đồ đệ bảo bối, cách xa đám mặt người dạ thú này một chút, bình thường nam nhân bộ dạng đẹp mắt chỉ có một ưu điểm, chọn nam nhân thì phải tìm như sự phụ của nàng vậy, bề ngoài tùy tiện không bị trói buộc, nội tâm thô trung hữu tế (trong cái thô kệch lỗ mãng có sự tinh tế), làm người rộng rãi sáng khoái, xử sự khôn khéo có lẽ đó...

Ưu điểm quá nhiều, cũng không thể nói ra từng cái...

Nơi nào đó của vực sâu Vô Vọng, một nam tử mặc trang phục màu đỏ buồn bã đứng lẻ loi một mình buông một tiếng thở dài, đối diện với hắn là một vách tường trong suốt, xuyên qua vách tường có thể nhìn thấy một quan tài bằng thủy tinh cực lớn, trong quan tài thiếu niên yên tĩnh nằm đó, như đang ngủ, mềm mại điềm tĩnh.

"Mới có thêm một khối tức nhường nữa, người có thể sống lại rồi." Giọng nói của nam tử bỗng chốc lạnh băng: "Người có được thiên hạ, có được nàng vậy trong sạch của ta thì sao?"

"Người muốn nàng, ta cho người, người muốn nước Thục, ta cho người, người muốn phân định ranh giới cai trị, ta cho người, ta đều cho người rồi, tại sao người còn không buông tha cho ta?"

Hai tay của hắn che mặt, nơi khóe mắt từng giọt lệ chảy xuống, Vọng Đế Đỗ Vũ, rơi xuống từ trên trời, ngăn cản Chu Đề, truyền vị cho Miết Linh, hiệu là Khai Minh.

Lúc ấy còn trẻ, bọn hắn đã quen biết, một lập chí sáng lập nước Thục, một đầy bụng kinh luân, từng tranh luận kịch liệt mặt đỏ tới mang tai, cũng từng ngầm tín nhiệm tương giao, còn từng nắm tay sóng vai ngăn địch ở ngoài ngàn dặm...

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, kết thúc là do lòng người không đủ hay là mưu đồ nào đó của bản thân?

Nhờ năng lượng tức nhường, Vọng Đế từ trong mộ leo ra ngoài một lần nữa đứng ở nơi năm đó hắn hóa xuống - vực sâu Vô Vọng, hắn đã chứng minh mình là người thắng, không phải sao? Cả đời Tu Tiên Gia, cầu chính là trường sinh, có thể nhìn thấy vạn dặm giang sơn ngàn năm sau cùng mây trắng xa tắp chính là Vọng Đế Đỗ Vũ hắn, không phải là Khai Minh!

Người cầu trường sinh không được, ta khoát tay đã có được, người trông sông núi mòn con mắt, ta tùy ý đã có thể thấy được...

Mưu đồ là cái gì chứ?

Có lẽ chỉ là muốn hỏi một câu: "Tại sao?"

Tại sao người vứt bỏ tình bạn mà người luôn mồm nói!

"Chàng nói hắn là Đỗ Vũ?"

Bạch Ti kinh ngạc khó tả, Hợp Hoan biến thái hóa thành Vọng Đế Đỗ Vũ có oan tình thiên cổ từng hóa thành chim cuốc gây ra máu không ngừng, chuyện này quá quá gượng ép rồi, giữa hai người hình như ngoại trừ giới tính nam ra, hoàn toàn không có bất kỳ chỗ tương tự nào.

"Thực sự mà nói, Hợp Hoan và Vọng Đế trong tháp cao đều là hóa thân khác của Đỗ Vũ, tức nhường ở trên thân bản tôn".

Đằng Chi Sơ đều từng giao thủ với Hợp Hoan và Đỗ Vũ, hiểu người nhất chưa chắc là chiến hữu của người, rất có thể là địch nhân của người, bởi vậy tục ngữ có câu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Mọi người nhất thời không nói chuyện, ngược lại Từ Phu Nhân vuốt ria mép không được mấy cọng muốn nói về kỳ nhân Đỗ Vũ cho hai người.

Mấy ngàn năm trước, nước Thục xa xưa liên tục gặp lũ lụt trong nhiều năm, lúc đó Thục vương Ngư Phù tuổi đã già, việc chọn người nối ngôi khiến người trong gia tộc nhìn vào như hổ rình mồi, giữa cảnh loạn trong giặc ngoài, thiếu niên ngoại tộc tên Đỗ Vũ thành công nắm được ngôi vị, nghe nói là bởi vì bên người hắn có một trợ thủ đắc lực tên là Miết Linh, Miết Linh này văn thao võ lược, chỉ dùng sức một mình mình, thành công đẩy lui được nạn lũ lụt của nước Thục, Đỗ Vũ cực kỳ tín nhiệm và trọng dụng người này, đầu tiên là tấn phong hắn làm tướng, về sau lại càng trọng dụng, ban cho hiệu Khai Minh.

Bạch Ti gật đầu, tỏ ý quả thực đã từng nghe qua: "Vậy vì sao Đỗ Vũ còn gáy ra máu gáy ra nhiều tiếng kêu oan như vậy?"

Chuyện xưa trong truyền thuyết ở nước Thục còn phức tạp hơn cả những gì người ta biết, từ xưa đến nay, vương thất đều luôn chú trọng việc truyền thừa, tình cảm giữa Thục vương Đỗ Vũ và vương hậu Lợi rất sâu đậm, nhưng tại vị đã mấy chục năm, Lợi vẫn không thể sinh được đứa con nào, Đỗ Vũ tuổi ngoài năm mươi vốn cũng đã buông tha việc này. Nhưng một ngày kia sau khi xem sao, quốc sư nói cho Thục vương biết, Đế tinh hạ phạm, nếu muốn vương hậu có con nối dõi, đến giờ tý, Thục vương phải tìm được đến chỗ Đế tinh rơi xuống, tất có thể ôm được Đế tinh về.

Đỗ Vũ dứt khoát nghe theo đề nghị của quốc sư, giờ hội liền ở lại trong nhà Miết Linh ở Điện Bắc, đến giờ tý thì một đường đi theo Đế tinh, lúc tờ mờ sáng, đã thành công hoàn thành nhiệm vụ. Không lâu sau, Lợi quả nhiên mang thai, trùng hợp chính là thể tử của Miết Linh cũng mang thai. Nhưng lúc này Thục vương đã không còn tâm tư để ý đến chuyện con nối dõi nữa, dòng nước không chỗ thoát ra chảy đến sông Mân sông Tây Tuyết Sơn, bên trong chỗ trũng nước lũ tràn lan, dân chúng khổ cực không sao tả xiết.

May thay tướng nước Thục là Miết Linh mở một con đường giữa eo núi Vu Sơn, để cho nước lũ có thể theo đó mà chảy ra. Đến đây, rốt cuộc cũng đã có thể không chế được trận lũ lụt. Vì cảm tạ công lao trị thủy của Miết Linh, Đỗ Vũ nhường ngôi cho Miết Linh. Người này vì trị thủy mà nhiều năm nay không hề quay về nhà. Vậy sao thể tử của Miết Linh lại có thể mang thai? Lại nghĩ đến chuyện đêm đó vì nghênh đón Đế tinh mà Thục vương tiên nhiệm ở lại trong nhà Miết Linh, khắp bốn bề nước Thục bắt đầu nổi lên lời đồn đãi: Thục vương tiên nhiệm Đỗ Vũ vì áy náy nên mới thoái vị. Thương thay cho Đỗ Vũ lo nước lo dân lại thêm có lòng tốt mà lại bị người vu oan, đứa con trong bụng Lợi trở thành niềm an ủi duy nhất. Đứa bé ngày từng ngày lớn lên, Đỗ Vũ vốn mang đầy hy vọng lại lần nữa bị đả kích, tướng mạo của đứa bé này vậy mà lại giống hệt Miết Linh. Đỗ Vũ gần đất xa trời từ đó bệnh không dậy nổi, cuối cùng ôm nỗi hận mà ra đi. Hồn phách của hắn không đành lòng rời xa dân chúng nước Thục, vì vậy mới hóa thành chim, gáy cả ngày lẫn đêm, âm thanh thể lương bi ai, sau được người ta gọi là chim cuốc.

"Không đúng, oán khí trên người Đỗ Vũ rậm rạp, vực sâu Vô Vọng là nơi tu luyện của ma tu, nhập ma càng sâu, tu vi càng cao, luyện ra hai hóa thân khác nhau, tu vi ít nhất là Đại Thừa Kỳ."

Lời của Đẳng Chi Sơ nhắc nhở Bạch Ti và Từ Phu Nhân, một cái vực sâu Vô Vọng ở bên ngoài Cửu Châu có vô vàng châu lớn nhỏ, cứ chẳng có mục đích như vậy mà tìm sao có thể tìm thấy được bản tôn của Đỗ Vũ, trừ phi chính hắn nhảy ra, trên tay bọn họ có cái gì Đỗ Vũ muốn chứ?

Đẳng Chi Sơ và Từ Phu Nhân cùng nhìn về phía Bạch Ti, Bạch Ti chẳng hiểu tại sao bỗng dưng lại bị nhìn như vậy, cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

Nàng dùng ngón tay chỉ chỉ vào chính mình: "Không phải các người định để ta làm mồi nhử chứ?"

Từ Phu Nhân quyết đoán gật đầu, với tư cách là não tàn phụ trách hậu viện của Nữ Oa Cổ Thần, ông sâu sắc cho rằng thực hiện di mệnh và trời quả thật là chuyện quan trọng nhất. Đẳng Chi Sơ không nói gì, dường như đang suy tính khả thi của việc này, cuối cùng hắn khẽ xoa đầu Bạch Ti, nói: "A Ti, ta sẽ đi cùng nàng."

Bạch Ti có chút tức giận, đi cùng thế nào được, chẳng một người sống đứng sờ sờ ra đấy, chẳng cho rằng Đỗ Vũ bị mù hay là chẳng có thể tàng hình?

"A Ti có muốn ta quán lấy nàng không?"

Đẳng Chi Sơ không có ý tốt cười cười, cái loại ám chỉ này khiến Bạch Ti không cách nào tiếp nhận nổi, muốn hắn quán tay mình hay là quán lấy chỗ nào trên người mình đây?

Trong đầu Bạch Ti không kim được nghĩ đến bộ dạng hai người hóa thành rắn quấn lấy đuôi nhau, dẫn tới trên mặt đỏ ửng lên, kết quả hình ảnh vừa hiện lên nàng hoàn toàn không có cách nào thu lại được, trong đầu nàng hiện lên cảnh hai người ôm nhau trong thủy tạ Hoa Thành (thật ra là kéo ghế người không bị chìm xuống! Á này), cùng ngủ trong phòng thấp bé ở Bát Chu, còn có hôn môi nhau dưới tàng cây mộc miên (cây hoa gạo)...

Nàng nhớ, A Sơ đã từng nói, nàng đã từng để lại vết sẹo cào rất sâu trên cổ hắn, nghĩ đến hôm nay lúc đối chiến với Hợp Hoan mình lại để lại vết thương mới trên cổ Thần Quân đại nhân, mặt Bạch Ti đỏ lên đến tận mang tai...

Thì ra mình thật sự bạo lực như vậy á!

"A Ti, ta thích sự nhiệt tình của nàng."

Trời ơi! Hóa ra hành vi thô lỗ dã man này lọt vào mắt A Sơ lại trở thành nhiệt tình, Bạch Ti yên lặng nghĩ thầm: "Thần Quân đại nhân, thật ra là chẳng cuồng bị ngược phải không?"

Từ Phu Nhân hoàn toàn bị bỏ bơ vơ cùng không cam lòng, ngay lúc ông ấy chuẩn bị nói chút gì đó để tìm cảm giác tồn tại nhắc nhở bọn họ phải biết tôn trọng người già, đề cao sự tự chủ thì trước mặt chẳng còn ai, hai người họ đi mất rồi...

Từ Phu Nhân: "Ỗ vào tu vi cao mà bắt nạt người ta phải không!!! Tiểu bạch kiểm, ngươi có bản lĩnh phô diễn ân ái, ngươi có bản lĩnh thì đừng đi!"

Bạch Ti đứng ở một căn phòng nào đó trong Hắc Tháp, vẫn còn đang buồn bực, Đằng Chi Sơ không cho nàng cơ hội mở miệng hỏi, trực tiếp hung hăng ôm lấy nàng, xoa đầu của nàng, không nói lời nào.

"A Sơ - - "

"Sau này, đừng bao giờ chia xa, cho dù lên Bích Lạc (bầu trời) hay xuống Hoàng Tuyền thì cũng vĩnh viễn không chia lìa."

"A Sơ, sao chàng tìm được ta?"

Đằng Chi Sơ cười cười, nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn, ôm Bạch Ti ngồi lên chiếc giường trong phòng, mới chậm rãi mở miệng: "A Ti, còn nhớ rõ khế ước mà nàng vẫn thường hỏi ta không?"

Đương nhiên là Bạch Ti nhớ rõ, khi đó còn chưa biết Tiểu Hắc chính là A Sơ, càng không nghĩ đến có một ngày, bản thân mình sẽ yêu thích ai đó, mỗi lần nàng hỏi đến khế ước, Tiểu Hắc đều là bộ dạng kiêu ngạo chỉ hận không thể hất đầu lên đến tận trời, nàng cũng lười dây dưa, đây là quyền lợi khế ước chủ tớ, bản thân nàng có thêm một sủng vật có thể nói chuyện phiếm có thể làm vật cưỡi, mặc dù có chút không nghe lời, đầu gì không phải phong cách.

"Khế ước phu thê, A Ti."

Khế. Ước. Phu. Thê. Bốn chữ kia giống như tiếng sấm rền, bùm bùm làm nổ tung trái tim thiếu nữ của Bạch Ti ra thành từng mảnh, cũng may thân thú da thô thịt dày, cho nên mới không đâm ra khỏi xương sườn xoay tròn ba vòng trên không trung rơi vào mặt Thần Quân đại nhân, cạch tỉnh yêu đến rồi sao sao.

"A Sơ." Bạch Ti khẽ sát trán mình lên trán Đằng Chi Sơ, lẩm bẩm: "Không nóng mà, không thể nào, A Sơ, hóa ra chàng đã sớm thích ta như vậy rồi!"

Đằng Chi Sơ khẽ gõ lên đầu Bạch Ti một cái: "Ngốc nghếch, đương nhiên không phải!"

Bạch Ti "á" một tiếng, có hơi thất vọng.

"Từ một vạn năm trước đã thích nàng rồi."

Đằng Chi Sơ không nói nữa câu sau --- chỉ là khi đó ta không biết...

Nhưng cũng may, may mà lần này ta đã bắt được nàng, nắm giữ được thể xác của nàng, trái tim của nàng, toàn bộ linh hồn nàng..

Giống như những cặp thanh mai trúc mã ở dưới phạm kia, thuở niên thiếu luôn miệng nói nam nhi chí tại bốn phương, nhất định phải được thử một lần ra biên cương, lên chiến trường, nhưng đến ngày công thành chỉ còn bộ xương khô, chẳng phải vẫn luôn tâm tâm niệm niệm về bóng hình xinh đẹp dưới góc mai nơi quê nhà sao?

Đến ngày nhắm mắt xuôi tay, mới hiểu ra...

Cho dù thế gian có muôn vàn màu sắc phong tình vạn chủng, trong lòng ta vẫn luôn chỉ có nàng.

Trong tiềm thức, Đằng Chi Sơ chỉ là vẫn luôn cố chấp cho rằng, Đằng Xà Bạch Ti, một vạn năm trước là phu thê, thì cho dù thế sự xoay vần thế nào, một vạn năm sau giữa bọn họ cũng chỉ có thể có một loại quan hệ -- phu thê.

Chuyện xưa giữa bọn họ, tới bây giờ chỉ có một phiên bản:

Sống chết ly biệt, cùng người thề nguyện;

Nắm tay cả đời, cùng sống đến già?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khí Rất Nặng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bất Chu (10)

Editor + Beta: Cà Rốt Hồng

Chữ Uyên ngủ suốt mười ngày mới tỉnh lại, mới vừa mở mắt liền thấy Lưu Niệm Khanh nằm ở bên mép giường.

Nương theo ánh nến mờ nhạt, bóng hàng mi dài thon mảnh của thiếu niên chiếu lên trên mặt thật dài giống như cây quạt, Chữ Uyên vươn tay ra lại vội

vàng rứt trở lại, trẻ con mà, tự mình nuôi lớn luôn không giống nhau, là bắt đầu từ khi nào, Thánh chủ Mạc Văn Thiên dứt khoát quả quyết biến thành gà mẹ ấp trứng. Gà, mang theo con nhỏ ấp ra. Gà đi khắp nơi tìm kiếm thức ăn không nói, còn thời thời khắc khắc lo lắng cho đứa con nhỏ này. Gà có to lớn hay không, kết quả càng nhìn càng cảm thấy: vẫn là con nhà ta tốt.

Tu tiên giả lục căn thanh tịnh đi nữa, cũng không chịu nổi độc hết tâm huyết nuôi dưỡng một người mấy chục năm như vậy, người bỏ ra càng nhiều, lại càng không bỏ được, rất giống như là uống rượu độc giải khát.....

"Nếu người biết là ta dẫn người tịch biên nhà mẫu thân người, người còn có thể tha thứ cho ta không?"

Chữ Uyên tự lẩm bầm một mình, lo sợ không yên nên không có nhìn thấy hàng mi của người thiếu niên đang nằm sấp trên giường khẽ rung rung.

Cùng lúc đó trong tòa Hắc Tháp, có người ưu sầu có người vui mừng.

Bạch Ti nhìn thấy từ thời khắc Thần Quân đại nhân thức tỉnh, cảm thấy cả vực sâu Vô Vọng đều được thấp sáng lên, vạn lý tinh không giống như Tu Tiên Giới Cừu Châu, thông thoáng rộng mở. Hứng thú vừa đến, đến nỗi lôi kéo Đằng Chi Sơ tới Hắc Tháp dạo chơi một ngày, dò dẫm sức lực một lát đi vòng qua chỗ này xem một chút, một lát khác nhảy đến chỗ kia nhìn một chút, chọc cho Từ Phu Nhân cùng đi theo ở phía sau liên tục che mặt, trong lòng mặc niệm: Mặt hàng này không thể nào là đồ đệ bảo bối của ta, đồ đệ bảo bối của ta không có khả năng không có kiến thức như vậy.....

"Phu Nhân, người đừng cứ theo ở phía sau, cùng nhau xem một chút đi, thật mới mẻ."

Bạch Ti vẫy vẫy tay về phía Từ Phu Nhân, Từ Phu Nhân thẳng thừng xem như không biết, làm sao tiếp nhận? Đáp lời ở trước mặt Đằng Xà Thần Quân, sau đó Đằng Xà Thần Quân nhất định sẽ giận dữ, chỉ trách tên mình quá hung tàn!

"Phu Nhân?"

Đằng Chi Sơ cau mày, ánh mắt liếc về trên người Từ Phu Nhân đang nhảy tót vào trong góc xó cả khuôn mặt vùi vào phía sau bàn. Mông đùi Từ Phu Nhân co lại, hoa cúc căng thẳng, mặt chôn sâu hơn, còn thiếu chút nữa dán tờ giấy nói, đừng nhìn ta, nhìn nữa ta sẽ xoi tái người!

"A Ti."

"Hả?"

Đằng Chi Sơ bình tĩnh nhìn Bạch Ti, không lên tiếng, khóe miệng nhếch lên, mở lòng bàn tay ra rồi đưa tay về phía Bạch Ti.

Bạch Ti sững sờ một chút, một màn trước mắt này trùng lặp với cảnh tượng trong trí nhớ, ở trên Kiếm Mộ bí cảnh Bồng Lai, khi nàng cho rằng lại sẽ rơi vào trong tay Hợp Hoan thì chính ở chỗ này A Sơ của nàng như thiên thần xuất hiện ở bên người nàng, đồng tử màu hoàng kim thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, đuổi tay về phía nàng.

"Ồi chào" Từ Phu Nhân vỗ xuống ót mình, mới vừa rút đầu ra đã nhìn thấy một màn không thích hợp với người già như vậy, một người không nhẫn nại, lại soạn soạn tìm cảm giác tồn tại rồi.

Trong ánh nến sáng tắt, thiếu nữ linh khí bức người, nam tử anh tuấn cao lớn, thấy thế nào cũng đều là giai ngẫu trai tài gái sắc Thiên Thành, Từ Phu Nhân theo khe hở nhìn lên, ở đối diện Bạch Ti chớp mắt với ông ấy.....

Nha đầu này, phô bài tình cảm cũng không chuyên tâm á!

Lúc đi dạo đến tầng thứ tám mươi của Hắc Tháp, trong lòng Bạch Ti bắt đầu cảm thấy là lạ, kể từ sau khi thăng lên cảnh giới Hóa Thần, nàng bắt đầu nhạy cảm với linh khí dao động chung quanh và thay đổi của Ngũ Hành hơn.

Chẳng hạn như hiện tại, nàng có thể dễ dàng bắt được năng lượng tinh khiết của đất li ti quanh quần trong không khí, hơn nữa hết sức quen thuộc, theo lý đất là quẻ khôn, chịu tải vạn vật, chủ yếu sinh dưỡng tích chứa năng lượng, nhưng theo Bạch Ti cảm nhận được lại mơ hồ ẩn chứa lạnh lẽo li ti, giống như cả vùng đất bị chôn vùi trong băng tuyết vào ngày mùa đông, thuần hậu, lạnh lùng.

Điều này làm cho Bạch Ti nghĩ đến một người, người đầu tiên nhập môn Bất Chu, hôm qua cùng ở Hắc Tháp còn từng mặt đối mặt đánh nhau - Lưu Niệm Khanh.

Mà bên cạnh hắn còn có một người, hơn nữa còn mang theo mùi vị huyết tinh đặc hữu thân bí.....

Cũng rất quen thuộc, hôm qua lúc mới từ Luyện Yêu Hồ đi ra cũng cảm thấy, trong lòng Bạch Ti có hai phỏng đoán không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ động tác của Chữ Uyên làm kinh động đến thiếu niên đang nằm sấp trên chăn, Lưu Niệm Khanh mất mạng mông lung, vẫn còn mơ ngủ, hắn gọi một tiếng: "Nghĩa phụ?" Đứng dậy dịch dịch góc chăn, ngồi trở lại ghé một lần nữa.

Sắc mặt của Chữ Uyên đã tốt hơn rất nhiều, hắn khẽ động khóe miệng, nở nụ cười hiếm thấy.

"Nghĩa phụ, người cười thật kỳ quái."

Chữ Uyên có chút lúng túng, ho khan một tiếng, mặt khôi phục lại dáng vẻ lạnh lẽo: "Ngươi làm?"

Ý hấn là người đặt ta lên trên giường?

Lưu Niệm Khanh gật đầu một cái, nói: "Nghĩa phụ, A Khanh muốn hỏi người một vấn đề?"

"Nói."

"Công ơn sinh dục và công ơn nuôi dưỡng, cái nào nặng hơn?"

Chữ Uyên không khỏi hoài nghi, lời mình mới nói lúc nãy đã bị hấn nghe được rồi sao?

"A Khanh cho là, công ơn nuôi dưỡng lớn hơn công ơn sinh dục, sinh mà không dưỡng (nuôi), phụ mẫu thất trách, nuôi con dạy con, đương nhiên ân tình nặng như núi."

Lưu Niệm Khanh thở dài một hơi, giọng nói rét lạnh: "Nhưng người hại mẫu thân ta, tức là bản thân không thân quen với nàng, mỗi thù giết mẫu diệt quốc, A Khanh cũng không dám không báo."

——

Cửa vang lên một tiếng "Két", bên ngoài mây đen vì đêm tối phủ kín sa y, dưới con sóng quỷ dị, ngoài cửa xa xa, có ba người đứng, Bạch Ti và "Vị hôn phu" của nàng, còn có một người đứng sau lưng hai người có ý ườn thân ra nhưng nhìn thế nào cũng thấy thô bỉ - Từ Phu Nhân.

Bên trong cửa, Lưu Niệm Khanh đưa lưng về phía ba người, đứng ở bên giường hẹp, ba mặt màn giường che khuất người trên giường, mùi máu tanh nồng nặc kia đập vào mặt.

Mà trên tay Lưu Niệm Khanh, là một thanh trường kiếm sắc bén sáng như tuyết, chỗ mũi kiếm, có cái gì đó đang nhỏ giọt tí tách.....

Tiếng mở cửa ở trong màn đêm yên tĩnh hết sức đột ngột, Lưu Niệm Khanh quay đầu, mặt vô biểu tình quét mắt nhìn ba người, giờ kiếm lên máy móc đi ra cửa, thần thờ đi xa.....

Từ Phu Nhân chậm chậm đi qua, một bước nhảy tót lên trước giường hẹp, không biết ông ấy móc ra một thanh đoản đao từ nơi nào, nhắm ngay Chữ Uyên, giả vờ đâm xuống ——

Cuối cùng đoản đao ngừng ở giữa không trung, trên chuôi đao, hai cái tay để chồng lên nhau, một cái làn da già nua nhăn nheo gầy như que củi, một cái thon dài như cọng hành vót.

Từ Phu Nhân theo tay nhìn lên trên thẳng đến giữa lòng mai ẩn nhẫn cùng rồi rầm của Lưu Niệm Khanh.

"Ngươi không thể giết hấn?"

Từ Phu Nhân không vui, trên tay càng gia tăng thêm ba phần lực: "Bao nhiêu lần ta thiếu chút nữa chết ở trong Luyện Yêu Hồ, hôm nay không thể không giết hấn cho hả giận."

Bạch Ti biết trong cơ thể Từ Phu Nhân linh lực có thể điều động không nhiều lắm, vội vàng đi tới khuyên giải: "Trên giường chính là Chữ Uyên kia sao? Thôi vậy thôi vậy, chúng ta cũng không làm sao, trước tiên bỏ qua cho hấn đi." Vừa nói vừa nhảy mắt với Từ Phu Nhân.

——

Bạch Ti quả thật đã từng suy đoán việc này, thế nhưng khi người trước mặt cứ trực tiếp nói ra như vậy thì vẫn bị chấn động nhất thời nói không ra lời.

"Năng lượng Thổ (đất) Ngũ Hành các ngươi muốn tìm, là ta."

Lưu Niệm Khanh nói như vậy, vẻ mặt nhàn nhạt, hết sức thản nhiên.

Bỗng nhiên Bạch Ti toát ra một suy nghĩ càng quái dị, trong Tu Tiên Giới Cửu Châu, có một đôi tay vô hình, mang những thứ có liên quan đến vớ trời tập trung tất cả ở bên người nàng, ví dụ như A Sơ, ví dụ như Vương Thần, ví dụ như như Triển Nhan, ví dụ như..... Lưu Niệm Khanh.

Một đường tới nay đủ các loại, căn cứ theo phương thức như thế, Vũ Văn Dạ kia, Bạch Ti cầu trợ Đẳng Chi Sơ giúp đỡ xem một chút: "Vũ Văn Dạ cũng là?"

Thần Quân đại nhân gật đầu cười, Bạch Ti dứt khoát động não mở rộng ra, rà soát vị thứ năm, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một người, nhưng lại không xác định chắc chắn: "Sư tôn..... Tiêu Diễn, cũng là?"

Đẳng Chi Sơ lại gật đầu một cái, nói: "A Ti, năng lượng Ngũ Hành cũng không phải chỉ có năm người, trong đó năng lượng Thổ chia làm âm thổ dương

thỏ, Lưu Niệm Khanh là âm thỏ, nàng là dương thỏ, người nhận năng lượng Ngũ Hành cần phải dâng tặng các loại năng lượng Ngũ Hành, từ đó luyện thành Ngũ Thái Thạch (đá năm màu)."

Bạch Ti nói tiếp: "Sur tôn dâng tặng chính là Hắc Liên, Triển Nhan chính là Nhất Thủy Gian, Vũ Văn Dạ chính là Tam Xoa Kích?"

"Ừm."

Lưu Niệm Khanh cũng không có pháp bảo bản mệnh tương tự, hỏi: "Ta là cái gì?"

"Ký ức", Đổng Chi Sơ lại chuyển sang Bạch Ti: "A Ti..... Là thân thể."

Rốt cuộc Bạch Ti đã hiểu tại sao Thần Thủ Bạch Ly đã từng chết rồi, bởi vì thân thể của nàng nhận năng lượng Ngũ Hành, chẳng lẽ lần này.....

Nàng mới mười tám tuổi á, cuộc sống vẫn còn khá dài....

Nàng còn có rất nhiều nguyện vọng chưa có thực hiện, ví dụ như cùng A Sơ du lãm Cửu Châu, ví dụ như cùng A Sơ sinh một đàn con, ví dụ như..... Vì dụ như ——

Trong những ví dụ này, từng cái đều là A Sơ, nhưng nàng lại phải rời khỏi A Sơ rồi.

Bạch Ti nhìn Đổng Chi Sơ, trước mắt dần dần mờ hồ, mờ mịt thành một mảnh: "A Sơ, ta....."

Nàng rất muốn nói, A Sơ ta không muốn đi vá trời, có thể không đi hay không?

Đổng Chi Sơ thu mắt lại, rồi bỗng chốc mở ra: "A Ti, đừng sợ, có ta ở đây."

Có chàng ở đây thì thế nào? Còn không phải là phải đi chịu chết, A Sơ chàng nói chàng thích ta, chàng thích hay là muốn nhường bước cho cái gọi là vá trời!

Chàng tìm đến Bạch Ti, là bởi vì nhớ nhung hay là vá trời?

——

Bên ngoài Hắc Tháp, nam tử mặc trang phục màu đỏ hít sâu một hơi, mới giơ tay lên đẩy cánh cửa lớn màu đen ra. Trong ánh nến chớp chòn, mọi người cùng nam tử mặc trang phục màu đỏ không hẹn mà gặp.

Bạch Ti chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra một cuộc tranh đấu có thể nhanh chóng hạ màn như vậy, khó trách luôn có người nói, cao thủ so chiêu, một chiêu cũng đủ rồi, hai người gặp mặt trực tiếp đánh, hơn nửa trực tiếp xuất ra đại chiêu của mình.

Tầm mắt xem cuộc chiến của mọi người, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh, Đổng Chi Sơ xuất ra Thái Cực Đồ cùng Nghênh Kích của Đỗ Vũ va vào nhau. Một khắc sau, Đỗ Vũ ầm ầm rơi xuống đất, Thái Cực Đồ lặng lẽ trở về vị trí cũ.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Đổng Chi Sơ đến gần Đỗ Vũ, dùng tay lấy ra Nguyên Anh, bóp nát. Đỗ Vũ sắc mặt xám trắng, không kêu một tiếng, Đổng Chi Sơ lại cắm vào trong tim Đỗ Vũ, lấy ra một hòn đá màu đen —— chính là tức nhường.

——

Trên núi Bất Chu, Thiên Hạ Tây Phương, Tiêu Diễn thấy người đối diện tới cười đứng dậy nghênh đón, Vũ Văn Dạ bị trói ở cự thạch (hòn đá lớn) bên cạnh hẳn không ngừng giãy dụa.

Phía trên bầu trời, một tiếng rỗng ngấm vang dội, Cự Long (con rồng lớn) đáp xuống đất hóa thành thiếu niên mày rậm mắt to, cách đó không xa, Phục Thiên Chân Nhân mang theo Ôn Cửu Tử Ngôn cúi đầu chờ đợi.

Đổng Chi Sơ nâng ba viên tức nhường trong tay lên, Thái Cực Đồ hóa thành lò luyện ba chân, Hắc Liên, Nhất Thủy Gian, Tam Xoa Kích, cùng với linh khí sương mù trên người Lưu Niệm Khanh.

Năm tia sáng từ trong lò luyện bắn ra, Đổng Chi Sơ lấy chủy thủ Từ Phu Nhân kiên nhẫn cắt rồi.....

Một ngày sau, vá trời Tây Phương hoàn thành.

——

Một ngày qua, Bất Chu giống như thường ngày, ánh dương trên cao chiếu sáng rực rỡ, cảnh tượng một mảnh trời trong nắng ấm, Tề Hòa Đế bị buộc "Nhường ngôi" cho Tiêu Diễn, Nam Lương thành lập.

Nơi nào đó của Cửu Châu, một nam một nữ, hai bóng người đen trắng đứng ở bên bờ rìa, nhìn bóng người trên thuyền lắc lư trong hồ.

"A Sơ, chàng đã sớm nghĩ đến dùng tức nhường thay thế thân thể của ta sao?"

Đằng Chi Sơ yêu thương sờ sờ đầu Bạch Ti, ấn lên một nụ hôn.

Thanh mai trúc mã cùng bầu bạn, không phụ Thiên Đạo không phụ khanh.

Tác giả có lời muốn nói:

Vỡ kịch nhỏ:

Cảnh thăm dò trước một ngày mỗi ngày

Bạch Ti: Tiểu Hắc ngoan, chờ ta thu dọn xong cùng tiến lên chiến trường.

Tiêu Diễn: ngươi muốn cùng ai đi thu dọn sân khấu?

Bạch Ti: không, không phải đập phá sân khấu ——

Tiêu Diễn: vì sư nghe nói ngươi muốn đi đập phá sân khấu!

Đệ tử gặp Tiêu Diễn: sư tôn, người không phải một mình!

Đệ tử ắt Tiêu Diễn: sư tôn, người không phải một mình!

Đằng Chi Sơ: tổ huấn thêm một điều, không đủ thông minh, trực xuất khỏi Bát Chu.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Yêu Khi Rất Nặng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.